JOHN GRISHAM

CAMPIONUL DIN ARKANSAS

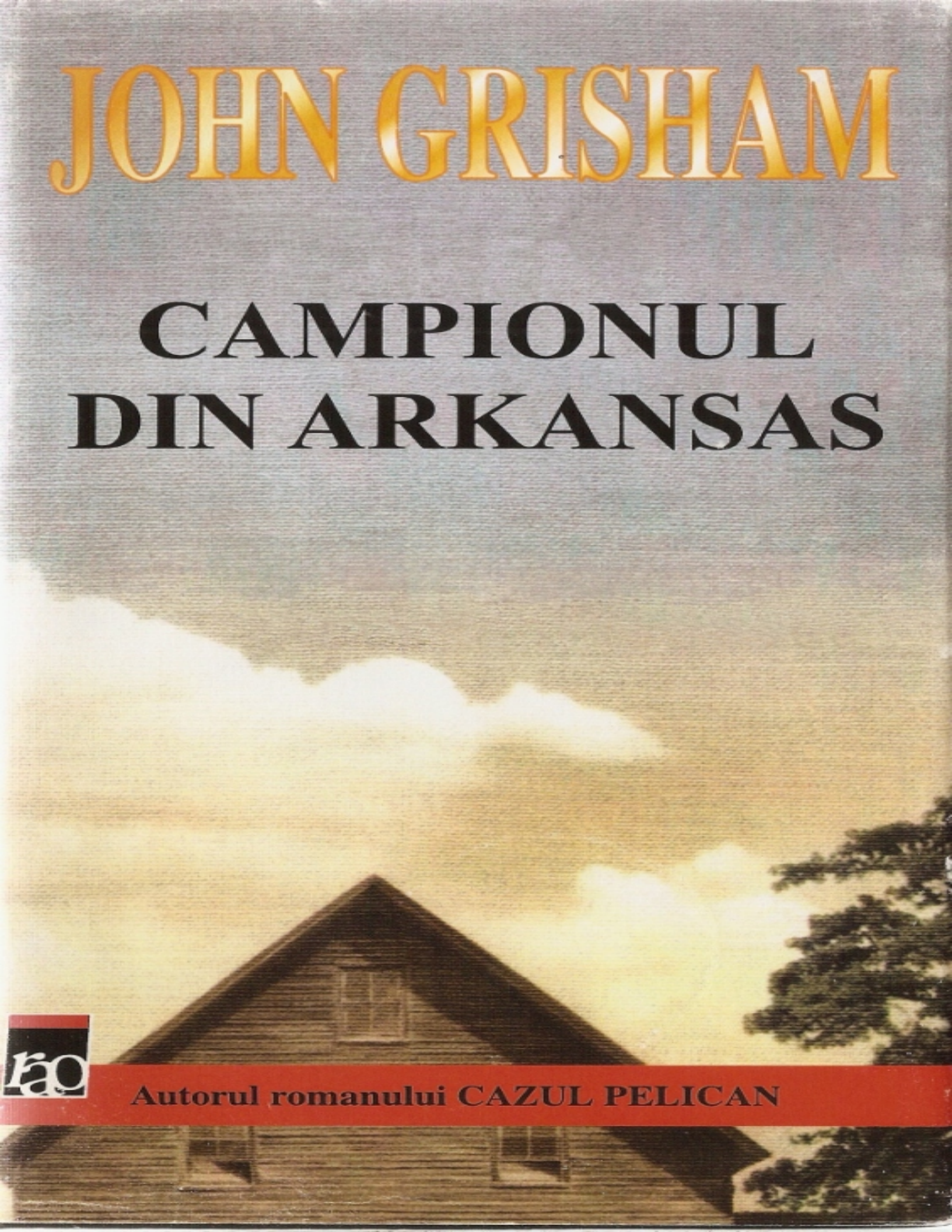

Autorul romanului CAZUL PELICAN

JOHN GRISHAM

CAMPIONUL DIN ARKANSAS

A Painted House

Traducere din limba engleza RADU PARASCHIVESCU

Editura RAO
2001

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36

Cel mai citit autor al acestui deceniu

JOHN GRISHAM s-a născut pe 8 februarie 1955 în Jonesboro, Arkansas. A studiat dreptul la Mississippi State University şi a profesat timp de zece ani avocatura în Oxford, Mississippi, pledând – cum îi place lui însuşi să sublinieze – „pentru oameni, nu pentru cine ştie ce corporații".

Ar fi putut urma o carieră juridică şi politică plină de succes dacă n-ar fi avut, ca majoritatea americanilor, un hobby, şi anume, în cazul lui Grisham, scrisul.

În 1987 a publicat primul său roman… *Şi vreme e ca să ucizi,* urmat în martie 1991 *de Firma.* De atunci, din 1991, când *Firma* a cucerit America şi apoi lumea întreagă, un nou roman semnat John Grisham devine, în fiecare primăvară, cartea numărul 1, tipărită în milioane de exemplare şi tradusă, cel mai adesea, simultan în nenumărate limbi.

În prezent, Grisham trăieşte destul de retras, împreună cu familia sa în Charlottesville, Virginia. Pasionat de base-ball – copil fiind a vrut să devină jucător profesionist – a construit câteva terenuri pentru a sprijini echipele din Little League. De asemenea, călătoreşte în Brazilia, unde participă la construirea de spitale şi capele pentru credincioşii din zonă. Dar principala sa ocupație rămâne, desigur, scrisul, cărțile sale fiind de fiecare dată aşteptate cu nerăbdare şi îndelung mediatízate. Palmaresul său cuprinde zece romane şi şase adaptări pentru film, dar şi editarea unei reviste de istorie literară, *The Oxford American.*

Relația cu familia (soția Renée şi cei doi copii – un băiat şi o fată), cariera de succes, baseball-ul, biserica, operele de caritate reprezintă mai mult decât întruchiparea virtuților americane. Acestea sunt cheia pentru înțelegerea fenomenului Grisham. Pentru că, de fapt, viața sa reprezintă o poveste clasica de succes american.

Pentru părinții mei, Wheez şi Big John,
cu dragoste şi admirație

Capitolul 1

— Delurenii şi mexicanii au sosit în aceeaşi zi. Era într-o miercuri, pe la începutul lui septembrie 1952. Cardinals se aflau la cinci puncte în spatele celor de la Dodgers, campionatul se încheia peste trei săptămâni, iar sezonul părea compromis. Totuşi pe câmp bumbacul crescuse mai mare ca mine, ajungându-i până la talie lui tati, pe care îl vedeam stând de vorbă cu bunicul înainte de cină şi rostind cuvinte care se auzeau foarte rar. Putea sa fie „o recoltă bună”.

Amândoi erau agricultori care munceau din greu şi deveneau pesimişti doar când discutau despre vreme şi recolte. Ba era prea mult soare, ba prea multă ploaie, ba era pericol de inundații la câmpie, ba creşteau prețurile la semințe şi îngrăşăminte, ba te trezeai că piața era nesigură. Chiar şi atunci când totul era perfect, mama îmi şoptea la ureche:

— Fii liniştit. Găsesc ei ceva pentru care să-şi facă griji.

Pappy, bunicul meu, era preocupat de prețul mâinii de lucru când s-a dus să-i caute pe delureni. Aceştia erau plătiți pentru fiecare cincizeci de kilograme de bumbac cules. Anul trecut, din ce zicea Pappy, se dăduse un dolar cincizeci la jumătatea de chintal. Anul ăsta îi ajunsese deja la urechi un zvon cum că un agricultor din Lake City oferea un dolar şaizeci.

Treaba asta mă apăsa nevoie mare în timp ce mergeam cu maşina la oraş. Pappy nu vorbea niciodată când conducea, iar asta din cauză că se temea de vehiculele motorizate, după cum îmi spusese mama, care la rândul ei nu prea se pricepea să țină volanul. Camionul lui era un Ford din 1939 şi, în afara vechiului tractor John Deere, era singurul nostru mijloc de transport. Nu aveam mari probleme din cauza asta, poate doar când mergeam la biserică, iar mama şi bunica erau nevoite să se ghemuiască una în alta pe locurile din față în

hainele de duminică, pe când tati şi cu mine stăteam în spate, înghiţiţi de norii de praf. Nu prea vedeai maşini moderne la ţară în Arkansas.

Pappy mergea cu şaizeci de kilometri pe oră. Avea el o teorie cum că fiecare automobil dispunea de o viteza optimă de deplasare şi stabilise, printr-o metodă cu totul aproximativă, ca vechiul lui camion nu avea voie să iasă din şaizeci. Mama îmi spunea că era o prostie. Tot de la ea ştiam că bunicul şi tati se certaseră cândva cu privire la viteza prea mică a camionului. Însă tati mergea foarte rar cu el, şi dacă se întâmpla să mă ia şi pe mine la drum o ţinea la şaizeci pe oră, din respect pentru Pappy. Mama bănuia că mergea mult mai repede când era singur.

Am ieşit pe drumul naţional 135 şi, ca de obicei, m-am uitat la Pappy cum schimba grijuliu vitezele – apăsând încet pe manetă şi mişcând-o delicat – până când camionul ajungea la viteza ideală. Pe urmă m-am aplecat uşor să verific vitezometrul: şaizeci. Pappy mi-a zâmbit, de parcă am fi convenit că asta era într-adevăr singura viteză la care se simţea bine vehiculul.

Drumul naţional 135 se întindea drept în faţă, străbătând ţinutul agricol de pe lângă delta fluviului Arkansas. Şi de-o parte şi de alta, cât vedeam cu ochii, câmpul era acoperit de albeaţa bumbacului. Era vremea recoltatului, o perioada care îmi plăcea din cale-afară, fiindcă se închideau şcolile două luni. Totuşi, pentru bunicul meu începeau nişte griji fără sfârşit.

* * *

Pe partea dreaptă a drumului, la ai lui Jordan, am văzut un grup de mexicani care munceau pe câmp destul de aproape. Erau îndoiţi din şale, îşi fixaseră sacii pentru bumbac peste umăr, iar mâinile li se mişcau dibace printre tulpini şi smulgeau capsulele cu seminţe. Pappy a scos un mormăit. Nu-i plăcea de Jordani fiindcă erau metodişti. Şi ţineau cu Cubs. Iar acum, că tocmiseră deja mână de lucru

pentru câmp, mai exista un motiv de antipatie.

De la ferma noastră până în oraş nu erau nici cincisprezece kilometri, dar la viteza aia tot ne-au trebuit vreo douăzeci de minute. Întotdeauna dura atât, chiar şi atunci când nu era circulație intensă. Pappy nu avea obiceiul să depăşească maşinile care mergeau încet. Normal, de obicei el era cel mai moşmondit. Lângă Black Oak am ajuns din urmă o remorcă plină ochi de grămezi de bumbac proaspăt cules, albe ca zăpada. Peste partea din față fusese întinsă o foaie de cort, iar gemenii Montgomery, care erau de vârsta mea, săreau întruna în muntele de bumbac şi se jucau de zor. Când ne-au văzut în urma lor, s-au oprit şi ne-au făcut cu mâna. Eu le-am răspuns, bunicul nu. Când conducea nu făcea semn şi nu saluta din cap pe nimeni, iar mama spunea că-i era frică să ia mâna de pe volan. Tot ea zicea că oamenii îl vorbeau pe la spate, făcându-l necioplit şi cu nasul pe sus. După mine, cred ca nu dădea două cepe degerate pe gura lumii.

Ne-am ținut după remorca familiei Montgomery până când a oprit la stația de egrenat. Remorca era trasă de vechiul lor tractor Massey Harris condus de Frank, cel mai mare dintre băieții Montgomery, care nu se mai dusese la şcoală din clasa a cincea şi despre care toată lumea de la biserică spunea c-o să aibă necazuri mari.

Drumul național 135 a lăsat locul străzii principale câteva minute, cât am străbătut Black Oak. Am trecut pe lângă biserica baptistă şi – lucru care se întâmpla foarte rar – nu ne-am oprit pentru cine ştie ce slujbă. Toate magazinele, prăvălioarele şi birourile, ba chiar şi biserica şi şcoala, dădeau spre strada principală, iar sâmbăta se mergea încet, bara în bară, fiindcă toți oamenii de la țară se îmbulzeau în oraş la cumpărături. Acum însă era miercuri, iar după ce-am intrat în oraş am oprit în fața băcăniei pe care o țineau Pop şi Pearl Watson pe strada principală.

Am aşteptat pe trotuar până când bunicul a arătat cu capul spre prăvălie. Era semnalul pe care-l pândeam ca să intru şi să cumpăr o ciocolată Tootsie Roll pe credit. Costa

doar un penny, dar tot nu puteam să-mi fac socoteala c-o să m-aleg cu câte una de fiecare dată când mergeam la oraş. Câteodată bunicul nu făcea semn din cap, însă intram oricum în prăvălie şi dădeam târcoale tejghelei, până când Pearl îmi oferea un baton pe furiş şi-mi spunea să nu care cumva să-i zic bunicului. Se temea de el. Eli Chandler era un om sărac, dar mândru nevoie mare. Mai degrabă ar fi murit de foame decât să primească de mâncare pe gratis, iar la mâncare intrau şi ciocolatele Tootsie Roll. M-ar fi bătut cu nuiaua dacă ar fi ştiut că primisem batonul, aşa că lui Pearl Watson i-a fost uşor să mă pună să jur că n-o să suflu o vorbă.

Numai că de data asta mi s-a dat voie să intru. Ca de obicei, Pearl ştergea tejgheaua de praf când am păşit înăuntru şi am strâns-o în braţe ţeapăn. Pe urmă am înşfăcat un Tootsie Roll din borcanul de lângă casa de bani. Mi-am scris numele în registru cu un aer concentrat, iar Pearl mi-a studiat caligrafia.

— Faci progrese, Luke, a spus ea.

— Pentru un băiat de şapte ani, merge, am răspuns.

Din cauza maică-mii, de doi ani îmi tot scriam numele cu litere mici.

— Unde-i Pop? am întrebat.

Erau singurii doi adulţi pe care-i ştiam şi care insistau să le spun pe nume, dar asta numai în magazin, când nu mă auzea nimeni. Dacă intra un client, treceam imediat la domnul şi doamna Watson. Mama a fost singura căreia i-am mărturisit şi mi-a spus că era sigură că niciun alt copil nu mai avea parte de o asemenea favoare.

— În spate, descarcă marfa, a zis Pearl. Unde-i bunicul? Rostul lui Pearl pe lume era să supravegheze mişcările tuturor celor din oraş, aşa că de obicei răspundea fiecărei întrebări cu o alta.

— La ceainărie, caută mexicani. Pot să mă duc şi eu? am descusut-o, hotărât să i-o iau înainte la întrebări.

— Mai bine nu. Şi voi lucraţi tot cu delureni?

— Dacă dăm de ei. Eli spune că nu mai coboară ca pe

vremuri. Şi crede ca sunt cu toţii pe jumătate nebuni. Unde-i Champ?

Champ era bătrânul câine de vânătoare care îşi făcea veacul în prăvălie şi nu se dezlipea niciodată de Pop.

Pearl surâdea ori de câte ori îi spuneam pe nume bunicului. Tocmai voia să mă mai întrebe ceva, când s-a auzit clopoţelul de la intrare, iar uşa s-a deschis şi s-a închis la loc. În prăvălie a intrat un mexican sadea, singur şi sfios, aşa cum păreau toţi la prima vedere. Pearl l-a salutat politicos din cap pe noul client. Cât despre mine, am strigat:

— *Buenos días, señor!*

Mexicanul a zâmbit şi a spus *Buenos días* cu o voce mieroasă, înainte de a dispărea în spatele prăvăliei.

— Sunt oameni de treaba, a zis Pearl în şoaptă, de parcă mexicanul ar fi vorbit englezeşte şi ar fi fost jignit dacă ar fi auzit spunându-se ceva frumos despre el.

Am muşcat din batonul de Tootsie Roll şi am mestecat pe îndelete, învelind atent jumătatea rămasă şi vârând-o în buzunar.

— Eli îşi face griji că-i plăteşte prea mult, am spus. Având un client în prăvălie, Pearl şi-a găsit dintr-o dată ceva de lucru şi s-a apucat din nou să şteargă praful şi să pună la loc singurul registru contabil de pe tejghea.

— Eli îşi face griji din le miri ce, a declarat ea.

— E agricultor.

— O să fii şi tu tot agricultor?

— Nu, jucător de base-ball.

— La Cardinals?

— Sigur.

Pearl a fredonat niţel un cântec, în timp ce eu îl aşteptam pe mexican. Mai ştiam vreo două vorbe în spaniolă şi ardeam de nerăbdare să le încerc pe pielea lui.

Vechile rafturi de lemn erau doldora de legume proaspete, îmi plăcea prăvălia la vremea recoltatului, fiindcă Pop o umplea până în tavan. Tot ce se strângea încăpea pe rafturi, iar banii treceau dintr-un buzunar în altul.

Pappy a deschis uşa atâta cât să-şi vâre capul.

— Hai, mi-a zis el, adăugând imediat: Sal'tare, Pearl.

— Bună, Eli, a răspuns ea, mângâindu-mă pe cap înainte sa plec.

— Unde-s mexicanii? l-am întrebat pe Pappy după ce-am ieşit.

— Tre' s-ajungă mai pe după-masă.

Ne-am urcat în camion şi am pornit spre Jonesboro, unde bunicul îi găsea de fiecare dată pe delureni.

* * *

Am oprit pe marginea şoselei, lângă intersecția cu un drum de țară. Din ce zicea Pappy, era cel mai bun loc din ținut unde puteai să-i prinzi pe delureni. Eu nu eram la fel de sigur. De o săptămână tot încerca să tocmească vreo câțiva, şi degeaba. Ne-am aşezat pe portbagaj în soarele care pârjolea şi-am stat aşa o jumătate de oră, fără să scoatem un cuvânt, până a oprit primul camion. Era curat şi avea cauciucuri bune. Dacă aveam noroc să găsim nişte delureni, aceştia veneau să stea la noi două luni de-acum încolo. Umblam după oameni îngrijiți, iar faptul că aveau un camion mult mai arătos decât al lui Pappy era un semn bun.

— Ziua bună, a spus Pappy după ce nu s-a mai auzit motorul.

— Să trăieşti, a răspuns şoferul.

— De unde sunteți? a întrebat Pappy.

— De mai sus de Hardy.

Deşi nu circulau multe maşini, bunicul a rămas pe trotuar, cu o expresie cumsecade pe figură, măsurând din priviri camionul şi ce se găsea înăuntru. Şoferul şi soția lui stăteau în cabină, iar între ei se afla o fetiță. Trei adolescenți voinici dormeau în spate. Cu toții păreau sănătoşi şi bine îmbrăcați. Mi-am dat seama că Pappy şi-i dorea pe oamenii ăştia.

— Căutați de lucru? s-a interesat el.

— Da. Umblăm după Lloyd Crenshaw, cică undeva la vest de Black Oak.

Bunicul le-a arătat cu mâna încoace şi-ncolo, după care ceilalți au plecat. Ne-am uitat după ei până când i-am pierdut din ochi.

Ar fi putut oferi mai mult decât promisese domnul Crenshaw. Toată lumea ştia ca delurenii îşi negociau mâna de lucru. Anul trecut, în toiul primei recolte de la noi, ai lui Fulbright din Calico Rock au dispărut într-o duminica seara şi s-au dus să lucreze pentru un fermier aflat la vreo cincisprezece kilometri.

Am început sa pasăm o minge de base-ball pe marginea lanului de bumbac, oprindu-se cum vedeam că se apropie un camion.

Mănuşa mea avea marca Rawlings şi-o primisem anul trecut de la Moş Crăciun. Dormeam cu ea în fiecare noapte, o ungeam cu ulei o data pe săptămână şi țineam la ea ca la ochii din cap.

Bunicul, care mă învățase cum să arunc, să prind şi să lovesc, nu avea nevoie de mănuşă. Mâinile lui mari şi bătătorite nu simțeau nimic când erau la primire.

Deşi era un om tăcut şi nu-i plăcea să se laude, Eli Chandler fusese o legendă a base-ballului. La şaptesprezece ani semnase un contract de jucător profesionist cu Cardinals. Însă imediat după aceea începuse primul război mondial, iar la puțin timp după ce venise de pe front tatăl lui murise. Lui Pappy nu-i mai rămăsese decât să se facă agricultor.

Lui Pop Watson îi plăcea să-mi spună poveşti despre măreția de odinioară a lui Eli Chandler – cât de departe putea să lovească şi ce puternice erau aruncările.

— Probabil cel mai mare de-aici din Arkansas, suna aprecierea lui.

— Mai bun ca Dizzy Dean? îl întrebam.

— Nici nu se compară, răspundea Pop cu un oftat.

Când îi spuneam maică-mii toate astea, zâmbea de fiecare dată şi mă prevenea:

— Ai grijă. Pop le-nfloreşte vârtos.

Pappy, care cântărea mingea de base-ball în mâinile lui

uriaşe, a ciulit urechea la auzul unui vehicul. Dinspre vest se apropia un camion care trăgea după el o remorcă. De la mai bine de o jumătate de kilometru ne-am dat seama că erau delureni. Am ieşit la marginea drumului şi am aşteptat, în timp ce şoferul băga la loc în viteza întâi şi oprea camionul care scrâşnea din toate cele.

Am numărat şapte oameni – cinci în camion, doi în remorcă.

— Hai noroc, a spus alene şoferul, cercetându-l din ochi pe bunicul, pe când la rândul nostru îi măsuram în grabă pe ceilalți.

— Bună ziua, a zis Pappy, apropiindu-se cu un pas, dar ținându-se la distanță.

Pe buza de jos a şoferului se vedeau nişte urme de tutun. Ăsta era un semn rău. Mama credea că aproape toți delurenii erau îngălați şi aveau o mulțime de deprinderi rele. Tutunul şi alcoolul erau interzise la noi în casă. Eram baptişti.

— Mă cheamă Spruill, a spus el.

— Eli Chandler. Îmi pare bine. Căutați de lucru?

— Da.

— De unde sunteți?

— Eureka Springs.

Camionul era aproape la fel de vechi ca al lui Pappy. Avea cauciucuri uzate, parbrizul crăpat, bara de protecție ruginită, iar de sub praful care se aşternuse pe el se ghicea un soi de albastru spălăcit. Deasupra patului fusese fixat un raft ticsit de cutii de carton şi saci de pânză plini cu provizii. Dedesubt, pe lemnul palului, se găsea o saltea lipită de cabină. Pe ea stăteau doi băieți vânjoşi, care mă priveau cu o expresie care nu spunea nimic. În spate se afla un tânăr desculț şi fără cămaşă, cu umeri masivi şi un gât ca un trunchi de copac. Din când în când scuipa zeamă de tutun între camion şi remorcă, nepărând să țină cont nici de Pappy, nici de mine. Îşi rotea încet picioarele, iar pe urmă scuipa din nou, fără să-şi ridice ochii de la asfaltul de dedesubt.

— Caut mână de lucru pentru câmp, a spus Pappy.

— Cât plăteşti? a întrebat domnul Spruill.

— Unu şaizeci la jumatea de chintal, a răspuns Pappy.

Domnul Spruill s-a încruntat şi s-a uitat la femeia de lângă el. Apoi au mormăit ceva ca pentru ei.

Asta era momentul din cadrul ritualului când trebuiau luate nişte hotărâri rapide. Eram siliți sa decidem dacă voiam sa trăim cu oamenii ăştia la noi acasă. Iar ei fie ne acceptau prețul, fie îl refuzau.

— Ce fel de bumbac? a întrebat domnul Spruill.

— Stoneville, a spus bunicul. Capsulele s-au făcut. Or să fie uşor de cules.

Domnul Spruill putea să se uite în jur şi să vadă cu ochii lui capsulele gata să pocnească. Deocamdată soarele, pământul şi ploile îşi dăduseră mâna şi ne ajutaseră. Pappy, bineînțeles, îşi făcuse gânduri negre legate de buletinul meteo din *Farmers' Almanac,* care prognozase precipitații reduse.

— Unu şaizeci am primit anu' trecut, a zis domnul Spruill. Nu mă interesau discuțiile despre bani, aşa că m-am plimbat de a lungul liniei continue de pe şosea ca să inspectez remorca. Cauciucurile ei erau chiar mai uzate decât cele ale camionului. Unul mai avea puțin şi exploda din cauza greutății. Norocul lor ca nu mai aveau mult de mers.

Într-un colț al remorcii, cu coatele rezemate de planşeul lateral, stătea o fată drăguță. Avea părul negru, adunat cu grijă la spate, şi nişte ochi mari şi căprui. Era mai tânără ca mama, dar mult mai mare ca mine, aşa că n-am putut să nu mă holbez la ea.

— Cum te cheamă? m-a întrebat fata.

— Luke, am răspuns, trăgând un şut într-o pietricică şi simțind imediat că mi se aprind obrajii. Pe tine?

— Tally. Câți ani ai?

— Şapte. Tu?

— Şapteşpe.

— De când stai în remorca asta?

— De-o zi jumate.

Era desculță şi avea o rochie murdară şi foarte strâmtă –

strâmtă de tot până la genunchi. Din câte țineam minte, era pentru prima oară când mă uitam cu adevărat la o fată. M-a privit la rândul ei cu un zâmbet ştiutor. Un puştan stătea pe o cutie lângă ea, cu spatele la mine, iar la un moment dat s-a întors încet şi s-a uitat prin mine, de parcă nici n-aş fi fost acolo. Avea ochi verzi şi o frunte lată, acoperită de un păr negru şi lipicios. Părea că nu-şi poate folosi brațul stâng.

— El e Trot, a spus ea. Are necazuri.

— Îmi pare bine, Trot, am spus, dar băiatul s-a uitat în altă parte, purtându-se ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Câți ani are? am întrebat-o pe fată.

— Doişpe. E schilod.

Trot s-a răsucit deodată cu fața într-un colț şi cu brațul neputincios atârnându-i inert. Prietenul meu Dewayne îmi spusese că delurenii îşi luau verişoarele de nevastă şi că de aceea aveau atât de mulți copii cu probleme.

Totuşi, Tally părea perfectă. Se uita gânditoare la lanurile de bumbac, iar eu i-am mai admirat o dată rochia murdară.

Ştiam că bunicul şi domnul Spruill se învoiseră, fiindcă l-am auzit pe cel din urmă pornind motorul. Am mers de-a lungul remorcii, am trecut pe lângă bărbatul care stătea în spate şi care se trezise, uitându-se însă mai departe la asfalt, şi m-am oprit lângă Pappy.

— Cinşpe kilometri încolo, faci stânga pe lângă o şură care-a ars şi dup-aia mergi încă patru kilometri şi ceva până la râul St. Francis. Prima fermă de dincolo de râu pe stânga e a noastră.

— Luncă inundabilă? a întrebat domnul Spruill, de parcă ar fi fost trimis într-o mlaştină.

— Doar în parte, dar e un pământ bun.

Domnul Spruill s-a mai uitat o dată la nevastă-sa, după care şi-a întors privirea spre noi.

— Unde stăm?

— O să vedeți un loc umbros în spate, lângă hambar. E cel mai bine.

Ne-am uitat după ei, atenți la camionul care scrâşnea, la

cauciucurile gata să cedeze, la lăzile, cutiile şi oalele care se loveau unele de altele.

— Nu-ți place de ei, aşa-i? am întrebai.

— Sunt oameni de treabă. Sunt altfel, atâta tot.

— Înseamnă că am avut noroc c-am pus mâna pe ei, nu?

— Da, am avut.

Mai multă mâna de lucru însemna mai puțin bumbac de cules pentru mine. O lună de-acum încolo, trebuia să intru în lan de cum se crăpa de ziuă, să-mi atârn peste umăr un sac de trei metri, să mă uit câteva clipe la un şir nesfârşit de bumbac, cu tulpinile mai înalte ca mine, şi pe urmă să mă apuc de treabă, rătăcit în mijlocul lanului. Trebuia să pun mâna şi să strâng, smulgând capsulele pufoase de pe tulpini fără să mă las pe tânjală, îndesându-le în sacul greu, temându-mă să mă uit de-a lungul şirului şi să-mi aduc aminte cât era de întins, temându-mă s-o las mai moale, ca nu cumva să mă vadă ştiu eu cine. Aveau să-mi sângereze degetele, să-mi ardă ceafa şi să mă doară spatele.

Da, aveam mare nevoie de ajutor la câmp. Cât mai mulți delureni, cât mai mulți mexicani.

Capitolul 2

Cu atâta bumbac de strâns, bunicul nu prea mai avea răbdare. Deşi mergea tot cu viteza pe care o credea cea mai nimerită pentru camion, stătea ca pe ghimpi fiindcă vedea pe drum că în alte lanuri începuse deja lucrul, pe când în al nostru nu. Mexicanii noştri întârziaseră cu două zile. Am oprit din nou lângă prăvălia lui Pop şi Pearl şi m-am dus cu el la ceainărie, unde Pappy a început să-i împuie capul celui care se ocupa de mâna de lucru de pe câmp.

— Calmează-te, Eli, i-a spus acesta. Tre' s-apară dintr-o clipă-n alta.

Bunicul nu putea să se calmeze. Am mers pe jos până la staţia de egrenat de la marginea Black Oakului şi ne-a luat destul de mult – dar lui Pappy nu-i venea să arunce cu benzina pe fereastră. Chiar dacă între şase şi unsprezece dimineaţa strânsese cu mâna lui o sută de kilograme de bumbac, mergea atât de repede, că a trebuit să fug ca să ţin pasul cu el.

Parcarea cu pietriş a staţiei era ticsită de remorci pline cu bumbac – unele goale, altele aşteptând să li se golească încărcătura. Le-am mai făcut o dată cu mâna gemenilor Montgomery pe când plecau acasă, cu remorca goală, ca s-o încarce din nou.

Staţia răsuna de hărmălaia maşinilor grele puse la treabă. Erau incredibil de zgomotoase şi pline de pericole. La fiecare recoltat, cel puţin un muncitor cădea victimă unui accident urât din cale-afară înăuntrul staţiei. Îmi era frică de maşinării, iar când Pappy mi-a spus să aştept afară l-am ascultat cu dragă inima. A trecut prin dreptul mai multor muncitori la câmp care îşi aşteptau remorcile, fără să dea măcar o dată din cap în direcţia lor. Se gândea la o mulţime de lucruri.

Am dibuit un loc ferit lângă rampă, unde se scoteau baloturile legate şi se încărcau în remorcile care plecau apoi

spre cele două Caroline. Într-una dintre părțile stației, bumbacul proaspăt strâns era absorbit din remorci printr-o țeava lungă de tot, cu o gură de peste un sfert de metru, după care dispărea în clădirea unde lucrau maşinăriile. La capătul celălalt ieşeau baloturile pătrate, îngrijite, acoperite cu pânză de sac şi prinse strâns cu fâşii de oțel de trei centimetri grosime. Daca era de ispravă, stația scotea baloturi perfecte, care puteau fi stivuite ca nişte cărămizi.

Un balot de bumbac valora cam o sută şaptezeci şi cinci de dolari – poate mai mult, poate mai puțin, în funcție de mersul pieței. La o recoltă cumsecade ieşea cam un balot la fiecare pogon. Luaserăm în arendă optzeci de pogoane. Socoteala era simplă, puteau s-o facă şi băieții de la ferme.

De fapt, era atât de uşor de socotit, că te şi întrebai de ce-şi mai doreau oamenii să se facă agricultori. Mama a avut grijă să ştiu exact cum stă treaba cu socotitul. Deja încheiasem o înțelegere secretă cu ea şi-i făgăduisem că nu aveam să rămân la fermă nici în ruptul capului. Cum terminam douăsprezece clase, cum mă duceam să joc la Cardinals.

Pappy şi tata împrumutaseră paisprezece mii de dolari în martie de la proprietarul stației de egrenat. Asta era împrumutul pentru recoltă, iar banii se duseseră pe semințe, îngrăşăminte, mâna de lucru şi alte alea. Deocamdată avuseserăm noroc vremea fusese aproape perfectă, iar recoltele păreau bogate. Dacă ne ținea norocul până se termina culesul şi scoteam câte-un balot pe pogon, se cheamă că ne acopeream cheltuielile la fermă. Asta şi voiam.

Dar, ca mai toți agricultorii, Pappy şi tata încă aveau datoriile de anul trecut. Trebuiau să-i dea doua mii de dolari proprietarului stației de egrenat din 1951, când recolta nu fusese nici prea-prea, nici foarte-foarte. Pe lângă asta, erau datorii la agentul de vânzări din Jonesboro de la care luaseră tractorul John Deere, la Lance Brothers pentru combustibil, la magazinul central pentru semințe şi provizii şi la Pop Pearl Watson pentru zarzavaturi.

Ce-i drept, nu trebuia să ştiu de împrumuturile lor pentru

recolte şi de datorii. Dar vara ai mei stăteau adeseori pe treptele de la intrare până seara târziu şi vorbeau de toate cele, aşteptând să se răcorească nițel ca să poată dormi fără să transpire. Patul meu se găsea lângă fereastra care dădea spre terasă. Credeau că dorm, dar auzeam mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Chiar dacă nu eram sigur, aveam mari bănuieli că Pappy trebuia să împrumute şi mai mulți bani ca să-i plătească pe mexicani şi pe delureni. Nu-mi dădeam seama dacă făcuse rost de ei sau nu. Şi când ne-am dus, şi când ne-am întors de la stația de egrenat, figura lui era la fel de încruntată.

* * *

Delurenii migrau de zeci de ani dinspre Ozark ca să culeagă bumbac. Mulți dintre ei aveau case şi pământuri, şi se întâmpla destul de des ca vehiculele lor să fie mai dichisite ca ale agricultorilor care-i angajau să strângă recolta.

Prin anii ’50 migrația mai slăbise. Înflorirea de după război îşi croise drum într-un târziu şi în Arkansas sau, cel puțin, în câteva regiuni ale statului, iar delurenii mai tineri nu aveau atâta nevoie de bani ca părinții lor. Aşa că stăteau frumuşel acasă. Nu se ducea nimeni să strângă bumbac pe ochi frumoşi. Agricultorii vedeau că mâna de lucru era tot mai rară şi că lucrurile nu se îmbunătățeau defel; pe urmă însă cineva i-a descoperit pe mexicani.

Primul transport a ajuns în Black Oak în 1951. Ne-am ales cu şase oameni, printre care şi Juan, prietenul meu, de la care am căpătat prima tortilla. Juan şi încă patruzeci de oameni merseseră trei zile înghesuiți ca sardelele în partea din spate a unei ditamai remorca, fără să se poată feri de soare sau de ploaie şi cu mâncare cât să nu li se lipească burta de şira spinării. Când au ajuns pe strada mare, erau vlăguiți şi habar n-aveau pe ce lume sunt. Pappy a zis că remorca mirosea mai rău ca un camion de vite. Cei care au fost de față le-au spus şi altora, şi n-a trecut mult până când doamnele de la biserica baptistă şi de la metodişti s-au plâns

pe față de felul primitiv în care fuseseră transportați mexicanii.

Mama făcuse tărăboi mare, cel puțin de față cu tata. I-am auzit vorbind de multe ori, după ce recoltele fuseseră adunate în hambare, iar mexicanii trimişi înapoi. Voia ca tata sa discute cu ceilalți agricultori şi să primească asigurări de la individul care se ocupa de angajări că oamenii care îi momeau pe mexicani şi ni-i trimiteau nouă or să se poarte mai bine cu ei. Credea că era de datoria noastră ca agricultori să-i apărăm pe cei care munceau pământul – idee cu care tata era de acord până la un punct, chit că nu avea chef să se bage în față. Lui Pappy puțin îi păsa. Mexicanilor aşijderea; voiau să lucreze şi-atâta tot.

Până la urmă, mexicanii au sosit pe la patru şi ceva. Se zvonise că aveau să vina cu autobuzul şi am tras nădejde că aşa o să fie. Nu mai voiam să-i mai aud pe ai mei ciorovăindu-se încă o iarnă pe chestia asta. Şi nici nu-mi plăcea să ştiu că mexicanii nu erau tratați omeneşte.

Dar şi de data asta au apărut tot într-o remorcă, una veche de când lumea, cu nişte scânduri putrede pe margini şi fără nimic deasupra capului. Aşa era, vitele o duceau mai bine.

Au sărit cu grijă din remorcă şi au aterizat pe stradă, câte trei-patru deodată, până n-a mai rămas nimeni sus. Au coborât cu toții în fața magazinului sătesc şi s-au strâns pe trotuar în grupuri mici, cu un aer nedumerit. Şi-au dezmorțit oasele, s-au aplecat de câteva ori şi s-au uitat în jur, de parca ar fi nimerit pe o altă planetă. I-am numărat şi mi-au ieşit şaizeci şi doi. M-am amărât mult când am văzul că Juan nu era printre ei.

Erau cu câțiva centimetri buni mai scunzi ca Pappy, foarte slabi, şi aveau cu toții părul negru şi pielea măslinie. Fiecare ducea în mână o boccea cu haine şi merinde.

Pearl Watson stătea pe trotuar în fața prăvăliei, cu mâinile în şold şi cu o căutătură urâtă. Erau clienții ei şi n-avea nici un chef să vadă că nu erau tratați cum trebuie. Ştiam că doamnele aveau să facă iarăşi tărăboi, fără să mai aştepte

slujba de duminică. Ştiam de asemenea că mama avea să mă descoasă de îndată ce ajungeam acasă cu trupa după noi.

Individul care se ocupa de angajări şi şoferul camionului au început să-şi arunce vorbe grele. De fapt, cineva din Texas promisese că mexicanii aveau să fie trimişi cu autobuzul. Era al doilea transport care sosea într-o remorcă împuțită. Pappy nu se dădea niciodată în lături când era vorba de încăierări şi mi-am dat seama că ar fi vrut să se bage între ei şi să-i vină de hac şoferului. Atâta doar că i se pusese pata şi pe responsabilul cu mâna de lucru şi şi-o fi zis că n-avea rost să-i ciomăgească pe amândoi. Am stat lângă el pe partea din spate a camionului şi am aşteptat să se aşeze praful.

După ce s-a terminat scandalul, a început hârțogăraia. Mexicanii rămăseseră unul lângă altul pe trotuarul din fața magazinului sătesc. Din când în când, se uitau la noi şi la ceilalți agricultori care se strângeau pe strada mare. Se împrăştiase vorba – venise lotul nou.

Pappy i-a luat pe primii zece. Şeful lor era Miguel. Părea cel mai în vârstă şi, din câte-am observat la o primă vedere, era singurul cu boccea de pânză. Ceilalți îşi duceau lucrurile în saci sau în pungi de hârtie.

Engleza lui Miguel era acceptabilă, dar nu se compara cu a lui Juan. Am sporovăit puțin cu el cât timp Pappy s-a ocupat de acte. Miguel m-a prezentat grupului. Printre membrii lui se găseau un Rico, un Roberto, un José, un Luis, un Pablo şi câțiva cărora nu le-am prins numele. Țineam minte de anul trecut că era nevoie de o săptămână până să-i deosebeşti între ei.

Deşi se vedea de la o poştă că erau frânți, fiecare s-a străduit cât de cât să surâdă, în afara de unul, care a rânjit când m-am uitat la el. Purta o pălărie ca-n vest, spre care Miguel a arătat cu degetul când mi-a spus:

— Se crede cowboy. Aşa îi şi spunem.

Cowboy era foarte tânăr şi înalt pentru un mexican. Avea nişte ochi înguşti şi răi, precum şi o mustață care-l făcea să pară şi mai al naibii. M-a speriat atât de tare, că mi-a dat prin

cap să-i spun lui Pappy. Era clar că nu voiam să-l văd la noi la fermă în următoarele săptămâni. Însă până la urmă m-am lăsat păgubaş.

Grupul nostru de mexicani s-a luat după Pappy pe trotuar, până la prăvălia lui Pop şi Pearl. M-am ținut după ei, având grijă să nu mă apropii prea mult de Cowboy. Ajuns înăuntru, m-am postat lângă casa de bani, unde Pearl aştepta să-i poată şopti cuiva la ureche.

— Se poartă cu ei de parc-ar fi animale, a spus ea.

— Eli spune că le pare bine c-au sosit, am răspuns, tot în şoaptă.

Bunicul aştepta lângă uşă, cu brațele încrucişate, şi se uita la mexicanii care îşi strângeau puținele lucruri de care aveau nevoie. Miguel le dădea instrucțiuni celorlalți pe un ton răstit.

Lui Pearl nu-i ardea să-l critice pe Eli Chandler. Dar i-a aruncat o privire duşmănoasă, chiar dacă el n-a văzut-o. Pappy nu avea treabă nici cu mine, nici cu Pearl. Grija lui era că nu se strângea bumbacul la timp.

— E groaznic, a adăugat ea.

Mi-am dat seama că Pearl abia aştepta să ne vadă plecați, ca să se ducă iar la prietenele ei bisericoase şi s-o ia de la capăt. Era metodistă.

Pe măsura ce mexicanii cu boccelele în brațe treceau prin dreptul casei de bani, Miguel îi spunea numele fiecăruia lui Pearl, iar ea le deschidea câte un cont. A calculat totalul, a trecut suma într-un registru nominal şi pe urmă i-a arătat-o atât lui Miguel, cât şi clientului. Credit instantaneu, ca la americani.

Au cumpărat făină şi untură pentru tortilla, multă fasole la conservă sau la pungă şi orez. Nimic în plus – nici zahăr sau dulciuri, nici zarzavaturi. Mâncau cât puteau de puțin, fiindcă alimentele costau bani. Voiau să pună deoparte aproape tot ce câştigau şi să se întoarcă acasă cu banii.

Bineînțeles, amărâții nu aveau idee unde mergeau. Nu ştiau că mama avea pasiunea gătitului şi că petrecea mai mult timp îngrijind de legume decât de bumbac. Aveau noroc,

fiindcă mama credea că nu era frumos să lase pe nimeni care se apropia de ferma noastră fără mâncare.

Cowboy era ultimul la rând, iar când Pearl i-a zâmbit, am crezut că o s-o scuipe. Miguel s-a ținut pe-aproape. Stătuse trei zile cu băiatul în remorcă şi se vede treaba că aflase ce-i poate pielea.

Mi-am luat la revedere de la Pearl a doua oară în aceeaşi zi, ceea ce era ciudat, fiindcă de obicei o vedeam doar o dată pe săptâmână.

Pappy i-a dus pe mexicani la camion. S-au suit în spate şi s-au aşezat umăr la umăr, împletindu-şi picioarele între ei. Tăceau şi se uitau undeva în față, ca şi cum n-ar fi ştiut când avea să se termine călătoria.

Vechiul camion s-a încovoiat din cauza greutății, dar până la urmă a reuşit sa atingă şaizeci pe oră, iar Pappy aproape că a zâmbit. Era pe la sfârşitul după-amiezei şi vremea era caldă şi uscată, numai bună pentru cules. Numărându-i pe Spruilli şi pe mexicani, aveam în sfârşit destui oameni ca să strângem recolta. Am vârât mâna în buzunar şi-am scos cealaltă jumătate de Tootsie Roll.

Cu mult înainte de-a ajunge acasă, am văzut fum şi pe urmă un cort. Casa noastră era lângă un drum de țară de pe care se ridica praful în cea mai mare parte a anului, iar Pappy a mers o vreme cu o viteză ceva mai mică, pentru ca fumul să nu le intre pe gât mexicanilor.

— Ce-i ăla? am întrebat.

— Un fel de cort, a răspuns Pappy.

Se găsea chiar lângă drum, la capătul îndepărtat al curții noastre din față, sub un stejar de o sută de ani, foarte aproape de locul unde stabiliserăm noi că era terenul de țintă. Apropiindu-ne de cutia poştală, am încetinit şi mai mult. Spruillii puseseră stăpânire pe jumătate din curtea noastră din față. Cortul era de un alb murdar, avea acoperişul țuguiat şi fusese ridicat cu ajutorul a tot felul de bețe cioplite şi piloni metalici care nu semănau unul cu altul. Cele două părți laterale erau deschise şi am văzut mai multe lăzi şi paturi

aşezate pe jos. Am dat cu ochii şi de Tally, care trăgea un pui de somn.

Camionul lor era parcat alături, iar deasupra părții din spate fusese întins un alt fel de prelată. Aceasta fusese țintuită cu ajutorul unei funii de balotat fixate de pământ, aşa încât vehiculul nu se putea mişca fără să se desfacă mai întâi din locurile unde fusese prins. Vechea lor remorcă fusese descărcată parțial, iar cutiile şi sacii de pânză stăteau împrăştiați pe iarbă, de parcă tocmai trecuse uraganul.

Doamna Spruill aţâța focul, ceea ce explica fumul pe care-l văzuserăm. Cine ştie de ce, alesese o porțiune pe care nu se afla mai nimic, spre capătul curții. Era exact locul unde Pappy sau tata se ciucea aproape în fiecare după-amiază ca să prindă mingile liftate sau directe pe care le aruncam. Mi-a venit să plâng. N-aveam s-o iert niciodată pe doamna Spruill pentru asta.

— Parcă le-ai zis să stea în spatele şurii, am spus.

— Aşa e, a rostit Pappy.

A încetinit foarte mult şi pe urmă a cotit ca să intre în curte. Şura era undeva în spate, lângă hambar, la o distanță destul de mare de casă. Mai avuseserăm şi alți delureni care stătuseră acolo – nu venise nimeni în curtea din față.

Pappy a oprit sub un alt stejar, care avea doar şaptezeci de ani, după cum zicea bunica. Era cel mai mic dintre cei trei care făceau umbră casei şi curții. Am coborât în apropierea casei, iar roțile camionului au rămas exact pe urmele uscate de cauciucuri care se găseau acolo de zeci de ani. Şi mama, şi bunica aşteptau pe treptele de la bucătărie.

Lui Ruth, bunica mea, nu-i plăcea că delurenii ne ocupaseră curtea din față. Pappy şi cu mine ne-am dat seama înainte de a coborî din camion. Stătea cu mâinile în şold.

Mama era nerăbdătoare să-i vadă pe mexicani şi să mă întrebe cum călătoriseră. I-a văzut coborând unul după altul din camion, în timp ce se apropia de mine ca să-mi strângă uşor umărul.

— Zece la număr, a spus ea. Zece în cap.

Buni i-a ținut calea lui Pappy în fața camionului şi l-a întrebat încet, dar cu asprime în glas:

— Ce caută oamenii ăştia în curtea din față?

— Le-am zis sa stea lângă şură, a răspuns Pappy, care nu era omul să dea înapoi, nici chiar în fața nevestei. Nu ştiu ce le-a venit să se aşeze aici.

— Poți să le ceri să se mute?

— Nu. Dacă-şi fac bagajele, o iau din loc. Doar îi ştii pe delureni.

Şi cu asta, întrebările lui Buni s-au terminat. Nu aveau de gând să se certe de față cu mine şi cu zece mexicani care tocmai puseseră piciorul la noi acasă. Buni s-a întors la bucătărie, clătinând dezaprobator din cap. La drept vorbind, lui Pappy nu-i păsa nici cât negru sub unghie unde îşi ridicau delurenii tabăra. Păreau vânjoşi şi dispuşi să muncească, iar pentru el era de-ajuns.

Bănuiam că nici pe Buni n-o supăra din cale-afară. Culesul era atât de important, că am fi adus şi un lot de puşcăriaşi la fermă dac-am fi ştiut că strânge fiecare o sută cincizeci de kilograme de bumbac pe zi.

Mexicanii l-au urmat pe Pappy la hambarul care se găsea la o sută şaptesprezece metri de treptele terasei din spate. Pe lângă locul unde țineam păsările, pe lângă pompa de apă, pe lângă sforile pe care uscam rufele, pe lângă şopronul unde țineam uneltele şi pe lângă un arțar ale cărui frunze se colorau într-un roşu-aprins în octombrie. Tata mă ajutase să măsor distanța exactă anul trecut, într-o zi de ianuarie. Eu unul credeam că era peste o jumătate de kilometru. De la terenul de țintă din curtea noastră la zidul din stânga al lui Sportsman's Park, unde jucau Cardinals, erau o sută şaisprezece metri şi jumătate, şi ori de câte ori Stan Musial lovea decisiv, stăteam pe trepte a doua zi, cercetam distanța din priviri şi mă minunam. La jumătatea lui iulie avusese o lovitură de o sută treizeci şi trei de metri împotriva celor de la Braves. „A trimis-o dincolo de hambar, Luke", îmi spusese Pappy.

Două zile după aceea, rămăsesem pe trepte şi nu visasem altceva decât să trimit şi eu mingile dincolo de hambar.

După ce mexicanii au trecut de şopronul pentru unelte, mama a spus:

— Arată foarte obosiți.

Au mers în remorcă, şaizeci şi doi la un loc, am zis, nerăbdător să pun paie pe foc, fără să ştiu de ce.

— De asta mi-a fost frică.

— O remorcă veche. Veche şi jegoasă. Lui Pearl i s-a urcat sângele la cap când a văzut-o.

— N-o să se mai întâmple, a promis ea, iar eu am ştiut c-o sa-i tragă o săpunealã zdravănă lui tata. Dă fuga şi ajută-l pe bunicul.

Petrecusem cea mai mare parte a ultimelor doua săptămâni în şură, singur cu mama, măturând, făcând curățenie în partea de sus şi încercând să pregătim un adăpost pentru mexicani. Mai toți agricultorii îi țineau în şoproane sau în case părăsite unde avuseseră chiriaşi pe vremuri. Ba chiar umbla vorba că Ned Shackleford, care locuia la vreo cinci kilometri sud, îi silise pe ai lui să stea la un loc cu găinile.

La ferma Chandler nu se întâmpla una ca asta. Fără vreun alt adăpost, mexicanii aveau să stea în podul şurii, dar acesta era lună şi nu găseai strop de murdărie. Şi pe deasupra avea sa miroasă frumos. De un an de zile mama tot aduna pături şi cuverturi vechi ca să aibă oamenii pe ce să doarmă.

M-am furişat în şură, dar am rămas jos, lângă despărțitura lui Isabel, vaca noastră de lapte. Pappy spunea că în primul război mondial o tânără franțuzoaica pe care o chema Isabel îi salvase viața, iar în cinstea ei s-a gândit să boteze şi animalul cu acelaşi nume. Bunica n-a crezut niciodată povestea asta.

Îi auzeam sus în pod, mişcându-se de colo-colo şi găsindu-şi locul. Pappy vorbea cu Miguel, care era impresionat de cît de frumos şi curat era podul. Pappy primea laudele de parcă ar fi rânit de unul singur ca să arate aşa.

De fapt, şi el şi Buni priviseră cu neîncredere strădaniile mamei de a le oferi muncitorilor un loc cumsecade unde să

doarmă. Mama crescuse într-o fermă mică de la marginea Black Oakului, aşa că era aproape orăşeancă. Se învârtise printre copii prea buni ca să fie folosiți la culesul bumbacului. Nu mersese niciodată pe jos la şcoală – o dusese taică-său cu maşina. Fusese la Memphis de trei ori înainte să se mărite cu lata. Şi crescuse într-o casa tencuită.

Capitolul 3

Noi, Chandlerii, ne luam pământul în arendă de la un oarecare domn Vogel din Jonesboro, un om pe care eu unul nu-l văzusem niciodată. Numele i se pomenea rar şi de fiecare dată cu un amestec de respect şi teamă. Credeam că era cel mai mare bogătan din lume.

Pappy şi Buni luau pământ în arendă de dinainte de Marea Criză, care la țară în Arkansas a ajuns mai devreme şi a stat mai mult. După treizeci de ani în care se spetiseră muncind, reuşiseră să cumpere de la domnul Vogel casa şi cele trei pogoane din jur. Pe lângă asta, mai aveau tractorul John Deere, două şaibe, o semănătoare, o remorcă pentru bumbac, o alta cu patul plan, doi catâri, o căsuță şi camionul. Tata încheiase un fel de învoială care îl făcea proprietarul unora dintre bunurile astea. Titlul de arendă era pe numele lui Eli şi Ruth Chandler.

Singurii fermieri care făceau bani frumoşi erau şi proprietari ai pământurilor. Arendaşii de felul nostru încercau să nu iasă în pierdere şi atât. Cel mai rău o duceau dijmaşii, pe care îi aştepta sărăcia veşnică.

Tata îşi pusese în cap să aibă în proprietate patruzeci de pogoane şi să nu le împartă cu nimeni. Ce visa mama, numai ea ştia; aveam să aflu şi eu, dar asta pe măsură ce creşteam. Ştiam oricum că abia aştepta să scape de viața la țară şi că era hotărâtă să nu mă vadă şi pe mine tot agricultor. La şapte ani, mă făcuse, ce-i drept, să cred la fel.

După ce s-a asigurat că mexicanii se aranjaseră cum se cuvine, m-a trimis după tata. Era târziu, soarele apunea în spatele copacilor care străjuiau râul St. Francis şi venise vremea să-şi cântărească sacul cu bumbac pentru ultima oară în ziua aceea şi să lase lucrul.

Am mers desculț pe poteca prăfuită dintre două lanuri, uitându-mă după el. Pământul era închis la culoare şi bogat – un sol mănos, aflat în plină deltă, care producea suficient ca

să te țină legat de el. Am văzut remorca pentru bumbac în față şi am ştiut că îşi croia drum spre ea.

Jesse Chandler era fiul cel mare al lui Pappy şi Buni. Fratele lui mai mic, Ricky, avea nouăsprezece ani şi lupta undeva în Coreea. Mai erau şi două surori care fugiseră de la fermă de îndată ce terminaseră liceul.

Tata n-a luat-o la picior. Era hotărât să se facă agricultor ca taică-său şi bunicu-său, numai că avea să fie primul Chandler proprietar de pământ. Nu ştiam dacă visa şi el să trăiască departe de lanuri. La fel ca bunicul, fusese un excelent jucător de base-ball şi sunt convins că, la un moment dat, gloria ligii profesioniste îi făcuse cu ochiul. Numai că se alesese cu un glonț în coapsă la Anzio, în 1944, iar cariera lui în base-ball se încheiase.

Mergea şi acum cu un şchiopătat uşor. Atâta doar că majoritatea celor care trudeau în lanurile de porumb umblau cam la fel.

M-am oprit în dreptul remorcii aproape goale. Fusese lăsată pe un drumeag îngust şi aştepta să fie încărcată. M-am suit în ea. Pretutindeni înjur, şirurile ordonate de tulpini verzi şi maronii se întindeau până la copacii care ne mărgineau pământul. În vârful tulpinilor, capsulele pufoase de bumbac stăteau să pocnească. Bumbacul prindea viață văzând cu ochii, aşa că în clipa când m-am dus în spatele remorcii şi am îmbrățişat lanurile cu privirea, am văzut un ocean de capsule albe. Lanurile erau tăcute – niciun glas, niciun motor de tractor, nicio maşină pe drum. Preț de o clipă, ținându-mă de peretele remorcii, aproape că am înțeles de ce voia tata să fie agricultor.

Abia îi vedeam vechea pălărie de pai în depărtare, în timp ce se mişca printre şirurile de tulpini. Am sărit jos şi am dat fuga să-i ies în cale. Fiindcă se însera, spațiile libere dintre şiruri erau şi mai întunecate. Cum soarele şi ploaia îşi dăduseră mâna, frunzele erau mari şi bogate, aşa că se frecau uşor de mine pe când mă grăbeam spre tata.

— Tu eşti, Luke? a strigat el, ştiind prea bine că n-ar fi

venit nimeni altcineva să-l găsească.

— Eu sunt! am răspuns, ghidându-mă după vocea lui ca să merg mai departe. Mama spune că e vremea să laşi lucrul.

— Zău, aşa spune?

— Da.

Am socotit greşit cu un rând. Am tăiat-o prin tulpini şi l-am găsit – îndoit din şale, cu amândouă mâinile mişcându-i-se printre frunze, culegând cu îndemânare bumbacul şi îndesându-l în sacul aproape plin pe care şi-l ţinea peste umăr. Stătuse în lan de la răsăritul soarelui şi se oprise doar ca să prânzească.

— Aţi găsit ceva ajutoare? a întrebat el, fără să se uite la mine.

— Am găsit, am răspuns mândru. Mexicani şi delureni.

— Câţi mexicani?

— Zece, am spus, de parcă i-aş fi adunat cu mâna mea.

— Asta-i bine. Delurenii cine-s?

— Spruillii. Am uitat de unde vin.

— Câţi?

A terminat cu o tulpină şi a mai făcut câţiva paşi, trăgând sacul greu după el.

— O remorcă-ntreagă. E greu de zis. Buni s-a-nfuriat fiindcă şi-au ridicat cortul în curtea din faţă şi chiar au făcut focul unde aveam noi terenul de ţintă. Pappy le-a spus să se ducă în spatele şurii. L-am auzit cu urechile mele. Nu cred că-i dă mintea afară din casă.

— Nu vorbi aşa.

— Bine. Oricum, Buni s-a supărat.

— O să-i treacă. Avem nevoie de delureni.

— Da. Aşa a zis şi Pappy. Dar nu-mi place că ne-au stricat terenul de ţintă.

— La ora asta culesul e mai important ca base-ball-ul.

— Se poate.

Asta s-o crezi tu, mi-am spus apoi în gând.

— Cum sunt mexicanii?

— Nu cine ştie ce. I-au înghesuit în remorcă şi de data

asta, iar mama s-a făcut foc.

S-a oprit din lucru câteva clipe, gândindu-se la încă o iarnă în care ciorovăielile aveau să se țină lanț.

— Le pare bine c-au venit, a spus pe urmă, punându-şi mâinile în mişcare din nou.

Am făcut câțiva paşi spre remorca din depărtare şi după aceea m-am întors să mă mai uit o dată la el.

— Spune-i-o lui mami.

M-a privit atent înainte să mă întrebe:

— Juan a venit?

— Nu.

— Îmi pare rău.

Un an întreg vorbiserăm întruna despre Juan. Toamna trecută îmi promisese că avea să se întoarcă.

— Nu-i nimic, am spus. Pe cel care a venit în locul lui îl cheamă Miguel. E foarte de treabă.

I-am povestit despre drumul la oraş, despre cum i-am găsit pe Spruilli, despre Tally, Trot şi tânărul solid care stătea în spate, apoi din nou despre oraş şi despre cearta lui Pappy cu individul care se ocupa de mâna de lucru, despre drumul la stația de egrenat şi în fine despre mexicani. Am vorbit numai eu fiindcă eram sigur că avusesem parte de o zi mult mai bogată în evenimente decât a lui.

La remorcă, tata a ridicat sforile sacului cu bumbac şi le-a prins de cârligul aflat în partea de jos a cântarului. Acul s-a oprit la treizeci de kilograme. Tata a trecut cifra într-un registru vechi şi ca vai de el pe care-l prinsese cu sârmă de remorcă.

— Cât? l-am întrebat după ce a închis registrul.

— Două sute treizeci.

— O triplă, am spus.

— N-a fost rău, a răspuns el, ridicând din umeri.

Două sute cincizeci de kilograme însemnau o lovitură în terenul de țintă, ispravă pe care o izbutea din două în două zile. Tata s-a ciucit şi mi-a spus:

— Hopa sus.

I-am sărit în spate şi am pornit spre casă. Cămaşa şi salopeta îi erau muiate de sudoare, cum fuseseră toată ziua, dar avea nişte braţe ca oţelul. Pop Watson mi-a spus că odată Jesse Chandler a lovit o minge care a ajuns tocmai pe strada mare. A doua zi Pop şi domnul Snake Wilcox, frizerul, au măsurat lovitura şi-au început să le spună oamenilor că mingea stătuse în aer o sută cincisprezece metri. Însă a apărut repede şi o părere contrară la ceainărie, unde domnul Junior Bamhart a zis, pe un ton destul de ridicat, că mingea mai lovise cel puţin o dată pământul înainte de a ateriza pe strada mare.

Au urmat câteva săptămâni bune în care Pop şi Junior nu şi-au vorbit. Mama a cercetat motivele, dar nu a interesat-o aruncarea.

Acum ne aştepta lângă pompa de apă. Tata s-a aşezat pe o bancă şi şi-a scos ghetele şi ciorapii. Pe urmă şi-a desfăcut salopeta şi şi-a dat jos cămaşa.

Una dintre îndatoririle mele era să umplu dis-de-dimineaţa o găleată cu apă şi s-o las în soare toată ziua, pentru ca tata să aibă apă caldă în fiecare după-amiază. Mama a muiat un ştergar de mână în găleată şi i-a frecat uşor gâtul.

Crescuse într-o casă plină de fete, iar o parte din educaţie o primise din partea unei perechi de mătuşi bătrâne, care aveau mania spălatului. Cred că făceau baie mai des decât agricultorii, iar pasiunea mamei pentru curăţenie s-a răsfrânt şi asupra lui tata. Şi eu aveam parte de un tacâm complet în fiecare sâmbătă după-amiază, indiferent dacă era cazul sau nu.

După ce tata s-a spălat şi s-a uscat, mama i-a dat o cămaşa curată. Era momentul să le spunem bun venit musafirilor. Într-un coş mare, mama pusese câteva dintre legumele ei cele mai grozave, culese toate cu mâna, fireşte, şi spălate bine în ultimele două ore. Roşii indiene, cepe de apă, cartofi, ardei graşi şi iuţi, precum şi nişte porumb. Le-am dus în spatele şurii, unde mexicanii se odihneau, stăteau de vorba şi aşteptau ca focul pe care-l făcuseră să mai scadă, ca să-şi

poată pregăti porțiile de tortilla. I-am făcut cunoştință lui tata cu Miguel, care la rândul lui i-a prezentat pe câțiva dintre cei de față.

Cowboy stătea de unul singur, cu spatele lipit de şură, şi n-a mişcat un deget la sosirea noastră. Am văzut că se uita la mama pe sub borul pălăriei. Preț de o clipă m-am speriat; pe urmă mi-am dat seama că Jesse Chandler i-ar frînge gâtul jigărit al lui Cowboy ca pe o surcică dacă ar face vreo mişcare greşită.

Învățaserâm o mulțime de lucruri de la mexicani cu un an în urmă. Nu mâncau fasole neagră sau verde, dovlecei, vinete sau napi, preferând roşiile, ceapa, cartofii, ardeii şi porumbul. Pe lângă asta, nu cereau niciodată mâncare de la noi din grădină. Trebuia să le-o oferim noi.

Mama le-a explicat lui Miguel şi celuilalt că aveam grădina plină şi că avea să le aducă legume din două în două zile. Nu-i costa nimic. Făcea parte din învoială.

Am mai dus un coş şi în partea din față a casei, unde Tabăra Spruill părea tot mai mare de la o oră la alta. Între timp, nou-veniții se mai întinseseră în curtea din față, împrăştiind alte cutii de carton şi alți saci de pânză. Sprijiniseră trei scânduri de o cutie şi un butoi ca să improvizeze o masă în jurul căreia se sirânseseră să ia cina când ne-am apropiat de ei. Domnul Spruill s-a ridicat în picioare şi a dat mâna cu tata.

— Leon Spruill, a spus el, cu o urmă de mâncare pe buze. Îmi pare bine.

— Ne bucurăm c-ați venit, a spus tata cu o voce plăcută.

— Mulțumesc, a zis domnul Spruill, trăgându-şi pantalonii în sus. Ea e nevastă-mea, Lucy.

Soția lui a zâmbit şi a continuat să mestece încet.

— Ea e fiică-mea Tally, a continuat el, arătând cu mâna. Când Tally s-a uitat la mine, am simțit că-mi iau foc obrajii.

— Iar ei sunt nepoții mei, Bo şi Dale, a mai spus domnul Spruill, dând din cap spre cei doi băieți care stătuseră pe saltea când se opriseră cu toții pe autostradă.

Erau adolescenți amândoi şi cred că aveau în jur de cincisprezece ani. Iar lângă ei se găsea uriaşul pe care-l văzusem prima data în spatele camionului, pe jumătate adormit.

— El e fiu-meu Hank, a rostit domnul Spruill.

Hank avea cel puțin douăzeci de ani şi oricum era suficient de mare ca să se ridice şi să dea mâna. Dar a continuat să mănânce. Se umflase tot în obraji şi probabil că înfuleca nişte pâine de porumb.

— Îi place să hăpăie, a spus domnul Spruill, iar noi am încercat sa râdem.

— Şi cel de-aici e Trot, a mai zis el.

Trot nu şi-a ridicat privirea spre noi. Brațul stâng îi atârna moale pe lângă corp. Mâna dreapta i se încleştase pe o lingură. Poziția lui în familie a rămas nedeclarată.

Mama a adus coşul mare cu legume, iar timp de o secundă Hank a încetat clefăitul şi s-a uitat la proviziile proaspete. Pe urmă şi-a văzut de fasolea lui.

— Roşiile şi porumbul s-au făcut ca niciodată anul ăsta, a spus mama. Avem din belşug. Să-mi spuneți ce vă mai trebuie.

Tally mesteca agale şi la un moment dat s-a uitat la mine. Am început să-mi studiez picioarele.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă, a spus domnul Spruill, completat de o mulțumire rapidă din partea soției.

Nu era niciun pericol ca Spruillii să rămână fără de-ale gurii şi nici nu dădeau impresia să fi ratat vreo masă. Hank era mătăhălos şi avea un piept solid, care se îngusta uşor doar în locul unde începea gâtul. Domnul şi doamna Spruill erau îndesați şi păreau puternici. Bo şi Dale erau zvelți, dar nu slăbănogi. Tally, fireşte, era fără cusur. Doar Trot era sfrijit şi puțin la trup.

— N-am vrut să vă stric masa, a spus tata şi am început să dăm înapoi.

— Încă o dată, mulțumiri, a zis domnul Spruill.

Ştiam din experiență că nu după mult timp o să aflăm mai mult decât doream despre Spruilli. Trebuia să împărțim cu ei pământul, apa şi acareturile. Trebuia să le ducem legume din grădină, lapte de la Isabel şi ouă din cotineață. Trebuia să-i invitam în oraş sâmbăta şi la biserică duminica. Trebuia să lucrăm cot la cot cu ei pe câmp, de la prima geană de soare până aproape de apus. Iar după ce se termina culesul, aveau să plece şi să se întoarcă pe dealuri. Copacii aveau să-şi schimbe frunzele, iarna avea să se instaleze, iar noi aveam să petrecem multe nopți reci strânşi în jurul focului şi povestind despre Spruilli.

Aveam pe masă cartofi tăiați în felii subțiri şi prăjiți, okra fiartă, nişte porumb şi pâine caldă de porumb – dar fără carne, fiindcă era aproape toamnă şi fiindcă mâncaserăm friptură cu două zile în urmă. Buni făcea pui fript de două ori pe săptămână, dar niciodată miercurea. În grădină la mama se găseau destule roşii şi cepe ca să mănânce toată lumea din Black Oak, aşa că umplea câte-o farfurie pentru fiecare masă.

Bucătăria era mică şi călduroasă. Un ventilator rotund bârâia de undeva de pe frigider şi încerca să pună în mişcare aerul, în timp ce mama şi bunica pregăteau cina. Mişcările lor erau lente, dar sigure. Erau obosite şi se făcuse prea cald ca să se grăbească.

Nu se iubeau din cale-afară, dar erau hotărâte să trăiască în pace. Nu le-am auzit vreodată certându-se şi n-am prins-o niciodată pe mama vorbindu-şi de rău soacra. Locuiau în aceeaşi casă, pregăteau aceeaşi mâncare, spălau aceleaşi rufe şi culegeau acelaşi bumbac. Cu atâtea pe cap, cui îi mai ardea de ciondăneli?

Atâta doar că Buni se născuse şi crescuse în lumea culegătorilor de bumbac. Ştia că avea să fie înmormântată în pământul pe care-l muncea. Pe când mama tânjea să scape de-acolo.

Printr-un ritual de zi cu zi, se înțeleseseră fără cuvinte cum să lucreze în bucătărie. Buni se ținea pe lângă cuptor, unde avea grijă de pâinea de porumb, amesteca în cartofi şi stătea

cu ochii pe okra şi pe porumb. Mama rămânea la chiuvetă, unde curăța roşiile şi strângea farfuriile murdare. Eu studiam toate astea de la masa din bucătărie la care mă aşezam în fiecare seară şi decojeam castraveți cu un cuțit special.

Amândurora le plăcea muzica, aşa că uneori una dintre ele fredona, pe când cealaltă cânta încetişor. Muzica le ajuta să țină departe tensiunile.

Dar nu şi în seara asta. Erau prea preocupate ca să le mai ardă de cântat sau de fredonat. Mama se supărase rău de tot din cauză că mexicanii fuseseră transportați ca nişte vite. Bunica se îmbufnase fiindcă Spruillii ne invadaseră curtea din față.

La şase fix, Buni şi-a scos şorțul şi s-a aşezat la masă în fața mea. Capătul mesei era lipit de perete, fiind folosit ca un raft mare pe care se adunau tot felul de lucruri. În centru se gasea un radio vechi, îmbrăcat într-o carcasă din lemn de nuc. Buni i-a dat drumul şi mi-a zâmbit.

Ştirile de la CBS ne erau prezentate de Edward R. Mur-row, în direct din New York. De o săptămână se dădeau lupte grele în Pyonggang, lângă Marea Japoniei, şi, după ce ne-am uitat pe o hartă veche pe care Buni o ținea pe noptieră, ne-am dat seama că divizia de infanterie a lui Ricky se găsea în regiune. Ultima scrisoare de la el ne ajunsese cu două săptămâni în urmă. Era un bilețel mâzgălit în grabă, dar, dacă ştiai să citeşti printre rânduri, pricepeai că se afla unde era fierberea mai mare.

După ce a discutat despre subiectul principal, care era o ceartă cu ruşii, domnul Murrow a început să vorbească de Coreea, iar Buni a închis ochii. Şi-a împreunat mâinile, şi-a lipit vârfurile arătătoarelor de buze şi a aşteptat.

Nu ştiam precis ce anume aştepta. Domnul Murrow nu avea de gând să dea de ştire nației dacă Ricky Chandler era în viață sau murise.

Mama a ascultat şi ea. Stătea cu spatele la chiuvetă, ştergându-şi mâinile cu un prosop şi fixând masa cu o privire albă. Scena asta s-a petrecut aproape în fiecare seară din

vara şi toamna lui 1952.

Eforturile de pace fuseseră începute, iar apoi sistate. Chinezii se retrăseseră, dar atacaseră din nou. Cu ajutorul buletinelor de ştiri ale domnului Murrow şi al scrisorilor de la Ricky, trăiam şi noi războiul.

Pappy şi cu tata nu voiau să asculte ştirile. Îşi făceau de lucru pe afară, la şopronul unde țineam uneltele sau la pompa de apă, ocupându-se de treburi mărunte, care ar fi putut să aştepte, vorbind de recolte şi căutând altceva pentru care să-şi facă griji, în afară de Ricky. Amândoi luptaseră în războaie. N-aveau nevoie de domnul Murrow din New York, care să le citească reportajele corespondenților din Coreea şi să spună națiunii ce se înlâmplă într-o bătălie sau alta. Ştiau foarte bine.

În orice caz, în seara aceea materialul despre Coreea a ținut puțin, lucru privit cu ochi buni la mica noastră fermă. Domnul Murrow a trecut la alte chestiuni, iar în cele din urmă Buni mi-a zâmbit.

— Ricky e bine, a spus ea, mângâindu-mă pe mână. Acuşi ne trezim cu el acasă.

Îşi câştigase dreptul de a crede aşa ceva. Îl aşteptase pe Pappy în primul război mondial şi se rugase de departe pentru tata şi rănile lui în timpul celui de-al doilea. Băieții ei se întorceau de fiecare dată, şi nici Ricky nu avea sa ne înşele aşteptările.

A închis radioul. Cartofii şi okra aveau nevoie de atenția ei. S-a apucat din nou de gătit cu mama şi l-am aşteptat cu toții pe Pappy să intre pe uşa din spate.

Cred că Pappy se aştepta la ce era mai rău în privința războiului. Deocamdată Chandlerii avuseseră noroc în secolul ăsta. Cât despre el, nu asculta ştirile, dar voia să ştie daca era de bine sau de rău. De obicei, intra în bucătărie de îndată ce nu mai auzea radioul. În seara asta s-a oprit la masă şi m-a ciufulit în joacă. Buni s-a uitat la el. I-a surâs şi a spus:

— Nicio veste proastă.

Mama mi-a zis că adeseori Buni şi Pappy nu dormeau mai

mult de o oră sau două, după care se trezeau şi începeau să-şi facă griji în legătura cu fiul lor mai mic. Buni era convinsă că Ricky avea să se întoarcă acasă. Pappy nu.

La şase şi jumătate ne-am aşezat la masă, ne-am prins de mâini şi i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru mâncare şi pentru toate lucrurile bune. Pappy conducea de fiecare dată rugăciunea, cel puțin la cină. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru mexicani, pentru Spruilli şi pentru recoltele bogate de care aveam parte. Eu m-am rugat în gând şi numai pentru Ricky. Eram recunoscător fiindcă aveam ce mânca, dar el mi se părea mai important.

Adulții mâncau încet şi nu vorbeau decât despre bumbac. De la mine nu se aştepta să deschid gura prea mult. Mai ales Buni era de părere că pe copii era bine să-i vezi, nu să-i auzi.

Voiam să mă duc la şură şi să văd ce făceau mexicanii. Mai doream să dau o raită şi prin față şi poate s-o văd nițel pe Tally. Mama a bănuit ceva, aşa că, după ce-am terminat masa, mi-a zis s-o ajut la vase. Aş fi preferat niscai nuiele pe spinare, dar n-am avut încotro.

Ne-am îndreptat agale spre terasa din față, ca să stăm puțin, ca în fiecare seară. Părea un ritual destul de simplu, dar nu era. Mai întâi trebuia să lăsăm mâncarea să ni se aşeze în stomac, şi abia după aceea treceam la base-ball. Dădeam drumul la radio, iar Harry Caray de la KMOX, St. Louis, comenta fază cu fază meciul dragilor noştri Cardinals. Mama şi bunica se ocupau de mazăre sau de fasole. De asemenea, se trăgeau concluziile tuturor bârfelor auzite în timpul cinei. Asta, bineînțeles, după ce se termina vorbăria despre recolte.

Dar în seara aceea ploua la trei sute de kilometri de noi, în St. Louis, iar meciul fusese amânat. Am rămas aşezat pe trepte, ținând mânuşa Rawlings, strângând cu putere mingea ascunsă înăuntru, uitându-mă la umbrele din depărtare ale Spruilliilor şi întrebându-mă cum putea fi cineva atât de nesăbuit încât să facă focul pe terenul nostru de țintă.

Radioul de afară era un mic General Electric pe care tata îl

cumpărase la Boston, după ce ieşise din spital în timpul războiului. Singura lui menire era să-i aducă pe Cardinals în viața noastră. Se întâmpla foarte rar să pierdem un meci. Aparatul stătea pe o ladă de lemn, lângă balansoarul în care se odihneau bărbații. Mama şi bunica şedeau pe nişte scaune de lemn capitonate, nu departe de noi, în cealaltă parte a terasei, şi scoteau mazărea din păstăi. Eu mă aflam la mijloc, pe treptele din față.

Înainte de sosirea mexicanilor, avuseserăm un ventilator portabil pe care-l puneam lângă plasa de țânțari din fața uşii. În fiecare seară huruia încetişor şi reuşea să mişte aerul cald suficient ca să se poată respira. Dar, mulțumită mamei, la ora asta aparatul se afla în podul şurii. Ieşiseră scântei cu ocazia asta, deşi mie nu mi se spusese aproape nimic.

Prin urmare, era o seară foarte liniştită – nu tu meci, nu tu ventilator, ci doar sporovăială înceată a unor agricultori istoviți, care aşteptau ca temperatura sa mai scadă cu vreo câteva grade.

Ploaia din St. Louis i-a făcut pe bărbați să se neliniştească în legătură cu vremea. Râurile şi gurile de vărsare din delta fluviului Arkansas îşi ieşeau din matcă enervant de ritmic. O dată la patru sau cinci ani se umflau cât vedeai cu ochii şi prăpădeau recoltele. Eu unul nu țineam minte nicio inundație, dar auzisem atâtea despre ele, că mă simțeam deja ca un veteran. Treceau săptămâni de zile în care ne rugam să plouă zdravăn. În sfârşit ploua, şi nici nu se muia bine pământul, că Pappy şi tata începeau să stea cu ochii după nori şi să povestească despre inundații.

Spruillii o lăsaseră mai moale. Vocile li se auzeau tot mai stins. Le zăream umbrele mişcându-se în jurul corturilor. Focul lor a mai pâlpâit câtva timp, după care s-a stins.

La ferma Chandler domnea liniştea. Aveam delureni. Fâcuserăm rost şi de mexicani. Bumbacul aştepta.

Capitolul 4

În toiul întunericului nesfârşit al nopții, Pappy, ceasul nostru deşteptător pe două picioare, s-a trezit, s-a încălțat şi a început să străbată bucătăria, pregătind primul ibric cu cafea. Casa nu era mare – trei dormitoare, o bucătărie şi o sufragerie – şi era atât de veche, încât duşumeaua se lăsase ici şi colo. Dacă voiai să-i trezeşti pe ceilalți, era cel mai simplu lucru din lume.

Mi se dădea voie să stau în pat până venea tata după mine. Totuşi îmi era greu să mai dorm când mă gândeam la toți oamenii care se găseau la fermă şi la bumbacul care trebuia cules. Când m-a zgâlțâit şi mi-a spus că se făcuse vremea s-o luăm din loc, eram deja treaz. M-am îmbrăcat repede şi am ieşit după el pe terasa din spate.

În timp ce străbăteam curtea din spate, nu se ghicea nici urmă de răsărit şi parcă simțeam roua care ne intra în ghete. Ne-am oprit la cotineața păsărilor, unde tata s-a aplecat din şale şi s-a furişat înăuntru. Mi s-a spus să aştept afară fiindcă luna trecută, pe când strângeam ouăle în beznă, călcasem pe un ditamai şarpele indian şi după aceea o ținusem într-un plâns două zile încheiate. La început tata nu prea avusese înțelegere; şerpii indieni nu erau veninoşi şi făceau parte din viața fermei, ca atâtea altele. Totuşi mama a intervenit mânioasă foc, aşa că deocamdată nu mai aveam voie să strâng ouăle de unul singur.

Tata a umplut un coş din pai cu douăsprezece ouă şi mi l-a dat mie. Ne-am îndreptat spre şură, unde Isabel aştepta. Acum că treziserăm găinile, se puseseră şi cocoşii pe cântat.

Singura lumină venea de la un bec slab care fusese atârnat de partea de sus a şurii. Mexicanii se treziseră. Făcuseră focul în spatele şurii şi se adunaseră în jurul lui, ca şi cum le-ar fi fost frig. Pe mine mă apucaseră deja căldurile din cauza aerului umed.

Ştiam să mulg vaca şi în cele mai multe dimineți asta era

treaba mea. Dar şarpele indian mă speriase şi pe lângă asta ne grăbeam fiindcă răsăritul soarelui trebuia să ne prindă în lan. Tata a muls-o repede pe Isabel şi a scos aproape zece litri, pentru care eu aş fi avut nevoie de câteva ore bune. Am dus mâncarea la bucătărie, unde era treaba femeilor. Şunca sfârâia deja în tigaie, iar mirosul ei greu se ridicase în aer.

La micul dejun mâncam ouă proaspete, lapte, şuncă de-sărată, pâine prăjită şi câteodată sorg. În timp ce femeile, găteau, m-am aşezat la locul meu, mi-am trecut degetele pe muşamaua umedă, cu model în carouri, şi mi-am aşteptat ceaşca de cafea. Era singurul viciu pe care mi-l îngăduia mama.

Buni mi-a pus în fața mai întâi ceaşca şi farfurioara, apoi zaharnița şi frişca proaspătă. Am mestecat în cafea până când am făcut-o dulce ca malțul, după care am sorbit încet din ea.

La micul dejun se vorbea foarte puțin în bucătărie. Era palpitant să avem atâția străini la fermă la vremea recoltelor, însă entuziasmul era domolit de faptul că urma să stăm aproape douăsprezece ore pe câmp, în bătaia soarelui, aplecați din şale şi culegând până făceam răni la degete.

Am mâncat repede, pe când cocoşii iscau un tărăboi în toată regula în curtea de păsări. Feliile de pâine prăjită ale bunicii erau groase, perfect rotunde şi atât de fierbinți, încât după ce puneam cu grijă o bucățică de unt în mijlocul uneia, se topea cât ai clipi din ochi. M-am uitat cum s-a impregnat crema gălbuie în felia de pâine, după care am muşcat o dată. Mama era de acord că Ruth Chandler făcea cea mai bună pâine prâjită din câte mâncase. Tare aş fi vrut să înfulec două-trei felii, ca tata, dar pur şi simplu nu puteam. Mama mânca una, la fel ca Buni. Pappy mânca două, iar tata trei. Dupa câteva ore, pe la jumătatea dimineții, ne opream nițel din lucru, stăteam la umbra unui copac sau lângă remorcă şi mâncam şi feliile rămase.

Iarna micul dejun dura mai mult fiindcă nu prea era mare lucru de făcut. Graba începea primăvara, când semănam, şi vara, când treieram. Însă în timpul recoltelor din toamnă,

când soarele stătea să ne prindă din urmă, mâncam cât puteam de repede.

S-a vorbit nițel despre vreme. Ploaia din St. Louis care dusese la amânarea meciului lui Cardinals îi stătea pe cap lui Pappy. St. Louis era atât de departe că, în afară de Pappy, nimeni dintre cei de la masă nu-l bătuse vreodată cu pasul. Totuşi, vremea din oraş devenise un element crucial pentru recoltele noastre. Mama asculta răbdătoare. Eu tăceam chitic.

Tata citise almanahul şi era de părere că vremea avea să ne ajute toată luna septembrie. Atâta doar că pe la jumătatea lui octombrie se schimba foaia. Se apropia timpul urât. Eram siliți ca, şase săptămâni de-acum încolo, să muncim până cădeam lați. Cu cât trăgeam mai tare, cu atât mai mult aveau să trudească mexicanii şi Spruiliii. Cam asta ținea loc de discursuri mobilizatoare la tata.

La un moment dat a venit vorba de lucrătorii cu ziua. Aceştia erau localnici care mergeau de la o fermă la alta, până când le convenea ce găseau. Cei mai mulți erau orăşeni pe care-i cunoşteam. Toamna trecuta, domnişoara Sophie Turner, care preda la a cincea şi la a şasea, ne făcuse o mare cinste când alesese să lucreze pe pământul nostru.

Aveam nevoie de cât mai mulți zilieri, numai că de obicei ei erau cei care hotărau unde să se ducă.

După ultima îmbucătură, Pappy i-a mulțumit nevesti-sii şi mamei pentru mâncarea bună şi le-a lăsat să strângă masa. Eu m-am întors țanțoş pe terasa din spate, unde stăteau bărbații.

Casa noastră era orientată spre sud, şura şi lanurile dădeau spre nord şi vest, iar la est am zărit prima geană portocalie ivindu-se deasupra pământurilor care compuneau delta fluviului Arkansas. Soarele urca pe cer, nestingherit de nori. Deja mi se lipise cămaşa de spate.

Remorca legată de tractorul John Deere avea patul plat, iar mexicanii erau deja sus. Tata s-a dus să stea de vorbă cu Miguel. „Bună dimineața. Cum ați dormit? Sunteți gata de muncă?” Între timp, Pappy a plecat să-i aducă pe Spruilli.

Aveam un locşor al meu lângă scaunul pe care stătea şoferul tractorului John Deere, unde rămâneam ore în şir, cu mâna încleştată pe tija metalică a umbrelei care îl ferea de soare pe şofer, fie el Pappy sau tata, în timp ce ne croiam drum prin lan, arând, semănând sau împrăştiind îngrăşăminte. Mi-am ocupat locul şi m-am uitat la remorca aglomerată, unde într-o parte se găseau mexicanii, iar în cealaltă Spruillii. În clipa aceea mă simțeam ca un răsfățat al sorții, fiindcă mergeam în cabina tractorului şi fiindcă tractorul era al nostru. Totuşi îngâmfarea mea avea să se risipească în scurt timp, întrucât printre tulpinile de bumbac eram toți o apă şi-un pământ.

Eram curios să văd dacă mergea şi amărâtul de Trot la câmp cu noi. Pentru cules îți trebuiau două brațe sănătoase. Din câte-mi dădeam seama, Trot avea doar unul. Cu toate acestea, l-am zărit alături de ceilalți, cu spatele la toți, cu picioarele atârnându-i dincolo de marginea remorcii, singur într-o lume doar a lui. Am văzut-o şi pe Tally, care nu mi-a remarcat în niciun fel prezența, mulțumindu-se să se uite undeva în zare.

Fără un cuvânt, Pappy a băgat în viteză, iar tractorul şi remorca s-au pus brusc în mişcare. Am privit în urmă, ca să fiu sigur că nu căzuse nimeni. Am văzut-o pe mama în dreptul geamului de la bucătărie, uitându-se la noi în timp ce spăla vasele. Avea să-şi termine treburile, iar dupa o oră petrecută în grădina avea să ni se alăture în lan, ca să trudească alături de noi. La fel şi Buni. Când era gata bumbacul, nu se odihnea nimeni.

Am trecut prin dreptul şurii, cu motorul duduind şi remorca scârțâind din toate încheieturile, după care am cotit spre sud, către cele patruzeci de pogoane de jos, o suprafață vecină cu Golful lui Siler. Începeam întotdeauna de acolo fiindcă aceea era prima zonă afectată în caz de inundații.

Aveam patruzeci de pogoane jos şi alte patruzeci sus. Optzeci de pogoane însemnau bătaie de cap, nu glumă.

În câteva minute am ajuns la remorca pentru bumbac, iar

Pappy a oprit tractorul. Înainte să sar jos, m-am uitat spre est şi am văzut luminile de la noi de-acasă, la mai puțin de un kilometru şi jumătate. În spatele casei, cerul se trezea la viață, brăzdat de dungi portocalii şi galbene. Nu se vedea nici urmă de nor, iar asta însemna că deocamdată nu eram amenințați de inundații. Pe de altă parte însă, nici nu aveam cum să ne adăpostim de văpaia soarelui.

— Bună dimineața, Luke, a spus Tally, trecând pe lângă mine.

Am izbutit să-i răspund la salut. Mi-a zâmbit, de parcă ar fi ştiut un secret pe care nu voia să-l spună nici în ruptul capului.

Pappy n-a dat indicații şi nici n-a fost nevoie. Îți alegeai frumuşel un rând, indiferent în ce direcție, şi te puneai pe cules. Fără vorbărie, fără dezmorțirea oaselor, fără păreri despre cum o să fie vremea. Tăcând mâlc, mexicanii şi-au săltat sacii lungi pe umeri, s-au încolonat şi au luat-o spre sud. Cei din Arkansas au ales nordul.

Preț de o clipă, am rămas pe loc în semiîntunericul unei dimineți de septembrie deja călduroase, uitându-mă la un rând de bumbac foarte lung şi drept, care îmi fusese repartizat – cine ştie cum? — tocmai mie. Mi-am spus că n-o să ajung niciodată la capăt şi dintr-o dată m-am simțit fără vlagă.

Aveam nişte verişori în Memphis – băieți şi fete ale celor două surori ale lui tata – care nu culeseseră niciodată bumbac. Erau copii de la oraş, care stăteau în nişte case frumoase, care aveau tot confortul şi se găseau în cartiere cumsecade. Se întorceau în Arkansas doar pentru înmormântări şi uneori de Ziua Recunoştinței. În timp ce mă uitam la rândul ăla interminabil de bumbac, mi-a fugit mintea la ei.

Două lucruri mă făceau să muncesc. Primul, şi cel mai important, era că îl aveam pe tata într-o parte şi pe bunicul în cealaltă. Niciunul nu suporta lenea. Lucraseră la câmp de când fuseseră mici, aşa că şi eu aveam să fac acelaşi lucru. În

al doilea rând, eram plătit pentru cât strângeam, la fel ca toți ceilalți lucrători. Un dolar şaizeci pentru o jumătate de chintal. Şi îmi făcusem o mulțime de planuri în legătură cu banii.

— Sa-i dăm bice, mi-a spus tata pe un ton hotărât.

Pappy îşi ocupase deja locul între tulpini şi apucase să înainteze vreo trei metri. Îi vedeam silueta şi pălăria de pai. Îi auzeam şi pe Spruilli stând de vorbă între ei, câteva rânduri mai încolo. Delurenii cântau destul de mult şi se întâmpla frecvent să-i auzi îngânând discret câte un refren trist în timp ce culegeau. Tally râdea, iar vocea ei bogată se auzea pretutindeni în lan.

Era doar cu zece ani mai mare ca mine.

Tatăl lui Pappy luptase în Războiul Civil. Îl chema Jeremiah Chandler şi, din ce se spunea în familie, câştigase aproape de unul singur bătălia de la Shiloh. După ce i-a murit a doua soție, s-a însurat a treia oară, de data asta cu o tânără de prin partea locului, care era cu treizeci de ani mai mică decât el. După câțiva ani tinerica l-a născut pe Pappy.

Treizeci de ani diferență între Pappy şi mireasa lui. Zece între Tally şi mine. Ar fi putut să meargă.

Cu o hotărâre solemnă, mi-am aruncat sacul de trei metri peste umărul drept şi am atacat prima capsulă de bumbac. Era grea de rouă şi umedă, iar ăsta era unul dintre motivele pentru care începeam atât de devreme. Prima oră, înainte ca soarele să urce pe cer şi să prăjească tot, bumbacul era moale şi lesne de cules. Mai târziu, după încărcarea în remorcă, avea să fie uscat şi uşor de egrenat. Bumbacul muiat de ploaie făcea imposibil egrenatul, lucru de care toți agricultorii fuseseră siliți să se convingă pe pielea lor.

Culegeam cât puteam de repede, cu amândouă mâinile, şi îndesam bumbacul în sac. Totuşi trebuia să fiu atent. Fie Pappy, fie tata – dacă nu cumva amândoi – aveau să-mi inspecteze rândul la un moment dat în cursul dimineții. Dacă lăsam prea mult bumbac în urmă, mă alegeam cu o săpuneală. Severitatea dojenii depindea de distanța la care

mă aflam de mama în clipa aceea.

Cum mă pricepeam mai bine, îmi strecuram mâinile mici în hățişul de tulpini, prinzând capsulele şi ferindu-mă pe cât puteam de spini, care erau ascuțiți şi te făceau să-ți dea sângele. Mă aplecam, culegeam şi mergeam mai departe, rămânând în urma lui tata şi a lui Pappy.

Bumbacul nostru era atât de des, încât tulpinile de pe rândurile învecinate se îngemănau. Simțeam cum îmi şfichiuiesc fața. După ce pățisem cu şarpele indian, eram atent la fiecare pas, mai ales în lan, fiindcă în apropierea fluviului mişunau şerpii-mocasin. Văzusem o mulțime din cabina tractorului în timp ce aram şi semănam.

Nu după multă vreme am rămas singur – un copil părăsit de cei cu mâini mai iuți şi spinări mai rezistente. Soarele era o minge portocalie care urca în grabă ca să mai pârjolească pământul încă o zi. Când nu i-am mai văzut pe tata şi pe Pappy, m-am hotărât să fac prima pauză. Cel mai aproape de mine era Tally. Se găsea la cinci rânduri şi la peste cincisprezece metri distanță. Abia îi desluşeam şapca de doc spălăcita pe deasupra bumbacului.

La umbra tulpinilor, m-am întins pe sacul pentru bumbac care, chiar şi după o oră de muncă, era deprimant de gol. Se simțeau câteva umflături moi, dar nimic semnificativ. Anul trecut trebuise să culeg douăzeci şi cinci de kilograme pe zi şi mă temeam că norma de atunci era pe punctul de a creşte.

Tolănit pe spate, am privit cerul cu desăvârşire senin printre tulpini, sperând să se ivească norii şi visând la bani. În luna august a fiecărui an primeam prin poştă ultima ediție a catalogului Sears, Roebuck şi foarte puține erau evenimentele mai importante, cel puțin în viața mea. Catalogul venea într-un ambalaj maro de la Chicago şi era comandat de Buni, care îl ținea la capătul mesei din bucătărie, lângă aparatul de radio şi Biblia familiei. Femeile erau atente la haine şi mobilă. Bărbații se uitau la unelte şi la piesele de schimb pentru maşini. În ce mă priveşte, eram cu ochii pe secțiunile cu adevărat însemnate – jucăriile şi

articolele de sport. Întocmeam în gând liste secrete pentru Crăciun. Îmi era frică să trec pe hârtie toate lucrurile la care visam. Oricine ar fi putut să găsească lista şi să creadă fie că eram din cale-afară de lacom, fie că-mi lipsea o doagă.

La pagina 308 a ultimului catalog se afla o reclamă incredibilă la o bluză de trening pentru jucătorii de base-ball. Exista câte una pentru aproape fiecare echipa profesionistă. Lucrul cu adevărat uluitor era că tânărul care pozase pentru reclamă purta o bluză a lui Cardinals în culorile de rigoare. Un roşu-aprins, un material lucios şi nişte nasturi albi în față. Dintre atâtea echipe, cineva nemaipomenit de mintos de la Sears, Roebuck alesese tocmai echipamentul lui Cardinals.

Costa 7.50 dolari, plus transportul. Şi erau măsuri pentru copii, ceea ce ridica o altă problemă, fiindcă eram în creştere şi voiam să port bluza până la sfârşitul vieții. Zece zile de tras ca la ocnă şi aş fi avut bani să cumpăr bluza. Eram sigur că nimeni din Black Oak, Arkansas, nu mai văzuse aşa ceva. Mama a spus că era cam ostentativ, chit că habar n-aveam ce voise să zică. Tata a spus că aveam nevoie de ghete. Pappy a fost de părere că erau bani azvârliți pe fereastră, dar mi-am dat seama că în taină îi plăcea echipamentul.

Cum se răcorea puțin, puteam să merg la şcoală cu bluza în fiecare zi şi s-o port şi duminica la biserică. Aveam de gând s-o pun pe mine şi sâmbăta, când mergeam în oraş, şi să fiu singura pată de culoare printre grupurile de tineri îmbrăcați ca vai de capul lor, care se plimbau sau îşi făceau veacul pe trotuar. Aveam s-o port peste tot, devenind motiv de invidie pentru toți copiii din Black Oak (ba chiar şi pentru câțiva oameni mari).

Nu avea să li se ivească niciodată şansa de a juca la Cardinals. Eu, pe de altă parte, aveam să ajung celebru la St. Louis. Era important să încep să intru în pielea personajului, măcar ca echipament.

— Lucas! s-a auzit o voce severă, care a destrămat liniştea lanului, în timp ce tulpinile din apropiere trosneau una după alta.

— Da, aici, am spus, țâşnind în picioare, iar apoi rămânând aplecat şi întinzând mâinile spre cele mai apropiate capsule de bumbac.

Dintr-o dată, m-am trezit cu tata lângă mine.

— Ce faci? a întrebat el.

— A trebuit să fac pipi, am spus, fără să mă opresc din lucru.

— A durat mult, a zis el, fără să pară convins.

— Aşa e. De la cafeaua aia.

Mi-am ridicat privirile spre el. Ştia adevărul.

— Încearcă să ții pasul, a spus el, răsucindu-se pe călcâie şi îndepărtându-se.

— Priceput, am rostit în direcția spatelui său, ştiind prea bine că n-o să fiu niciodată în stare să țin pasul.

* * *

În sacii de patru metri pe care îi foloseau oamenii mari încăpeau cam treizeci de kilograme de bumbac, aşa că între opt şi jumătate şi nouă bărbații erau gata să meargă la cântar. Pappy şi tata se ocupau de întreaga operațiune, iar cântarele de mână fuseseră atârnate de colțurile din spate ale remorcii. Sacii erau săltați ori spre tata, ori spre bunicul. Băierile lor erau petrecute pe după cârligele aflate în partea de jos a cântarelor. Acul zvâcnea de la locul lui ca minutarul unui ceas. Fiecare putea să vadă cât culeseseră ceilalți.

Pappy nota cifrele într-un caiet mic de lângă cântar. Pe urmă sacul cu bumbac era împins şi mai sus şi golit în remorcă. Nu aveai când să-ți tragi sufletul. Trebuia să prinzi sacul când îți era aruncat de sus. După aceea îți alegeai un alt rând şi mai dispăreai două ore.

Mă aflam în mijlocul unui şir nesfârşit de tulpini de bumbac, lac de sudoare, mort de cald, cu umerii aplecați, încercând să dau din mâini mai repede şi oprindu-mă din când în când, ca să văd pe unde erau Pappy şi tata, în aşa fel încât să mai trag un pui de somn. Însă n-am mai avut ocazia să întind sacul pe jos. În loc de asta, am tras ca la jug,

trudind din greu, aşteptând să se îngreuneze sacul şi întrebându-mă pentru prima oară dacă aveam cu adevărat nevoie de echipamentul celor de la Cardinals.

După ce-am stat o veşnicie în lan, am auzit motorul tractorului ambalându-se şi mi-am dat seama că era ora prânzului. Deşi nu îmi terminasem primul rând, nu prea îmi păsa că înaintasem atât de puțin. Ne-am întâlnit la tractor şi l-am văzut pe Trot, care se ghemuise în poziția fătului în remorcă. Doamna Spruill şi Tally îl mângâiau. La început am crezut că murise, dar după aceea s-a mişcat nițel.

— L-a doborât căldura, mi-a şoptit tata, luându-mi sacul şi aruncându-şi-l peste umăr de parcă ar fi fost gol.

M-am ținut după el până la cântar, unde Pappy l-a prins imediat de cârlig. Îmi rupsesem cârca muncind doar pentru cincisprezece kilograme de bumbac.

După ce s-a cântărit cât strânseseră mexicanii şi Spruillii, ne-am îndreptat cu toții spre casă. Prânzul avea loc la douăsprezece fix. Mama şi Buni plecaseră din lan cu o oră mai devreme ca să-l pregătească.

Cocoțat la locul meu obişnuit din tractor, strângeam umbrela cu mâna stângă care mă durea şi era plină de zgârieturi, uitându-ma la lucrătorii care se hurducau în remorcă. Domnul şi doamna Spruill îl țineau pe Trot, care era la fel de lipsit de vlagă şi palid. Tally stătea aproape de ei, cu picioarele lungi întinse de-a curmezişul patului orizontal al remorcii. Pe Bo, Dale şi Hank nu părea să-i preocupe soarta bietului Trot. Le era cald, obosiseră şi le prindea bine pauza, ca de altfel tuturor.

În partea cealaltă, mexicanii se înşiruiseră umăr la umăr, cu picioarele atârnând dincolo de marginea remorcii, gata să atingă pământul. Câțiva dintre ei nu aveau nici pantofi, nici ghete.

Când ne-am apropiat de şură, am văzut ceva ce nu mi-a venit să cred la început. Cowboy, care stâtea chiar la capătul remorcii scurte, s-a întors repede şi s-a uitat la Tally. Ea părea să fi aşteptat un asemenea moment, căci i-a adresat un

zâmbet discret şi frumos, ca acelea de care avusesem parte şi eu. Deşi Cowboy nu i-a întors surâsul, era limpede că-i făcuse plăcere.

Totul s-a întâmplat cât ai clipi din ochi şi, în afară de mine, n-a mai observat nimeni.

Capitolul 5

După Buni şi mama, care se înțeleseseră între ele, somnul de după prânz era vital pentru creşterea sănătoasă a copilului, în povestea asta credeam doar când culegeam bumbac, în restul anului, încercam să scap de somn cu aceeaşi putere cu care mă gândeam la cariera mea de jucător de base-ball.

Însă la vremea recoltatului toată lumea se odihnea după prânz. Mexicanii mâncau repede şi se întindeau sub arțarul de lângă şură. Spruillii îmbucau şunca rămasă de la masa de dimineață cu pesmeți şi se retrăgeau şi ei la umbră.

Mie nu mi se dădea voie să mă vâr în pat fiindcă eram murdar de pe câmp, aşa că dormeam pe duşumeaua dormitorului. Eram obosit şi mă dureau toate după atâta muncă. Îmi era groază de tura de după-masă fiindcă părea întotdeauna mai lungă şi oricum căldura era mai mare. Am adormit imediat, iar după o jumătate de oră, când m-am trezit, eram şi mai țeapân.

Trot crea necazuri în curtea din față. Buni, care se credea un soi de doctoriță de țară, se dusese să-l vadă, având neîndoielnic de gând să-i toarne pe gât cu forța unul dintre leacurile ei îngrozitoare. Ceilalți îl întinseseră pe o saltea veche sub un copac şi-i puseseră o compresa pe frunte. Era clar că nu putea să se întoarcă în lan, iar domnului şi doamnei Spruill nu le venea să-l lase singur.

Bineînțeles, erau nevoiți să culeagă bumbac ca să aibă din ce trăi. Eu însă nu. Cât timp lipsisem, se pusese la cale un plan, cerându-mi-se sa stau cu Trot câtă vreme toata lumea lucra pe câmp în căldură până apunea soarele. Dacă starea lui Trot se înrăutățea, trebuia să dau fuga la pogoanele de jos şi să aduc pe primul Spruill de care dădeam cu ochii. Am încercat să par nemulțumit de cele stabilite când le-am auzit din gura mamei.

— Şi cu echipamentul meu cum rămâne? am întrebat-o cât

de nelinişti am putut.

— Ți-a rămas bumbac berechet, mi-a răspuns ea. Stai cu el dupa-masa asta, atâta tot. Mâine ar trebui să se simtă mai bine.

Fireşte, erau optzeci de pogoane de bumbac şi trebuia să culegem de pe toate de două ori în următoarele două-trei luni. Dacă rămâneam fără bluza celor de la Cardinals, nu Trot avea sa fie de vină.

M-am uitat din nou la remorca în care de data asta se găseau mama, Buni şi lucrătorii. S-a îndepărtat de casă scrâşnind şi hurducându-se, trecând prin dreptul şurii, intrând pe drumeagul care se învecina cu lanurile şi pierzându-se într-un târziu printre rândurile de bumbac. N-a putut să nu mă întreb dacă Tally şi Cowboy îşi făceau ochi dulci. Daca reuşeam să-mi iau inima în dinți, aveam s-o întreb pe mama.

Când m-am apropiat de saltea, Trot stâtea absolut nemişcat şi cu ochii închişi. Parcă nici nu respira.

— Trot, am spus cu voce tare, speriat dintr-o dată c-ar fi putut să moară cât timp fusese în grija mea.

A deschis ochii, iar apoi – foarte încet – s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la mine. După aceea a privit în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu mai era nimeni de față. Brațul lui stâng şi moale nu era mai gros ca o coadă de mătură şi îi atârna din umăr fără să se mişte prea des. Pe cap avea o claie de păr negru care îi creştea în toate direcțiile.

— Te simți mai bine? l-am întrebat.

Înca nu-l auzisem vorbind şi eram curios să văd dacă avea glas.

— Aşa cred, a mormăit el cu o voce groasă, bălmăjind cuvintele.

Nu-mi dădeam seama dacă avea un defect sau dacă era pur şi simplu obosit şi buimac. Se uita mereu în jur ca să fie sigur că plecaseră toți, iar în clipa aceea mi-a trecut prin cap că ar fi putut să facă pe bolnavul. Am început să-l admir.

— Lui Tally îi place base-ball-ul? l-am descusut, alegând

una dintre cele o sută de întrebări pe care voiam să i le pun.

Ma gândisem că era o întrebare simplă, dar Trot a fost copleşit, a închis ochii imediat şi s-a întors pe o parte, după care şi-a strâns genunchii la piept şi a început să moțăie din nou.

Un vânticel uşor a înfiorat coroana stejarului. Am găsit un loc cu iarbă deasă la umbră, lângă salteaua lui, şi m-am întins. Uitându-mă la frunzele şi la crengile de deasupra, m-am gândit ce noroc dăduse peste mine. Ceilalți erau pe câmp şi trudeau, lac de transpirație. Timp de câteva clipe m-am străduit să mă simt vinovat, dar n-am reuşit. Era doar o baftă vremelnică, aşa că m-am hotărât s-o gust din plin.

La fel ca Trot. În timp ce el dormea ca un prunc, am privit cerul. N-a trecut mult şi m-a apucat plictiseala. M-am dus înăuntru ca să-mi iau mânuşa de base-ball şi o minge. Mi-am aruncat singur mingi uşoare lângă terasa din fața, lucru pe care puteam să-l fac ore în şir. La un moment dat am prins şaptesprezece fără să scap niciuna.

Trot nu s-a ridicat de pe saltea toată după-masa. Dormea câtva timp, apoi se ridica în capul oaselor, se uita în jur şi-şi oprea privirile şi asupra mea preț de o clipa. Dacă încercam să încropesc o conversație, de obicei se întorcea pe partea cealaltă şi dormea mai departe. Bine măcar că nu murea.

Următoarea victimă a lanului de bumbac a fost Hank. Şi-a făcut apariția ceva mai târziu, mergând agale şi plângându-se de căldură. A spus că venise să vadă cum se simte Trot.

— Am cules o sută juma' de kile, mi-a zis el, ca şi cum asta m-ar fi dat pe spate. Pe urmă m-a blegit căldura.

S-a uitat în treacăt la Trot, după care s-a dus în spatele camionului şi a început să cotrobăie printre saci şi lăzi ca un urs înfometat. Şi-a vârât un pesmet rece în gura uriaşă, iar pe urmă s-a întins sub copac.

— Adu-mi nişte apă, băiete, a mârâit el dintr-o dată spre mine.

Am fost prea mirat ca să fac vreo mişcare. Nu mai auzisem un delurean dând ordine unuia dintre noi. Nu prea ştiam ce

să fac. Numai că el era ditamai omul, iar eu doar un țânc.

— Poftim?

— Adu-mi nişte apă! a repetat el, ridicând tonul.

Eram sigur că aveau şi provizii de apă printre toate lăzile alea. Am făcut doi paşi foarte şovăielnici spre camionul lor. Chestia asta l-a enervat.

— Apă rece, băiete! Din casă. Şi dă fuga! Am muncit toată ziua, nu ca tine.

Am zbughit-o în casă, la frigiderul din bucătărie, unde Buni ținea un bidon cu apă rece. Îmi tremurau mâinile în timp ce turnam apă într-un pahar. Ştiam că, în clipa când aveam să povestesc despre treaba asta, avea să se lase cu scandal. Tata avea să-l cheme la ordine pe Leon Spruill.

I-am dat paharul lui Hank. L-a dat pe gât cât ai zice peşte, plescăind din buze şi a spus:

— Mai adu-mi unul.

Între timp, Trot se ridicase în capul oaselor şi se uita la noi. Am alergat iar înăuntru şi am umplut paharul la loc. După ce l-a băut şi pe al doilea, Hank mi-a tras un scuipat lângă picioare.

— Eşti un băiat bun, a spus el, aruncându-mi paharul.

— Mersi, am răspuns, prinzându-l.

— Acum lasă-ne singuri, mi-a poruncit el, lungindu-se în iarbă.

M-am dus lângă casă şi am aşteptat-o pe mama.

Cine voia, putea să lase lucrul la cinci, ora la care Pappy aducea remorca înapoi acasă. Sau puteai să rămâi în lan până se întuneca, aşa cum făceau mexicanii. Aveau o rezistență formidabilă. Culegeau până nu mai vedeau capsulele, după care mergeau pe jos aproape un kilometru, cu sacii în spinare, făceau un foc mic, mâncau câteva tortille şi adormeau buştean.

Ceilalți Spruilli s-au strâns în jurul lui Trot, care a izbutit să pară şi mai bolnav cele două minute cât s-au uitat la el. După ce-au stabilit că trăia şi că îşi venise cât de cât în fire, şi-au îndreptat repede atenția spre masa de seară. Doamna

Spruill a făcut focul.

A venit apoi rândul lui Buni să-i dea târcoale lui Trot. Parea foarte îngrijorată şi cred că Spruillilor le-a plăcut lucrul ăsta. Eu însă ştiam că nu voia decât să încerce un alt leac oribil pe pielea bietului băiat. Dat fiind că eram cea mai mică victimă din zonă, de obicei eu eram cobaiul pentru toate descoperirile ei. Ştiam din proprie experiența că era în stare să producă un lichid atât de vindecător, încât Trot avea să țâşnească de pe saltea şi s-o ia la goană ca un câine opărit. După câteva minute, băiatul a intrat la idei şi a început să-i urmărească atent cu privirea. Părea mai stăpân pe el, iar Buni a văzut aici un semn că nu avea nevoie de medicamente, cel puțin nu imediat. Oricum însă, l-a pus sub supraveghere, hotărâtă să-i mai facă o vizită şi în ziua următoare.

Cel mai greu îmi venea să lucrez în grădină spre sfârşitul după-amiezei. Mi se părea o cruzime să mă obligi pe mine, un copil de şapte ani (sau pe oricine de aceeaşi vârstă), să mă trezesc înainte de răsăritul soarelui, să lucrez toata ziua pe câmp, iar înainte de cină să mai fac o porție de treabă şi în grădină. Dar ştiam că avuseserăm noroc fiindcă eram proprietarii unei grădini atât de frumoase.

Înainte să mă nasc, femeile împărțiseră mici petice de gazon lângă casă sau mai departe şi le consideraseră ale lor. Habar n-am cum s-a trezit mama cu toată grădina, dar a ei era, fără discuție.

Se întindea la est de casă, pe partea liniştită, departe de uşa bucătăriei, de curtea din spate şi de cotineață. Departe de camioneta lui Pappy şi de aleea de pământ unde parcau foarte puținii musafiri. Era împrejmuită cu un gard de sârmă înalt de peste un metru, ridicat de tata la indicațiile mamei, cu scopul de a ține la respect căprioarele şi vulpile.

În apropierea gardului fusese plantat porumb, aşa că o dată ce închideai uşa şubredă şi puneai zăvorul, păşeai într-o lume secretă, ascunsă cu ajutorul tulpinilor.

Treaba mea era să iau un coş de pai şi să mă țin după mama, în timp ce ea culegea tot ce credea că era bun de

mâncat. Avea şi ea un coş pe care îl umplea încet cu roşii, castraveți, dovlecei, ardei, ceapă şi vinete. Vorbea cu o voce joasă, nu neapărat cu mine, ci mai degrabă cu grădina în general.

— Ia uită-te la porumbul ăsta, ce zici? Săptămâna viitoare îl mâncăm.

— Aşa e.

— Dovlecii ar trebui să fie numai buni de Halloween.

— Aşa e.

Se uita întruna după buruieni – mici musafiri nepoftiți, care nu aveau mult de trăit la noi în grădină. Se oprea, arăta cu degetul şi-mi spunea:

— Ia smulge buruienile alea de lângă pepeni, Luke. Puneam cuminte coşul pe potecă şi trăgeam până mă lua gaia.

Grădinăritul era mai uşor spre sfârşitul verii decât primăvara, când pământul trebuia arat, iar buruienile creşteau mai repede ca zarzavaturile.

Câteodată un şarpe verde şi lung ne împietrea preț de câteva clipe, după care dispărea printre aracii pe care se ridica fasolea albă. Prin gradină mişunau şerpii care, chiar dacă nu făceau rău nimănui, tot şerpi erau. Mamei nu-i era o frică nebună de ei şi îi lăsa în pace. Cât despre mine, mă temeam să nu cumva să întind mâna după un castravete şi să simt nişte colți înfigându-mi-se în dosul palmei.

Mama ținea foarte mult la peticul ăsta de pământ fiindcă era al ei – nu râvnea nimeni la el. Îl trata ca pe un loc unde se simțea în siguranță. Când era prea multă lume în casă, o găseam mereu în grădină, unde stătea de vorbă cu legumele. Rareori se rosteau cuvinte grele la noi în familie. Iar când îi scăpa cuiva vreunul, ştiam că mama se făcea nevăzută la ea în adăpost.

De fiecare dată când termina de cules, aproape că nu mai puteam să țin coşul în mână.

* * *

Ploaia stătuse la St. Louis. La opt fix, Pappy a dat drumul la radio, a meşterit niţel la butoane şi la antenă, şi deodată l-am auzit pe pitorescul Harry Caray, vocea răguşită care comenta meciurile lui Cardinals. Mai rămăseseră de jucat vreo douăzeci de partide până la sfârşitul sezonului. Dodgers erau pe primul loc, urmați de Giants. Cardinals ocupau abia locul trei. Era o chestie greu de înghițit. Susținătorii lor îi urau din naştere pe Yankees, iar faptul ca ne găseam în spatele a doua echipe din New York în clasamentul ligii era de nesuportat.

Pappy era de părere ca Eddie Stanky, antrenorul, ar fi trebuit dat afara de luni de zile. Când Cardinals câştigau, era datorita lui Stan Musial. Când pierdeau, chiar dacă pe teren se aflau aceiaşi jucători, era întotdeauna din cauza antrenorului.

Pappy şi tata stăteau unul lângă altul pe balansoarul ale cărui balamale scârțâiau de mama focului, pe când cei doi bărbați se legănau încet. Buni şi mama scoteau mazărea din păstăi şi curățau fasolea în cealaltă parte a terasei. Eu mă întinsesem pe treapta de sus, la mică distanță de radio, uitându-mă la Spruillii care se agitau în curtea din față şi aşteptau împreuna cu cei mari să se mai răcorească niţel. Îmi lipsea huruitul constant al vechiului ventilator, dar ştiam că era mai bine să nu deschid gura.

Femeile vorbeau încet despre nişte lucruri legate de biserică – reînvierea de toamnă şi cina creştină. O fată din Black Oak era pe punctul de-a se căsători la Jonesboro, într-o biserica mare, probabil cu un băiat cu bani, iar povestea trebuia discutata într-un fel sau altul în fiecare seară. Habar n-aveam din ce cauză se întorceau femeile la subiectul acela zi de zi.

Bărbații nu aveau practic nimic de zis, sau cel puțin nimic legat de base-ball. Pappy era în stare să nu deschidă gura ore în şir şi nici tata nu era departe. Fără îndoială că îşi făceau griji despre vreme sau despre prețul bumbacului, dar erau prea obosiți ca să dea glas frământărilor.

Eu mă mulțumeam să ascult, să închid ochii şi să încerc să-mi imaginez Sportsman's Park din St. Louis, o minunăție de stadion unde puteau să se strângă până la treizeci de mii de oameni ca să-i vadă pe Cardinals şi pe Stan Musial. Pappy fusese acolo, iar în timpul campionatului îl puneam să-mi descrie arena cel puțin o data pe săptămână. Îmi spunea că, în clipa când dădeai cu ochii de teren, părea să crească de la sine. Iarba era atât de verde şi moale, că puteai să joci biliard pe ea. Noroiul de pe suprafața de joc era strâns până când gazonul era fără cusur. Tabela de marcaj din centru stânga era mai mare decât casa noastră. Iar la stadion se adunau o mulțime de oameni incredibil de norocoşi, care stăteau în St. Louis, îi vedeau când doreau pe Cardinals şi nu erau siliți să culeagă bumbac.

Dizzy Dean, Enos „Country" Slaughter şi Red Schoendienst, toate vedetele de la Cardinals, toți componenții de legendă ai „Războinicilor", jucaseră acolo. Şi fiindcă tata, bunicul şi unchiul meu se pricepeau la base-ball, nu aveam nicio îndoială că într-o bună zi aveam să domnesc peste Sportsman's Park. Aveam să fac sprinturi nebuneşti pe teren, în fața a treizeci de mii de spectatori pătimaşi, şi aveam să-i pun personal pe Yankees cu botul pe labe.

Cel mai mare jucător al lui Cardinals din toate timpurile era Stan Musial, iar când i-a venit rândul să lovească în rundul doi, după ce reuşise o decisivă în primul, l-am văzut pe Hank Spruill mişcându-se agil pe întuneric, schimbându-şi locul şi aşezându-se suficient de aproape ca să audă radioul.

— Urmează Stan? a întrebat mama.

— Da, am răspuns.

Se prefăcea că o interesează base-ball-ul tocmai fiindcă nu avea habar cu ce se mânca. Şi dacă reuşea să pară interesată de Stan Musial, atunci putea face față în toate discuțiile care aveau loc la Black Oak.

Curățatul boabelor de mazăre şi de fasole a încetat. Balansoarul s-a oprit în loc. Mi-am strâns mănuşa de base-

ball. Tata credea că vocea lui Harry Caray se schimba ori de câte ori îi venea rândul lui Musial, însă Pappy nu era convins.

Prima aruncare a jucătorului de la Pirates a fost o minge razantă şi rapidă. Puțini aruncători începeau în felul ăsta când îl aveau pe Musial la primire. Anul trecut, acesta condusese în clasamentul Ligii Naționale, cu o medie de 355 de lovituri, iar în 1952 se lupta cu Frankie Baumholtz de la Cubs pentru locul întâi. Era puternic, rapid, avea o mănuşă nemaipomenită şi trăgea tare în fiecare zi.

Aveam şi eu o poză cu Stan Musial ascunsă într-o cutie de trabucuri pe care o țineam în sertar şi, dacă s-ar fi întâmplat vreodată să ne ia foc casa, primul lucru la care m-aş fi repezit ar fi fost poza aceea.

A doua aruncare a fost o minge liftată, după care aproape că-i vedeai pe suporteri cum sar de pe scaune. Una dintre mingi era pe punctul de a fi bubuită în cine ştie ce cotlon al lui Sportsman's Park. Nu exista aruncător care să reziste în duelurile unu la unu cu Musial. A treia aruncare a fost una rapida, iar Harry Caray a tăcut câteva clipe, cât sa auzim pocnetul bătacului. Galeria a explodat. Mi-am ținut respirația, aşteptând ca în fracțiunea aceea de secundă Harry Caray să ne spună încotro se îndrepta mingea. Ea a ricoşat din mantinela aflată în partea dreaptă, iar spectatorii au aclamat şi mai tare. Emoția a cuprins şi terasa casei noastre. Am sărit în picioare, ca şi cum, dacă mă ridicam pe vârfuri, reuşeam să văd stadionul din St. Louis. Pappy şi tata s-au aplecat în față când l-au auzit pe Harry Caray urlând în aparat. Până şi mama a îngăimat un soi de exclamație.

Musial se lupta cu colegul lui de echipă Schoendienst pentru titlul de golgeter absolut al Ligii Naționale. Cu un an în urmă, avusese douăsprezece triple şi bătuse recordul competiției. În timp ce se pregătea pentru următoarea lovitură, aproape că nu-l mai auzeam pe Caray în vacarmul pe care-l făceau spectatorii. Extrema l-a acoperit fără probleme, iar Stan a plonjat ca o umbră în poziția a treia, lângă terenul de țintă, făcând contact cu suprafața de joc, în

timp ce fundaşul advers îi returna mingea aruncătorului, dându-şi seama că adversarul se mişcase mai repede ca el. Parcă-l vedeam ridicându-se în picioare, în timp ce publicul era pe punctul de a-şi pierde mințile, iar apoi scuturându-şi cu amândouă mâinile pământul de pe echipamentul alb cu dungi roşii.

Meciul trebuia să continue, dar pentru noi, Chandlerii, cel puțin pentru bărbați, ziua se încheia cum nu se putea mai bine. Musial expediase o adevărată bombă cu bătacul, şi fiindcă nu prea mai aveam speranțe la titlu pentru Cardinals, sărbătoream cu dragă inimă şi cele mai mici victorii. Spectatorii s-au mai potolit, Harry a coborât vocea, iar eu m-am aşezat la loc pe prima treaptă, privindu-l mai departe pe Stan cu ochii minții.

Daca afurisiții ăia de Spruilli n-ar fi fost acolo, mi-aş fi croit drum prin întuneric şi mi-aş fi ocupat locul obişnuit în terenul de țintă. Aş fi aşteptat mingea razantă, aş fi lovit-o ca eroul meu, iar pe urmă aş fi sprintat pe lângă suprafața de pedeapsă şi aş fi plonjat maiestuos în poziția a treia, cam în locul unde pândea monstrul ăla de Hank.

— Cine conduce? a întrebat domnul Spruill de undeva din întuneric.

— Cardinals. Unu zero. Mai e un pic şi se termină repriza a doua. Musial tocmai a marcat o triplă, a răspuns Hank.

Dacă le plăcea atât de mult base-ball-ul, de ce Dumnezeu făcuseră focul pe terenul de țintă şi îşi ridicaseră corturile alea prăpădite în jurul poziției întâi? Orice prost care se uita la curtea noastră, cu tot cu pomi, îşi dădea seama că rostul ei era base-ball-ul.

Dacă n-ar fi fost Tally, n-aş fi dat două cepe degerate pe ăilalți. Ba nu, şi Trot. Era un amărât şi-mi era milă de el.

Mă hotărâsem să nu spun nimic despre figura cu Hank şi apa rece. Ştiam că, dacă-i povesteam lui tata sau lui Pappy, urma o discuție serioasă cu domnul Spruill. Aşa cum mexicanii îşi cunoşteau lungul nasului, tot aşa trebuia să şi-l cunoască şi delurenii. Nu cereau nimic de la noi din casă şi

nu-mi dădeau ordine nici mie, nici altcuiva.

Hank avea un gât gros, cum nu mai văzusem până atunci. Brațele şi mâinile îi erau la fel de masive, dar cel mai mult la el mă speriau ochii. La început mi se păruse că în cea mai mare parte a timpului avea o privire albă şi tâmpă, dar când mi-a zis să-i aduc apă rece i s-au îngustat ochii şi s-a uitat la mine cu o căutătură din cale-afară de rea.

Nu voiam nici să se înfurie Hank pe mine, nici să aibă de-a face cu tata. Taică-meu putea să facă arşice pe oricine, poate în afară de Pappy, care era mai bătrân, dar care, la o adică, ştia tot felul de şmecherii. M-am decis ca deocamdată să dau uitării incidentul. Însă dacă se mai întâmpla aşa ceva, nu mai aveam ce să fac şi trebuia să-i spun maică-mii.

Cei de la Pirates au marcat de două ori în repriza a patra, în primul rând din cauză că Eddie Stanky n-a schimbat aruncătorii când trebuia, după câte zicea Pappy. După aceea au mai înscris de trei ori în repriza a cincea, iar Pappy s-a supărat atât de rău că s-a dus la culcare.

În repriza a şaptea, căldura s-a domolit nițel, cât să ne dea de înțeles că puteam să dormim. Mazărea şi fasolea fuseseră scoase din păstăi. Spruillii trăseseră oblonul. Eram frânți, iar Cardinals nu mai aveau nicio şansă. Nu ne-a venit greu să renunțam la restul meciului.

După ce mama m-a pregătit de culcare şi ne-am spus rugăciunea, am azvârlit cearşaful de pe mine ca să pot să respir. Am ascultat corul ascuțit al greierilor care se chemau unul pe altul afară pe câmp. Ne cântau serenade în fiecare noapte de vară, dacă nu ploua. Am auzit un glas în depărtare; unul dintre Spruilli avea o nemulțumire – probabil că era Hank, care cotrobăia după un ultim pesmet.

În sufragerie aveam un fel de ventilator de fereastră, un aparat destul de mare, care cică scotea aerul cald din casă şi-l împrăştia prin curte. Stătea în funcțiune cam douăsprezece ore pe zi. O uşă închisă sau trântită din greşeală întrerupea însă mişcarea aerului, aşa că adormeai leoarcă de sudoare. Vântul de afară reuşea să zăpăcească instalația, iar aerul cald

se aduna în sufragerie şi pe urmă ajungea în toată casa, făcându-ne să ne sufocăm de cald. Ventilatorul se strica destul de des, dar era unul dintre obiectele de care Pappy era mândru nevoie mare, mai ales că ştiam doar două familii de agricultori de pe lângă biserică în ale căror case mai exista un asemenea produs de lux.

Întâmplător, în seara asta aparatul funcționa.

Întins în patul lui Ricky, ascultându-i pe greieri şi bucurându-mă de curentul slab pe care-l simțeam pe corp în timp ce aerul cald era aspirat spre sufragerie, mi-am lăsat gândurile să zboare spre Coreea, un loc pe care nu voiam să-l văd câte zile aveam. Tata nu-mi spunea nimic despre război. Nicio vorbă. Îmi povestea uneori de cele câteva isprăvi ale tatălui lui Pappy în Războiul Civil, dar în ce priveşte războaiele din secolul nostru nu prea aveam ce să scot de la el. Voiam să ştiu cîți oameni împuşcase. În câte bătălii învinsese. Doream să-i văd cicatricele. Şi aveam să-i pun o mie de întrebări.

— Nu vorbi de război, mă prevenise de multe ori mama. E peste poate de urât.

Iar acum Ricky se afla în Coreea. Ningea când plecase de-acasă în februarie, la trei zile după ce împlinise nouăsprezece ani. Şi în Coreea era tot frig. Aflasem lucrul ăsta de la radio. Mie îmi era cald şi eram în siguranță la el în pat, în timp ce el stătea pitit într-un şanț, trăgând asupra altora şi ferindu-se să nu fie împuşcat.

Şi dacă nu se mai întorcea acasă?

Era o întrebare care mă chinuia noapte de noapte. Mi-l imaginam murind până mă bufnea plânsul. Nu râvneam nici la patul, nici la camera lui. Voiam să se întoarcă acasă şi să jucăm base-ball în curtea din față, să aruncăm cu mingea în peretele şurii şi să pescuim în apele lui St. Francis. Pentru mine Ricky era mai puțin un unchi şi mai mult un frate mai mare.

Fireşte că în război mureau o mulțime de tinerei. Ne rugam pentru ei la biserică. Vorbeam despre lupte la şcoală. La ora

aceea Ricky era singurul băiat din Black Oak care plecase în Coreea, ceea ce ne făcea pe noi, Chandlerii, să fim priviți într-un fel aparte, de care nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

„Ai primit vreo veste de la Ricky?” Asta era marea întrebare pe care o auzeam ori de câte ori ne duceam în oraş.

Nu conta dacă răspunsul era da sau nu. Vecinii noştri încercau să arate că erau alături de noi. Pappy nu-i băga în seamă. Tata le dădea răspunsuri politicoase. Buni şi mama vorbeau câteva minute cu o voce joasă despre ultima scrisoare de la el.

Iar eu spuneam întotdeauna:

— Da. Mai e un pic şi se-ntoarce acasă.

Capitolul 6

Imediat după micul dejun, m-am ținut după Buni, care a coborât treptele din față şi a străbătut pe jumătate curtea din față. Avea o misiune precisă: era doamna doctor Buni şi făcea contravizita, emoționată la gândul că avea ocazia să se ocupe de cineva care era bolnav de-adevăratelea.

Spruillii se strânseseră în jurul mesei lor improvizate şi mâncau în grabă. Ochii leneşi ai lui Trot s-au trezit la viață când Buni a spus „Neața bună" şi s-a îndreptat glonț spre el.

— Cum se simte Trot? a întrebat ea.

— Mult mai bine, a răspuns doamna Spruill.

— Şi-a revenit, a adăugat domnul Spruill. Buni i-a pus mâna pe frunte băiatului.

— A făcut febră? s-a interesat ea.

Trot a clătinat din cap de parcă l-ar fi pişcat musca. Nu avusese febră cu o zi în urmă. De ce-ar fi avut în dimineața asta?

— Eşti amețit?

Trot n-a ştiut ce să răspundă, şi de altfel nici restul Spruillilor. Din punctul meu de vedere, băiatul era amețit din naştere.

Domnul Spruill a preluat controlul ostilităților, ştergându-şi cu brațul un strop de sorg rămas în colțul gurii.

— Ne-am gândit să-l luăm cu noi la câmp şi să-l lăsam să stea la umbră, sub remorcă.

— Dacă se înnorează cât de cât, poate să intre şi el la cules, a întregit doamna Spruill.

La naiba, mi-am zis.

Ricky mă învățase să drăcuiesc. De obicei repetam ocările astea în pădure, pe malul apei, şi imediat după ce terminam mă rugam la Dumnezeu să mă ierte.

Îmi făcusem planuri pentru încă o zi de trândăveală la umbra copacilor, chipurile având grijă de Trot, dar de fapt jucând base-ball de unul singur din când în când, fără nicio

grijă pe lume.

— Aşa o fi, a spus Buni, deschizând unul dintre ochii băiatului cu degetul mare şi cu arătătorul.

În celălalt ochi al lui Trot s-a citit o groază fără margini.

— O să stau pe-aproape, a spus Buni, evident dezamăgită. La micul dejun o auzisem spunându-i maică-mii că ho- tărâse că leacul cel mai nimerit era o doza zdravănă de ulei de ricin, lămâie şi o iarbă neagră pe care o creştea într-un ghiveci lângă fereastră. Mă oprisem din mâncat la auzul acestor cuvinte. Era soluția ei dintotdeauna, pe care o folosise şi pe pielea mea de câteva ori. Dădea rezultate mai bune ca operațiile. Mă vindecasem ori de câte ori simțisem amestecul acela arzându-mă pe dinăuntru, de pe vârful limbii până în tălpi.

Odată îi pregătise un leac garantat lui Pappy împotriva constipării. Bunicul stătuse două zile pe closetul de lângă casă, neputând să iasă la câmp, cerşind apă şi bând întruna din cana de lapte în care i-o aduceam. Crezusem că-i venise de hac. Când într-un târziu ieşise – palid, tras la față şi ceva mai slab – se dusese glonț înăuntru, mai furios decât îl văzuse cineva vreodată. Părinții mei mă suiseră în camionetă şi mă duseseră la o plimbare lungă.

Buni i-a mai promis o data lui Trot c-o să aibă grijă de el peste zi. Băiatul n-a scos o vorbă. Se oprise din mâncat şi îşi ațintise privirile inexpresive undeva dincolo de masă, în direcția lui Tally, care se purta de parcă nici n-aş fi fost acolo.

Am plecat şi ne-am întors în casă. M-am aşezat pe treptele de la intrare, aşteptând s-o zăresc cât de puțin pe Tally şi blestemându-l în gând pe Trot fiindcă fusese atât de tâmpit. Poate că avea să se prăbuşească din nou. În mod normal, când soarele ajungea sus pe cer, băiatul nu mai rezista, iar atunci poate că era nevoie să-l ajut să se întindă pe saltea şi să am grijă de el.

Când ne-am adunat lângă remorcă, l-am salutat pe Miguel, în timp ce trupa lui ieşea din şură şi îşi ocupa locurile obişnuite sus. Spruillii s-au instalat în jumătatea cealaltă a

remorcii. Tata s-a aşezat la mijloc, între cele două grupuri. Pappy conducea tractorul, iar eu mă uitam la toți ceilalți de pe locul meu neprețuit de lângă şofer. Lucrul care mă interesa cel mai mult în dimineața asta erau eventualele semne pe care şi le-ar fi putut face nesuferitul ăla de Cowboy şi scumpa mea Tally. N-am observat nimic în sensul ăsta. Toți erau buimaci, îşi țineau ochii pe jumătate deschişi şi ațintiți în pământ, gândindu-se cu groază la arşița şi truda care-i aşteptau şi în ziua aceea.

Remorca se hurduca şi se poticnea, în timp ce ne îndreptam anevoie spre lanurile albe. Uitându-mă la câmpul plin de bumbac, nu mi-a mai venit să mă gândesc la treningul meu roşu-aprins ca echipamentul celor de la Cardinals. Am încercat din răsputeri să mi-i aduc în fața ochilor pe marele Musial şi pe coechipierii lui musculoşi, sprintând pe gazonul perfect de la Sportsman's Park. M-am străduit să mi-i imaginez pe toți în tricouri alb-roşii, spunându-mi că unii purtau, fără îndoială, şi bluze de trening ca acelea pe care le văzusem în catalogul Sears, Roebuck. M-am chinuit să mă gândesc la scenele acelea fiindcă mă inspirau de fiecare dată, dar tractorul s-a oprit şi n-am mai văzut decât bumbacul care ne înconjurase din toate părțile, şir după şir, aşteptându-ne.

Anul trecut, Juan îmi dezvăluise deliciile mâncărurilor mexicane, mai ales ale tortillelor. Lucrătorii mâncau câte trei pe zi, ceea ce mă făcuse să cred că erau bune. Într-o zi prânzisem cu Juan şi cu trupa lui, după ce mai mâncasem o dată şi la noi acasă. Îmi pregătise doua tortille şi le înfulecasem fără să clipesc. După trei ore mă târam în patru labe pe sub remorcă, gata să-mi vărs mațele. Fusesem muştruluit de loți Chandlerii prezenți, în frunte cu maică-mea.

— N-ai voie să pui gura pe mâncarea lor! spusese ea cu un dispreț fără margini.

— De ce? o întrebasem.

— Fiindcă nu-i curată.

Din ziua aceea mi s-a interzis apăsat să mai gust ceva gătit

de mexicani. Ceea ce, bineînțeles, făcea ca tortillele să mi se pară şi mai bune. Am mai fost prins o dată, când Pappy a intrat pe neaşteptate în şură ca să vada ce făcea Isabel. Tata m-a dus în spatele magaziei de unelte şi m-a bătut cu cureaua. M-am abținut de la tortille cât am putut de mult.

Numai că acum aveam un alt bucătar şi abia aşteptam să văd cum gătea prin comparație cu Juan. După prânz, când eram sigur că toată lumea dormea, am ieşit pe furiş din bucătărie şi m-am îndreptat frumuşel spre şură. Era un lucru periculos, fiindcă Pappy şi Buni aveau somnul uşor, chiar şi atunci când erau frânți de oboseală după ce trudiseră la câmp.

Mexicanii se întinseseră la umbra peretelui de nord al şurii, iar cei mai mulți dormeau pe iarbă. Miguel ştia că vin, fiindcă apucasem să stau de vorba cu el de dimineața, când ne întâlnirăm ca să cântărim bumbacul. El strânsese treizeci şi cinci de kile, eu vreo şapte şi jumătate.

A îngenuncheat lângă focul care mocnea şi a încălzit o tortilla într-o tigaie. A întors-o şi, după ce s-a rumenit pe o parte, a adăugat un strat subțire de salsa – roşii tăiate foarte fin, ceapă şi ardei, toate de la noi din grădină. Turta mai avea *jalapenos* şi nişte ardei iute din cei care nu cresc niciodată în Arkansas. Pe acestea le aduseseră mexicanii în bocceluțe.

Doar pe doi mexicani îi interesa faptul că voiam o tortilla. Ceilalți erau ocupați cu siesta. Cowboy nu se vedea prin preajmă. Stând în picioare la colțul şurii, ținând sub ochi casa şi atent să nu fiu surprins de vreun Chandler, am mâncat o tortilla. Era caldă, picantă şi m-am murdărit pe mâini. N-am observat nicio diferența între cea de la Juan şi cea de la Miguel. Amândouă erau delicioase. Miguel m-a întrebat dacă mai vreau una şi nu mi-ar fi fost greu deloc să repet figura. Dar nu voiam să le consum mâncarea. Toți mexicanii erau mici, slăbănogi şi săraci lipiți, iar când am fost prins anul trecut, oamenii mari s-au întrecut în beşteleli şi în cuvinte menite să mă facă să-mi fie ruşine, Buni mergând pâna la a născoci păcatul de a lua bucatele de la gura celor

mai vitregiți de soartă. Fiind baptişti, aveam oricând la dispoziție o mulțime de păcate gata să ne bântuie.

I-am mulțumit şi m-am furişat înapoi pe treptele de la intrarea în casă, fără să trezesc pe nimeni dintre Spruili. M-am ghemuit în balansoar, ca şi cum până atunci n-aş fi făcut decât să trag la aghioase. Nu se mişca nimeni, dar n-am putut sa adorm. Un vânticel s-a iscat din senin şi am visat cu ochii deschişi la o după-amiază petrecuta trândăvind pe terasa din față, fără să fiu nevoit să culeg bumbac şi fără să am nimic de făcut, poate doar să pescuiesc în St. Francis şi să prind fluturi în curte.

* * *

Munca aproape ca mi-a venit de hac în timpul după-amiezei. După aceea am şonticâit până la remorca unde se încarcă bumbacul, trăgând sacul după mine, potopit de căldură, mort de sete, lac de sudoare şi cu degetele umflate din cauza micilor înțepături pricinuite de spini. Strânsesem deja douăzeci de kilograme peste zi. Trebuia să ajung la douăzeci şi cinci şi eram sigur că mai aveam cel puțin cinci kilograme în sac. Speram s-o găsesc pe mama lângă cântar, fiindcă ştiam că avea să insiste să fiu păsuit şi să mi se dea drumul acasă. Altminteri, atât Pappy, cât şi tata aveau să mă trimită la loc în lan, fără să țină seama de normă.

Doar ei doi aveau voie să cântărească bumbacul, şi dacă aveai noroc să fie undeva la jumătatea vreunui rând, te odihneai până se întorceau la remorcă. Nu l-am văzut nici pe unul, nici pe celalalt, aşa că mi-a dat prin cap să mă mai odihnesc puțin.

Spruillii se strânsesem la umbră, în partea de răsărit a remorcii. Stăteau pe sacii lor plini cu bumbac, trâgându-şi sufletul şi uitându-se la Trot, care, din câte-mi dădeam seama, nu se mişcase mai mult de trei metri toata ziulica.

M-am descotorosit de băierile sacului cu bumbac şi m-am apropiat de capătul remorcii.

— Hai noroc, a spus unul dintre Spruilli.

— Ce face Trot? am întrebat.

— Cred c-o să fie bine, a zis domnul Spruill.

Mâncau cu toții biscuiți şi cârnăciori, una dintre cele mai bune gustări care se puteau lua la câmp. Alături de Trot se găsea Tally, care nu m-a băgat în seamă deloc.

— Ai mâncat ceva, băiete? m-a descusut dintr-o dată Hank, sfredelindu-mă cu privirea.

Preț de o clipă am fost prea mirat ca să mai spun ceva. Doamna Spruill a clătinat din cap şi s-a uitat în pământ.

— Ai mâncat? a repetat el, schimbându-şi poziția ca să stea fața în față cu mine.

— Aăă… nu, am îngăimat.

— Adică „Nu, domnule”, nu-i aşa, băiete? a spus el arțăgos.

— Haide, Hank, a rostit Tally.

Restul familiei părea să dea înapoi. Toți stăteau cu capetele plecate.

— Nu, domnule, am spus.

— Nu, domnule, ce?

Vocea i se ascuțise. Era limpede că lui Hank îi plăcea să caute gâlceava. Probabil că ai lui mai asistaseră la multe scene de soiul ăsta.

— Nu, domnule, am repetat.

— Tare vă place să umblați cu nasul pe sus, voi ăştia de pe la ferme, nu crezi? V-ați băgat în cap că sunteți mai breji ca noi, delurenii, fiindcă aveți pământ şi ne plătiți să vi-l muncim. Nu-i aşa, băiete?

— Ajunge, Hank, a glâsuit domnul Spruill, dar fără convingere.

Am sperat dintr-o dată că o să apară fie Pappy, fie tata. Nu mi-ar fi părut rău câtuşi de puțin dacă le-ar fi spus oamenilor ăstora sa plece de la ferma noastră.

Am simțit că mi se pune un nod în gât şi că buza de jos începe să-mi tremure. Eram jignit, nu mă simțeam deloc în largul meu şi habar nu aveam ce să zic.

Hank nu avea de gând să tacă. S-a sprijinit într-un cot. Şi, cu un zâmbet răutăcios, a spus:

— Suntem doar nițel mai de Doamne-ajută ca mexicanii care intră-n țara fără acte, nu, băiete? Mână de lucru şi-atât. O şleahta adunată de pe coclauri, de neisprăviți care beau tărie de contrabandă şi-şi iau surorile de nevastă. N-am dreptate, băiete?

S-a oprit o clipită, de parcă ar fi dorit cu adevărat să-i răspund. Aş fi vrut s-o rup la fugă, dar m-am mulțumit să-mi cercetez atent ghetele cu privirea. Poate că altor Spruilli le-a părut rău de ceea ce pățeam, dar nu mi-a sărit niciunul în ajutor.

— Avem o casă mai frumoasă ca a voastră, băiete. Mă crezi? Mult mai frumoasă.

— Potoleşte-te, Hank, a spus doamna Spruill.

— E mai mare, are în față o terasa lungă, are un acoperiş de tablă, fără pete de gudron, şi ştii ce mai are? Ei bine, n-o sa-ți vină să crezi, băiete, dar casa noastră are şi tencuială. Tencuială albă. Ai văzut aşa ceva vreodată-n viață, băiete?

În clipa aceea, Bo şi Dale, cei doi băiețandri care aproape că nu vorbeau niciodată, au început să chicotească încet, ca şi cum ar fi vrut să-i facă pe plac lui Hank, dar fără s-o supere pe doamna Spruill.

— Fă-l să tacă, mami, a spus Tally, iar umilirea mea a fost întreruptă, fie şi doar pentru o clipă.

M-am uitat la Trot, care, spre mirarea mea, se ridicase în coate, cu nişte ochi mari cum nu mai văzusem niciodată, şi gusta cu nesaț înfruntarea asta în care unul vorbea, iar celălalt îşi ținea gura. Părea că se distrează.

Hank a surâs ca un natâng spre Bo şi Dale, iar aceştia au râs şi mai tare. Acum şi domnul Spruill părea amuzat. Poate că se obişnuise să i se spună că venea de pe coclauri.

— Voi de ce nu vă tencuiți casa, fârțângăilor? a tunat Hank în direcția mea.

Cuvântul „fârțângăi” i-a dat pe spate. Bo şi Dale s-au îndoit de râs. Hank a hohotit de propria poantă. Toata familia părea gata să se tăvălească pe jos, când Trot a spus, cât putea de răspicat:

— Termină, Hank!

Rostise anevoie cuvintele, aşa că „Hank” se transformase în „Hane”, dar ceilalți l-au înțeles fără probleme. S-au arătat surprinşi, iar distracția lor s-a fâsâit pe nepusă masă. Toată lumea s-a uitat la Trot, care îşi ațintise privirile încărcate de scârbă asupra lui Hank.

Mai aveam puțin şi-mi dădeau lacrimile, aşa că m-am întors şi am luat-o la goană pe lângă remorcă şi pe drumeagul din lan, până când am fost sigur că nu mai aveau cum să mă vadă. Pe urmă m-am făcut una cu bumbacul şi am aşteptat nişte glasuri prieteneşti. Stăteam pe pământul încins, înconjurat de tulpinile de un metru, şi plângeam fără să mă opresc, chestie care mă enerva la culme.

* * *

Remorcile de la fermele mai înstărite aveau prelate care opreau bumbacul să se risipească pe drumul care ducea la stația de egrenat. Vechea noastră prelată fusese fixată bine, ca să nu lase să cadă nimic din roadele muncii noastre, dintre care patruzeci şi cinci de kilograme fuseseră culese de mine pe durata ultimelor două zile. Niciun Chandler nu transportase vreo încărcătură de bumbac din care zburau capsulele ca fulgii de zăpadă şi rămâneau în urmă pe drum. Altora însă nu le păsa, aşa că la vremea recoltatului ne uitam la buruienile şi şanțurile aflate de-a lungul drumului național 135, care se înălbeau treptat, pe măsură ce oamenii îşi duceau recoltele la stația de egrenat.

Având în grijă remorca plină cu bumbac, pe lângă care camionul nostru părea o jucărie, Pappy mergea cu aproape treizeci şi cinci pe oră pe drumul de intrare în oraş. Şi nu vorbea deloc. Amândoi ne făceam digestia. Eu mă gândeam la Hank şi încercam sa ma hotărăsc ce să fac. Cât despre Pappy, sunt convins că-şi făcea griji în legătură cu vremea.

Dacă-i spuneam de Hank, ştiam exact ce urma să se întâmple. M-ar fi dus pe jos până în curtea din fața unde stăteau Spruillii şi m-ar fi pus față în față cu Hank, lucru

cum nu se poate mai neplăcut. Şi fiindcă Hank era mai tânăr şi mai solid, Pappy ar fi ținut în mână un ciomag, aşteptând cu nerăbdare să-l folosească. I-ar fi spus lui Hank să-şi ceară iertare, iar daca acesta ar fi refuzat, ar fi început să-l amenințe şi să-l insulte. Hank şi-ar fi subestimat adversarul, şi n-ar fi trecut mult până la folosirea ciomagului. Hank n-ar fi avut nicio şansă. Tata ar fi fost silit să acopere casa Chandlerilor de pe flancuri, cu ajutorul puştii de vânătoare. Femeile ar fi fost în siguranța pe terasă, dar mama s-ar fi simțit umilită încă o dată de cheful de scandal al lui Pappy.

Spruillii şi-ar fi lins rănile şi şi-ar fi strâns calabalâcul. S-ar fi dus la o altă fermă, unde era nevoie de ei şi unde erau apreciați, iar noi am fi rămas fără mână de lucru.

În plus, mi s-ar fi cerut să culeg şi mai mult bumbac.

Aşa că am tăcut mâlc.

Am mers încet pe drumul național 135, agitând uşor bumbacul strâns în partea dreapta a remorcii şi privind lanurile în care mai vedeam ici şi colo câte un grup de mexicani care lucrau mai departe, în întrecere cu întunericul.

Am hotărât să-i evit pur şi simplu pe Hank şi pe restul Spruillilor pâna se termina recoltatul şi se întorceau la ei pe dealuri, la casele lor tencuite atât de frumos, la băuturile de contrabandă şi la căsătoriile între frați. Iar la un moment dat spre sfârşitul iernii, când aveam să stăm cu toții lângă focul din sufragerie şi aveam să spunem poveşti despre recolte, aveam într-un târziu să le servesc pe tavă toate măgăriile lui Hank. Aveam timp berechet să mă gândesc la cele întâmplate şi să le mai înfloresc unde credeam de cuviință. Cam aşa fâceau toți Chandlerii.

Totuşi, trebuia să fiu atent când aveam să povestesc despre casa tencuită.

În drum spre Black Oak, am trecut pe lângă ferma Clench, unde locuiau Foy şi Laverie Clench, împreună cu opt copii care, eram sigur, se găseau cu toții în lan şi la ora aceea. Nimeni nu trudea mai din greu decât Clenchii, nici măcar mexicanii. Părinții erau nişte exploatatori cunoscuți, dar

copiilor păreau să le placă atât culesul bumbacului, cât şi puzderia de treburi mărunte de la fermă. Gardul viu care împrejmuia curtea din față era tuns fără cusur. Şipcile din gardul de lemn erau drepte şi nu trebuiau reparate. Aveau o grădină uriaşă, care producea recolte fabuloase. Până şi camionul lor vechi era curat. Unul dintre copii îl spăla în fiecare sâmbătă.

Pe lângă asta, fuseseră primii care îşi tencuiseră casa care se afla la şosea, chiar la intrarea în oraş. Clenchii aleseseră culoarea albă, cu nişte scânduri gri la colțuri şi pe marginile fațadei. Terasa şi treptele de la intrare erau verde-închis.

N-a trecut mult şi au fost tencuite toate casele.

A noastră fusese construită înainte de primul război mondial, într-o vreme când încă nu se auzise de instalații sanitare sau de electricitate. Exteriorul fusese ridicat din scânduri groase de stejar, tăindu-se probabil copacii de pe pământul pe care munceam acum. Cu trecerea anilor şi din cauza vremii, scândurile deveniseră cafenii, ajungând să aibă aceeaşi culoare ca restul fermelor din jurul Black Oakului. Tencuiala nu era necesară. Scândurile se păstrau curate şi nu trebuiau făcute reparații. Unde mai pui că tencuiala costa bani.

Dar la puțin timp după ce părinții mei s-au căsătorit, mama a hotărât că era nevoie să se umble la casă. A început să-l bată la cap pe tata, care ar fi făcut orice ca să-şi mulțumească tânăra soție. Numai că părinții lui au fost de altă părere. Cu toată încăpățânarea pe care o aveau oamenii pamântului, Pappy şi Buni nici n-au vrut să audă de tencuirea casei. Motivul oficial l-au reprezentat costurile. Faptul i-a fost adus la cunoştință mamei prin intermediul lui tata. Nu s-a lăsat nici cu scandal, nici cu vorbe grele. A urmat doar o perioadă mai încordată din timpul iernii, în care patru oameni mari au trăit laolaltă într-o căsuță netencuită şi au încercat să se poarte frumos în continuare.

Mama şi-a promis că nu avea să-şi lase copiii să crească la fermă. Într-o buna zi avea să găsească o casă la oraş, poate

chiar într-unul dintre oraşele mari, iar casa aceea avea să fie prevăzută cu de toate: instalații sanitare, plante ornamentale pe terasă, scânduri tencuite şi eventual cărămidă.

„Tencuiala” era un cuvânt cu două tăişuri la ferma Chandler.

* * *

Când am ajuns la stația de egrenat, am numărat unsprezece remorci sosite înaintea noastră. Alte douăzeci fuseseră descărcate şi aşteptau deoparte. Acestea erau ale acelor fermieri care aveau destui bani ca să țină două. Lăsau una la egrenat după ce se însera, pe când cealaltă rămânea în lan. Tata îşi dorea cu disperare o a doua remorcă.

Pappy a parcat şi s-a apropiat de un grup de fermieri strânşi lângă o remorcă. Mi-am dat seama din felul cum stăteau ca aveau o piatra pe inimă.

Timp de nouă luni stația de egrenat prindea rugină. Era o instalație lungă şi înaltă, ca un fel de cutie, şi era cea mai mare construcție din ținut. La începutul lui septembrie, când începea recoltatul, stația se trezea la viață. În toiul sezonului funcționa zi şi noapte fără să se oprească, îngăduindu-şi să se odihnească doar sâmbătă seara şi duminică dimineața. Presele şi utilajele din filatură huruiau cu o precizie zgomotoasă, care se auzea pretutindeni în Black Oak.

I-am văzut pe gemenii Montgomery aruncând cu pietre în buruieni în apropierea stației şi m-am dus să stau cu ei. A povestit fiecare despre mexicanii de la el de la fermă şi am mințit despre cât de mult bumbac strânseserăm. Era întuneric, iar coada compusa din remorci înainta foarte încet.

— Taică-meu spune că scade prețu’ la bumbac, a zis Dan Montgomery, azvârlind încă o piatră undeva în beznă. Cică ăi de negustoresc bumbacu-n Memphis coboară prețu’ fiindcă e prea mult.

— A fost recoltă bună, am spus.

Gemenii Montgomery voiau să fie fermieri după ce creşteau. Îmi părea rău pentru ei.

Când ploile produceau inundații şi distrugeau recolta, prețurile creşteau fiindcă negustorii din Memphis nu aveau destul bumbac. Dar bineînțeles că fermierii nu aveau nimic de vândut. Iar când ploaia şi soarele îşi dădeau mâna, recoltele erau uriaşe şi prețurile coborau, fiindcă negustorii din Memphis aveau prea mult. Oamenii săraci care trudeau în lan nu câştigau nici cât să-şi plătească împrumuturile.

Până la urmă era totuna dacă recoltele erau bune sau proaste.

Am vorbit puțin şi de base-ball. Familia Montgomery nu avea radio, aşa că membrii ei nu prea ştiau mare lucru despre Cardinals. Încă o dată, mi-a parut rău pentru ei.

După ce am plecat de la stația de egrenat, Pappy n-a avut nimic de spus. Încrețiturile de pe frunte i se strânseseră laolaltă, iar bărbia era împinsă puțin în față, aşa că mi-am dat seama că primise nişte veşti proaste. Am presupus că nu aveau nicio legătura cu prețul bumbacului.

Nici după ce am plecat din Black Oak nu am scos o vorbă. Luminile orăşelului rămăseseră undeva în urmă, iar la un moment dat mi-am sprijinit capul de fereastra deschisă ca să simt vântul din față. Aerul era încins şi nemişcat, şi tare aş fi vrut ca Pappy să meargă mai repede, ca să ne răcorim.

Aveam de gând să fiu mai atent în zilele următoare. Voiam să le dau răgaz oamenilor mari să şopocăie între ei, iar pe urma aveam s-o întreb pe mama ce se întâmplase.

Daca era vorba de nişte veşti proaste legate de agricultură, până la urmă tot avea să-mi spună.

Capitolul 7

Sîmbată dimineața, când se crăpa de ziuă, cu mexicanii într-o parte şi cu Spruillii în cealaltă, ne aflam în remorcă şi ne îndreptam spre lan. Stăteam aproape de tata, de frică să nu se dea monstrul ăla de Hank la mine încă o dată. În dimineața aceea îi uram pe toți Spruillii, poate în afară de Trot, apărătorul meu singuratic. La rândul lor, aceştia nu mă băgau în seamă. Speram să le fie măcar ruşine.

Am încercat să nu mă mai gândesc la Spruilli, în timp ce străbăteam lanurile. Era sâmbătă. O zi magică pentru toți amărâții care trudeau la câmp. La ferma Chandler munceam o jumătate de zi, iar apoi ne duceam la oraş, unde ne întâlneam cu ceilalți agricultori şi soțiile lor, care se aflau acolo ca să cumpere mâncare şi provizii, ne plimbam cu ei pe strada mare, mai auzeam o bârfă şi oricum scăpam câteva ore de viața de ocnaş din lanul de bumbac. Mexicanii şi delurenii se duceau şi ei. Bărbații se strângeau în fața ceainăriei sau a magazinului central ca să-şi compare recoltele şi să vorbească de inundații. Femeile intrau în magazinul lui Pop şi Pearl, unde stăteau o veşnicie ca să cumpere te miri ce. Copiii aveau voie să umble haihui pe trotuarele de pe strada mare şi de prin împrejurimi până la patru, ora minunată când se deschidea la Dixie pentru primul spectacol.

Când remorca s-a oprit, am sărit jos şi ne-am găsit sacii pentru bumbac. Eram pe jumătate adormit şi toate treceau pe lângă mine fără să-mi pese, când am auzit cel mai dulce glas din lume spunându-mi:

— Buna dimineața, Luke.

Era Tally, care se oprise în loc şi-mi zâmbea. Era felul ei de a-mi spune că-i părea rău pentru cele întâmplate cu o zi în urmă.

Fiind din neamul Chandlerilor, puteam să fiu căpos ca un catâr. I-am întors spatele şi m-am îndepărtat. Mi-am spus că-i uram pe toți Spruillii. Am atacat primul rând de bumbac de

parcă aş fi putut să dau gata patruzeci de pogoane până la prânz. Totuşi, dupa câteva minute am obosit. Eram undeva între tulpini, nevăzut pe întuneric, auzind în continuare vocea lui Tally şi văzându-i zâmbelul.

La urma urmei, era cu doar zece ani mai mare ca mine.

Baia de sâmbătă era ritualul pe care-l uram cel mai mult dintre toate. Ea avea loc după prânz, sub supravegherea severă a mamei. Copaia, în care aproape că nu mai încăpeam, era folosită mai târziu de fiecare membru al familiei. Era ținută într-un cotlon îndepărtat al terasei din spate şi acoperită cu o cuvertură veche.

Mai întâi trebuia să car apa de la fântână până la terasa din spate, unde umpleam copaia cam o treime. Asta însemna opt drumuri cu găleata în mână, motiv pentru care eram frânt de oboseală înainte de baia propriu-zisă. Pe urmă întindeam cuvertura în dreptul terasei şi mă dezbrăcam la piele în doi timpi şi trei mişcări. Apa era foarte rece.

Cu un săpun cumpărat de la magazin şi cu un prosop, mă frecam vitejeşte ca să dau jos rapănul de pe mine şi să tulbur apa suficient de mult ca să nu mi se vadă ruşinea când venea mama să se ocupe de mine. La început apărea ca să-mi ia hainele murdare şi să-mi aducă altele curate. Pe urmă trecea direct la urechi şi la gât. În mâinile ei, prosopul se transforma în armă. Îmi freca pielea delicată de parcă murdăria strânsă în timpul lucrului pe câmp era o jignire personală. De când începea până termina, nu înceta să se minuneze de cât de împuțit puteam să fiu.

După ce mă freca pe gât până stătea să-mi dea sângele, trecea la păr şi se ocupa de el ca şi cum ar fi fost plin de păduchi şi de țânțari. Îmi turna direct în cap apa rece din găleată, ca să mă clătească de săpun. Umilirea mea atingea momentul de vârf când termina de frecat brațele şi picioarele; bine măcar că mă lăsa să am singur grijă de porțiunea din mijloc.

Apa era mâloasă când ieşeam din copaie, de la murdăria strânsă timp de o săptămână în delta Arkansasului. Scoteam

dopul şi mă uitam cum se scurge printre crăpăturile din scândurile terasei, în timp ce mă ştergeam cu prosopul şi-mi puneam hainele curate. Mă simțeam ca scos din cutie, curat, cu două-trei kilograme mai uşor, şi eram gata de mers în oraş.

Pappy hotărâse să facă un singur drum cu camionul la Black Oak. Asta însemna că Buni şi mama aveau să stea în față, cu el şi cu tata, iar eu aveam să merg în spate, lângă mexicani. Statul ca sardelele nu-i enerva deloc pe aceştia, dar pe mine mă scotea din sărite.

Pe când o luam din loc, m-am uitat la Spruillii care trăgeau prelata camionului lor vechi şi-l pregăteau de drum cu mişcări grăbite, ca să se ducă şi ei în oraş. Toți erau ocupați în afară de Hank, care stătea la umbră şi molfăia ceva.

Ca sa nu ne intre praful în gâtlej şi să ne sufoce, Pappy mergea cu mai puțin de zece kilometri pe oră. Chiar dacă era frumos din partea lui, nu prea ne ajuta. Ne era foarte cald şi simțeam că nu mai avem aer. Pe lângă asta, baia de sâmbătă era un ritual la țară în Arkansas, dar se părea că nu şi în Mexic.

* * *

În fiecare sâmbătă, unele familii soseau în oraş pe la ora prânzului. Pappy spunea că eram păcătoşi dacă ne bucuram prea mult de zilele de sâmbătă, aşa că nu ne grăbeam defel să ajungem. Iarna chiar amenința să ocolească oraşul, în afara de duminici, când mergeam la biserică. Am aflat de la mama că odată a trecut o lună fără ca Pappy să plece de la fermă, iar asta a însemnat şi un boicot la adresa bisericii, fiindcă îl jignise preotul. Iar Pappy era foarte uşor de jignit. Noi însă aveam noroc. O mulțime de dijmaşi nu părăseau niciodată ferma. Nu aveau bani pentru produsele de băcănie şi nicio maşină care să-i ducă în oraş. Pe lângă ei, mai erau fermieri sau proprietari de pământuri care apăreau foarte rar printre ceilalți. Din ce zicea Buni, domnul Clovis Beckley din Caraway nu mai fusese la oraş de paisprezece ani. Iar la

biserică nu se mai dusese de dinainte de primul război mondial. Îi auzisem pe unii oameni rugându-se pe față pentru el în timpul slujbelor care se țineau la începutul toamnei.

Îmi plăceau foarte mult circulația de pe străzi, trotuarele pline de lume şi faptul că nu aveai de unde să ştii peste cine dădeai. Îmi plăceau grupurile de mexicani strânşi la umbra copacilor, care mâncau înghețată şi-şi strigau compatrioții de la alte ferme prin rafale emoționale de cuvinte în spaniolă, îmi plăceau şi pâlcurile de străini – delureni care nu mai aveau mult de stat prin regiune. Pappy mi-a povestit că fusese la St. Louis înainte de primul război mondial, văzuse o jumătate de milion de oameni fojgăind încolo şi-ncoace şi la un moment dat se rătăcise plimbându-se pur şi simplu pe una dintre străzile oraşului.

Mie nu avea să mi se întâmple aşa ceva. Dacă ieşeam la plimbare pe străzile din St. Louis, avea să mă cunoască toată lumea.

M-am ținut după mama şi Buni, care au intrat în prăvălia lui Pop şi Pearl Watson. Bărbații s-au dus la magazinul central, fiindcă acolo se strângeau toți agricultorii duminică după-masa. Nu-mi dădeam seama nici în ruptul capului ce făceau acolo, în afara vorbăriei despre prețul bumbacului şi a grijilor legate de vreme.

Pearl era ocupată cu registrul în care îşi ținea socotelile.

— Bună ziua, doamnă Watson, am spus după ce m-am apropiat suficient.

Magazinul era plin ochi de femei şi de mexicani.

— A, bună, Luke, a zis ea, făcându-mi cu ochiul. Cum e bumbacul? m-a întrebat apoi.

Era aceeaşi întrebare, repetata la nesfârşit.

— Numai bun de cules, am răspuns, de parcă aş fi strâns o tonă.

Mama şi Buni au avut nevoie de o oră ca să cumpere două kilograme de făină, unul de zahăr, unul de cafea, o sticlă de oțet, o jumătate de kilogram de sare de masă şi două săpunuri. Prăvălia era plină de femei pe care le interesa mai

degrabă să se salute între ele decât să cumpere de mâncare. Vorbeau ba despre grădini, despre vreme şi despre slujba de a doua zi, ba despre cine mai trebuia să nască şi cine urma. Trăncăneau despre înmormântâri, despre biserică şi despre cea mai apropiată nuntă.

Dar nu scoteau o vorba despre Cardinals.

Singurul lucru de care trebuia să mă ocup la oraş era căratul cumpărăturilor la camion. După ce terminam, eram liber să cutreier pe strada mare şi pe aleile din jur fără să stea nimeni cu ochii pe mine. Mi-am potrivit mersul după paşii înceți ai celorlalți şi am pornit spre capătul dinspre nord al Black Oakului, trecând pe lângă magazinul central şi lăsând în urma drogheria, magazinul de articole feroase şi ceainăria. Pe trotuar, grupuri de oameni stăteau la palavre şi nu aveau de gând să facă vreo mişcare. Existau puține telefoane şi doar câteva televizoare în tot ținutul, aşa că duminica nu-ți rămânea decât să afli de la alții ce se mai întâmplase în ultima vreme.

L-am găsit pe prietenul meu Dewayne Pinter chinuindu-se să-şi convingă mama că merita să fie lăsat s-o ia la picior prin oraş. Dewayne era cu un an mai mare ca mine, dar tot în clasa a doua. Tatăl lui îi dădea voie să conducă tractorul în apropierea fermei, ceea ce-l ridicase în ochii tuturor elevilor din clasa a doua ai şcolii din Black Oak. Pinterii erau baptişti şi suporteri ai lui Cardinals, dar lui Pappy nu-i plăcea de ei, cine ştie din ce motiv.

— Bună ziua, Luke, mi-a spus doamna Pinter.

— Bună ziua, doamnă Pinter.

— Unde-i maică-ta? a întrebat ea, uitându-se în spatele meu.

— Cred că la drogherie. Nu ştiu precis.

La auzul acestor cuvinte, Dewayne a reuşit să scape de lângă fusta maică-sii. Daca eu puteam fi lăsat singur pe stradă, atunci putea şi el. În timp ce plecam amândoi, doamna Pinter a continuat să ne spună una şi alta, cu un glas care aducea mai degrabă a lătrat. Ne-am dus la Dixie,

unde băieții mai mari pierdeau vremea prin față şi aşteptau să se facă patru. Aveam câteva monede în buzunar – cinci cenți pentru spectacol, alți cinci pentru Coca-Cola şi trei pentru floricele. Mama îmi dăduse banii în avans, din ceea ce se presupunea că urma să câştig la cules de bumbac. Trebuia să-i dau înapoi într-o buna zi, dar ştiam amândoi că asta nu avea să se întâmple niciodată. Dacă Pappy ar fi încercat să recupereze banii, ar fi trebuit s-o facă fără să ştie mama.

Era clar că Dewayne avusese mai mult spor ca mine la bumbac în săptămâna aceea. În buzunar îi zornăiau o grămadă de monede de zece cenți şi abia aştepta să se dea mare cu ele. Şi familia lui lua pământ în arendă, ca a noastră, iar părinții lui aveau în proprietate douăzeci de pogoane, mult mai mult decât Chandlerii.

O pistruiată pe nume Brenda se tot ținea de noi, încercând sa între în vorba cu Dewayne. Le spusese tuturor prietenilor ei că voia să-l ia de bărbat. Îi făcea viața iad, urmărindu-l când se ducea la biserică, neslăbindu-l din ochi în nicio sâmbătă, când îl vedea pe strada mare, şi întrebându-l de fiecare dată dacă voia să stea lângă ea la film.

Dewayne o disprețuia. Am aşteptat să se apropie un grup de mexicani şi ne-am făcut pierduți în mijlocul lor.

La un moment dat a început o bătaie în spatele magazinului central, locul obişnuit unde se strângeau băieții mai mari ca să-şi măsoare puterile. Lucrurile astea se întâmplau în fiecare sâmbătă şi nimic nu însufleția mai mult viața din Black Oak ca un caft pe cinste. Oamenii îşi croiau drum pe o străduță care trecea pe lângă magazinul central, şi în toată forfota aceea am auzit pe cineva că spune:

— Pariu că-i un Siseo.

Mama îmi spusese că nu aveam voie să casc gura la bătăile din spatele magazinului, dar nu era o interdicție foarte strictă, fiindcă ştiam că era cu neputință să apară pe-acolo. Nicio femeie serioasă nu şi-ar fi permis să se lase surprinsă asistând la o bătaie. Dewayne şi cu mine ne-am furişat printre privitori, arzând de nerăbdare să vedem nişte pumni

adevărați.

Siseo era o familie de dijmaşi săraci lipiți, care locuiau la aproape un kilometru de oraş. Apăreau în fiecare sâmbătă în Black Oak. Nimeni nu avea idee câți copii număra familia, dar ştiau cu toții să se bată. Tatăl lor era un beţivan care îi snopea mai mereu, iar mama lor măturase pe jos cu un polițist înarmat până-n dinți care încercase să-i aresteze soțul, rupându-i o mâna şi spârgându-i nasul. Polițistul plecase din oraş făcut de ruşine. Cel mai mare din clanul Siseo era închis fiindcă omorâse pe cineva în Jonesboro.

Copiii Siseo nu mergeau nici la şcoală, nici la biserică, aşa că reuşeam să-i evit. Şi într-adevăr, când am ajuns destul de aproape şi ne-am uitat printre câțiva spectatori, l-am văzut pe Jerry Siseo cum îi căra pumni în cap unui străin.

— Cine-i ăla? l-am întrebat pe Dewayne.

Gloata îi striga fiecărui bătăuş să se grăbească şi să-l schilodească pe celălalt.

— Habar n-am, a răspuns Dewayne. Vreunul de pe coclauri. Mi se părea normal. Cum ținutul era plin de delureni care culegeau bumbac, bineînțeles că ai lui Siseo se luau de viața celor care nu ştiau ce le poate pielea. Localnicii erau puşi în gardă. Străinul avea fața tumefiată şi-i curgea sânge din nas. Jerry Siseo i-a tras un pumn în gură şi l-a pus jos.

O gaşcă de băieți ai lui Siseo şi alții de aceeaşi teapă stăteau într-un colț, râzând şi probabil dând pe gât băutură. Erau zdrențăroşi, murdari şi doar câțiva aveau pantofi. Li se dusese buhul de cât erau de ai naibii. Erau zvelți, flămânzi şi nu se dădeau în lături de la nimic când se băteau. Cu un an în urmă, Billy Siseo aproape că omorâse un mexican cu care se încăierase în spatele stației de egrenat.

În partea cealaltă a arenei improvizate se găsea un grup de delureni care îi strigau omului lor – Doyle, aşa îl chema – să se ridice şi să nu stea cu mâinile-n sân. Doyle îşi tot freca bărbia, dar deodată a sărit în picioare şi a atacat. A reuşit să intre cu tărtăcuța în burta lui Jerry Siseo, după care s-au dat

amândoi de-a berbeleacul. Delurenii au început să chiuie de bucurie. Şi nouă, celorlalți, ne-a venit să facem la fel, dar n-am vrut să-i supărăm pe ai lui Siseo. Abia aşteptau şi s-ar fi luat la harță cu toată lumea.

Cei doi bătăuşi se prindeau de pe unde apucau, se loveau şi se rostogoleau prin praf ca două sălbăticiuni, în timp ce strigătele privitorilor se întețeau. Pe nepusă masă, Doyle l-a pocnit cu dreapta în figură pe Jerry Siseo de i-a dat sângele. Jerry a rămas stană de piatră preț de o clipă, iar noi am tras nădejde în gând că venise în sfârşit ziua când unul din neamul lui Siseo îşi găsise naşul. Doyle se pregătea să-i mai tragă un pumn când Bily Siseo a ieşit iute ca fulgerul dintre privitori şi l-a lovit pe la spate. Doyle a schelălăit ca un câine bătut şi a căzut la pământ, după care cei doi Siseo s-au aruncat asupra lui şi l-au potopit cu lovituri.

Pe Doyle îl aştepta un măcel în toată regula. Chit că nu era o luptă dreaptă, trebuia să te aştepți la aşa ceva când te băteai cu un Siseo. Delurenii au tăcut, iar localnicii s-au uitat mai departe, fără să mişte un deget.

Pe urmă cei doi Siseo l-au ridicat de jos pe Doyle, iar Jerry i-a ars una unde îi e greu voinicului, atent şi răbdător ca un călău. Doyle a scos un urlet şi a căzut din nou. Frații Siseo se tăvăleau de râs.

Tocmai se pregăteau să-l mai ridice o dată, când domnul Hank Spruill, cel cu grumazul ca un trunchi de copac, a ieşit din mulțime şi i-a ars una lui Jerry, doborându-l la pământ. Iute ca o pisică, Jerry Siseo a trimis o directa de stânga care s-a oprit în maxilarul lui Hank, dar pe urmă s-a întâmplat o chestie ciudată. Lovitura nu l-a clătinat pe Hank Spruill. Acesta s-a întors, l-a luat de păr pe Billy, l-a ridicat şi, fără mari opinteli, l-a aruncat direct în gaşca celorlalți Siseo de pe margine. Dintre ei a apărut un alt Siseo, Bobby, care era la fel de ticălos ca frații lui, chiar dacă nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

Trei frați Siseo împotriva lui Hank Spruill.

Pe când Jerry se ridica în picioare, Hank l-a lovit atât de

tare în coaste, încât am auzit un sunet sec. Apoi s-a întors şi i-a ars lui Bobby un dos de palmă şi un pumn în gură, trimițându-l la pământ. Între timp Billy a mai încercat un atac, iar Hank, ca un voinic care ridica pietre de moară la circ l-a luat pe sus pe slăbănog şi l-a aruncat într-unul dintre pereții laterali ai magazinului central, unde a aterizat cu un zgomot surd, de-au zăngănit geamurile şi cercevelele, înainte de-a cădea cu capul pe trotuar. Eu unul n-aş fi putut azvârli o minge de base-ball cu atâta uşurință.

După ce Billy s-a prăbuşit la pământ, Hank l-a înşfăcat de gât şi l-a târât înapoi în mijlocul arenei, unde Bobby stătea în patru labe, chinuindu-se de zor să se ridice. Jerry se ghemuise undeva într-un colț, ținându-se cu mâinile de burta şi văicărindu-se.

Hank l-a lovit pe Bobby între picioare. Când băiatul a scheunal, uriaşul a scos un râs care-ți dădea fiori.

Pe urmă l-a prins de gât pe Billy şi a început să-l plesnească peste față cu dosul mâinii drepte. Băiatului i-a țâşnit sângele pe nas, acoperindu-i figura şi prelingându-i-se pe piept.

Într-un târziu, Hank i-a dat drumul lui Billy şi s-a întors spre ceilalți Siseo.

— Care mai vrei, neamule?! a strigat el. Hai, făceți-vă-ncoa! Hai că vă mai dau!

Ceilalți Siseo s-au pitulat unul în spatele altuia, pe când cei trei eroi ai familiei se zvârcoleau de durere în praf.

Bătaia ar fi trebuit să se termine, dar Hank avea alte planuri. Cu bună ştiință şi cu voioşie, i-a lovit pe rând pe cei trei, peste față şi în cap, până când n-au mai mişcat şi n-au mai scos un sunet. Lumea a început să se risipească.

— Sa mergem, a spus un bărbat din spatele meu. Sunteți copii, n-ar trebui să vedeți asemenea chestii.

Atâta doar că nu mă puteam dezlipi din loc.

Pe urmă Hank a găsit o bucată veche de țeavă. Timp de câteva clipe, mulțimea s-a oprit în loc, vrând să vadă ce avea să urmeze, cu o curiozitate bolnăvicioasă.

Când Hank l-a lovit pe Jerry în nas, unul dintre privitori a spus:

— O, Doamne.

Altcineva a propus să-l căutăm pe şeful de post.

— Hai să ne cărăm, a zis un agricultor bătrân, iar lumea s-a pus din nou în mişcare, de data asta mai repejor.

Hank tot nu terminase. Era roşu la faţa de mânie, iar din ochi îi scăpărau fulgere diavoleşti. I-a lovit pe toţi trei până când bucata de ţeavă a început să se facă mici fărâme.

N-am mai văzut niciun alt Spruill în mulţime. În timp ce bătaia se transforma în măcel, au şters-o cu toţii. Până atunci, nimeni din Black Oak nu dorise să aibă ceva de împărţit cu fraţii Siseo. De-acum încolo, toată lumea avea să se ferească de nebunul ăsta coborât de pe dealuri.

După ce ne-am întors pe trotuar, aceia dintre noi care văzuseră bătaia n-au mai scos un cuvânt. Caznele încă nu se încheiaseră. M-am întrebat dacă Hank avea de gând să-i omoare în bătaie.

Nici eu, nici Dewayne n-am mai vorbit, în timp ce ne croiam repede drum printre privitori şi alergam spre cinematograf.

* * *

Filmul de sâmbătă după-masă era ceva cu totul aparte pentru toţi copiii de agricultori. Nu aveam televizoare, iar varietăţile erau considerate păcătoase. Timp de două ore scăpam de viaţa grea din lanul de bumbac şi eram purtaţi într-un tărâm de vis, unde binele învingea întotdeauna. Cu ajutorul filmelor aflam cum lucrează borfaşii, cum îi prinde poliţia, cum s-au câştigat războaiele şi cum s-a scris istoria în Vestul Sălbatic. Tot printr-un film am descoperit tristul adevăr potrivit căruia Sudul nu câştigase de fapt Războiul Civil, în ciuda a tot ce ni se spusese acasă şi la şcoală.

Dar westernul de sâmbăta asta ne-a plictisit şi pe Dewayne, şi pe mine. Ori de câte ori începea o bătălie pe ecran, mă gândeam la Hank Spruill şi parcă-l vedeam în

spatele magazinului central, stâlcindu-i tacticos pe frații Siseo. Încăierările lui Autry erau floare la ureche pe lângă masacrul care avusese loc sub ochii noştri. Filmul era pe terminate când mi-am luat inima-n dinți şi i-am spus lui Dewayne:

— Matahala aia care i-a pocit pe Siseo, i-am şoptit, lucrează la noi la fermă.

— Îl cunoşti? m-a întrebat el tot în şoaptă, nevenindu-i să creada.

— Da. Îl ştiu bine de tot.

Dewayne a fost impresionat şi ar fi vrut să-mi mai pună şi alte întrebări, numai că sala se umpluse, iar domnului Starnes, directorul cinematografului, îi placea să se plimbe printre rânduri cu lanterna, doar-doar o găsi ceva în neregulă. Copiii prinşi vorbind erau scoşi afară de urechi. Pe lângă asta, pistruiata de Brenda reuşise să se aşeze exact în spatele lui Dewayne şi niciunul dintre noi nu se simțea în largul lui.

Printre spectatori se aflau şi câțiva adulți, majoritatea orăşeni. Domnul Starnes îi trimisese pe mexicani la balcon, lucru care nu păruse să-i supere câtuşi de puțin. Rar găseai cîte unul care să dea bani ca să se uite la un film.

La sfârşit am ieşit în goană şi după câteva minute am ajuns din nou în spatele magazinului central, aşteptându-ne întrucâlva să dăm peste cadavrele pline de sânge ale băieților Siseo. Dar nu era nimeni acolo. Nu se vedea nicio urmă a încăierării care avusese loc – nu tu sânge, nu tu oase rupte, nu tu bucăți de țeavă.

Pappy era de părere că oamenii care se respectau trebuiau să plece din oraş sâmbăta înainte să se întunece. Sâmbătă seara se întâmplau tot felul de lucruri urâte. Totuşi, în afară de bătăi, nu văzusem nimic râu de-adevăralelea. Auzisem, ce-i drept, că în spatele stației de egrenat se bea vârtos, se jucau zaruri şi se iscau nişte bătăi şi mai şi, dar treburile astea se făceau departe de ochii lumii, iar cei care luau parte la ele erau foarte puțini. Cu toate acestea, lui Pappy îi era frică să

nu ne molipsim.

Zurbagiul familiei Chandler era Ricky, iar mama îmi spusese că era genul de om care stătea sâmbăta în oraş mai mult decât era cazul. În istoria de dată recentă a familiei a avut loc şi o arestare, dar n-am reuşit să aflu mai mult. Mama mi-a spus că Pappy şi Ricky se certaseră ani de zile pentru ora de plecare în oraş. Țin minte că de câteva ori ne-am întors şi l-am lăsat acolo. Mă apuca plânsul fiindcă eram sigur că nu aveam să-l mai văd, dar duminica dimineața îl găseam în bucătărie, bând cafea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ricky se întorcea de fiecare dată.

Ne-am întâlnit la camionul care între timp fusese înconjurat de zeci de alte vehicule parcate la nimereală în jurul bisericii baptiste, fiindcă agricultorii continuau să sosească în număr mare. Cea mai mare înghesuială era pe strada principală şi lumea părea să se îndrepte spre şcoală, unde scripcarii şi cântăreții la banjo începeau uneori să cânte din senin. Nu voiam să plec şi, după mine, nu exista niciun motiv de grabă.

Buni şi mama descoperiseră în ultima clipă că mai aveau ceva de făcut în biserică, unde cele mai multe dintre femei îşi găseau de lucru, pregătindu-se pentru slujba de duminică. I-am auzit pe tata şi pe Pappy, aflați de partea cealaltă a camionului, vorbind de o bătaie. Pe urma mi-a ajuns la urechi numele lui Siseo şi mi s-a făcut inima cât un purice. Însă chiar atunci a apărut Miguel, urmat de câțiva mexicani cu care a turuit întruna în spaniolă, aşa că n-am mai prins nimic legat de încăierare.

După câteva minute, Stick Powers, unul dintre cei doi adjuncți ai şefului de post din Black Oak, s-a apropiat dinspre strada mare şi i-a salutat pe Pappy şi pe tata. Despre Stick se ştia că fusese prizonier de război şi şchiopăta, chipurile fiindcă fusese torturat într-un lagăr nazist. Pappy susținea ca nu plecase în viața lui din Craighead County şi că nu pusese niciodată mâna pe pistol, nemite să mai şi tragă.

— Unu' din ăi mici ai lu' Siseo aproape c-a mierlit-o, l-am

auzit că spune, în timp ce mă dădeam mai aproape.

Deja se întunecase, şi nu se uita nimeni la mine.

— Las' că nu-i rău, a zis Pappy.

— Cică delureanu' ăla munceşte la voi.

— N-am văzut bătaia, Stick, a rostit Pappy, gata să-şi iasă din pepeni. Cum îl cheamă?

— Hank nu ştiu cum.

— Avem o grămada de nişte nu ştiu cum.

— Te superi dacă dau o fugă mâine şi arunc o privire? a întrebat Stick.

— N-am cum să te-opresc.

— Ce-i drept, n-ai.

Stick s-a răsucit pe piciorul sănătos şi s-a uitat la mexicani de parcă ar fi fost vinovați de toate relele pământului. Am dat ocol camionului pe partea cealaltă şi am întrebat:

— Care-i treaba, ce s-a-ntâmplat?

Ca de obicei când era vorba de ceva care nu era bine să-mi ajungă la urechi, şi-au văzut de ale lor, fără să mă bage în seamă.

Ne-am întors acasă pe întuneric, lăsând în urma luminile tot mai slabe din Black Oak, în timp ce vântul răcoros ce se stârnea pe drum ne umfla părul. La început am vrut să-i spun lui tata de bătaie, dar nu puteam s-o fac de față cu mexicanii. După aceea m-am hotărât să nu fiu martor. Nu aveam să spun nimănui, fiindcă, oricum aş fi luat-o, nu aveam nimic de câştigat. Daca mă băgam în ciorba fraților Siseo dădeam de bucluc; în plus, nu voiam ca Spruillii să se supere şi să plece. Nici nu începuse bine culesul bumbacului şi mă şi săturasem. Iar lucrul cel mai important era că nu doream nici în ruptul capului să se supere Hank pe tata sau pe Pappy.

Când am ajuns acasă, camionul lor vechi nu se afla în curtea din față. Pesemne că mai rămăseseră în oraş, ca să meargă în vizită la alți delureni.

După masa de seară ne-am ocupat locurile pe terasa din față, iar Pappy a umblat din nou la aparatul de radio.

Cardinals aveau meci în nocturnă la Philadelphia. Lui Musial i-a venit rândul la bătaie la începutul reprizei a doua, iar eu m-am pus pe visat.

Capitolul 8

Duminică în zori ne-am trezit din cauza fulgerelor şi a trăsnetelor care parcă stăteau să ne despice casa. Furtuna se pornise dinspre sud-vest, întârziind ivirea soarelui, şi pe când stăteam în camera cufundată în întuneric a lui Ricky, mi-am mai pus o dată marea întrebare a motivului pentru care ploua duminica. De ce nu în timpul săptămânii, ca să nu mai fiu silit să culeg bumbac? Duminica era oricum o zi de odihnă.

Bunica a intrat în cameră şi mi-a spus să ies pe terasă, ca să ne uităm împreună cum plouă. Mi-a pregătit cafeaua, punând zahăr şi lapte din belşug, iar pe urmă ne-am legănat încet în balansoar şi am ascultat urletele vântului. Spruillii îşi făceau de lucru prin curte, aruncând tot felul de lucruri în nişte cutii şi încercând să se adăpostească altundeva decât în corturile acelea prin care trecea apa.

Ploaia cădea în valuri, de parcă ar fi încercat să-şi scoată pârleala pentru cele două săptămâni când nu se arătase pe la noi. Un abur uşor şi ceţos învăluia terasa, iar deasupra noastră acoperişul de tablă îngâna cântecul neîntrerupt al perdelei de apă.

Bunica îşi alegea cu mare grijă momentele în care avea ceva de spus. Uneori, de obicei o dată pe săptâmână, mă ducea la plimbare sau stătea cu mine pe terasă, fără să mai fie nimeni prin preajmă. Cum avea treizeci şi cinci de ani de când se măritase cu Pappy, deprinsese întru totul arta tăcerii. Era în stare să meargă sau să se legene ore în şir şi să vorbească foarte puţin.

— Cum e cafeaua? m-a întrebat ea, cu un glas pe care abia l-am auzit în furtună

— E gustoasă, Buni, am spus.

— Ce-ai vrea la micul dejun?

— Biscuiţi.

— Atunci biscuiţi o să-ţi fac.

Duminica aveam o viaţă mai uşoară. De obicei dormeam

mai mult, deşi azi ploaia ne trezise devreme. Iar la micul dejun săream peste ouăle cu şuncă de fiecare zi şi reuşeam să ne săturăm doar cu biscuiți şi sirop de arțar. Munca din bucătărie era ceva mai simplă. La urma urmei, era o zi de odihnă.

Leagănul se mişca încolo şi-ncoace, fără să se oprească, iar lanțurile lui ruginite scârțâiau încet deasupra noastră. Fulgerul a lovit de partea cealaltă a drumului, undeva pe proprietatea Jeterilor.

— Azi-noaple l-am visat pe Ricky, a spus ea.

— A fost un vis de bine?

— Da, sigur. Am visat că războiul s-a terminat dintr-o dată, dar au uitat să ne spună. Iar într-o seară stăteam aici pe terasă, ascultam la radio şi după câtva timp am văzut pe cineva care alerga spre noi de pe drum. Era Ricky. Avea uniforma de la armată şi a început să strige că s-a sfârşit războiul

— Tare-aş vrea să visez şi eu aşa ceva, am spus.

— Cred că e un semn de la Dumnezeu.

— Adică se-ntoarce Ricky?

— Da. Poate nu mâine, dar războiul n-o să mai țină mult. Într-o bună zi o să ne trezim cu el acolo, în curte, ca pe timpuri.

M-am uitat spre curte. Începuseră să se formeze bălțoace şi firicele de apă care se scurgeau către Spruilli. Iarba dispăruse aproape de tot, iar vântul învârtejea primele frunze moarte căzute din stejari.

— Mă rog pentru Ricky în fiecare seară, Buni, am zis, mândru din cale-afară.

— Eu mă rog oră de oră, a spus ea, cu ochii uşor înceţoşați. Ne-am legănat mai departe şi am privit ploaia. Rar se întâmpla să mi-l închipui pe Ricky ca pe un soldat în uniformă, înarmat, ferindu-se din fața focului inamic şi sărind din tranşeu în tranşeu. De cele mai multe ori mi-l aminteam ca pe un prieten de nădejde, unchiul acela care îmi era ca un frate, un tovarăş de joacă ținând în mână o undiță

sau o mănuşă de base-ball. Avea doar nouăsprezece ani, iar la vârsta aia mi se părea tânăr şi bătrân deopotrivă.

N-a trecut mult şi mama a apărut în uşă. Baia de sâmbătă era urmată de curățatul de duminica, un ritual rapid, dar brutal, în care gâtul şi urechile îmi încăpeau pe mâinile unei femei posedate.

— Trebuie să ne pregătim, a zis ea. Deja simțeam cum mă doare.

M-am ținut după Buni în bucătărie ca să-mi mai pună cafea. Pappy stătea la masa din bucătărie, unde citea Biblia şi se pregătea de slujbă. Tata se afla pe terasa din spate, unde urmărea furtuna şi se uita la râul din depărtare, începând neîndoios să se neliniştească din cauza inundațiilor.

* * *

Ploile s-au oprit cu mult înainte să plecăm la biserică. Drumurile erau pline de noroi, iar Pappy mergea chiar mai încet ca de obicei. Ne-am hurducat alene, nimerind uneori în brazdele şi băltoacele drumului de pământ. Tata şi cu mine stăteam în spate, ținându-ne strâns de tăblia camionului, în timp ce mama şi Buni se aflau în față; purtam cu toții hainele de sărbătoare. Cerul se limpezise, iar soarele ajunsese exact deasupra noastră, încălzind deja pământul ud şi lăsând să se vadă aburii care se ridicau leneş pe deasupra tulpinilor de bumbac.

— O să fie cald, nu glumă, a spus tata, rostind aceleaşi previziuni meteo pe care le auzeam din gura lui în fiecare zi, din mai până în septembrie

După ce am ajuns pe drumul național, ne-am ridicat în picioare şi ne-am sprijinit de peretele camionului, lăsându-ne chipurile în bătaia vântului. Era mult mai răcoare aşa. Pe câmp nu se vedea țipenie de om; nici măcar mexicanilor nu li se dădea voie să lucreze de sabat. La fiecare recoltat ieşeau vorbe despre agricultori păgâni care se furişau la cules bumbac duminica, dar eu unul nu am văzut niciun păcătos prins cu mâța în sac.

La țară în Arkansas păcatul pândea de peste tot, mai ales dacă erai baptist. Iar o bună parte din ritualul nostru duminical era predica pe care ne-o ținea reverendul Akers, un bărbat cu o voce tunătoare şi arțăgoasă, care îşi petrecea prea mult timp născocind păcate noi. Bineînțeles că nu mă interesa predica – ca pe cei mai mulți copii – dar mersul la biserică duminica nu însemna numai şi numai predici. Era de asemenea momentul când făceam vizite şi aflam tot soiul de bârfe. Era o adunare sărbătorească, la care toată lumea era bine dispusă, sau cel puțin se prefăcea. Indiferent de marile griji ale omenirii – inundațiile apropiate, războiul din Coreea, prețul oscilant al bumbacului – cât timp eram la biserică, nimeni nu se mai gândea la ele.

Domnul nu voia ca oamenii Lui să-şi facă griji, mai cu seamă când ne găseam în casa Lui, spunea Buni de fiecare dată. Lucrul ăsta mă punea mereu pe gânduri, fiindcă era aproape la fel de îngrijorată ca Pappy.

În afară de familie şi de fermă, nimic nu era mai important pentru noi decât biserica baptistă din Black Oak. Îi ştiam absolut pe toți enoriaşii, care fireşte că mă cunoşteau şi ei cu toții. Eram o familie – şi la bine, şi la rău. Fiecare îi iubea pe ceilalți, sau cel puțin o trâmbița, şi daca i se întâmpla cuiva să se îmbolnăvească, era înconjurat cu toate rugăciunile şi îngrijirile creştineşti posibile. Înmormântările erau evenimente aproape sfinte, care se întindeau pe câte-o săptămână. Sărbătorile de primăvară şi de toamnă erau plănuite din vreme şi toată lumea le aştepta cu sufletul la gură. Cel puțin o dată pe lună ieşeam să mâncăm la iarbă verde – când fiecare venea cu ce avea pe acasă şi se înființa sub copacii din spatele bisericii – iar de multe ori picnicurile astea țineau până spre înserat. Nunțile erau importante mai cu seamă pentru doamne, dar nu aveau nimic din dramatismul înmormântărilor şi al slujbelor funerare.

Parcarea acoperită cu pietriş a bisericii era aproape plină când am ajuns. Cele mai multe vehicule erau camioane vechi ca al nostru, acoperite fără excepție cu un strat proaspăt de

noroi. Erau şi câteva limuzine, conduse fie de orăşeni, fie de proprietari de terenuri. Ceva mai încolo, în dreptul bisericii metodiste, se găseau mai puține camionete şi mai multe maşini. Metodiştii se credeau vag superiori, dar ca baptişti ştiam foarte bine că noi eram cel mai aproape de Dumnezeu.

Am sărit din camion şi am dat fuga să-mi găsesc prietenii. Trei dintre băieții mai mari îşi pasau o minge de base-ball în spatele bisericii, lângă cimitir, şi m-am îndreptat spre ei.

— Luke, a şoptit cineva.

Era Dewayne, care se pitise în umbra unui ulm şi avea o expresie înfricoşată.

— Aici sunt.

M-am apropiat de copac.

— Ai auzit? m-a întrebat el. Jerry Siseo a murit azi-dimineață.

M-am simțit de parcă făcusem ceva foarte rău şi n-am ştiut ce să zic. Dewayne m-a țintuit mai departe cu privirea, într-un târziu am reuşit să îngaim:

— Şi?

— Şi-ncearcă sa găsească oameni care au văzut ce s-a-ntâmplat.

— Au văzut o mulțime.

— Da, dar nu vrea nimeni să vorbească. Toți sunt speriați de moarte – şi de alde Siseo, şi de delureanul tău.

— Nu-i al meu, am spus.

— N-o fi, dar tot mi-e frică de el. Ție nu?

— Ba da.

— Şi ce facem?

— Nimic. Nu scoatem o vorbă. În orice caz, nu acum. Ne-am învoit că lucrul cel mai bun era să nu facem nicio mişcare. Dacă se punea cineva cu întrebările pe noi, îl luam pe nu în brațe şi mințeam. Iar dacă mințeam, spuneam seara o rugăciune în plus.

În dimineața aceea de duminica rugăciunile au fost lungi şi întortocheate, ca de altfel şi zvonurile şi bârfele legate de ceea ce pățise Jerry Siseo. Vestea s-a răspândit ca focul înainte de

orele de religie. Dewayne şi cu mine am auzit tot felul de lucruri despre încăierare, pe care nu ne-ar fi trecut prin cap că le-ar fi putut da cineva pe goarnă. Hank creştea tot mai mult de la oră la oră. „Avea mâinile ca nişte cazmale”, a spus unul dintre martori. „Umeri ca de taur”, a adăugat un altul. „Cântărea un chintal jumate ca nimic.”

Bărbații şi băieții mai mari se grupaseră în partea din fund a bisericii, iar Dewayne şi cu mine ne-am tot băgat printre ei, cu urechile ciulite. La început am prins cuvântul „asasinat”, pe urmă „omor” şi nu ştiam care era diferența până când l-am auzit pe domnul Snake Wilcox spunând:

— Nici vorbă de asasinat. Doar oamenii cumsecade sunt asasinați. Jegurile albe ca alde Siseo sunt omorâte.

Omorul era primul din Black Oak din 1947 încoace. Atunci nişte dijmaşi din partea de est a oraşului se îmbătaseră şi iscaseră un război între familii. Un băiat fusese împuşcat în toiul încăierării, dar nu făcuse nimeni plângere. Scandalagiii o luaseră la picior în puterea nopții şi nu mai auziserăm de ei din ziua aia. Nimeni nu-şi amintea când avusese loc ultimul asasinat în adevăratul sens al cuvânlului.

Bârfele mă lăsaseră cu gura căscată. Ne-am aşezat amândoi pe treptele din față ale bisericii, cu privirile îndreptate spre strada mare, şi i-am auzit pe bărbați discutând însuflețit despre ce trebuia sau nu trebuia făcut.

Mai încolo se vedea fațada magazinului central, şi preț de o clipă mi s-a părut că-l văd din nou pe Jerry Siseo, având fața făcută chisăliță, în timp ce Hank Spruill îl ciomăgea până-l lăsa fără suflare.

Văzusem cum fusese omorât un om. Dintr-o dată mi-a venit să mă furişez la loc în biserică şi să mă rog. Ştiam prea bine că eram vinovat.

Am intrat din nou în biserică, unde fetele şi femeile se strânseseră la rându-le ca să-şi povestească versiunile personale cu privire la tragedie. Cuvintele lor păreau să-l înalțe pe Jerry Siseo peste ceilalți. Brenda, pistruiata căreia îi căzuse cu tronc Dewayne, locuia la doar o jumătate de

kilometru de neamul lui Siseo şi, cum erau aproape vecini, se bucura de mai multă atenție decât i se cuvenea. Femeile erau oricum mai înțelegătoare decât bărbații.

Dewayne şi cu mine am găsit prăjiturelele aduse de femei, după care ne-am dus la noi în clasă, cu urechile pâlnie la tot ce se vorbea.

Profesoara noastră de religie, domnişoara Beverly Dill Cooley, care preda la liceul din Mouette, a început cu un cuvânt de pomenire lung şi destul de generos pentru Jerry Siseo, un băiat sărac dintr-o familie aşijderea, un tânăr amărât şi bătut de soartă. Pe urma ne-a pus să ne luăm de mână şi să închidem ochii, în timp ce ea şi-a ridicat glasul spre cer şi l-a rugat pe Dumnezeu să-l primească pe nefericitul Jerry la sânul Lui cald şi veşnic. Auzind-o, ai fi zis că Jerry era un creştin cumsecade şi o victimă nevinovată.

M-am uitat la Dewayne, care era cu ochii pe mine.

Toată povestea asta avea ceva ciudat. Ca baptişti, ni se spusese încă din leagăn că singurul fel în care ajungeai în Rai era să crezi în Iisus şi să încerci să-i urmezi exemplul, ducând o viață creştinească, morală şi curată. Era un mesaj simplu, predicat din amvon în fiecare dimineață şi după-amiază de duminică, şi fiecare pastor care trecea prin Black Oak avea grija să-l repete răspicat. Îl auzeam la orele de religie, la rugăciunile de miercuri seara şi înainte să plecăm în vacanțe. Făcea parte din ce cântam şi din ce citeam. Era un mesaj direct, neşovăitor şi care nu-ți lăsa loc de interpretări convenabile sau de glume deşucheate.

Cât despre cei care nu-l acceptau pe Iisus şi nu trăiau creştineşte, se duceau frumuşel în iad. Acolo ajunsese şi Jerry Siseo, lucru pe care-l ştiam cu toții.

Dar domnişoara Cooley a continuat să se roage. S-a rugat pentru tot neamul Siseo în clipele astea de jale, pentru orăşelul nostru şi pentru ajutorul pe care puteau să-l ofere oamenii lui familiei urgisite.

Nu mi-a venit în minte nimeni care să vrea să le dea o mână de ajutor lui alde Siseo.

A fost o rugăciune bizară, iar la sfârşit, când domnişoara Cooley a spus „amin”, eram cu totul nedumerit. Jerry Siseo nici nu trecuse prin faţa unei biserici, şi cu toate acestea domnişoara Cooley se rugase de parcă l-ar fi văzul aievea la sânul Domnului. Dacă şi derbedeii de teapa celor din neamul Siseo puteau să ajungă în rai, noi ăştilalţi chiar că nu mai aveam de ce să ne temem.

După aceea domnişoara Cooley a luat-o de la capăt cu Iona şi chitul, iar omorul ne-a ieşit din minte pentru câtăva vreme.

* * *

O oră mai târziu, în timpul slujbei, stăteam la locul meu obişnuit, în aceeaşi strană unde se găseau de fiecare dată Chandlerii, în partea din stânga spate, între Buni şi mama. Stranele nu erau marcate sau rezervate, dar fiecare ştia unde era locul celorlalţi. Peste trei ani, după ce aveam să împlinesc zece ani, ai mei mi-au zis că puteam să stau la un loc cu prietenii, asta însă doar dacă nu mă ţineam de prostii, fireşte. Era o promisiune pe care izbutisem să le-o smulg ambilor părinţi. Atâta doar că ăştia trei ani mi se păreau douăzeci.

Ferestrele fuseseră deschise, dar aerul greu refuza să se mişte. Doamnele îşi făceau vânt cu evantaiele, în timp ce bărbaţii stăteau încremeniţi şi transpirau. Când fratele Akers s-a ridicat ca să-şi înceapă predica, mi se lipise deja cămaşa de spate.

Akers era furios ca de obicei şi s-a pus pe strigat cât ai clipi din ochi. A dezlănţuit imediat atacul împotriva păcatului; păcatul era cel care adusese tragedia pe capul locuitorilor din Black Oak. El slobozise moartea şi distrugerea, cum făcuse şi până acum şi cum avea să facă şi de-acum încolo. Noi, păcătoşii, dădeam pe gât spirtoase, jucam cărţi, înjuram, mineam, ne băteam, ucideam şi preacurveam fiindcă ne lăsam despărţiţi de Dumnezeu, şi tocmai din cauza asta un tânăr din oraşul nostru îşi pierduse viaţa. Nu era vrerea lui Dumnezeu să ne omorâm între noi.

Iar am căzut prada derutei. Credeam că Jerry Siseo o

mierlise fiindcă în sfârşit îşi găsise naşul. Iar asta nu avea nicio legătură cu jocurile de cărți, cu preacurvitul şi cu majoritatea celorlalte păcate din cauza cărora se aprinsese fratele Akers. Şi de ce Dumnezeu urla la noi? Doar eram oameni de treabă. Nu de alta, dar mergeam la biserică!

Înțelegeam foarte rar despre ce predica fratele Akers, iar din când în când o auzeam pe Buni bombănind duminica la masă că şi pe ea o zăpăceau unele dintre predicile lui. Pe lângă asta, Ricky îmi spusese odată că, după părerea lui, moşul nu prea era întreg la minte.

Păcatele se adunau şi mi se înghesuiau întruna în spinare, până am simțit că mi se gârbovesc umerii. Şi chiar dacă trebuia să mint mai departe şi să spun că nu fusesem de față la încăierare, parcă începuse să mă cuprindă o căldură primejdioasă.

După aceea fratele Akers a schițat o istorie a crimei, începând cu înjunghierea lui Abel de către Cain şi continuând cu toate grozăviile şi măcelurile biblice. Buni a închis ochii şi mi-am dat seama că se ruga – de fiecare dată făcea aşa. Pappy se uita țintă la un perete, gândindu-se probabil în ce fel i-ar fi putut fi afectate recoltele de bumbac de moartea unui Siseo. Mama părea atentă la predică, iar din fericire pe mine m-a prins somnul.

Când m-am trezit, eram cu capul în poala lui Buni, însă ei nu-i păsa. Ori de câte ori îşi făcea griji pentru Ricky, îi plăcea să fiu lângă ea. Între timp începuse să se audă pianul, iar membrii corului se ridicaseră în picioare. Venise vremea cântecului de final. Ne-am ridicat şi am intonat cinci strofe din „Aşa cum sunt”, după care reverendul a pus punct slujbei.

Afară bărbații s-au strâns la umbra unui copac şi au început să discute pe îndelete. Pappy se afla între ei, vorbind cu un glas şoptit şi gesticulând agitat nevoie mare. Mi-am dat seama că nu era cazul să mă apropii.

Femeile s-au adunat în grupuri mici şi s-au aşternut la taclale pe peluza din față, unde copiii se jucau, iar bătrânii îşi luau rămas-bun unul de la altul. Nimeni nu se grăbea să

plece de la biserică duminica. Acasă nu prea aveai ce să faci – prânzeai, trăgeai un pui de somn şi te pregăteai pentru o nouă săptămână de cules bumbac.

Ne-am îndreptat agale spre parcare. Le-am mai spus o dată la revedere prietenilor şi le-am făcut cu mâna, în timp ce ieşeam dintre celelalte camioane. Rămas doar cu tata în spate, am încercat să-mi iau inima în dinți şi să-i mărturisesc că asistasem la încăierare. Bărbații adunați la biserică nu discutaseră decât despre asta. Nu prea ştiam cât de important avea să fie rolul meu, dar instinctul îmi spunea să-i zic tot lui tata şi pe urmă să mă ascund în spatele lui. Însă atât eu, cât şi Dewayne promiseserăm să ne ținem gura dacă ne lua cineva la întrebări, chiar dacă după aceea nu ne-am mai fi putut găsi liniştea. Aşa că n-am zis nici pâs până am ajuns acasă.

Cam la un kilometru şi jumătate de ferma noastră, unde pietrişul se rărea şi era înlocuit în cele din urmă de pământ, drumul se intersecta cu râul St. Francis, peste care fusese construit un pod cu o singura bandă de circulație. Podul fusese ridicat în anii ’30 în cadrul unui proiect al Departamentului Gospodăririi Apelor, aşa că era destul de solid ca să reziste la greutatea tractoarelor şi a remorcilor încărcate cu bumbac, însă scândurile groase scârțâiau şi se îndoiau de fiecare dată când treceam peste ele, iar dacă te uitai la apa maronie de dedesubt, ai fi putut să juri că podul se clătina.

Cum-necum am trecut, iar în partea cealaltă i-am văzut pe Spruilli. Bo şi Dale erau în apă, fără cămăşi, cu pantalonii suflecați până la genunchi, şi aruncau pietricele. Trot stătea pe o creangă groasă a unui trunchi de copac, cu picioarele atârnându-i în apă. Domnul şi doamna Spruill se ascunseseră de căldură la umbra unui pom, unde mâncarea fusese întinsă pe o pătură.

Tally intrase şi ea în apă, cu picioarele dezgolite până la coapse, cu părul lung despletit şi revărsându-i-se pe umeri.

Inima mi-a zvâcnit cu putere în piept în timp ce mă uitam

cum loveşte apa, singură într-o lume numai a ei.

Ceva mai jos, într-un loc unde fuseseră prinşi foarte puțini peşti, se găsea Hank, care ținea în mână o trestie mică. Îşi dăduse jos cămaşa şi avea deja pielea rozalie din cauza soarelui. M-am întrebat dacă ştia că Jerry Siseo murise. Probabil că nu. Oricum, avea să afle nu peste multă vreme.

Le-am făcut încet semn cu mâna. Au înlemnit, de parcă ar fi fost prinşi pe proprietatea cuiva, după care însă au zâmbit şi au dat din cap. Numai Tally nu şi-a ridicat privirile. Şi nici Hank.

Capitolul 9

Duminica la prânz mâncam întotdeauna pui la cuptor, pâine prăjită şi sos de carne, şi chiar dacă femeile găteau cât puteau de repede, pregătirile tot durau o oră. Când ne aşezam la masă, eram deja lihniți. Mi-am spus de multe ori – în gând, bineînțeles – că, dacă fratele Akers nu s-ar zborşi la noi şi n-ar bate câmpii atât de mult, n-am fi atât de flămânzi.

Pappy a spus rugăciunea de mulțumire. Mâncarea a trecut din mână în mână şi tocmai ne pregăteam să mâncăm când cineva a trântit portiera unei maşini în apropierea casei. Ne-am oprit din mestecat şi ne-am uitat unul la altul. Pappy s-a ridicat fără o vorbă şi s-a apropiat de fereastra de la bucătărie.

— E Stick Powers, a spus el, uitându-se afară, iar în clipa aceea mi-a pierit pofta de mâncare.

Sosise un om al legii, ceea ce însemna că nu ne aştepta nimic bun. Pappy i-a ieşit în întâmpinare pe terasa din spate. Am auzit fiecare cuvințel.

— Bună ziua, Eli.

— Stick. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Cred c-ai aflat c-a murit băiatu' lu' Siseo.

— Am auzit, a zis Pappy, fără urmă de tristețe în glas.

— Trebuie să stau de vorba cu unul dintre oamenii tăi.

— A fost o-ncăierare şi-atât, Stick. Una din miile de tâmpenii pe care le fac ai lu' Siseo de ani de zile. Nu te-ai dus niciodată să-i opreşti. Acum unu' dintre ei s-a-ntins mai mult decât îi era plapuma.

— Tot tre' să fac cercetări.

— O să trebuiască să aştepți până după prânz. Adineauri ne-am aşezat la masă. Unii dintre noi mai merg şi pe la biserică.

Mama s-a făcut mică în clipa când l-a auzit pe Pappy spunând aşa ceva. Buni a clătinat încet din cap.

— Am fost de serviciu, a spus Stick.

Gura lumii zicea că Stick devenea brusc bisericos o dată la patru ani, când erau alegeri. Pe urmă treceau trei ani şi jumătate fără să simtă nevoia să se roage. Şi dacă nu te duceai la biserică în Black Oak, oamenii prindeau de veste. Trebuia să avem pentru sufletul cui să ne rugăm.

— Eşti bine venit dacă vrei să stai pe terasă, a spus Pappy, întorcându-se apoi la masa din bucătărie.

După ce s-a aşezat la loc, ceilalți au reînceput să mănânce. Cât despre mine, aveam un nod în gât cât o minge de base-ball şi pur şi simplu nu mai puteam sa înghit bucățile de pui la cuptor.

— O fi mâncat de prânz? a întrebat Buni în şoapta. Pappy a ridicat din umeri, de parcă n-ar fi dat două cepe degerate. Era aproape două şi jumătate. Dacă la ora aia Stick încă nu găsise nimic de mâncare, de ce-ar fi trebuit să ne facem noi griji?

Dar lui Buni îi păsa. S-a ridicat şi a scos o farfurie din bufet. În timp ce noi ne uitam, a umplut-o cu cartofi şi sos de carne, roşii şi castraveți tăiați felii, două felii de pâine prăjită pe care le-a uns atentă cu unt, un copan şi o bucată de piept de pui. Pe urmă a turnat ceai de la gheață într-un pahar înalt şi a dus totul pe terasa din spate. Şi de data asta am auzit tot ce s-a vorbit.

— Uite, Stick, a spus ea. Aici nu rămâne nimeni nemâncat.

— Mulțam, donşoară Ruth, dar am prânzit deja.

— O mai faci o dată.

— Zău că n-ar trebui.

În clipa aceea ştiam deja că nările cărnoase ale lui Stick adulmecaseră aroma puiului la cuptor şi a pâinii prăjite.

— Mulțumesc, donşoară Ruth. Eşti tare cumsecade.

Nu ne-am mirat când Buni s-a întors cu mâna goală. Pappy era supărat, dar a reuşit să-şi țină gura. Stick venise să ne facă necazuri şi să se amestece în viața celor angajați ca mână de lucru, ceea ce însemna că ne amenința bumbacul. Ce sens avea să-l mai şi hrănim?

Am mâncat în tăcere, iar în felul ăsta am avut râgazul să-

mi pun ordine în gânduri. Cum nu voiam să dau de bănuit prin felul cum mă purtam, mi-am vârât mâncarea în gură cu de-a sila şi am mestecat cât am putut de încet.

Nu eram sigur care era adevărul şi nu puteam să deosebesc între bine şi rău. Frații Siseo tăbărâseră pe delu-reanul nostru când i-a sărit Hank în ajutor. Erau trei Siseo, pe câtă vreme Hank fusese singur. Îi potolise repede şi cu asta ar fi trebuit să se termine încăierarea. De ce-o fi pus mâna pe țeava aia? Era uşor de presupus că frații Siseo nu aveau niciodată dreptate, dar Hank câştigase lupta cu mult înainte de a începe să-i ciomăgească pe cei trei.

M-am gândit la Dewayne şi la înțelegerea noastră secretă. Am hotărât că tăcerea şi neştiința erau în continuare cele mai bune strategii.

Nu voiam să ne audă Stick, aşa că n-am scos o vorbă cât timp a ținut masa. Pappy a mâncat mai încet ca de obicei, fiindcă voia ca Stick să aştepte şi să fiarbă în suc propriu, eventual să se enerveze şi să plece. Eu unul mă îndoiam că l-ar fi putut deranja o asemenea întârziere. Parcă-l auzeam lingându-şi farfuria.

Tata se uita fix la masă în timp ce mesteca, cu mintea dusă la celălalt capăt al lumii, probabil în Coreea. Şi mama, şi Buni păreau foarte triste, ceea ce nu era neobişnuit, date fiind ocările îndurate în fiecare săptămână din partea fratelui Akers. Asta era un alt motiv pentru care încercam întotdeauna să dorm cât timp îşi spunea predicile.

Femeile aveau o compasiune mult mai mare pentru Jerry Siseo. Cu trecerea timpului, moartea lui era tot mai întristătoare. Josnicia şi celelalte metehne ale lui au fost date treptat uitării. În fond, era un băiat de prin partea locului, o persoană pe care-o cunoşteam, chiar dacă doar foarte vag, şi avusese parte de un sfârşit îngrozitor.

Iar ucigaşul lui dormea la noi, în curtea din față.

Am auzit zgomote. Spruillii se întorseseră de la râu.

* * *

Ancheta a avut loc sub cel mai înalt stejar de la noi din curte, cam la jumătatea distanței dintre terasa din față şi Tabăra Spruill. Bărbații s-au strâns primii – Pappy şi tata întinzându-se şi frecându-şi pântecele, iar Stick arătând mai sătul ca niciodată. Avea un ditamai burduhanul, din cauza căruia nasturii de la cămaşă stăteau să-i pocnească, şi era clar că nu-şi petrecea timpul prin lanurile de bumbac. Pappy spunea că era leneş de puțea pământul sub el şi că mai mereu dormea în maşina cu care patrula, la umbra unui copac de lângă chioşcul cu hot-dogs al lui Gurdy Stone, la marginea oraşului.

Din celalalt capăt al curții au apărut Spruillii, toți în păr, cu domnul Spruill în frunte şi cu Trot încheind plutonul, cu târşâitul acela pe care ajunsesem să-l ştiu atât de bine. Eu mergeam în spatele lui Buni şi al maică-mii, aruncând câte-o privire printre ele şi străduindu-mă să păstrez distanța. Singurii care lipseau erau mexicanii.

În jurul lui Stick s-a format un fel de grămadă; Spruillii se țineau într-o parte, iar Chandlerii se opriseră chiar în fața lor, deşi la urma urmelor eram cu toții în aceeaşi barcă. Nu-mi făcea nicio plăcere să fiu aliatul lui Hank Spruill, însă bumbacul era mai important decât orice altceva.

Pappy i l-a prezentat pe Stick domnului Spruill, care i-a strâns mâna cu stângăcie şi pe urmă a făcut câțiva paşi în spate. Se părea că Spruillii se aşteptau la ce era mai rău şi am încercat să-mi aduc aminte dacă fusese vreunul dintre ei de față la încăierare. Se strânsese multa lume şi totul se petrecuse cu mare repeziciune. Pe Dewayne şi pe mine sângele vărsat parcă ne hipnotizase. Nu puteam cu niciun chip să-mi aduc aminte cum arătau ceilalți privitori.

Stick a ronțăit un fir de iarbă care îi ieşea dintr-un colț al gurii şi, cu degetele mari de la amândouă mâinile agățate de buzunarele de la pantaloni, i-a cercetat pe delurenii noştri. Hank s-a rezemat de stejar, rânjind batjocoritor spre oricine îndrăznea să se uite la el.

— S-a încins o bătaie pe cinste ieri în spatele magazinului

central, a anunțat Stick în direcția Spruillilor.

Domnul Spruill a dat din cap, dar n-a spus nimic.

— Nişte băieți de pe-aici s-au luat în bețe cu un tip venit de pe dealuri. Unu' dintre ei, Jerry Siseo, a murit azi-di-mineață la spital în Jonesboro. Fractură cranianã.

Toți Spruillii au început să se foiască, în afara de Hank, care nu s-a mişcat. Era clar că nu auziseră ultimele veşti despre Jerry Siseo.

Stick a tras un scuipat, s-a mutat de pe un picior pe altul şi a părut bucuros de rolul de om al legii, de voce a autorității, de purtător de insignă şi pistol.

— Aşa că umblu şi eu de colo-colo, pun întrebări şi-ncerc să aflu cine-a fost vârât în treaba asta.

— N-a fost niciunul din noi, a spus domnul Spruill. Suntem oameni paşnici.

— Aşa să fie?

— Da, domnule.

— Ieri ați fost cu toții la oraş?

— Am fost.

Acum că începuseră minciunile, am mai aruncat o privire printre cele două femei, ca să-i observ mai bine pe Spruilli. Se vedea cât de acolo că erau înspâimântați. Bo şi Dale stăteau unul lângă altul cu ochii în patru. Tally se uita la noroiul care i se lipise de picioare, nevrând să-şi ridice ochii spre noi. Domnul şi doamna Spruill păreau să caute de zor o figură prietenoasă. Trot, bineînțeles, se afla în cu totul altă lume.

— Ai un băiat pe nume Hank? a întrebat Stick.

— Poate, a răspuns domnul Spruill.

— Nu te ține de bancuri cu mine, a mârâit Stick, enervat dintr-o dată. Te-am întrebat ceva, răspunde-mi cum se cade. Avem o puşcărie cu locuri libere berechet la Jonesboro. Pot să te duc cu toată familia acolo şi să te iau la întrebări. Ai priceput?

— Eu sunt Hank Spruill! s-a auzit o voce tunătoare. Hank şi-a croit drum țanțoş printre ceilalți şi s-a oprit la o lungime de braț de Stick, care era mult mai scund, dar a izbutit să

rămână la fel de semeț.

Stick l-a cercetat preț de o clipă, după care a întrebat:

— Ai fost ieri la oraş?

— Am fost.

— Te-ai luat la bătaie în spatele magazinului central?

— Nu. Am oprit o bătaie.

— I-ai bătut pe frații Siseo?

— Nu ştiu cum îi cheamă. Doi dintre ei îl snopeau pe un băiat de pe dealuri. I-am făcut să termine.

Hank avea o figură mulțumită de sine. Nu se temea câtuşi de puțin şi, chiar dacă nu-mi făcea plăcere, l-am admirat pentru felul cum se lua de piept cu legea.

Şeful de post s-a uitat la cei din jur, iar ochii i s-au oprit asupra lui Pappy. Stick adulmecase urma vânatului şi era foarte mândru de sine. Cu vârful limbii, şi-a mutat firul de iarba în celălalt colț al gurii, după care şi-a ridicat din nou privirile spre Hank.

— Ai folosit o țeavă?

— N-a fost nevoie.

— Răspunde la întrebare. Ai folosit o țeava? Fără să stea pe gânduri, Hank a răspuns:

— Nu. Au avut ei o rangă.

Fireşte, asta se bătea cap în cap cu cele auzite de Stick de la altcineva.

— Cred c-ar fi bine să te arestez, a spus el, dar fără să umble la cătuşele care-i atârnau de centură.

Domnul Spruill a făcut un pas înainte şi i-a zis lui Pappy:

— Pleacă el, plecăm şi noi. Pe loc.

Pappy era pregătit pentru asta. Delurenii aveau renumele unor oameni care ridicau tabăra şi dispăreau foarte repede, şi niciunul dintre noi nu se îndoia că domnul Spruill vorbise serios. Aveau să se facă nevăzuți peste o oră şi să se întoarcă
la Eureka Springs, la munții şi la băuturile lor clandestine. Şi ar fi fost practic imposibil să strângem bumbacul de pe optzeci de pogoane doar cu ajutorul mexicanilor. Fiecare

jumătate de kilogram conta enorm. Şi fiecare angajat.

— Uşurel, Stick, a spus Pappy. Hai să vorbim puțin. Ştim foarte bine amândoi că Siseo ăştia sunt nişte pierde-vară. Sencaieră tot timpul şi umbla cu porcării. Mi se pare că de data asta nu s-au orientat.

— M-am trezit cu un cadavru, Eli. Înțelegi?

— Din câte ştiu eu, doi contra unu' înseamnă legitimă aparare. Nu văd nici urmă de luptă dreaptă.

— Dar uită-te cât e de solid.

— Cum ziceam, frații Siseo nu s-au orientat. Ştim amândoi că odată şi-odată tot trebuia să li se-nfunde. Dă-i voie şi băiatului să spună cum a fost.

— Nu sunt băiat! s-a răstit Hank.

— Spune ce s-a-ntâmplat, l-a îndemnat Pappy, trăgând de timp.

Dacă aveau noroc, poate că Stick găsea vreun motiv ca să-i lase în pace şi să se întoarcă peste câteva zile.

— Sa te-aud, a zis el. Povesteşte. Să nu se spună că n-am ascultat pe toata lumea.

Hank a ridicat din umeri şi a spus:

— M-am apropiat de locul unde se băteau, i-am văzut pe fârțângăii ăia doi că-l buşeau pe Doyle şi i-am făcut să termine.

— Cine-i Doyle? a întrebat Stick.

— Un băiat de prin Hardy.

— Îl cunoşti?

— Nț.

— Atunci cum de ştii de unde e?

— Ştiu.

— Drace! a strigat Stick, scuipând apoi la picioarele lui Hank. Nimeni nu ştie nimic, nimeni n-a văzut nimic. Juma' de-oraş s-a bulucit în spatele magazinului, dar n-are nici unu' habar, fir-ar să fie.

— Tot doi contra unu ies, a repetat Pappy. Şi ai grijă cum vorbeşti. Eşti la mine-acasă şi sunt doamne de față.

— Iertați-mă, a rostit Stick, atingându-şi pălăria şi dând

din cap spre mama şi Buni.

— A pus capăt unei bătăi, atâta tot, s-a auzit pentru prima oară vocea lui taică-meu.

— Nu-i doar asta, Jesse. Am auzit că, după ce s-a terminat încăierarea, a pus mâna pe țeavă şi i-a bătut pe băieți. Cred că atunci s-a-ntâmplat chestia cu fractura craniană. Nu-i corect să se bată doi contra unu şi ştiu ce le poate pielea fraților Siseo, dar tot nu cred că unu' din ei trebuia să fie omorât.

— N-am omorât pe nimeni, a zis Hank. Am oprit o bătaie. Şi au fost trei din ăilalți, nu doi.

Venise vremea să pună lucrurile în ordine. Mi s-a părut ciudat ca Stick nu ştia că fuseseră stâlciți trei frați Siseo. Nu trebuia decât să numere mutrele boțite. Dar probabil că fuseseră culeşi de pe jos de restul familiei şi ascunşi la ei acasă.

— Trei? a repetat Stick, nevenindu-i să creadă.

Toți cei din jur dădeau impresia că rămăseseră stană de piatră. Pappy a profitat de ocazie.

— Trei contra unu, şi-acum chiar că n-ai cum să-l arestezi pentru crimă. Niciun juriu din ținut n-o să-l condamne dac-au fost trei contra unu.

Preț de o clipă Stick a părut să fie de acord, dar tot nu s-a arătat dispus să lase de la el.

— Asta dacă spune adevărul. O să aibă nevoie de martori, pe care la ora asta nu-i găseşti nici să tragi cu tunu'.

Stick s-a întors din nou cu fața spre Hank şi l-a întrebat:

— Cine erau cei trei?

— N-am întrebat cum îi cheamă, domnule, a răspuns Hank, cu o voce de un sarcasm desăvârşit. N-am avut când să ne salutăm. În caz de trei contra unu e mult de lucru, mai ales dacă eşti ăla unu'.

Râsetele l-ar fi scos din papuci pe Stick, lucru pe care nu voia să-l rişte nimeni. Aşa că ne-am plecat capetele şi am ricanat pe tăcute.

— Nu face pe deşteptu' cu mine, băiete! a spus Stick, încercând să redevină stăpân pe situație. Bag seama că n-ai niciun martor, ce zici?

Buna dispoziție a făcut loc unei tăceri îndelungate. Speram să-i văd pe Bo sau pe Dale că fac un pas în față şi se încumetă să spună că fuseseră martori. Cum tocmai mi se demonstrase că Spruillii mințeau când erau strânşi cu uşa, mi se părea de bun-simț ca măcar unul dintre ei să confirme repede versiunea lui Hank. Însă nu s-a mişcat şi n-a vorbit nimeni. M-am furişat câțiva centimetri mai la stânga şi am ajuns direct în spatele maică-mii.

Pe urmă am auzit nişte cuvinte care aveau să-mi schimbe viața. Cum nu se poate mai calm, Hank a spus:

— A văzut Chandler ăl mic.

Chandler ăl mic a fost cât pe-aici să se scape-n pantaloni.

Când am deschis ochii, toata lumea mă privea țintă, bineînțeles. Buni şi mama păreau peste măsură de îngrozite. Mă simțeam vinovat şi arătam în consecință, dându-mi seama imediat că toți cei de față îl credeau pe Hank. Eram martor! Văzusem încăierarea.

— Vino-aici, Luke, a spus Pappy, iar eu m-am îndreptat cât mai încet cu putință spre un loc în centru.

Mi-am ridicat privirea spre Hank, căruia îi străluceau ochii. Pe față i se vedea obişnuitul rictus batjocoritor, care mă lăsa să înțeleg că îşi dădea seama prea bine că fusesem prins. Lumea s-a apropiat de mine şi m-a înconjurat din toate părțile.

— Ai văzut bătaia? a întrebat Pappy.

La orele de religie învățasem din ziua când reuşisem să merg singur că minciunile te trimiteau direct în iad. Fără ocolişuri. Fără prilejuri de îndreptare a greşelii. Direct în hăul acela cuprins de flăcări, unde Satana aştepta alături de alde Hitler, Iuda şi generalul Grant. Să nu spui ce n-ai văzut – fireşte, nu era o interdicție răspicată de a minți, dar baptiştii aşa o interpretau. Pe lângă asta, mai avusesem parte de câteva scatoalce fiindcă umblasem cu cioara vopsită. „Spune

adevărul şi-ai scăpat” – era una dintre vorbele preferate ale lui Buni.

— Da, am răspuns.

— Ce-ai căutat acolo?

— Am auzit că se lăsase cu bătaie, aşa că m-am dus să mă uit.

Nu aveam de gând să-l amestec şi pe Dewayne, dacă nu era neapărată nevoie.

Stick s-a lăsat într-un genunchi, în aşa fel încât fața lui buhăită să fie la acelaşi nivel cu a mea.

— Spune-mi ce-ai văzut, mi-a ordonat el. Şi spune adevărul.

M-am uitat la tata, pe care-l simțeam lângă umăr. I-am aruncat o privire şi lui Pappy care, culmea, nu părea deloc supărat pe mine.

Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii cu aer, şi am privit-o pe Tally, care mă urmărea foarte atentă. Pe urma m-am uitat la nasul turtit şi la ochii negri, cufundați în grăsime, ai lui Stick şi am spus:

— Jerry Siseo se bătea cu unu’ dintre delureni. Pe urmă a sărit şi Billy Siseo pe el. Îl băteau rău de tot când domnu’ Hank s-a băgat ca să-l ajute pe delurean.

— Păi şi-atunci, au fost doi contra unu’ sau doi contra doi? a întrebat Stick.

— Doi contra unu.

— Ce s-a-ntâmplat cu primul delurean?

— Nu ştiu. A plecat. Cred că-l chelfăniseră zdravăn.

— Bine. Mai departe. Şi spune adevărul.

— Pai asta face! s-a zborşit Pappy.

— Continuă.

M-am uitat în jur, ca să fiu sigur că Tally mă urmărea mai departe. Nu numai că era cu ochii pe mine, dar acum avea un zâmbet discret şi plăcut.

— Pe urmă, dintr-o dată, Bobby Siseo a ieşit din rând şi l-a atacat pe domnu’ Hank. Au fost trei contra unu’, exact cum a spus dânsu’.

Chipul lui Hank nu s-a destins. Ba chiar mi s-a părut că se uită la mine cu o expresie şi mai răutăcioasă. Se gândea la ce avea să fie şi încă nu terminase cu mine.

— Păi, treaba-i clară, a spus Pappy. N-oi fi eu avocat de meserie, dar la trei contra unu' aş reuşi să conving juriu'.

Stick nu l-a băgat în seamă şi s-a aplecat şi mai mult spre mine.

— Cine-a avut țeava? m-a întrebat el, îngustându-şi ochii de parcă asta ar fi fost cea mai importantă întrebare din lume.

Deodată Hank a explodat.

— Spune-i adevărul, băiete! a tunat el. Unu' din frații Siseo a pus mâna pe țeavă, nu?

Simțeam privirile maică-mii şi ale lui Buni sfredelindu-mi spatele. Ştiam de asemenea că Pappy ar fi vrut să mă prindă de ceafă, să mă scuture bine şi să mă facă să dau drumul cuvintelor pe care trebuia să le spun.

În fața mea, nu foarte departe, Tally mă implora din ochi. Bo, Dale şi chiar şi Trot mă priveau la rându-le.

— Nu-i aşa, băiete?! s-a mai rățoit o data Hank.

Ochii mi s-au încrucişat cu ai lui Stick şi am început să dau din cap, la început cu sfială, consfințind o minciunică produsă fără să scot o vorbă. Am continuat să dau din cap –şi în felul ăsta să mint – ajutând la culesul bumbacului mai mult decât şase luni de vreme bună.

Totodată, eram pe marginea hăului cuprins de flăcări. Satana aştepta, iar căldura urca până la mine. Aveam să fug în pădure şi să cer iertare cu prima ocazie. Aveam să-l rog pe Dumnezeu să-i fie mila de mine. Doar el şi nimeni altul ne dăruise bumbacul; depindea de noi să-l apărăm şi să strângem recolta.

Stick s-a ridicat încet, dar a continuat să mă privească în ochi, fiindcă ştiam amândoi că mințisem. Nu voia să-l aresteze pe Hank Spruill – în orice caz, nu atunci. Ar fi trebuit ca mai întâi să-i pună cătuşele, iar treaba asta ar fi putut aduce buclucuri. Pe lângă asta, i-ar fi indispus pe toți

agricultorii.

Tata m-a prins de umăr şi m-a împins la loc, lângă femei.

— L-ai speriat de moarte. Stick, a spus el cu un râs jenat, încercând să destrame tensiunea şi să mă ducă de acolo înainte să zic vreo prostie.

— E băiat cuminte? a întrebat Stick.

— Spune adevărul, a răspuns tata.

— Normal că spune adevărul, a întărit Pappy, destul de enervat.

Adevărul tocmai fusese rescris.

— O să mai întreb încoace şi-ncolo, a promis Stick, îndreptându-se spre maşină. S-ar putea să mă-ntorc mai târziu.

A trântit portiera maşinii vechi de poliție cu care patrula şi a ieşit de la noi din curte. L-am însoțit cu privirile până când nu l-am mai văzut.

Capitolul 10

Cum nu munceam duminicile, casa părea mai mică din cauză că părinții şi bunicii se ocupau de lucrurile cele mai mărunte pe care aveau voie să le facă. Încercam să dormim puțin, dar ne lăsam păgubaşi din cauza căldurii. Uneori, când lumea era prost dispusă, ai mei mă suiau în spatele camionului şi făceam o plimbare lungă. Nu prea aveam ce să vedem – relieful era de câmpie, iar lanurile erau pline de bumbac. Priveliştea semăna leit cu aceea care ni se oferea de pe terasa casei. Dar conta enorm s-o luăm din loc.

La puțin timp după ce a plecat Stick, am fost dus în grădină şi pus să strâng provizii. Ne pregăteam de o ieşire. Două cutii de carton au fost umplute cu legume. Erau atât de grele, că tata a trebuit să le aşeze în partea din spate a camionului. Când ne-am pus în mişcare, Spruillii se odihneau care pe unde putea în curtea din față. N-am vrut să mă uit la ei.

M-am aşezat în spate, între cutiile cu legume, şi am privit praful stârnit în urma camionului, care forma nori cenuşii ce se ridicau rapid şi rămâneau suspendați deasupra drumului, în aerul greu, înainte de a se risipi încet din cauza lipsei unei cât de mici adieri de vânt. Ploaia şi noroiul de la începutul dimineții fuseseră date uitării de mult. Totul frigea din nou: scândurile din care era făcut patul camionului, cadrul lui ruginit şi nevopsit, ba chiar şi porumbul, cartofii şi roşiile pe care tocmai ni le spălase mama. Unde trăiam noi în Arkansas ningea de două ori pe an şi tânjeam dupa o mantie groasă, rece şi albă, de genul celor sub care ni se îngropau lanurile golite de bumbac pe timp de iarnă.

În cele din urmă vârtejurile de praf s-au oprit pe malul râului şi am trecut cu grijă pe pod. M-am ridicat ca să văd apa de dedesubt – un curs leneş, maroniu şi dens, care de-abia se mişca în albie. În spatele camionului se găseau două undițe din stuf, iar tata îmi promisese că o să pescuim nițel

după ce vom fi luat masa.

Latcherii erau dijmaşi care locuiau la un kilometru jumătate de casa noastră, chiar dacă ni se părea că se aflau într-un alt ținut. Aveau o căscioară povârnită, într-un cot al râului, cu ulmi şi sălcii ale căror crengi atingeau acoperişul şi bumbacul care aproape că le bătea la uşă. În jurul casei nu creştea iarba, locul ei fiind luat de un petic de pământ întărit unde o liotă de Latcheri mici se jucau întruna. În sinea mea, îmi părea bine că locuiau pe malul celălalt al râului. Altminteri, s-ar fi aşteptat să mă joc cu ei.

Cultivau treizeci de pogoane şi împărțeau recolta cu proprietarul pământului. Jumătate din foarte puțin însemna aproape nimic, aşa că Latcherii erau săraci lipiți. Nu aveau nici curent electric, nici maşină şi nici camion. Uneori domnul Latcher venea pe jos la noi acasă şi-l ruga pe Pappy să-l ia cu el când se mai ducea la Black Oak.

Camionul nostru abia începea pe drumeagul care ducea la casa lor, iar în clipa când am oprit, terasa din față era deja plină de mutrițe murdare. Odată numărasem şapte copii de-ai lui Latcher, dar era imposibil să-ți dai seama câți erau în total, îmi venea greu să-i deosebesc pe băieți de fete; toți erau hirsuți, aveau fețe înguste, cu ochi de un albastru spălăcit, şi purtau haine zdrențăroase.

Doamna Latcher a ieşit de pe terasa care stătea să se prăbuşească, ştergându-şi mâinile pe un şorț. A reuşit să-i zâmbească maică-mii.

— Buna ziua, doamnă Chandler, a spus ea cu o voce moale. Era desculță şi avea picioarele ca doua rămurele.

— Mă bucur că te văd, Daria, a zis mama.

Tata şi-a făcut de lucru în partea din spate a camionului, umblând la cutii şi pierzând vremea cât timp sporovăiau femeile. Nu ne aşteptam să-l vedem pe domnul Latcher. Era prea mândru ca să se arate şi să accepte mâncarea de la noi. Era o treabă muierească.

În timp ce femeile vorbeau despre recolta şi despre cât era de cald, m-am îndepărtat de camion, sub ochii atenți ai

tuturor copiilor. M-am îndreptat spre una dintre părțile laterale ale casei, unde băiatul cel mai înalt trândăvea la umbra, în-cercând să nu ne bage în seamă. Îl chema Percy şi susținea că are doisprezece ani, chit că aveam unele îndoieli. Nu părea destul de mare pentru o asemenea vârstă, dar cum Latcherii nu mergeau la şcoală, era cu neputință să-l pun alături de alți băieți de doisprezece ani. Nu avea cămaşă, era desculț şi se bronzase puternic de la cât stătuse la soare.

— Salut, Percy, am spus, dar nu mi-a răspuns.

Dijmaşii aveau destule ciudățenii de soiul ăsta. Câteodată vorbeau, alteori îți aruncau priviri albe, de parcă ar fi vrut să-i laşi în pace.

Le-am cercetat casa, o cutiuță de formă pătrată, şi m-am minunat încă o dată cum puteau atâția oameni să trăiască într-un spațiu atât de mic. La noi numai magazia de scule era aproape cât toata casa lor. Ferestrele erau deschise, iar în dreptul lor spânzurau nişte perdele ferfenițite. Nu aveau plase împotriva muştelor şi a țânțarilor, şi fireşte că de ventilatoare nici nu putea fi vorba.

Îmi părea foarte rău pentru ei. Buni avea obiceiul să citeze din Biblie: „Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăția cerurilor” şi „Săracii te vor însoți mereu”. Dar era o barbarie să laşi pe cineva să trăiască în asemenea condiții. Latcherii nu aveau nici măcar pantofi. Hainele lor erau atât de vechi şi de peticite, că le era ruşine să se ducă la oraş. Şi din cauză că nu aveau curent electric nu puteau să asculte meciurile lui Cardinals.

Percy nu avusese în viața lui o minge, o mănuşa sau un bătac, nu se antrenase cu taică-sâu şi nu visase niciodată să-i învingă pe Yankees. De fapt, probabil că nu-i trecuse prin cap nici măcar să plece din lanul de bumbac. Era un gând care simțeam că mă copleşeşte.

Tata a dat la iveală prima ladă cu legume, în timp ce mama spunea cu voce tare ce se afla înăuntru, iar micuții Latcher se înghesuiau pe treptele din fața, mâncând merindele din ochi, dar rămânând la distanță. Percy nu s-a clintit; se uita țintă la

ceva pierdut în lan, pe care nu-l vedeam nici eu, nici el.

În casă se găsea o fată. O chema Libby, avea cincisprezece ani, era cea mai mare dintre toți copiii şi, potrivit ultimelor bârfe din Black Oak, era însărcinată. Tatăl încă nu era cunoscut; de fapt, umbla vorba că ea însăşi refuza să le dezvăluie tuturor celor din jur, inclusiv părinților, numele băiatului care o lăsase gravidă.

Era o bârfă care le căzuse tare greu la stomac celor din Black Oak. Veştile din război, o încăierare, un bolnav de cancer, un accident de maşină, un copil care stătea să se nască în casa unei perechi de tineri căsătoriți – toate astea reprezentau substanța discuțiilor de zi cu zi. O moarte urmată de o înmormântare cum se cade făcea oraşul să zumzăie zile în şir. Până şi arestarea unui neisprăvit era un eveniment disecat timp de câteva săptămâni bune. Dar faptul că o fată de cincisprezece ani, chiar şi a unui dijmaş, avea un copil din flori era un lucru atât de neobişnuit, încât mica urbe îşi ieşise din minți. Singura problemă era că sarcina nu fusese confirmată. Apăruse un zvon şi atât. Dat fiind ca Latcherii nu plecau de la fermă, era greu al naibii să strângi dovezi. Şi cum cei mai apropiați de ei eram noi, se părea că persoana căreia îi revenise sarcina de a face lumină era mama.

La rândul său, ea mă alesese pe mine să-i dau o mână de ajutor. Mă pusese în temă cu o parte din cele întâmplate şi, fiindcă mă uitasem toată viața la animalele care se împerecheau şi se reproduceau la fermă, ştiam în linii mari cum mergeau lucrurile. Dar tot nu-mi venea să mă amestec. Şi nici nu eram foarte sigur din ce motiv trebuia să confirmăm sarcina. Se vorbise atât de mult de ea pretutindeni în oraş, încât toată lumea credea că amărâta aia de fata mai avea puțin şi năştea. Misterul cel mare era identitatea tatălui. „Mie unu' n-o să mi-o pună în cârcă", spusese Pappy la magazinul central, făcându-i sa hohotească pe toți bătrânii.

— Cum e bumbacul? l-am întrebat pe Percy, ca între fermieri.

— Tot acolo, a răspuns el, dând din cap în direcția lanurilor care începeau la doi metri distanță.

M-am întors şi m-am uitat la bumbacul lor, care semăna cu al nostru. Eram plătit cu un dolar şaizeci la cincizeci de kilograme strânse. Copiii dijmaşilor nu căpătau nimic.

Pe urmă mi-am întors privirile spre casă, spre ferestrele cu perdele zdrențuite şi spre scândurile îndoite, după care am aruncat un ochi în curtea din spate, unde îşi întinseseră rufele spălate pe o funie să se usuce. Am cercetat cărarea de pământ bătătorit care trecea pe lângă acareturi şi ducea spre râu, dar n-am văzut-o pe Libby Latcher. Probabil că părinții o încuiaseră la ea în cameră, iar domnul Latcher stătea în fața uşii, cu puşca în mână. Într-o bună zi fata avea să dea naştere copilului, fără să ştie nimeni. Liota Latcherilor care se fugăreau în pielea goală avea să crească pe nesimțite cu încă un micuț.

— Soră-mea nu-i aici, a spus el, cu ochii pierduți undeva în zare. După ea te uiți.

Am rămas cu gura căscată şi am simțit că-mi iau foc obrajii. N-am reuşit să îngaim decât:

— Ce?

— Nu-i aici. Acum întoarce-te la tine la camion.

Tata a cărat şi restul de provizii până în prag, iar eu m-am îndepărtat de Percy.

— Ai văzut-o? m-a întrebat şoptit mama pe când plecam. Am clătinat din cap.

În timp ce o luam din loc la bordul camionului, Latcherii au început să dea ocol celor două cutii, de parcă n-ar mai fi mâncat de o săptămână.

Urma să ne întoarcem peste câteva zile cu noi provizii, într-o a doua tentativă de confirmare a zvonurilor. Atâta timp cât o piteau pe Libby, Latcherii aveau să fie bine hrăniți.

* * *

Râul St. Francis avea peste cincisprezece metri adâncime, din ce zicea tata, iar pe lângă unul dintre stâlpii podului

dădeau târcoale nişte peşti mari cât somnii, care cântăreau pe la treizeci de kilograme şi mâncau tot ce găseau plutind prin preajmă. Erau peşti mari, urâți, şi se mişcau doar când simțeau mâncarea pe aproape, hrănindu-se mai mult cu mortăciuni. Unii dintre ei trăiau douăzeci de ani. Potrivit unei legende a familiei, Ricky prinsese un asemenea monstru pe când avea treisprezece ani. Cântărea douăzeci şi trei de kile, iar când Ricky îi despicase burta cu un cuțit de bucătărie, pe partea din spate a camionului lui Pappy se împrăştiaseră tot felul de resturi: o bujie, o bucată de marmură, o mulțime de boişteni şi alți peştişori mâncați pe jumătate, două monede de un penny şi o substanța dubioasă, despre care se stabilise în cele din urmă că erau excremente umane.

Buni n-a mai gătit în viața ei un asemenea peşte, pe când Pappy a renunțat pentru totdeauna la hrana luată din apa râului.

Cu nişte râme roşii pe post de momeală, pescuiam în apa mică din jurul unui banc de nisip şi căutam platică şi biban, doi peşti mici şi uşor de prins, din care găseai din belşug. Mergeam desculț prin apa caldă şi învolburată, iar din când în când o auzeam pe mama care striga: „Te-ai dus destul, Luke!” Malul era tivit cu stejari şi sălcii dincolo de care se ghicea soarele. Părinții mei stăteau la umbră, pe una din puzderia de cuverturi pe care le țeseau batrânele de la biserică peste iarnă, şi împărțeau un cantalup de la noi din grădină.

Vorbeau încet, aproape în şoaptă, şi nu încercam să trag cu urechea, fiindcă era unul dintre foarte rarele momente din timpul culesului când puteau să rămână singuri. Noaptea, după o zi petrecută în lan, mă prindea somnul imediat şi se întâmpla foarte rar să-i aud vorbind în pat. Uneori stăteau pe terasa din față pe întuneric şi aşteptau să se mai răcorească nițel, dar nu erau singuri cu adevărat.

Râul mă speria suficient de mult ca să nu mă aventurez, încă nu ştiam să înot – aşteptam să se întoarcă Ricky. Îmi promisese ca o să mă învețe vara viitoare, când o să am opt

ani. Țineam aproape de mal, unde apa abia îmi trecea de glezne.

Înecurile erau un lucru obişnuit, şi auzisem tot felul de grozăvii despre bărbați surprinşi pe bancuri de nisip nesigure şi luați de ape, sub ochii îngroziți ai întregii familii. Apele potolite aveau un fel aparte de a deveni violente, deşi eu unul nu văzusem niciodată aşa ceva cu ochii mei. Se spunea că înecul înecurilor avusese loc în apele lui St. Francis, chit că locul exact al nenorocirii varia în funcție de povestitor. Un copil stătea nevinovat pe un banc de nisip care a luat-o brusc din loc, făcând ca micuțul să fie înconjurat de ape şi să se scufunde cu repeziciune. Un frate mai mare a văzut ce se întâmpla şi s-a aruncat în apele agitate, dar a fost surprins de un curent puternic, care l-a luat cu totul şi pe el. Pe urma o soră şi mai mare a auzit țipetele celor doi, a dat fuga să-i ajute şi abia când apa i-a ajuns la talie şi-a amintit că nu ştia să înoate. Fără să se sinchisească, fata a înaintat curajoasă, strigându-le celor doi frați mai mici să se țină bine până ajunge la ei. Dar bancul de nisip s-a prăbuşit cu totul, de parcă ar fi avut loc un cutremur, iar noii curenți au pornit-o în toate direcțiile.

Cei trei copii se îndepărtau tot mai mult de mal. Mama, care nu se ştie dacă era sau nu gravidă şi dacă ştia sau nu să înoate, tocmai pregătea prânzul la umbra unui copac când şi-a auzit copiii țipând. S-a aruncat imediat în apă, dar nu după mult timp a dat şi ea de bucluc.

Tatăl pescuia de pe un pod când a auzit gălăgia şi, în loc să piardă timp alergând pe mal şi intrând în apă la fel ca toată lumea, s-a aruncat cu capul înainte de pe pod şi şi-a frânt gâtul.

A pierit toata familia. O parte dintre cadavre au fost găsite, altele nu. Unele au fost mâncate de peştii aceia mari cât somnii, alții au fost duşi de ape spre ocean, oriunde s-ar fi aflat acesta. Au apărut o mulțime de teorii despre ce s-a întâmplat până la urmă cu trupurile neînsuflețite ale acestei biete familii căreia, ca o ciudățenie, numele i-a rămas

necunoscut decenii la rând.

Povestea era repetată întruna, în aşa fel încât copiii ca mine să priceapă cât de periculos era râul. Lui Ricky îi plăcea să mă bage-n sperieți pe tema asta, dar de multe ori încurca versiunile. Mama susținea că era o născocire de la cap la coadă.

Până şi fratele Akers a izbutit să prindă episodul cu pricina într-o predică, pentru a arăta în ce fel răspândea necuratul durerea şi nefericirea peste tot în lume. Eram treaz şi ascultam cu toată atenția, iar când vedeam că nu spune nimic despre partea cu gâtul frânt îmi ziceam şi eu că exagerează.

Însă eram hotărât să nu mă înec. Peştii muşcau din momeală – plătici micuțe, pe care le ridicam în cârlig şi le aruncam înapoi. Am găsit un loc pe un ciot de lângă o lagună şi am prins o sumedenie de peşti unul după altul. Mă distram aproape la fel de bine ca atunci când jucam base-ball. După-amiaza se scurgea încet şi mă bucuram că eram singur. Ferma noastră gemea de străini. Lanurile aşteptau, promițând o trudă covârşitoare. Văzusem un om murind şi, într-un fel sau altul, mă trezisem în vâltoarea lucrurilor.

Susurul blând al apei mici mă liniştea. De ce nu puteam să stau la pescuit toată ziua? Să rămân la umbră, pe malul apei? Aş fi făcut orice, numai să scap de culesul bumbacului. Doar nu aveam să fiu fermier. Nu trebuia să mă pregătesc pentru aşa ceva.

— Luke, s-a auzit vocea tatei de undeva de pe mal.

Am scos undița din apă, am strâns momelele şi m-am apropiat de locul unde stăteau părinții mei.

— Da, tată, am spus.

— Stai jos, mi-a zis el. Hai să vorbim.

M-am aşezat chiar pe marginea cuverturii, cât mai departe de ei. Nu păreau supărați; de fapt, mama avea o expresie plăcută.

Dar vocea lui taica-meu era destul de severă ca sa mă pună pe gânduri.

Iar încăierarea aia, de care parcă nu-mi mai era dat să scap.

La drept vorbind, întrebarea nu m-a luat deloc prin surprindere.

— Cred că de frică.

— Frică de ce anume?

— Să nu mă prindă cineva căscând gura la bătaia din spatele magazinului central.

— Fiindcă ți-am spus că n-ai voie, nu? m-a descusut mama.

— Ba da. Şi-mi pare rău.

Faptul că asistasem la o încăierare nu era o formă importantă de nesupunere, lucru pe care îl ştiam toți trei. Ce puteau face băieții sâmbătă după-masă, când oraşul forfotea de lume şi distracția era în toi? Mama a zâmbit când m-a auzit spunând că-mi pare râu. Încercam să arăt cât mai spăsit cu putință.

— Nu prea îmi fac griji că ai căscat gura la o bătaie, a zis tata. Dar poți să dai de bucluc din cauza secretelor. Ar fi trebuit să-mi spui ce-ai văzut.

— Am văzut o încăierare. Habar n-am avut că Jerry Siseo o să moară.

Felul meu de-a gândi l-a amuțit câteva clipe. Pe urma m-a întrebat:

— I-ai spus adevărul lui Stick Powers?

— Da, tată.

— Primul care-a pus mâna pe țeavă a fost unul din frații Siseo? Sau Hank Spruill?

Dacă spuneam adevărul, recunoşteam automat că mai înainte mințisem. Să spui adevărul sau să minți, iată o întrebare la care mă întorceam mereu. M-am decis să încerc o abureală.

— Drept să-ți spun, tată, toate s-au întâmplat foarte repede. Băieții se luptau şi se trânteau la pământ, iar Hank îi învârtea pe degete ca pe nişte jucării. Iar cei care căscau gura se apropiau şi urlau întruna. Abia după aia am văzut țeava.

Surprinzător, răspunsul meu l-a mulțumit. În fond, aveam doar şapte ani şi fusesem prins în mijlocul unei gloate care urmărise cu ochi flămânzi o bătaie ca-n filme în spatele magazinului central. Cine m-ar fi putut învinovăți că nu eram sigur de cele petrecute?

— Nu mai vorbi cu nimeni despre asta, ai înțeles? Absolut cu nimeni.

— Da, tată.

— Băieții care au secrete față de părinți intră în buclucuri mari de tot, a zis mama. Nouă să ne spui tot.

— Da, mamă.

— Acum du-te şi vezi-ți de pescuit, m-a îndemnat tata, iar eu am rupt-o la fugă spre locul unde stătusem până atunci.

Capitolul 11

Saptâmâna a început în semiîntunericul dimineții de luni. Ne-am întâlnit la remorcă pentru a ajunge pe câmp – o plimbare mai scurtă de la o zi la alta, pe măsura ce recoltatul se îndepărta treptat de lângă râu şi se apropia de casă.

Nimeni n-a scos un cuvânt. În fața noastră se aflau cinci zile nesfârşite de muncă pe brânci şi de arşiță, urmate de sâmbăta care, în prima zi a săptămânii, ni se părea la fel de îndepărtată ca şi Crăciunul.

Mi-am coborât privirile din locul unde stăteam în tractor şi m-am rugat pentru ziua când aveam să-i văd pe Spruilli plecând de la noi de la fermă. Se strânsesera laolaltă, la fel de amețiți şi de somnoroşi ca mine. Trot nu era cu ei şi nici nu avea să li se alăture în lan. Duminică pe înserat domnul Spruill îi ceruse voie lui Pappy să-l lase toata ziua în curtea din față. „Băiatul nu suportă căldura", spusese el. Lui Pappy nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce se întâmpla cu Trot. Nu era de niciun ajutor la câmp.

După ce s-a oprit tractorul, ne-am luat sacii şi am dispărut printre rândurile de bumbac. Nici acum n-a vorbit nimeni. O oră mai târziu, soarele ne cocea ca pe chifle. M-am gândit la Trot, care pierdea vremea la umbra copacului, moțăind când avea chef şi mulțumit, fără doar şi poate, că nu trebuia să muncească. O fi fost el mai într-o ureche, dar la ora aia era cel mai isteț dintre toți Spruillii.

Când culegeam bumbac, timpul se oprea în loc. Zilele se târau agale, de parcă nici uneia nu i-ar fi venit să-i faca loc următoarei.

* * *

Joi la cină Pappy a anunțat:

— Sâmbătă nu mergem în oraş.

Mi-a venit sa plâng. Era şi-aşa destul de rău că trudeam la câmp toata săptămâna, dar faptul c-o făceam fără răsplata

floricelelor şi a filmului era o adevărată cruzime. Pe lângă asta, cum rămânea cu paharul meu săptămânal de Coca-Cola?

A urmat o tăcere îndelungată. Mama s-a uitat atentă la mine. Nu părea mirată şi am avut impresia ca adulții purtaseră deja o discuție lămuritoare. Acum reluau scenariul doar de ochii mei.

Şi, mă rog, ce-oi avea de pierdut? mi-am spus. Aşa că am strâns din dinți şi am întrebat:

— De ce?

— Fiindcă am zis eu, m-a fulgerat Pappy şi mi-am dat seama că intrasem pe un teren minat.

M-am uitat la mama. Pe fața ei era întipărit un surâs ciudat.

— Doar nu v-o fi frică de neamul lui Siseo? am rostit, aşteptându-mă să mă ia cineva de guler chiar în clipa aceea.

Au urmat câteva clipe de tăcere mormântală. Tata şi-a dres vocea şi a spus:

— E mai bine ca Spruillii să nu apară prin oraş o vreme. Am vorbit cu domnul Spruill şi ne-am înțeles să stăm la locul nostru sâmbăta asta. Chiar şi mexicanii.

— Nu mi-e frică de nimeni, băiete, a mârâit Pappy peste masă.

Am refuzat să mă uit la el.

— Şi nu te-obrăznici cu mine, a adăugat el, ca să ştim o treabă.

Zâmbetul maică-mii nu-i dispăruse de pe figură, iar ochii îi scânteiau. Era mândră de mine.

— O să am nevoie de nişle lucruri de la magazin, a spus Buni. Făină şi zahăr.

— Dau eu o fugă, a zis Pappy. Sunt sigur că şi mexicanilor le trebuie câte ceva.

Mai târziu s-au mutat pe terasă, pentru ritualul de zi cu zi al statului degeaba, dar am fost prea jignit ca să particip. M-am întins pe podeaua din camera lui Ricky, pe întuneric, ascultându-i pe cei de la Cardinals pe fereastra deschisă şi

străduindu-mă să fac abstracție de vorbăria înceată şi potolită a adulților. Am încercat să mă gândesc la noi modalități de a-i detesta pe Spruilli, numai că în scurt timp am fost copleşit de numărul mare de nelegiuiri pe care le înfăptuiseră. La un moment dat, pe la începutul serii, m-am calmat de tot şi am adormit pe podea.

* * *

Prânzul de sâmbătă era de obicei un prilej de bună dispoziție. Era semnul ca săptămâna de lucru se încheiase. Şi mergeam la oraş. Daca reuşeam să supraviețuiesc băii şi frecatului de sâmbătă de pe terasa din spate, atunci viața era cu adevărat minunată, fie şi pentru câteva ore.

Dar sâmbăta asta bucuria lipsea cu desăvârşire.

— O să muncim până la patru, a spus tata, de parcă ne-ar fi făcut ditamai hatârul.

Mare scofală. Terminam cu o oră mai devreme. Mi-a venit să-l întreb dacă o să lucram şi duminica, dar vorbisem destul joi seara. Nu mă băga în seama şi nici eu pe el. Îmbufnările astea puteau să țină şi câteva zile.

Aşa că, în loc să mergem la Black Oak, ne-am întors în lan. Lucrul ăsta a părut să-i enerveze până şi pe mexicani. Când remorca s-a oprit, ne-am luat sacii şi am dispărut agale în bumbac. Am cules puțin şi am tras de timp vârtos, după care am găsit un loc mai ferit şi am tras un pui de somn. N-aveau decât să mă alunge din oraş sau să mă aducă la câmp cu forța, dar tot nu puteau să mă facă să muncesc din greu.

Cred că în după-amiaza aia de sâmbătă s-a tras la aghioase zdravăn.

Mama a dat peste mine şi ne-am îndreptat spre casă numai noi doi. Nu se simțea bine şi, pe lângă asta, îşi dădea seama de nedreptatea care mi se făcuse. Am cules câteva legume din grădină, însă nu cine ştie ce. Am strâns din dinți şi am rezistat eroic la baia de care îmi era atât de groază. Iar după ce m-am văzut curat, m-am aventurat în curtea din față, unde Trot îşi omora timpul păzind Tabăra Spruill. Habar n-

aveam ce făcea toata ziua; şi de fapt nu-i păsa nimănui. Eram prea ocupaţi şi prea vlăguiţi ca să ne facem griji pentru Trot. L-am gâsit la volanul camionului lor, făcând pe şoferul şi scoţând un sunet ciudat printre buze. Mi-a aruncat o privire, iar pe urmă s-a întors la volan şi la sâsâitul ăla greu de înţeles.

Când am auzit că vine tractorul, am intrat în casă, unde am găsit-o pe mama întinsă pe pat, lucru pe care nu-l făcea niciodată peste zi. Se auzeau mai multe voci – cele obosite din faţă, unde săreau din camion Spruillii, şi cele din spate, unde mexicanii îşi târşâiau picioarele spre şură. M-am ascuns câtăva vreme în camera lui Ricky, cu o minge de base-ball într-o mână şi o mănuşă în cealaltă, şi m-am gândit la Dewayne, la gemenii Montgomery şi la restul prietenilor, care la ora aia stăteau cu toţii la Dixie, se uitau la filmul de sâmbătă şi mâncau floricele.

Uşa s-a deschis şi în cadrul ei şi-a făcut apariţia Pappy.

— Mă duc la Pop şi Pearl ca să iau ceva. Vrei să vii? Am clătinat din cap, fără să mă uit la el.

— Îţi cumpăr o Coca-Cola, a spus el.

— Nu, mersi, am răspuns, zgâindu-mă în continuare la podea.

Eli Chandler nu şi-ar fi cerut iertare nici în faţa plutonului de execuţie, aşa ca nici prin cap nu-i trecea să se roage de un mucos de şapte ani. Uşa s-a închis, iar după câteva secunde am auzit cum porneşte motorul camionului.

Sătul de curtea din faţa, m-am îndreptat spre cea din spate. Lângă hambarul unde ar fi trebuit să se instaleze Spruillii era o porţiune cu iarbă unde se putea juca base-ball. Nu era la fel de lungă şi de lată ca terenul meu din faţă, dar avea o deschidere suficient de mare şi se întindea până la marginea lanului. Am aruncat mingea cât de sus am putut şi m-am oprit abia după ce am reuşit zece prinderi succesive.

Miguel s-a ivit de nicăieri. S-a uitat la mine cam un minut, iar eu, emoţionat de prezenţa publicului, am scăpat trei mingi una după alta. I-am aruncat mingea şi am făcut-o fără

putere, fiindcă nu avea mănuşa. A prins-o fără niciun fel de efort şi mi-a returnat-o scurt. Am prins-o nesigur, am scăpat-o, i-am tras un şut şi pe urmă i-am aruncat-o din nou, de data asta ceva mai tare.

Anul trecut descoperisem că mulți mexicani jucau baseball şi era clar că Miguel cunoştea jocul. Mâinile i se mişcau repede şi dezinvolt, iar aruncările erau mai bine țintite ca ale mele. Am mai schimbat pase câteva minute, după care Rico, Pepe şi Luis ni s-au alăturat.

— Ai bâtă? a întrebat Miguel.

— Sigur, am răspuns şi am dat fuga în casă după ea. Când m-am întors, Roberto şi Pablo intraseră şi ei în joc, iar grupul făcea pase cu mingea mea în toate direcțiile.

— Eşti la bătaie, a zis Miguel, preluând controlul ostilităților. A aşezat o bucată dintr-o scândură veche la vreo trei metri în fața hambarului şi a precizat:

— Baza.

Ceilalți s-au risipit care încotro pe teren. Pablo, care ocupa postul de centru retras, s-a oprit la marginea lanului de bumbac. Rico s-a ciucit în spatele meu, iar eu am luat poziție în partea dreaptă a bazei. Miguel şi-a pregătit aruncarea cu mişcări decise, m-a speriat preț de o clipă şi apoi mi-a azvârlit o minge moale, pe care am încercat s-o lovesc cu toată forța, dar fără s-o nimeresc.

Le-am ratat şi pe următoarele trei, însă pe urmă am prins câteva din plin. Mexicanii aclamau şi râdeau când loveam mingea, dar nu spuneau nimic când dădeam pe lângă. După câteva minute de încălzire i-am dat bâta lui Miguel şi am făcut schimb de locuri. Am început cu câteva mingi razante şi n-a părut câtuşi de puțin intimidat. A trimis câteva retururi lângă linie, dintre care unele au fost prinse uşor de mexicani, iar altele doar respinse. Cei mai mulți dintre ei mai jucaseră şi altădată, dar erau câțiva care nu aruncaseră în viața lor o minge.

Ceilalți patru de lângă şură au auzit agitația şi s-au apropiat şi ei. Cowboy îşi dăduse jos cămaşa şi îşi suflecase

pantalonii până la genunchi. Părea cu un cap mai înalt decât toți ceilalți.

A urmat la bătaie Luis. Nu avea experiența lui Miguel şi l-am păcălit fără probleme când am schimbat stilul de aruncare. Spre marea mea bucurie, i-am observat pe Tally şi pe Trot, care stăteau sub un ulm şi urmăreau distracția.

Pe urmă a apărut taică-meu.

Pe măsura ce jucam, mexicanii se însuflețeau tot mai abitir. Râdeau şi chicoteau la greşelile celorlalți. Dumnezeu ştie ce părere aveau despre felul meu de-a arunca.

— Hai să jucăm, a spus tata.

Bo şi Dale veniseră şi ei, tot fără cămaşă şi desculți. Miguel a fost consultat şi, după câteva minute de pus țara la cale, s-a decis să joace mexicanii împotriva celor din Arkansas. Rico avea să fie prinzător pentru ambele echipe, iar eu am fost trimis din nou înăuntru, de data asta ca să aduc cealaltă minge, plus mănuşa veche a lui taică-meu.

Când m-am întors a doua oară, Hank îşi făcuse la rândul lui apariția, gata să intre în joc. Nu-mi plăcea deloc să fiu în echipă cu el, dar bineînțeles că n-aveam ce să spun. Şi nici nu ştiam care era locul lui Trot. Pe lângă asta, Tally era fată. Ce ruşine, să joci alături de o fată. Totuşi, mexicanii erau mai mulți ca noi.

Am mai ținut sfat o dată şi am ajuns la concluzia că o să fim primii la bătaie.

— Ai voştri sunt mai pirpirii, a spus Miguel cu un zâmbet. S-au mai întins pe jos câteva bucăți de scânduri ca bază.

Tata şi Miguel au stabilit regulamentul de joc, care era destul de inventiv pentru un teren care se prezenta atât de rău. Mexicanii s-au împrăştiat pe la baze, iar meciul putea să înceapă.

Spre surprinderea mea, Cowboy s-a apropiat de zona de aruncare şi a început să se încălzească. Era zvelt, dar puternic, iar când arunca mingea îi jucau muşchii pieptului şi ai umerilor. Sudoarea făcea să-i lucească pielea închisă la culoare.

— E bun, a zis încet tata.

Mişcările de pregătire ale lui Cowboy erau line, ţintirea fără cusur şi aruncarea aproape nonşalantă, iar mingea i-a ţâşnit dintre degete şi s-a oprit direct în mănuşa lui Rico. Pe urmă a început să arunce din ce în ce mai tare.

— E foarte bun, a spus tata, clătinând din cap. Băiatul ăsta a jucat mult base-ball la viaţa lui.

— Fetele primele, a zis cineva.

Tally a pus mâna pe bâtă şi s-a apropiat de locul de bătaie. Era desculţă şi avea nişte pantaloni strâmţi, suflecaţi până la genunchi, precum şi o cămaşă largă, ale cărei poale erau înnodate în faţă. I se vedea buricul. La început nu s-a uitat la Cowboy, deşi el o mânca din ochi. A făcut câţiva paşi spre locul de bătaie şi a aruncat prima minge de lângă şold. Tally a încercat s-o lovească şi a ratat, dar oricum a fost o mişcare impresionantă, cel puţin pentru o fată.

Apoi ochii li s-au întâlnit pentru scurt timp. Cowboy cântărea mingea în mână, Tally legăna bâta, iar nouă mexicani zumzăiau ca nişte greieri.

A doua aruncare a fost mult mai moale, iar Tally a izbutit să lovească mingea. Aceasta a trecut pe lângă Pepe, postat la a treia bază, şi am înscris primul punct în terenul de ţintă.

— La bătaie, Luke.

M-am apropiat de locul de bătaie încrezător ca Stan Musial, sperând să nu mă aleg cu o aruncare urâtă din partea lui Cowboy. Dacă o lăsase pe Tally să lovească o dată, precis că avea să mă lase şi pe mine. M-am oprit în loc, ascultând miile de fani pătimaşi ai lui Cardinals care îmi scandau numele. Stadionul era arhiplin şi Harry Caray urla la microfon – pe urmă însă m-am uitat la Cowboy, aflat la zece metri de mine, şi am simţit că nu-mi mai bate inima. Nu mai surâdea câtuşi de puţin. Ţinea mingea cu amândouă mâinile şi se uita la mine de parcă mi-ar fi putut zbura capul de pe umeri cu o singură aruncare razantă.

Ce-ar fi făcut Musial? Ar fi legănat afurisita aia de bâtă!

Prima aruncare a fost tot de lângă şold, aşa că mi-am recă-

pătat răsuflarea. A fost prea înaltă, n-am reuşit balansul, iar corul mexicanilor şi-a făcut imediat cunoscută părerea. A doua aruncare a fost pe mijloc şi am legănat bâta printr-o mişcare de scrimer, spre zidul din stânga, aflat la peste o sută de metri depărtare. Am închis ochii şi am efectuat balansul pentru cei treizeci de mii de norocoşi din Sportsman's Park. Dar şi pentru Tally.

— Loveşte pe zona unu! a strigat taică-meu, iar mie mi s-a părut că a făcut-o nițel cam tare. Încerci s-o omori, Luke, a continuat el.

Normal că încercam. Tot asta am făcut şi la a treia lovitură, iar când Rico a returnat mingea, m-am văzut în situația groaznică de a avea două rateuri. Descalificarea era de neconceput. Tally reuşise să lovească fără probleme. Era la prima bază, nerăbdătoare să pun mingea în joc, ca să poată înainta. Jucam la mine pe teren, cu mingea şi cu bâta mea. Şi aveam o mulțime de spectatori.

M-am îndepărtat de locul de bătaie, copleşit de oroarea descalificării. Bâta mi s-a părut dintr-o dată mai grea. Inima îmi zvâcnea în piept şi mi se uscase gura. I-am cerut ajutor din priviri lui taică-meu, iar el a spus:

— Dă-i drumul, Luke. Loveşte mingea.

M-am uitat la Cowboy, al cărui zâmbet care mă călca pe nervi devenise şi mai nesuferit. Nu ştiam daca eram pregătit pentru următoarea lui aruncare.

M-am întors anevoie la locul de bătaie, am strâns din dinți şi am încercat să mă gândesc la Musial, dar cum aveam în față perspectiva atât de apropiată a înfrângerii, am făcut balans la o minge foarte joasă. Fiindcă am ratat pentru a treia oară, s-a lăsat o linişte deplină. Am scăpat bâta din mână, m-am aplecat s-o ridic şi n-am mai auzit nimic în timp ce reveneam printre coechipieri, cu buzele tremurând şi impunându-mi să nu plâng. Nu puteam să mă uit la Tally şi cu atât mai puțin la taică-meu.

Voiam s-o zbughesc în casă şi să încui toate uşile.

A urmat Trot, care ținea bâta cu mâna dreapta, chiar sub

locul unde fusese trecută marca de fabricație. Brațul stâng îi atârna moale, ca de obicei, şi ne-am simțit cu toții stânjeniți uitându-ne la amărâtul ăla care încerca să legene bâta. El însă zâmbea şi era fericit că putea să joace, iar în clipa aceea ăsta era lucrul cel mai important. A zbârcit-o la primele două aruncări şi am început să calculez că mexicanii aveau să ne bată cu vreo douăzeci de puncte. Totuşi, Trot a avut o a treia lovitură reuşită, care a trimis o boltă dincolo de a doua bază, unde cel puțin patru mexicani s-au încurcat unul pe altul şi au ratat intercepția. Tally a luat startul din a doua bază şi a ajuns la a treia, în timp ce Trot s-a moşcăit până la prima.

Umilința mea, şi aşa uriaşă, a crescut şi mai mult. Trot la prima bază, Tally la a treia şi unul singur scos din joc.

Următorul a fost Bo, şi cum acesta era un adolescent solid, fără niciun handicap vizibil, Cowboy a făcut câțiva paşi înapoi şi a aruncat în forță. Prima aruncare nu a fost extrem de rapidă, dar bietul Bo tremura deja în clipa când mingea a trecut prin locul de bătaie. A făcut balansul abia după ce Rico a reuşit să prindă, iar Hank a râs cu gura până la urechi. Bo i-a spus să tacă, Hank i-a răspuns şi mi-am spus ca avea să se lase cu scandal între Spruilli încă din primul rund.

Cea de-a doua aruncare a fost ceva mai rapidă. Bo a efectuat balansul nițel mai lent.

— Faceți-l să arunce de lângă şold! a strigat el către noi, încercând să pareze cu o glumă.

— Ce fătălău! a spus Hank.

Între timp, domnul şi doamna Spruill li se alăturaseră celorlalți spectatori, iar Bo s-a uitat la ei.

M-am aşteptat ca a treia aruncare să fie şi mai rapidă; ca şi Bo, de altfel. În loc de asta, Cowboy a aruncat moale, iar Bo a lovit cu mult înainte de sosirea mingii.

— E bun al naibii, a spus tata despre Cowboy.

— E rândul meu la bătaie, a anunțat Hank, făcându-şi loc în fața lui Dale, care nu s-a luat în gură cu el. Să v-arăt care-i mersu'.

Bâta semăna cu o scobitoare în mâinile lui Hank, care

făcea nişte mişcări de încălzire de-ai fi zis că vrea să trimită mingea pe malul celălalt al râului. Cowboy a început cu o aruncare razantă, la care Hank nu a avut timp să legene bâta. Mingea s-a oprit în mânuşa lui Rico, iar mexicanii au izbucnit într-o nouă rafală de tachinări în spaniolă.

— A aruncat peste locul de bătaie! a urlat Hank, uitându-se la noi şi aşteptând să-i dăm dreptate.

Speram ca la următoarea aruncare Cowboy să-i trimită o minge razantă în ureche.

A doua a fost efectuata mult mai în forță. Hank a făcut balansul şi a ratat. Cowboy a prins mingea returnată de Rico şi s-a uitat la a treia bază, unde Tally asista la schimbul de mingi şi aştepta.

Pe urma Cowboy a trimis o minge liftată, exact în direcția capului lui Hank, dar când acesta s-a lăsat în jos şi a a scăpat bâta din mână, mingea s-a spart şi a câzut ca prin minune în suprafața de bătaie. Mexicanii au râs în hohote.

— Punct! a strigat Miguel de la a doua bază.

— Nu-i punct! a urlat Hank, roşu la față.

— Fără arbitri, a spus tata. E punct doar dacă apuca să legene bâta.

Pe Cowboy nu l-a deranjat decizia. Mai avea şi alte aruncări în arsenal. A apelat la una care la început a părut obişnuită – o minge moale, expediată spre centrul locului de bătaie. Hank a dus bâta mult în spate, pregătindu-se pentru o lovitură devastatoare. Totuşi mingea şi-a frânt brusc zborul şi a atins pământul înainte de a fi blocată de Rico. Hank a lovit după muşte. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în suprafața de bătaie, iar când corul în spaniolă s-a pornit din nou am crezut c-o să-i ia la încins pe toți. S-a ridicat, s-a uitat chiorâş la Cowboy, a mormăit ceva şi şi-a reluat locul la bătaie.

Doi ieşiți din joc, două puncte handicap şi doi jucători rămaşi în cursă. Cowboy l-a învins pe Hank cu o aruncare rapidă. Uriaşul a dat cu bila de pământ după ce-a împărțit şuturi în stânga şi-n dreapta unui adversar invizibil, întins pe jos.

— Nu arunca bâta! a spus tata cu voce tare. Dacă nu poți să fii cavaler, mai bine nu juca.

Am traversat agale terenul, în timp ce mexicanii se îndepărtau în graba.

Hank i-a aruncat o privire scârbită lui taică-meu, dar n-a scos o vorbă. Din cine ştie ce motiv, s-a decis să arunc eu primul.

— Începe tu, Luke, mi-a spus tata.

Nu voiam. N-aveam cum să mă pun cu Cowboy. Eram pe punctul de-a fi făcuți de râsul lumii exact la jocul pe care-l cunoşteam atât de bine.

Hank se afla la prima bază, Bo la a doua, iar Dale la a treia. Tally a ramas în centru stânga, cu mâinile în şolduri, iar Trot se găsea undeva în dreapta şi căuta trifoi cu patru foi. Halal apărare! În condițiile în care eu trebuia să arunc, aveam nevoie să ne ducem adversarii cât mai departe de locul de bătaie.

Miguel l-a trimis pe Roberto în zona unu şi am fost sigur ca o făcuse dinadins, fiindcă amărâtul nu văzuse o minge de base-ball în viața lui. A lovit încet, aproape leneş, iar tata a trebuit să înainteze ca să prindă mingea. Pepe a trimis o lovitură înaltă, pe care tot tata a reținut-o dincolo de a doua bază. Avusesem două mingi bune şi două mai slabe, dar, deşi îmi dădusem drumul, norocul era pe punctul de a mă părăsi. Au urmat cei care se pricepeau să lovească şi aceştia au declanşat un veritabil bombardament asupra fermei. Am încercat aruncări liftate, razante şi cu schimbare de picior, dar degeaba. Au înscris cu nemiluita şi totodată s-au distrat pe cinste. Eram nefericit fiindcă mâncam bătaie, dar în acelaşi timp era de tot hazul să-i vezi pe mexicani cum țopăiau şi se bucurau când reuşeau să marcheze.

Mama şi Buni stâteau sub un copac şi urmăreau spectacolul, alături de domnul şi doamna Spruill. Toată familia era prezentă la meci, în afara lui Pappy, care încă nu se întorsese din oraş.

După ce adversarii noştri au înscris de zece ori, tata a cerut

timp de odihnă şi ne-am strâns cu toţii la marginea terenului.

— Ţi-a ajuns? m-a întrebat el. Ce întrebare caraghioasă.

— Aşa cred, am răspuns.

— Odihneşte-te, m-a sfătuit el.

— Arunc eu! a strigat Hank de la prima bază.

Tata a ezitat câteva secunde, după care i-a azvârlit mingea. Cât despre mine, aş fi vrut să mă repliez în centru dreapta, lângă Trot, unde nu se întâmpla mare lucru, dar l-am auzit pe antrenor că-mi spune:

— Treci în locul lui la prima bază.

Ştiam din experienţa că Hank avea o viteză remarcabilă. Pe cei trei fraţi Siseo îi bumbăcise în câteva secunde. Prin urmare, nu m-am mirat când l-am văzut aruncând mingea ca şi cum de ani de zile n-ar mai fi făcut nimic altceva. Afişa o expresie încrezătoare, în timp ce reprimea mingea de la Rico şi se pregătea să arunce mai departe. A efectuat trei aruncări rapide în zona lui Luis, iar masacrul din prima rundă s-a încheiat. Miguel l-a informat pe tata că echipa lui marcase unsprezece puncte. Eu socotisem vreo cincizeci.

Cowboy a reintrat în joc şi a reluat totul de unde rămăsese. Dale s-a înfiinţat la aruncare, iar tata a luat poziţie în zona de ţintă. A anticipat o minge rapidă, a primit-o şi a izbit-o cu forţă, trimiţând-o undeva departe şi făcând-o să aterizeze printre rândurile de bumbac. Pablo s-a dus s-o caute, iar noi am continuat cu cealaltă minge a mea. Nici nu se punea problema să încheiem jocul dacă nu recuperam ambele mingi.

La a doua aruncare mingea a fost liftată puternic, iar pe taică-meu l-au lăsat genunchii înainte de a ajunge la terenul de ţintă.

— Asta da, meserie, a spus el, clătinând din cap cu uimire. Liftate de-astea vezi doar în superligă, a adăugat el, suficient de tare pentru a fi auzit, însă fără să i se adreseze cuiva în mod special.

A pornit în zigzag spre centru, unde Miguel ţinea mingea cu ambele mâini, în timp ce echipa celor din Arkansas era pe punctul de-a mai suferi o corecţie. Tally s-a apropiat de locul

de bătaie. Cowboy nu s-a mai uitat urât şi a făcut câțiva paşi în față. A aruncat doua mingi de lângă şold, încercând să-i nimerească bâta, iar pâna la urmă fata a reuşit o lovitură moale în a doua bază, unde doi mexicani au întârziat suficient la recuperare pentru ca adversarul lor pornit în sprint să fie în siguranță.

Venise rândul meu.

— Scapă de nodul din gât, mi-a spus taică-meu.

L-am ascultat. Aş fi făcut orice. Cowboy a aruncat o minge şi mai moale, care parca a trândâvit prin aer înainte s-o trimit în centru. Mexicanii s-au încins din nou. Toata lumea aclama. Mă simțeam puțin jenat de toata gălăgia, dar era mai bine aşa decât descalificat. Scăpasem de presiune; viitorul meu sub tricoul lui Cardinals nu fusese compromis.

Trot s-a aruncat la primele trei mingi şi le-a ratat pe toate.

— Sunt permise patru, a spus Miguel, iar regulile s-au schimbat încă o dată.

Când conduci cu unsprezece puncte în repriza a doua, îți poți permite să fii generos. Trot a mai încercat o lovitură şi mingea s-a rostogolit înapoi la Cowboy, care a aruncat în glumă spre a treia bază, într-o încercare zadarnică de-a o surprinde pe Tally. Fata era la adăpost, fiindcă bazele fuseseră ocupate. Mexicanii încercau să ne dea avans. Bo s-a apropiat de locul de bătaie, dar Cowboy nu s-a retras în apropierea tuşei. A expediat o minge de lângă şold, iar Bo a lovit de la nivelul ierbii, reuşind o minge stopată, de care Pablo s-a ferit sărind într-o parte. Tally a înscris, iar eu am ajuns la a treia bază.

Hank a pus mâna pe bâtă şi a exersat câteva lovituri în forță. Cu bazele acoperite, se gândea la un singur lucru – marele şlem. Cowboy avea alte planuri. A făcut câțiva paşi înapoi şi a încetat să zâmbească. Hank a pornit-o spre locul de bătaie, țintuindu-l cu privirea pe aruncător şi sfidându-l înaintea confruntării.

Zumzetul de pe teren s-a potolit timp de câteva clipe; mexicanii s-au apropiat de vârful picioarelor, nerăbdători să

ia parte la duel. Prima aruncare a fost o minge uluitor de rapidă, care a zburat pe deasupra locului de bătaie la o fracțiune de secundă după ce a plecat din mâna lui Cowboy. Hank n-a avut vreme nici măcar să se gândească la balans, darămite să reacționeze. S-a îndepărtat de locul de bătaie, părând să accepte că îşi găsise naşul. M-am uitat la taică-meu, care clătina din cap. Oare cât de tare putea să arunce de fapt Cowboy?

Pe urmă acesta a lansat o minge liftată amplu, care părea abordabilă, însă care şi-a schimbat dintr-o dată traiectoria. Hank a izbit cu bâta, dar departe de minge. A urmat o minge în forță, care i-a vizat direct capul, coborând însă în ultima clipă şi atingând solul la picioarele lui. Lui Hank îi năvălise tot sângele în obraji.

Cowboy a mai trimis o minge în viteză, la care Hank s-a năpustit. Două lovituri, bazele acoperite, două ratări. Fără urmă de zâmbet, Cowboy s-a hotărât să se joace nițel. A expediat o minge liftată, care şi-a accelerat parcursul pe ultima porțiune, iar pe urmă una în forță, care l-a obligat pe Hank să se ferească. După aceea a mai trimis o minge lentă, pe care adversarul a ratat-o de puțin. Am fost convins că, dacă îşi propunea, Cowboy era în stare să facă mingea să se învârtă în jurul capului lui Hank. Apărarea reîncepuse să aclame, mai gălăgioasa ca niciodată.

La a treia aruncare mingea a plutit uşor pe deasupra locului de bătaie, dându-mi impresia că până şi eu aş fi fost în stare s-o lovesc. Dar şi de data asta şi-a schimbat traiectoria şi a coborât în picaj. Hank a încercat o lovitură puternică, a ratat cu vreo treizeci de centimetri şi s-a mai trezit o dată pe jos. A răcnit un cuvânt porcos şi a aruncat bâta lângă taică-meu.

— Ai grijă cum vorbeşti, i-a spus tata, ridicând bâta.

Hank a mai bombănit ceva şi s-a şters de praf. Jumătatea de repriză în care fuseserăm la bătaie luase sfârşit.

Miguel s-a apropiat de locul de bătaie în ultima parte a rundei. La prima aruncare Hank a lansat mingea drept spre

capul lui, cât pe-aci să-l nimerească. Mingea a ricoşat din hambar şi s-a oprit undeva lângă a treia bază. Mexicanii au tăcut. A doua aruncare a fost şi mai puternică, mingea atingând terenul de țintă la o jumătate de metru de tuşă. Şi de data asta Miguel s-a întins la pământ, moment în care coechipierii lui au început să mormăie.

— Termină cu prostiile! s-a răstit taică-meu din centru. Mai ai doua aruncări.

Hank i-a adresat rânjetul obişnuit. A aruncat mingea dincolo de locul de bătaie, iar Miguel a expediat-o spre dreapta, unde Trot ocupase poziții defensive cu spatele la locul de bătaie, uitându-se la liziera îndepărtată de pe malul râului St. Francis. Tally a alergat după minge şi s-a oprit când a ajuns la marginea rândurilor de bumbac. Echipa mea reuşise o triplă cum scrie la carte.

Am ajuns şi la ultima parte a meciului. Lui Cowboy i-a venit rândul la bătaie. Hank a făcut o extensie în care şi-a adunat toata forța şi a lansat o minge razantă exact în direcția lui. Cowboy s-a ferit, dar nu s-a mişcat destul de repede şi mingea l-a lovit în coaste, cu un sunet care îți făcea rău, ca şi cum ar fi scăpat cineva un pepene pe jos. Cowboy a scos un țipăt scurt, însă în aceeaşi clipa mi-a aruncat bâta ca pe un tomahawk, cu toata viteza de care era capabil. Bâta n-a nimerit unde trebuia – între ochii lui Hank. În loc de asta, a aterizat chiar în fața lui, de unde i-a ricoşat în fluierul piciorului. Uriaşul a mai răcnit o mascare şi a pornit atacul, ca un taur întărâtat.

S-au pus în mişcare şi alții dintre cei de față: tata din centrul terenului, domnul Spruill din spatele hambarului, precum şi o parte dintre mexicani. Cât despre mine, nu m-am clintit. Am încremenit la prima bază, prea îngrozit ca să fac vreun pas. Toata lumea părea că urlă şi dă buzna spre locul de bătaie.

Cowboy nu s-a dat înapoi nici măcar cu un pas. A rămas neclintit preț de o clipă, gata de luptă şi cu dinții dezgoliți. Când taurul a ajuns cam la un metru de el, şi-a vârât

fulgerător mâna în buzunar şi a dat la iveală un cuțit – o lamă strălucitoare din oțel, fără îndoială, foarte tăioasă. Lama țâşnea la vedere prin apăsarea unui buton care împingea un resort, cu un sunet sec pe care aveam să-l aud ani în şir din ziua aceea.

L-a ridicat ca să-l vadă toata lumea, iar Hank s-a oprit cu greu din alergare.

— Lasă-l jos! a urlat el de la câțiva paşi.

Cowboy l-a chemat printr-un gest cu mâna stângă, de parcă i-ar fi zis: Fă-te-ncoa', voinicule, hai să-ți iei ce-i al tău.

Cuțitul a şocat pe toată lumea şi timp de câteva secunde s-a aşternut tăcerea. Nimeni n-a făcut o mişcare. Singurul sunet care se auzea era respirația greoaie a oamenilor. Hank se holba la cuțitul a cărui lamă părea să crească. Toți erau convinşi că mai existaseră destule ocazii în care Cowboy îl folosise, fiind la fel de siguri că ştia cum sa umble cu el şi că l-ar fi descăpățânat cu drag pe Hank dacă acesta ar mai fi făcut un pas.

Pe urmă taică-meu, care ținea bâta în mână, s-a vârât între cei doi, iar Miguel a apărut lângă Cowboy.

— Lasă-l jos, a repetat Hank. Bate-te ca un bărbat.

— Gura! s-a zborşit taică-meu, amenințându-i pe amândoi cu bâta. Nu se bate nimeni.

Domnul Spruill l-a prins pe Hank de braț şi i-a spus:

— Hai să mergem, Hank.

Tata s-a uitat la Miguel şi i-a zis:

— Du-l înapoi la şură.

Încet, ceilalți mexicani s-au strâns în jurul lui Cowboy şi într-un fel l-au luat pe sus. Într-un târziu s-a întors şi el şi a început să meargă, ținând în continuare lama la vedere. Hank nu s-a clintit, bineînțeles. A rămas unde era şi i-a petrecut cu privirea pe mexicani, de parcă în felul ăsta s-ar fi proclamat învingător.

— O să-l omor pe băiatu' ăla, a spus el.

— Ai omorât destul, a rostit taică-meu. Acum du-te. Şi nu te apropia de şură.

— Să mergem, a mai spus o dată domnul Spruill, iar ceilalți – Trot, Tally, Bo şi Dale – s-au îndreptat în dezordine spre curtea din față.

Dupa ce nu i-a mai văzut pe mexicani, Hank a luat-o la rândul lui din loc şonticâind.

— O să-l omor, a bombănit el, suficient de tare ca să-l audă taică-meu.

Am strâns mingile de base-ball, mănuşile şi bâta, după care m-am grăbit să-i ajung din urmă pe părinții mei şi pe Buni.

Capitolul 12

Ceva mai târziu în cursul după-amiezei, Tally m-a descoperit în curtea din spate. Era prima dată când o vedeam dând ocol fermei, deşi, pe măsură ce treceau zilele, pe Spruilli îi interesa tot mai mult să cerceteze locul.

Ducea o bocceluță în mână. Era desculță, dar îşi pusese din nou rochia strâmtă pe care o purta când o văzusem pentru prima oară.

— Vrei să-mi faci un hatâr, Luke? m-a întrebat ea cu un glas mieros.

Mi s-au învăpăiat obrajii. Habar n-aveam care era hatârul cu pricina, dar nu încăpea îndoială că aveam să i-l fac.

— Ce anume? am întrebat, încercând să fiu nesuferit.

— Bunica ta a vorbit cu mama şi i-a spus că pe undeva pe-aproape e un golfuleț unde se poate face baie. Ai idee unde e?

— Da. Golful lui Siler. Mai puțin de-un kilometru, cum mergi încolo, am spus, arătând spre nord.

— Dar nu sunt şerpi?

Am râs, de parca şerpii n-ar fi trebuit să sperie pe nimeni.

— Or fi câțiva din ăia mici, de apă. Şerpi-mocasin nu sunt.

— Şi apa cum e, limpede sau mâloasă?

— Ar trebui să fie limpede. N-a mai plouat de duminică. S-a uitat în jur, ca să fie sigură că nu trăgea nimeni cu urechea, după care m-a întrebat:

— Vii cu mine?

Am simțit că nu-mi mai bate inima şi că brusc mi se usucă gura.

— De ce? am reuşit să bâigui.

A zâmbit din nou şi s-a uitat în altă parte.

— Nu ştiu, a gângurit apoi. Ca să ai grijă să nu se uite nimeni.

Ar fi putut spune „Fiindcă nu ştiu unde-i golful” sau „Ca să fiu sigură că nu sunt şerpi”. Sau orice altceva n-ar fi avut legătură cu faptul că puteam s-o văd scăldându-se.

Dar n-a făcut-o.

— Ți-e frică? am întrebal-o.

— Poate că da. Un pic.

Am pornit pe drumul de țară până când casa şi şura nu s-au mai văzut, după care am luat-o pe o potecă îngustă, pe care mergeam în timpul semănăturilor de primăvară. După ce-am rămas singuri, Tally a început să vorbească. Nu ştiam ce să spun şi mi s-a luat o piatră de pe inimă când mi-am dat seama că se pricepea de minune să fie stăpână pe situație.

— Îmi pare rău de tot pentru chestia cu Hank, a zis ea. Întotdeauna dă bătăi de cap.

— Ai văzut bătaia? am întrebat-o.

— Care bătaie?

— Aia din oraş.

— Nu. A fost urât?

— Da, destul de rău. I-a capiat în bătaie pe băieți. A dat în ei mult după ce s-a terminat încăierarea.

S-a oprit, după care m-am oprit şi eu. S-a apropiat de mine şi am început amândoi să respirăm anevoie.

— Spune drept, Luke. El a pus primul mâna pe țeavă? Uitându-mă în frumoşii ei ochi căprui, a fost cât pe-aci să spun „da”. Dar dintr-o dată mi-a trecut ceva prin minte. Parcă era mai bine să nu risc. La urma urmei, era fratele ei şi n-ar fi fost de mirare ca, în toiul uneia dintre certurile numeroase ale Spruillilor, să-i arunce în față tot ce-i spusesem despre el. Cum zicea Rick, sângele apă nu se face. N-aveam chef să mă pun rău cu Hank.

— S-a-ntâmplat foarte repede, am spus şi mi-am continuat drumul.

Tally m-a ajuns imediat din urmă şi timp de câteva minute n-a mai scos o vorbă.

— Crezi c-or să-l aresteze? m-a întrebat ea după aceea.

— Nu ştiu.

— Bunicul tău ce zice?

— Dracu’ sa mă pieptene dacă ştiu.

Mi-am zis că poate o impresionez daca recurg la unele

cuvinte de-ale lui Ricky.

— Ai grijă cum vorbeşti, Luke! a spus ea, evident neimpresionată.

— Iartă-mă.

Am mers amândoi mai departe.

— A mai omorât pe cineva pân-acum? am întrebat.

— Din câte ştiu eu, nu, a răspuns ea. Odată a plecat spre nord, a continuat, pe când ne apropiam de golf. Şi s-a lăsat cu scandal. Dar n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat.

Eram convins că, oriunde apărea Hank, trebuia să se lase cu scandal.

Golful lui Siler se întindea de-a lungul laturii nordice a fermei noastre, unde îşi croia drum în St. Francis într-un loc care aproape că putea fi văzut de pe pod. Copacii masivi mărgineau ambele maluri, aşa că de obicei vara era un locşor plăcut, unde puteai să înoți şi să te îmbăiezi în voie. Totuşi, golful seca destul de repede şi se întâmpla de multe ori să fie puțină apă.

Am dus-o în jos pe mal până la un banc de pietriş, unde apa avea adâncimea maximă.

— Ăsta-i cel mai bun loc, am spus.

— Cât e de adâncă? a întrebat Tally, uitându-se în jur. Apa era limpede.

— Cam până aici, am răspuns, arătând cu degetul undeva nu departe de bărbie.

— Nu mai e nimeni prin preajmă, nu? Părea puțin cam agitată.

— Nu. S-au întors cu toții la fermă.

— Întoarce-te pe unde-am venit şi stai de pază, bine?

— Bine, am acceptat, fără să mă mişc.

— Hai, Luke, du-te, a zis ea, punându-şi bocceluța pe mal.

— În regula, am spus şi am luat-o din loc.

— Şi fără să tragi cu ochiul, Luke, ne-am înțeles? M-am simțit de parcă aş fi fost prins cu mâța-n sac. Am dat din mână, ca şi cum nici nu mi-ar fi trecut prin cap una ca asta.

— Sigur că da, am răspuns.

Am suit anevoie malul şi am găsit un loc cam cu un metru mai sus, pe trunchiul răsturnat al unui ulm. Cocoțat acolo, aproape că vedeam acoperişul şurii noastre.

— Luke! m-a strigat ea.

— Da!

— E totul în regulă?

— Da!

Am auzit un pleoscăit, dar am rămas cu ochii ațintiți spre sud. După un minut sau două, m-am întors încet şi mi-am coborât privirile spre golf. N-am văzut-o pe Tally şi am simțit un fel de uşurare. Bancul de pietriş se găsea după o cotitură mică a râului, iar frunzişul copacilor era foarte des.

A mai trecut un minut şi am început să nu-mi găsesc locul. Nu ştia nimeni că veniserăm aici, aşa că nu avea cine să încerce să tragă cu ochiul. De câte ori o să mai am ocazia să văd o fată frumoasă scăldându-se? Nu-mi aminteam de nicio interdicție expresă a scripturilor, deşi ştiam că fac un lucru urât. Dar poate că nu era chiar aşa mare păcatul.

Dat fiind că era vorba de-o nemernicie, m-am gândit la Ricky. El ce-ar fi făcut într-o asemenea situație?

Am coborât de pe trunchiul ulmului şi m-am furişat printre tufe şi bălării până când am ajuns deasupra bancului de pietriş, după care m-am târât încet printre ierburile înalte.

Rochia şi lenjeria lui Tally fuseseră atârnate pe o creangă. Fata se oprise unde era apa mai adâncă, îşi acoperise capul cu o spuma albă şi îşi spăla părul cu mişcări blânde. Eram lac de sudoare, dar îmi țineam răsuflarea. Stând pe burtă în iarbă şi uitându-mă printre două trunchiuri, nu aveam cum să fiu văzut. Copacii se mişcau mai mult decât mine.

Tally fredona un cântec – era pur şi simplu o fată drăguță, care se scălda într-un golf şi se bucura de apa rece. Nu arunca priviri temătoare în jur; avea încredere în mine.

Şi-a vârât capul sub apă, clătindu-se de şampon şi făcând ca spuma albă să se risipească, dusă de curentul slab. Pe urmă s-a ridicat şi s-a întins după o bucată de săpun. Stătea cu spatele la mine şi i-am văzut fundul. Nu avea nimic pe ea,

cum nu aveam nici eu cu ocazia băii din fiecare săptămână, şi într-un fel mă aşteptam la asta. Dar în clipa când am primit confirmarea am simțit un fior din cap până-n picioare. Din instinct, mi-am ridicat capul – probabil ca să mă uit mai bine – dar, de îndată ce mi-am venit în fire, m-am pitit la loc.

Daca m-ar fi prins, i-ar fi spus lui taică-său, care l-ar fi anunțat pe taică-meu, care m-ar fi zvântat în bătaie. Maică-mea m-ar fi muştruluit o săptămână încheiată. Buni ar fi fost atât de jignită, încât nici n-ar mai fi vorbit cu mine. Pappy m-ar fi beştelit cu vârf şi îndesat, chit că doar pentru urechile celorlalți. Aş fi fost distrus.

Stând în apă până la brâu, Tally s-a spălat pe brațe şi pe pieptul pe care i-l vedeam din profil. Nu mai văzusem niciodată sânii unei femei, cum cred că n-o făcuse niciun băiat din Craighead County. Se prea poate ca vreun puştan să fi nimerit din întâmplare peste maică-sa, dar eram sigur că nimeni de vârsta mea nu mai avusese parte de o asemenea privelişte.

Dintr-un motiv oarecare, m-am gândit încă o dată la Ricky şi în clipa aceea mi-a venit o idee ticăloasă. Daca tot îi văzusem câteva dintre părțile ruşinoase, acum voiam să am sub ochi totul. Dacă aş fi strigat „Şarpele!” cât mă ținea gura, ar fi țipat îngrozită. N-ar mai fi interesat-o săpunul, prosopul şi faptul că era goală, preocupând-o doar să ajungă repede pe mal. S-ar fi dus să-şi ia hainele, ce-i drept, dar preț de câteva clipe măreațe aş fi văzut tot.

Am înghițit în sec şi am încercat să-mi dreg vocea, dar mi-am dat seama cât de tare mi se uscase gura. Simțind bătăile accelerate ale inimii, am avut o ezitare mulțumită căreia am primit o lecție prețioasă în materie de răbdare.

Ca să se spele pe picioare, Tally s-a apropiat de mal. S-a ridicat din mijlocul golfului până când apa abia a reuşit să-i acopere gleznele. Încet, cu săpunul şi ştergarul în mână, s-a aplecat, s-a întins şi şi-a mângâiat gambele, fesele şi pântecele. Inima stătea să-mi sară din piept.

Tally s-a clătit stropindu-se cu apă pe tot corpul. Iar după

ce-a terminat, stând în continuare în apă până la glezne, minunată în goliciunea ei, s-a întors şi s-a uitat ţinta la locul unde mă ascunsesem.

Mi-am plecat capul şi m-am îngropat şi mai adânc printre ierburi. M-am aşteptat să-mi strige ceva, dar n-a făcut-o. Între timp, mă convinsesem că săvârşisem un păcat de neiertat.

Am dat înapoi foarte încet, fără să fac vreun zgomot, până când m-am apropiat de marginea lanului de bumbac. Pe urmă am rupt-o la fugă de-a lungul lizierei şi mi-am reluat poziţia de lângă potecă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Când am auzit-o venind, am încercat să-mi iau o mutră plictisită.

Avea părul ud şi îşi schimbase rochia.

— Mersi, Luke, a spus ea.

— N-ai de ce, am reuşit să răspund.

— Mă simt mult mai bine. Şi eu la fel, mi-am zis.

Ne-am întors agale spre casă. La început nimeni n-a scos o vorbă, însă pe la jumătatea drumului Tally m-a întrebat:

— Te-ai uitat la mine, Luke, nu-i aşa?

Avea o voce uşoară, şăgalnică, şi nu mi-a venit să mint.

— Da, am spus.

— E-n regulă. Nu sunt nebună.

— Nu?

— Deloc. Cred că-i normal ca băieţii să tragă cu ochiul la fete.

Şi mie mi se părea normal. N-am ştiut ce să răspund.

— Dacă vii cu mine la golf şi data viitoare, ca să stai de pază, poţi s-o faci din nou, a continuat ea.

— Ce să fac?

— Să te uiti la mine.

— În regulă, am încuviinţat, puţin cam repede.

— Dar n-ai voie să spui nimănui.

— N-o să spun.

La masa de seară, mi-am luat mâncarea şi m-am străduit să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi, îmi

venea greu să mânânc, fiindcă simțeam în continuare un gol în stomac. O vedeam pe Tally de parcă am fi fost tot pe malul golfului.

Făcusem un lucru cumplit. Şi abia aşteptam să-l repet.

— La ce te gândeşti, Luke? m-a întrebat Buni.

— La nimic, am spus, trezit la realitate.

— Haida-de, a insistat Pappy. Te frământă ceva. Am avut o inspirație subită.

— Cuțitul ăla, am zis.

Toți cei patru adulți au clătinat dezaprobator din cap.

— Gândeşte-te la ceva frumos, m-a sfătuit Buni. Nicio grijă, mi-am spus. Nicio grijă.

Capitolul 13

Pentru a doua oară la rând, slujba de duminică la care ne-am dus s-a desfăşurat sub semnul morții. Doamna Letha Haley Dockery era o femeie solidă şi gălăgioasă, al cărei soț o părăsise cu mulți ani în urmă şi fugise în California. Deloc de mirare, s-au iscat câteva zvonuri legate de ceea ce făcuse din clipa când pusese piciorul acolo, iar cel mai insistent, care îmi ajunsese şi mie la urechi de câteva ori, era că se combinase cu o femeie mai tânără dintr-o altă rasă – e posibil să fi fost chinezoaică, deşi, la fel ca multe alte bârfe care circulau prin Black Oak, n-a putut fi confirmată. Cine Dumnezeu fusese vreodată în California?

Doamna Dockery crescuse doi fii, niciunul foarte de ispravă, dar amândoi cu destulă minte ca să se lase de cules bumbac. Unul trăia în Memphis, celălalt pe undeva prin vest, cu toate că nu ştia nimeni unde anume.

Mai avea şi alte neamuri risipite prin nord-estul Arkansasului şi în primul rând o verişoară îndepărtată, care trăia la Paragould, la vreo treizeci şi cinci de kilometri de noi. Îndepărtată din toate punctele de vedere, zicea Pappy, căreia nu-i plăcea câtuşi de puțin de doamna Dockery. Această verişoară din Paragould avea la rândul ei un băiat care lupta şi el în Coreea.

Când Ricky era pomenit în rugăciunile de la noi din biserică – lucru care se întâmpla mereu – doamna Dockery ieşea imediat în față şi le amintea enoriaşilor că avea şi ea pe cineva în război. Femeia obişnuia s-o încolțească de fiecare dată pe Buni, căreia îi şoptea grav cât de grea era povara aşteptării unor veşti de pe front. Pappy nu vorbea cu nimeni despre război, iar la un moment dat chiar o pusese la punct pe doamna Dockery, după una dintre primele ei încercări de a compătimi cu el. Familia noastră se străduia pur şi simplu să nu bage în seamă ce se întâmplă în Coreea, cel puțin în public.

Cu luni în urmă, în timpul unuia dintre numeroasele ei apeluri la compasiune, doamna Dockery fusese întrebată de cineva dacă are o fotografie a nepotului. Ne rugaserăm atât de mult pentru el la biserică, încât unul dintre noi dorise să-l vadă. Femeia îndurase umilința de-a nu putea produce nicio poză.

La plecarea pe front îl chemase Jimmy Nance şi era nepotul celei de-a patra ei verişoare, cea pe care o descria ca fiind „foarte apropiată". În timpul războiului devenise Timmy Nance, fiind totodată nu doar un nepot, ci chiar un văr de-al doilea sau de-al treilea. Ne era imposibil să ne lămurim. Şi chiar dacă doamna Dockery prefera numele de Timmy, din când în când se surprindea spunându-i Jimmy.

Însă indiferent cum l-ar fi chemat, fapt este că fusese ucis. Aflaserăm în duminica aceea, pe când ne pregăteam de slujbă, înainte să ne dăm jos din camion.

Enoriaşii au condus-o pe doamna Dockery în sala de onoare, unde a fost înconjurată de alte femei care veneau la şcoala de duminică şi care s-au pus pe jelit o dată cu ea. Eu mă uitam de la distanța, în vreme ce Buni şi mama aşteptau să le vină rândul s-o consoleze, şi mi-a părut sincer rău pentru ea. Indiferent dacă băiatul era o rudă apropiată sau nu, femeia trecea printr-o deznădejde cruntă.

Lumea discuta în şoaptă despre detalii. Tânărul conducea Jeep-ul comandamentului şi dăduse peste o mină de teren. Era posibil ca trupul neînsuflețit să ajungă acasă peste două luni sau să nu mai fie repatriat niciodată. Avea douăzeci de ani şi o soție tânără care-l aştepta în Kennett, Missouri.

În timp ce se purtau aceste discuții, reverendul Akers a intrat în încăpere şi s-a aşezat lângă doamna Dockery. I-a luat mâna într-a lui şi s-au rugat îndelung şi în tăcere. Toți enoriaşii erau de față, privind-o şi aşteptând să-i prezinte condoleanțe.

După câteva minute, l-am văzut pe Pappy furişându-se pe uşă afară.

Deci aşa or să se petreacă lucrurile dacă or să ni se

adeverească temerile cele mai negre, mi-am spus. De la celălalt capăt al lumii, or să ne dea de veste că a murit. Pe urmă prietenii or să se strângă în jurul nostru şi toată lumea o să se pună pe plâns.

Dintr-o dată a început să mă doară gâtul şi mi s-au umezit ochii. Nouă nu poate să ni se întâmple aşa ceva, mi-am zis. Ricky nu conduce niciun Jeep pe-acolo şi, chiar dacă ar face-o, ar avea destulă minte să ocolească minele de teren. Mai mult ca sigur c-o să se întoarcă acasă.

N-aveam chef să observe cineva că plâng, aşa că am ieşit tiptil din clădire tocmai când Pappy se urca în camion, unde m-am suit şi eu. Am stat unul lângă altul şi ne-am uitat câteva minute bune prin parbriz; pe urmă, fără o vorbă, Pappy a pornit motorul şi am luat-o din loc.

Am trecut prin dreptul stației de egrenat. Deşi era tăcută duminică dimineața, în sinea lui fiecare fermier ar fi vrut s-o audă mergând din plin. Instalația funcționa doar trei luni pe an.

Am plecat din oraş fără o destinație precisă, sau cel puțin eu unul nu mă puteam gândi la vreun loc anume. Am mers pe drumuri lăturalnice, neasfaltate şi pline de praf, unde între noi şi rândurile de bumbac nu erau mai mult de doi-trei metri.

Primele cuvinte ale lui Pappy au fost: „Aici trăiesc ai lui Siseo”. A arătat din cap spre stânga, nevrând să ia mâinile de pe volan. În depărtare, aproape invizibilă dincolo de pogoanele pe care creşteau tulpinile de bumbac, se găsea o locuință tipică familiilor de dijmaşi. Acoperişul de tablă ruginită stătea să cadă, terasa din față se povârnise, curtea era murdară, iar bumbacul creştea până aproape de frânghia de rufe. N-am observat nicio mişcare şi mi-a venit inima la loc. Cum îl ştiam pe Pappy, putea să-l apuce cheful să oprească în fața casei şi să provoace un scandal.

Ne-am continuat încet drumul prin lanurile nesfârşite de bumbac. Scăpasem de şcoala de duminică, fapt care mi se părea un răsfăț de necrezut. Maică-mii precis că nu-i plăcuse

treaba asta, dar nu avea să se certe cu Pappy. Chiar ea îmi spusese că el şi Buni simțeau nevoia să mă aibă alături ori de câte ori îşi făceau griji pentru Ricky.

Pappy a zărit ceva şi a încetinit cât a putut de mult.

— Aici stă Embry, a spus el, făcând un nou semn din cap. Îi vezi pe mexicani?

Mi-am întins gâtul, mi-am mijit ochii şi în cele din urma i-am descoperit – patru sau cinci pălării de pai într-o mare de alb, aplecându-se de parcă ne-ar fi auzit şi ar fi vrut să se ascundă.

— Culeg şi duminica? am întrebat.

— Da.

Am accelerat uşor, până când i-am pierdut din vedere.

— Şi ce-o să faci? l-am descusut pe Pappy, ca şi cum ar fi fost încălcată legea.

— Nimic. E treaba lui Embry.

Domnul Embry era slujbaş al bisericii. Îmi venea greu să cred că le dădea voie oamenilor să-i muncească pământul de sabat.

— Poale că nu ştie, ce zici? am întrebat.

— Aşa o fi. Mexicanilor le-ar fi destul de uşor s-o ia frumuşel spre lan după ce pleacă el la biserica, a spus Pappy, dar n-a părut deloc convins.

— Dar nu pot să-şi cântărească singuri bumbacul, am zis, moment în care Pappy a zâmbit de-adevăratelea.

— Ce-i drept, nu pot, a rostit el.

Aşa stând lucrurile, era limpede ca domnul Embry le dădea voie mexicanilor să lucreze duminica. Lumea vorbea despre asta în fiecare toamnă, dar nu-mi imaginam că un diacon atât de bine văzut ca domnul Embry putea comite un păcat atât de grav. Spre deosebire de Pappy, eram şocat.

Bieții mexicani. Îi cărau ca pe vite, îi munceau ca pe sclavi şi le era răpită până şi singura zi de odihnă, în timp ce moşierul se ascundea bine mersi în biserică.

— Să nu batem toba, a spus Pappy, mulțumit că i se confirmase un zvon.

Iaraşi secrete.

* * *

În timp ce ne apropiam de biserică, i-am auzit pe enoriaşi cântând. Până atunci nu rămăsesem niciodată afară în timpul slujbei.

— Am întârziat zece minute, a mormăit Pappy ca pentru sine, deschizând uşa.

Enoriaşii se ridicaseră în picioare şi intonau un cântec, aşa că am reuşit să ne furişăm la locurile noastre fără mare deranj. M-am uitat la părinți mei, dar aceştia nu m-au băgat în seamă. După ce s-a terminat cântecul ne-am aşezat şi m-am trezit încadrat frumuşel de bunici. Chiar dacă Ricky era în pericol, eu unul aveam conştiința faptului că eram apărat.

Reverendul Akers ştia că nu era bine să vorbească despre război şi moarte. A început prin a ne informa solemn despre cele întâmplate cu Timmy Nance, lucru ştiut deja de toată lumea. Între timp, doamna Dockery fusese condusă acasă şi ajutată să-şi revină. Colegele ei de la şcoala de duminică aveau să se ocupe şi de mese. Era momentul ca fiii bisericii să strângă rândurile şi să-şi ajute aproapele, a declarat reverendul.

Avea să fie momentul de glorie al doamnei Dockery, după cum ne dăduserăm seama cu toții.

Dacă insista asupra războiului, reverendul avea să fie nevoit să-i facă față lui Pappy după slujbă, aşa că s-a concentrat asupra mesajului pregătit din timp. Noi, baptiştii, ne mândream cu misionarii pe care-i trimiteam pretutindeni în lume, şi întreaga confesiune declanşase o intensă campanie de strângere de fonduri în sprijinul lor. Despre asta a vorbit fratele Akers, despre cum să cotizăm mai masiv, ca să ne putem trimite şi alți oameni prin India, Coreea, Africa şi China. Iisus ne-a învățat să-i iubim pe toți, în ciuda diferențelor. Şi era de datoria noastră ca baptişti să convertim şi restul lumii.

M-am hotărât să nu dau un ban în plus.

Fusesem învățat să dăruiesc a zecea parte din tot ce câştigam, lucru pe care îl făceam fără strop de entuziasm. Totuşi, aşa scria în evanghelii şi nu aveam cum să mă pun de-a curmezişul. Numai că fratele Akers cerea ceva în plus, o sumă oferita de bunăvoie, iar în ce mă priveşte socotise greşit. Nu eram dispus să dau un sfanț pentru Coreea. Eram sigur că restul Chandlerilor îmi împărtăşeau punctul de vedere. Şi nu doar ei, ci probabil că toți enoriaşii.

În dimineața asta reverendul era cumpătat în vorbe. Predica despre iubire şi milostenie, nu despre păcate şi moarte, dar nu cred că era foarte convins de ceea ce spunea. Cum atmosfera era mai potolită ca de obicei, am început să moțăi.

După slujbă n-am mai avut chef de taclale. Adulții s-au dus glonț la camion şi am plecat în grabă. La marginea oraşului, tata m-a întrebat:

— Unde-ai fost cu Pappy?

— Am dat o raită, am răspuns.

— Pe unde?

Am arătat spre est şi am zis:

— Pe-acolo. Nu ne-am dus undeva anume. Cred c-a vrut să scape de biserică, atâta tot.

Tata a dat din cap, de parca i-ar fi părut rău că nu venise cu noi.

* * *

Duminică seara, pe când terminam de mâncat, am auzit o bătaie slabă la intrarea din spate. Tata era cel mai apropiat de uşă, aşa că a ieşit pe terasa din dos şi i-a găsit pe Miguel şi pe Cowboy.

— Mamă, e nevoie de tine, a spus el, iar Buni a ieşit valvârtej din bucătărie, urmată de noi, ceilalți.

Cowboy îşi scosese cămaşa; partea stângă a pieptului i se umflase şi arăta foarte urât. Aproape că nu putea să ridice mâna stângă, iar când Buni l-a silit s-o facă, s-a strâmbat de durere. Mi-a fost milă de el. Ava o rană unde fusese lovit cu

mingea de base-ball.

— N-or să-ți iasă oasele, a spus ea.

Mama a adus o oală cu apă şi o faşă. După câteva minute, Pappy şi tata s-au plictisit şi au plecat. Mi-am dat seama că se gândeau în ce fel le putea fi afectată producția de accidentarea mexicanului.

Buni se simțea cel mai bine când făcea pe doctorul, iar Cowboy a avut parte de tot tacâmul. După ce i-a pansat rana, l-a pus să se întindă pe terasa din spate, cu capul pe o pernă de pe canapeaua noastră.

— Trebuie să stea nemişcat, i-a spus ea lui Miguel.

— Cât te doare? a întrebat el.

— Nu cine ştie, a răspuns Cowboy, clătinând din cap. Engleza lui ne-a surprins pe toți.

— Mă-ntreb dac-ar fi bine să-i dau un calmant, a chibzuit Buni, uitându-se la mama.

Calmantele lui Buni erau mai rele decât cele mai urâte fracturi, aşa că i-am aruncat o privire îngrozită lui Cowboy. Acesta m-a înțeles întocmai şi a spus:

— Nu, fără medicamente.

Buni a pus gheață din bucătărie într-un săculeț de pânză şi i l-a aşezat uşor pe coastele umflate.

— Ține-aşa, a zis ea, punându-i brațul stâng peste săculeț. La atingerea gheții, corpul i-a înțepenit dintr-o dată, destinzându-i-se însă treptat, pe măsura ce se instala amorțeala. După câteva clipe, apa a început să-i şiroiască pe piele, picurând pe lemnul terasei. Cowboy a închis ochii şi a inspirat adânc.

— Mulțumesc, a spus Miguel.

— *Gracias,* am rostit, iar Miguel mi-a surâs.

I-am lăsat pe cei doi acolo şi ne-am strâns pe terasa cealaltă, la un pahar de ceai de la gheață.

— Şi-a rupt coastele, i-a spus Buni lui Pappy, care se aşezase pe balansoarul de pe terasă şi îşi făcea digestia.

Lui Pappy nu-i venea să vorbească, însă după câteva secunde de tăcere a scos un mormăit şi a zis:

— Păcat.

— Trebuie sa meargă la doctor.

— Şi ce să-i facă doctorul?

— Poate că are vreo hemoragie internă.

— Poate ca n-are.

— S-ar putea să fie periculos.

— Dac-ar fi avut hemoragie internă, la ora asta ar fi fost mort, nu?

— Nu începe vorbă, a întărit tata.

Aici era vorba de două lucruri. În primul rând şi-n primul rând, bărbaţii erau îngroziţi la gândul că trebuia plătit un doctor, în al doilea, dar aproape la fel de important, amândoi luptaseră în tranşee. Văzuseră membre desprinse de corp, cadavre mutilate şi oameni fără mâini sau picioare, şi nu aveau răbdare pentru fleacuri. Rănile uşoare şi fracturile se numărau printre riscurile obişnuite ale vieţii. Strângeai din dinţi şi mergeai mai departe.

Buni şi-a dat seama că nu avea cum să se impună.

— Dacă moare, o să fie din cauza noastră.

— N-o să moară, Ruth, a spus Pappy. Şi dacă până la urmă se duce, nu suntem noi de vină. Hank i-a rupt coastele.

Mama s-a dus înăuntru. Iar nu se simţea bine şi am început să-mi fac griji pentru ea. Cineva a început să vorbească despre bumbac, moment în care am plecat de pe terasă.

M-am dus pe furiş în spate, unde Miguel stătea la mică distanţă de Cowboy. Amândoi păreau adormiţi. M-am strecurat în casă şi m-am dus să văd ce face mama. Am găsit-o întinsă în pat, cu ochii deschişi.

— Ţi-e bine, mami? am întrebat-o.

— Sigur, Luke. Nu-ţi face probleme pentru mine.

Ar fi spus asta indiferent cât de rău s-ar fi simţit. M-am aplecat pe marginea patului timp de câteva secunde, iar înainte să plec am întrebat-o:

— Precis te simţi bine?

M-a bătut uşurel pe braţ şi mi-a zis:

— Precis, Luke.

Am intrat în camera lui Ricky ca să-mi iau mănuşa şi mingea de base-ball. Când am ieşit tiptil din bucătărie, Miguel plecase. Cowboy stătea la marginea terasei, cu picioarele atârnîndu-i peste scânduri şi ţinând apăsată gheaţa pe rană cu braţul stâng. Ma speria în continuare, dar mă îndoiam că putea să-mi facă vreun rău în halul în care era.

Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât şi mi-am pregătit bâta, aceeaşi care-i rupsese coastele.

— Cum arunci liftatele alea? l-am întrebat.

Figura lui duşmănoasă s-a destins, după care aproape că a zâmbit.

— Du-te acolo, a spus el, arătând spre iarba de lângă terasă. Am sărit jos şi am rămas lângă genunchii lui. Cowboy a prins mingea de base-ball, cu degetul mare şi arătătorul fixate chiar pe cusătură.

— Aşa, a zis el.

Era exact aceeaşi priză pe care o învăţasem de la tata.

— Şi pe urmă-i dai drumul scurt, a spus el, răsucindu-şi încheietura, în aşa fel încât degetele să se afle sub minge în secunda aruncării.

Nu era nimic nou. Am luat mingea şi am fâcut exact cum îmi arătase.

M-a privit fără un cuvânt. Umbra aceea de zâmbet dispăruse şi mi s-a părut că are dureri mari.

— Mulţam, am spus.

Abia a putut să dea uşor din cap.

Pe urma ochii mi-au căzut asupra lamei de cuţit al cărei vârf ieşise printr-o gaură de la buzunarul pantalonilor lui de lucru. Nu m-am putut abţine şi m-am zgâit la ea. Mi-am ridicat ochii spre el, după care ne-am uitat amândoi la armă. Încet, Cowboy a scos-o din buzunar. Mânerul era neted şi verde-închis, cu nişte modele lucrate cu migală. L-a ridicat ca să-l văd mai bine, iar apoi a apăsat pe buton şi lama a ţâşnit în faţă. Am auzit sunetul acela sec şi m-am dat înapoi speriat.

— De unde l-ai luat? l-am descusut.

O întrebare prostească, la care n-a catadicsit să-mi răspundă.

— Mai fă-o o data, am spus.

Fulgerător, şi-a lipit lama de picior, repliind-o la loc în mâner, dupa care mi-a fluturat cuțitul prin dreptul ochilor şi a făcut lama să țâşnească din nou.

— Pot să-ncerc şi eu? am întrebat. Cowboy a clătinat hotărât din cap.

— Ai împuns pe cineva cu el?

Şi-a apropiat cuțitul de corp şi mi-a aruncat o privire urâtă.

— Pe mulți, a zis el.

Văzusem destul. M-am retras de-a-ndărătelea şi pe urmă m-am dus în spatele hambarului, unde puteam să fiu singur. Am aruncat mingea în sus timp de o oră, sperând cu disperare s-o văd pe Tally îndreptându-se din nou spre golfuleț.

Capitolul 14

În fiecare dimineața de luni ne adunam în linişte lângă tractor. Aş fi dat orice să mă furişez la loc în casă, să mă vâr în patul lui Ricky şi să dorm câteva zile. Fără bumbac, fără Hank Spruill şi fără nimic de natura să-mi amărască viața. „Ne odihnim la iarnă", îi plăcea să spună lui Buni, şi avea dreptate. După ce strângeam bumbacul şi intram cu plugul, mica noastră fermă hiberna pe durata anotimpului rece.

Numai că, la jumătatea lui septembrie, temperaturile scăzute erau un vis îndepărtat. Pappy, domnul Spruill şi Miguel se adunau în apropierea tractorului şi vorbeau însufleţit, pe când noi ceilalți încercam să ascultăm. Mexicanii aşteptau, grupați la mica distanță. Conform planului de bătaie, aveau să înceapă cu bumbacul de lângă şură, ceea ce însemna că puteau merge pe jos până la marginea lanului. Noi, cei din Arkansas, aveam să ne punem pe treaba ceva mai departe, iar remorca de bumbac avea să fie un fel de element de demarcație între cele doua grupuri. Era neapărată nevoie să existe o distanța asigurătoare între Hank şi Cowboy, altminteri s-ar fi făcut din nou moarte de om.

— Nu mai vreau buclucuri, l-am auzit pe Pappy.

Ştiam cu toții că nimeni nu l-ar fi putut convinge pe Cowboy să renunțe la cuțitul din buzunar şi, chiar dacă Hank era sărac cu duhul, ne îndoiam că ar fi putut fi atât de tâmpit încât să-l atace din nou. Dimineața, în timp ce luam micul dejun, Pappy presupusese că mai erau şi alți mexicani înarmați, nu doar Cowboy. La prima mişcare greşită a lui Hank, n-ar fi fost de mirare să înceapă sa zboare cuțitele încoace şi-ncolo. Lucrul asta fusese discutat şi cu domnul Spruill, care îl asigurase pe Pappy că nu aveau să mai apară probleme. Atâta doar că nu prea mai credea nimeni că Hank putea fi ținut în frâu, de domnul Spruill sau de altcineva.

Azi-noapte plouase până târziu, dar lanul arăta ca de obicei; bumbacul era uscat, solul aproape prăfos. Însă ploaia

fusese percepută de Pappy şi de tata ca un ultim avertisment referitor la iminența inundațiilor, iar de la neliniştea celor doi se molipsiseră şi ceilalți.

Recoltele noastre erau aproape perfecte şi mai aveam doar câteva saptămâni de cules, înainte să se deschidă cerurile. Când tractorul se oprea lângă remorca pentru bumbac, ne inşfăcam repede sacii şi dispăream printre tulpini. Spruillii nici nu râdeau, nici nu cântau, iar dinspre grupul îndepărtat al mexicanilor nu răzbătea niciun sunet. Până şi eu renunțasem să mai trag vreun pui de somn. Culegeam cât puteam de repede.

Soarele se înălța repede şi încingea roua de pe capsulele de bumbac. Aerul greu mi se lipea de piele şi îmi muia salopeta, iar de pe bărbie îmi curgeau picături de sudoare. Avantajul relativ al staturii mici era acela că majoritatea tulpinilor erau mai înalte ca mine; în felul ăsta, lucram pe jumătate la umbră.

* * *

Dacă mai trăgeam tare două zile, puteam să umplem remorca. Pappy era cel care mergea cu ea la oraş; întotdeauna el, niciodată tata. La fel ca în cazul grădinăritului maică-mii, era una dintre muncile care fuseseră repartizate cu mult înainte de venirea mea pe lume. De obicei îl însoțeam pe Pappy, lucru care îmi făcea întotdeauna plăcere, fiindcă însemna o plimbare la oraş, chit că nu ajungeam decât la stația de egrenat.

După ce-am cinat repede, am intrat cu camionul în lan şi am închis remorca. Pe urmă ne-am urcat pe la margini şi am strâns zdravăn prelata, ca să nu zboare nicio capsulă de bumbac. Era o adevărată crimă să risipeşti fie şi câteva grame dintr-un lucru pentru strângerea căruia trudiserăm atât de mult.

Pe când ne întorceam acasă, i-am văzut pe mexicani strânşi laolaltă în spatele şurii şi mâncându-şi încet porțiile de tortilla. Tata era în magazia de unelte şi peticea unul

dintre cauciucurile din față ale tractorului John Deere. Femeile spălau vasele. Pappy a oprit brusc camionul.

— Rămâi aici, mi-a spus el. Mă-ntorc imediat. Uitase ceva.

Când a ieşit din casă, îşi ducea în mână arma cu țeava retezată, pe care a pus-o sub scaunul şoferului fără un cuvânt.

— Mergem la vânătoare? am întrebat, ştiind prea bine ca nu aveam să capăt vreun răspuns.

Afacerea Siseo nu fusese discutată nici la cină, nici pe terasa din față. Cred că adulții se înțeleseseră să nu mai aducă vorba despre ea, cel puțin nu când eram şi eu acolo. Însă puşca te trimitea cu gândul la o mulțime de posibilități.

M-am gândit într-o clipită la un duel armat, ca în filmele cu Gene Autry, care ar fi putut avea loc la stația de egrenat. De o parte ar fi fost, bineînțeles, băieții buni, adică fermierii, trăgând întruna şi punându-se la adăpost în spatele remorcilor; de cealaltă parte, răspunzând la foc tot cu foc, răii – frații Siseo şi prietenii lor. Bumbacul proaspăt strâns ar fi zburat prin aer, în timp ce remorcile încasau glonț după glonț. Ferestre făcute țăndări, camioane explodând – exact ca pe ecran. La ora când am fi trecut pe podul de peste râu, locul din jurul stației de egrenat ar fi fost înțesat de cadavre.

— Ai de gând sâ-mpuşti pe cineva? am întrebat, străduindu-mă să-l fac pe Pappy să spună ceva.

— Vezi-ți de-ale tale, a răspuns el repezit şi a schimbat viteza.

Poate că avea de reglat nişte socoteli cu cineva care-l insultase. Acest fapt mi-a adus în minte una dintre poveştile preferate ale Chandlerilor. Când Pappy era mult mai tânăr, lucra pământul cu o pereche de catâri, cum făceau toți fermierii. Asta se întâmpla cu mult înainte de apariția tractoarelor, când toate muncile agricole erau făcute de om şi de animale. Un neisprăvit de vecin pe nume Woolbright l-a văzut pe Pappy într-o bună zi pe câmp şi şi-a dat seama că avea mari probleme din cauza catârilor. Din ce zicea el, Pappy le lovea pe bietele dobitoace peste cap cu un ditamai

ciomagul. Mai târziu, pe când se afla la ceainărie şi le povestea celorlalți, Woolbright a mai zis: „Dacă aş fi avut un sac de pânză muiat în apă, i-aş fi arătat eu lui Eli Chandler”. Cuvintele au circulat din gură în gură, iar Pappy a aflat ce spusese Woolbright. Câteva zile mai târziu, după o zi lungă şi toridă pe câmp, Pappy a luat un sac de pânză, l-a lăsat să stea într-o găleată cu apă, a renunțat la cină şi a mers pe jos cinci kilometri până acasă la neisprăvit. În funcție de povestitor, distanța putea fi de opt sau chiar de doisprezece kilometri.

După ce-a ajuns, i-a strigat lui Woolbright să iasă din casă şi să pună lucrurile la punct. Acesta tocmai îşi termina cina şi nu se mai ştie dacă avea sau nu o droaie de copii. Oricum, s-a apropiat de uşă, a aruncat un ochi în curtea din față şi a decis că era mai sigur dacă rămânea înăuntru.

Pappy i-a strigat de câteva ori să iasă. „Ți-am adus sacul de pânză, Woolbright! a răcnit el. Acum fă-te-ncoace şi termină treaba!”

Woolbright s-a retras şi mai mult în casă, iar după ce şi-a dat seama că nici prin cap nu-i trecea să iasă, Pappy a aruncat sacul îmbibat de apă prin plasa de protecție de la intrare. Pe urmă s-a întors pe jos acasă – cinci, opt sau doisprezece kilometri – şi s-a vârât în pat fără să mănânce.

Auzisem povestea suficient de des ca s-o consider adevărată. Se convinsese până şi mama. Eli Chandler fusese un scandalagiu cu sânge fierbinte în tinerețe, şi chiar şi acum, la şaizeci de ani, îi sărea muştarul din orice.

Însă n-ar fi ucis decât în legitimă apărare. Şi prefera să-şi folosească pumnii sau arme mai puțin amenințătoare, ca de pildă sacii de pânză îmbibați de apă. Puşca o avea la el pentru orice eventualitate. Nu de alta, dar ai lui Siseo erau nebuni.

Când am ajuns, stația de egrenat huruia. O mulțime de remorci aşteptau la rând în fața noastră şi mi-am dat seama că aveam de stat câteva ore bune. Când Pappy a oprit motorul şi a bătut darabana cu degetele pe volan, era deja întuneric. Cardinals aveau meci, iar eu ardeam de nerăbdare să mă

întorc acasă.

Înainte să coboare din camion, Pappy a aruncat o privire remorcilor, camioanelor şi tractoarelor, uitându-se apoi la muncitorii angajaţi peste vară şi la cei de la staţia de egrenat care îşi vedeau de treabă. Căuta un motiv de scandal, dar, negăsind niciunul, a spus într-un târziu:

— Mă duc să văd care-i treaba. Rămâi aici.

L-am urmărit cu privirea, în timp ce-şi târşâia picioarele pe drumul neasfaltat, până în dreptul unui grup de bărbaţi strânşi la intrarea în birou. A rămas o vreme acolo, vorbind şi ascultând. Un alt grup se strânsese lângă o remorcă aflată undeva în faţa noastră, unde mai mulţi tineri fumau, stăteau la taclale şi aşteptau. Deşi staţia de egrenat era centrul de activitate al oraşului, lucrurile mergeau încet.

La un moment dat am surprins o siluetă care s-a ivit de undeva din spatele camionului nostru.

— Hai noroc, Luke, a rostit un glas care m-a făcut să tresar. Când m-am răsucit pe călcâie, am dat cu ochii de faţa prietenoasă a lui Jackie Moon, un băiat ceva mai mare din partea de nord a oraşului.

— Salut, Jackie, am spus, uşurat din cale-afară.

Pentru o fracţiune de secundă, îmi trecuse prin cap că fraţii Siseo organizaseră o ambuscadă. Jackie s-a sprijinit de bara din faţă, cu spatele la staţia de egrenat, şi a dat la iveală o ţigară pe care apucase deja să şi-o ruleze.

— Vreo veste de la Ricky? a întrebat el. Mi-am aţintit privirile asupra ţigării.

— În ultima vreme, nu, am răspuns. Am primit o scrisoare acum două săptămâni.

— Cum îi merge?

— Cred că bine.

A scăpărat un chibrit de portiera camionului şi şi-a aprins ţigara. Era un băiat înalt, slab şi fusese vedeta echipei de baschet a liceului din Monette de când îl ştiam. Jucase cu Ricky, până când acesta fusese prins fumând în spatele şcolii. Antrenorul, un veteran care îşi pierduse un picior în război, îl

dăduse afara din echipa. Pappy se agitase o săptămână întreagă la ferma Chandler, amenințând că o să-l omoare pe fiul cel mic al antrenorului. După aceea Ricky îmi spusese între patru ochi că oricum se plictisise de baschet. Ar fi vrut să joace fotbal, dar liceul din Monette nu putea să-şi facă echipă din cauză că băieții aveau de cules bumbacul.

— S-ar putea să mă duc şi eu, a spus Jackie.

— În Coreea?

— Da.

Aş fi vrut să-l întreb de ce credea că e nevoie de el în Coreea. Oricât mă enerva strânsul bumbacului, preferam să trudesc în lan decât să se tragă asupra mea.

— Şi baschetul? am întrebat.

Umbla o vorbă cum că Arkansas State dorea să-l transfere pe Jackie.

— Mă las de şcoală, a spus el, scoțând pe gură un norişor de fum.

— De ce?

— Mi-a ajuns. Dacă pun şi întreruperile, am tot fost la şcoala vreo doişpe ani. Mai mult decât toți ăilalți din familie. Cred c-am învățat destul.

La noi în ținut, copiii renunțau mereu la şcoală. Încercase şi Ricky de câteva ori, iar în cele din urmă pe Pappy nu-l mai interesase. Buni, pe de alta parte, pusese piciorul în prag, aşa că până la urmă Ricky absolvise cursurile.

— O groază de băieți sunt împuşcați acolo, a zis el, cu ochii pierduți undeva în zare.

Nu-mi plăcea să aud aşa ceva, motiv pentru care n-am spus nimic. Jackie şi-a terminat țigara şi şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Cic-ai văzut cafteala aia cu frații Siseo, a rostit el, evitând şi de data asta să se uite la mine.

Bănuiam că la un moment dat în timpul deplasării în oraş avea să vină vorba şi despre încăierare. Mi-am adus aminte de tata, care mă avertizase solemn să nu care cumva să discut incidentul cu cineva.

Dar în Jackie puteam să am încredere. Doar crescuse alături de Ricky.

— Au văzut-o mulți, am spus.

— Mda, dar nu vorbeşte nimeni. Ăia de pe dealuri nu scot o vorbă fiindcă-i unul de-ai lor. Cei de-aici îşi țin pliscul fiindcă Eli le-a zis să tacă. Cel puțin asta-i versiunea lor.

L-am crezut. Nu mă îndoiam câtuşi de puțin că Eli Chandler se folosise de frații baptişti ca să pună batista pe țambal, cel puțin până se strângea tot bumbacul.

— Şi ai lui Siseo? am întrebat.

— Nu i-a mai văzut nimeni. Merg pe burtă. Au avut înmormântarea vinerea trecută. Au săpat singuri groapa şi l-au înmormântat în spate, dincolo de casa de rugăciuni a sectanților. Stick e cu ochii pe ei ca pe butelie.

A urmat o nouă tăcere, în timp ce stația de egrenat vuia în spatele nostru. Jackie şi-a mai răsucit o țigară, iar într-un târziu a spus:

— Te-am văzut acolo, la bătaie.

M-am simțit de parcă aş fi fost surprins comițând o crimă. N-am găsit altceva mai bun de zis decât:

— Aşa, deci.

— Te-am văzut cu ăla mic al lu' Pinter. Iar când delureanu' ăla a pus mâna pe țeavă, m-am uitat la voi doi şi mi-am spus: „Puştii ăştia n-ar trebui să vadă aşa ceva". Şi am avut dreptate.

— Tare-aş vrea să nu fi văzut nimic.

— Şi eu la fel, a zis Jackie, slobozind un rotocol perfect de fum.

M-am uitat în direcția stației de egrenat, ca să fiu sigur că Pappy nu se afla prin apropiere. Rămăsese înăuntru, probabil în birouaşul unde proprietarul stației îşi ținea toate hârțoagele. Între timp sosiseră şi alte remorci, care parcaseră în spatele nostru.

— Ai vorbit cu Stick? l-am întrebat pe Jackie.

— Nț. Şi nici n-am de gând. Tu?

— Da. A venit la noi acasă.

— A stat de vorbă cu delureanu'?

— Da.

— Înseamnă că Stick ştie cum îl cheamă?

— Aşa cred.

— De ce nu l-a arestat?

— Nu sunt sigur, i-am zis c-au fost trei contra unu. Jackie a bombănit şi a tras un scuipat în bălării.

— Aşa e, au fost trei contra unu', numai că nu era cazul să se facă moarte de om. Nu-i înghit defel pe-ai lui Siseo, aşa cum nu-i înghite nimeni, dar n-avea niciun rost să-i bată în halul ăla.

N-am spus nimic. Jackie a tras din ţigară şi a continuat să vorbească, în timp ce fumul îi ieşea şi pe nas, şi pe gură.

— Era roşu ca focu' la faţă, îi luceau ochii şi dintr-o dată s-a oprit şi s-a uitat la ei, de parcă l-ar fi prins de mână o stafie şi l-ar fi făcut să termine. Pe urmă s-a dat înapoi, s-a îndreptat din şale şi le-a aruncat o privire, de-ai fi zis că altcineva făcuse toata porcăria. După aia a luat-o din loc şi s-a pierdut pe strada mare, în timp ce ăilalţi fraţi Siseo şi oamenii lor dădeau fuga să vadă ce păţiseră băieţii. Au împrumutat camioneta lui Roe Duncan şi i-au dus acasă. Jerry nu şi-a mai venit în fire. Roe l-a repezit chiar el la spital în toiul nopţii, dar cică murise deja când a ajuns cu el acolo. Fractură craniană. Noroc că n-au mierlit-o şi ceilalţi doi. I-a bătut la fel de rău ca pe Jerry. N-am mai văzut aşa ceva de când mă ştiu.

— Nici eu.

— În locu' tău, m-aş ţine departe de cafturi o vreme. Eşti prea tânăr.

— Nu-ţi face griji.

M-am uitat spre staţia de egrenat şi l-am văzut pe bunicul meu.

— Uite-l pe Pappy, am zis. Jackie a strivit ţigara sub picior.

— Nu ciripi la nimeni ce ţi-am zis, bine?

— Sigur.

— Nu vreau să am de-a face cu delureanu' ăla.

— O să tac chitic.

— Saluta-l pe Ricky din partea mea. Spune-i să-i țină-n loc până ajung şi eu.

— S-a făcut, Jackie, l-am asigurat, după care a disparut la fel de discret cum venise.

Încă o porție de secrete.

Pappy a fixat peretele remorcii şi a urcat la volan.

— Doar n-o să aşteptam trei ore, a mormăit el şi a pornit motorul.

S-a îndepărtat de stația de egrenat şi a părăsit oraşul. La un moment dat în puterea nopții, un muncitor de la stație avea să cupleze un tractor mic la remorca noastră şi să-l tragă după el. Bumbacul avea să fie înghițit de stația de egrenat, iar după o oră aveau să iasă două baloturi perfecte. Acestea aveau să fie cântărite, iar pe urma avea să se ia câte o mostră din fiecare, ca să poată fi evaluate de cumpărătorii de bumbac. După micul dejun, Pappy avea să se întoarcă la stația de egrenat ca să recupereze remorca. Avea să cerceteze baloturile şi mostrele, după care avea să descopere cine ştie ce alt motiv de îngrijorare.

* * *

A doua zi a sosit o scrisoare de la Ricky. Buni o pusese pe masa din bucătărie, ca s-o vedem cu toții de îndată ce intram pe uşa din spate, târându-ne picioarele şi ținându-ne cu mâinile de şale după o zi de lucru. Culesesem treizeci şi şapte de kilograme, un record absolut pentru un copil de şapte ani, deşi recordurile erau imposibil de controlat din cauză că oamenii – şi îndeosebi copiii – minteau vârtos. Era o perioadă când atât Pappy, cât şi tata culegeau aproape două sute cincizeci de kilograme în fiecare zi.

Buni îngâna un cântec şi zâmbea, aşa că ne-am dat seama că scrisoarea aducea veşti bune. Ne-a luat-o din fața ochilor şi ne-a citit-o cu voce tare. De fapt, cred că apucase deja s-o învețe pe de rost.

Dragă mami, tati, Jesse, Kathleen şi Luke,

Sper că acasă totul merge bine. N-am crezut niciodată c-o să-mi fie dor să culeg bumbac, dar tare-aş vrea să fiu cu voi. Îmi e dor de toate – de fermă, de puiul prăjit, de Cardinals. Vă vine să credeți c-o să ia Dodgers campionatul şi anul ăsta? Mi se face rău când mă gândesc.

Oricum, aici îmi merge bine. Lucrurile s-au potolit. Nu mai suntem pe front. Unitatea mea s-a retras şapte-opt kilometri şi am început să recuperăm câte ceva din somnul de care n-am avut parte până acum. Ne e destul de cald, suntem odihniți, mâncăm bine, iar acum nu mai țipă nimeni la noi şi nici noi nu ne mai rățoim la nimeni.

Cred că nu mai am mult şi mă întorc acasă. Se pare că lucrurile se calmează treptat. Am auzit că ar sta să înceapă nişte convorbiri pentru încheierea păcii, aşa că le ținem pumnii celor care se duc să discute.

Am primit ultimele scrisori de la voi şi mi-au prins tare bine. Scrieți-mi în continuare. Luke, a ta a fost niţeluş cam scurtă, pune mâna şi trimite-mi una mai lungă.

Trebuie să fug. Vă iubesc pe toți,
Ricky

Am dat scrisoarea din mână în mână, am mai citit-o de câteva ori, iar pe urmă Buni a vârât-o într-o cutie de trabucuri de lângă radio. Toate scrisorile lui Ricky se aflau acolo, şi nu de puține ori ni se întâmpla să intrăm noaptea în bucătărie şi să dăm peste Pappy sau Buni, care le citeau pentru a nu şti câta oară.

Noua scrisoare ne-a făcut să uităm de crampele musculare şi de arsuri. Am mâncat în mare grabă, ca să putem să ne punem cu toții mintea la contribuție şi să-i răspundem lui Ricky.

Folosindu-mă de tăblița de scris Big Chief şi de un creion,

i-am povestit totul despre Jerry Siseo şi Hank Spruill, fără să uit vreun amănunt. Sânge, țeava făcuta țăndări, Stick Powers, toate cele. Nu ştiam cum se scriu o mulțime de cuvinte, aşa că am mers pe ghicite. Dacă exista cineva dispus să-mi ierte greşelile de scris, acela era Ricky. Cum nu voiam să afle ceilalți ca duceam vorba despre cele petrecute până hăt departe în Coreea, mi-am acoperit tăblița cum am putut mai bine.

Au fost compuse cinci scrisori în acelaşi timp, care sunt sigur că îi prezentau lui Ricky aceleaşi evenimente din mai multe puncte de vedere. În timp ce scriam, adulții spuneau tot felul de poveşti amuzante. Era unul dintre puținele momente de fericire din timpul culesului. Pappy a dat drumul la radio şi am prins în direct meciul celor de la Cardinals, în timp ce scrisorile noastre se lungeau tot mai mult.

Cum stăteam aşezați la masa din bucătărie, râzând, scriind şi ascultând transmisia meciului, nu aveam nicio umbră de îndoiala că Ricky avea să se întoarcă acasă în scurt timp.

Doar aşa spusese.

Capitolul 15

Joi după-amiază, mama a venit să mă caute în lan şi mi-a spus că e nevoie de mine în grădină. Mi-am dat jos cu bucurie sacul din cârcă şi i-am lăsat pe ceilalți truditori pierduți printre şirurile de bumbac. Ne-am îndreptat spre casă, răsuflând uşurați amândoi fiindcă mai scăpaserăm de o zi de muncă.

— Trebuie să mergem la Latcheri, mi-a spus ea pe drum. Îmi fac multe griji pentru ei. S-ar putea să le fie foame.

Latcherii aveau o grădină, dar nu era foarte mare. Mă îndoiam că făcea cineva foamea. În mod sigur nu aveau de dat şi altora, dar nu auzisem să flămânzească nimeni în Craighead County. Până şi cei mai săraci dijmaşi izbuteau să cultive roşii şi castraveți. Fiecare familie de fermieri avea câteva găini care făceau ouă.

Însă mama ținea morțiş s-o vadă pe Libby, în aşa fel încât zvonurile care circulau pe seama ei să fie confirmate sau dezmințite.

Pe când intram la noi în grădina, mi-am dat seama ce avea de gând. Dacă ne-am fi grăbit şi am fi ajuns acasă la Latcheri înainte de sfârşitul zilei de muncă, părinții fetei şi droaia de copii ar fi fost la câmp. În cazul în care Libby ar fi fost într-adevâr gravidă, ar fi rămas acasă, probabil de una singură. N-ar fi avut încotro şi ar fi trebuit să iasă şi să ia legumele pe care i le aduceam. Ne stătea la îndemână să-i găsim punctul slab şi s-o copleşim cu bunătatea noastră creştină, în timp ce protectorii ei erau plecați. Planul era strălucit.

Sub stricta supraveghere a maică-mii, am început să culeg roşii, castraveți, mazăre, fasole neagră şi porumb – adică aproape tot ce aveam în grădină.

— Ia şi roşioara aia de acolo, Luke, din dreapta ta, o auzeam spunându-mi din când în când. Nu, nu, mazărea de acolo mai trebuie să stea. Nu, castravetele ăla înca nu e bun de masă.

Deşi de multe ori strângea singură produsele, prefera să îndeplinească rolul de supraveghetor. Echilibrul grădinii putea fi păstrat doar dacă i se permitea să se distanțeze, să vadă totul detaşat şi, cu un ochi de artist, să dirijeze eforturile mele sau ale lui taică-meu în direcția culesului roadelor de pe araci sau tulpini.

Eu unul detestam grădina, dar în clipa aia aveam o boală şi mai mare pe lan. Orice era mai bun decât strânsul bumbacului.

În timp ce mă întindeam după un ştiulete de porumb, am văzut printre tulpini ceva care m-a făcut să încremenesc. Dincolo de grădină se afla un petic umbros de iarbă, prea mic ca să te poți juca pe el şi prin urmare nefolositor. Lângă el se întindea zidul estic al casei noastre, partea care nu se vedea de pe drum. Pe peretele vestic se găseau uşa de la bucătărie, iar lângă el locul unde ne parcam camionul, cărăruile care duceau spre şură, acareturile şi terenul. Toate aveau loc în partea de vest; la est era linişte şi pace.

În colț, într-un locşor vizibil exclusiv din grădină şi doar cu mari eforturi, cineva zugrăvise o porțiune din partea de jos. O tencuise cu alb. Restul casei avea acelaşi cafeniu-deschis dintotdeauna, aceeaşi culoare mohorâtă a vechilor scânduri de stejar.

— Ce e, Luke? m-a întrebat mama.

Nu se grăbea niciodată în grădină, fiindcă acolo îşi găsea de fiecare dată refugiul, însă astăzi pusese la cale o ambuscadă şi fiecare minut conta.

— Nu ştiu, am răspuns, rămânând nemişcat.

S-a apropiat de mine şi s-a uitat printre tulpinile de porumb care îi mărgineau şi-i străjuiau grădina, iar în clipa când a dat cu ochii de porțiunea tencuită a înlemnit şi ea.

Vopseaua era groasă la colț, dar se subțiase în acea parte a scândurii dinspre spatele casei. Era limpede că treaba încă nu fusese terminată. Cineva se apucase să ne tencuiască locuința.

— E Trot, a spus mama încet, cu un zâmbet înfiripat

discret în colțul gurii.

Nu mă gândisem la el şi nu avusesem când să-l consider răspunzător, dar m-am lămurit imediat că el era zugravul misterios. Cine altcineva ar fi putut fi? Cine mai pierdea vremea toată ziua prin curtea din față, fără să facă nimic, în timp ce noi ceilalți trudeam în lan? Cine ar fi lucrat atât de încet? Cine ar fi fost atât de tălâmb încât să-i tencuiască omului casa fără să-i ceară voie?

Acelaşi Trot urlase la Hank, spunându-i să termine cu porcăriile pe seama căsuței noastre sărăcăcioase şi netencuite. El şi nu altul îmi sărise în ajutor.

Dar de unde avea Trot bani să cumpere vopsea? Dar întâi şi-ntâi, de ce să facă una ca asta? Uf, erau o sumedenie de întrebări.

Mama s-a dat un pas înapoi, după care a ieşit din grădină. M-am ținut după ea până la colțul casei, unde am cercetat amândoi vopseaua. După aceea mama s-a uitat atent prin curtea din față. Trot se făcuse nevăzut.

— Ce facem? am întrebat.

— Deocamdată, nimic.

— Îi spui cuiva?

— O să stau de vorbă cu taică-tău. Până atunci, să păstram secretul.

— Parcă ziceai că secretele le fac rău băieților.

— Fac rău când nu le spui părinților.

Am umplut două coşuri de răchită cu legume şi le-am încărcat în camion. Mama se suia la volan cam o dată pe lună. Se descurca fără probleme cu camionul lui Pappy, dar îi era cu neputință să conducă destinsă. S-a prins vitejeşte cu mâinile de volan, a ambreiat şi a răsucit cheia în contact. Ne-am zgâlțâit de câteva ori, ba în față, ba în spate, şi chiar am pufnit în râs pe când camionul se întorcea încet. În timp ce plecam, l-am văzut pe Trot pitit sub camionul Spruillilor şi urmărindu-ne cu privirea de după una dintre roțile din spate. După ce-am ajuns la râu, nu ne-a mai ars de glume.

— Ține-te bine, Luke, a spus mama, încetinind şi

aplecându-se peste volan, cu ochii măriți de teamă.

De ce Dumnezeu să mă țin? Era un pod simplu, cu o singură bandă şi fără balustradă. Dacă mama pierdea direcția, ne înecam amândoi.

— Hai că poți, mami, am spus, fără să par foarte convins.

— Sigur că pot, a întărit mama.

Mai trecusem şi altădată podul cu ea şi de fiecare dată fusese o aventură. Ne-am târât cu inima cât un purice, temându-ne amândoi să ne uităm în jos. Ne-am ținut răsuflarea până am ajuns pe malul celălalt.

— Bravo, mami, am zis.

— N-a fost cine ştie ce, a spus ea, expirând îndelung.

La început n-am văzut nici urmă de Latcheri în lan, dar când ne-am apropiat de casă am zărit un grup de pălării de pai undeva printre şirurile de bumbac, la celalalt capăt al câmpului. Nu mi-am dat seama dacă ne auziseră, dar nu s-au oprit din lucru. Am parcat lângă terasa din față, iar praful stârnit a început să se lase uşor în jurul camionului. Nici n-am apucat să ne dam jos că am vazut-o pe doamna Latcher coborând treptele din față şi ştergându-se neliniştită pe mâini cu un fel de cârpă. Părea că vorbeşte singură şi arăta foarte îngrijorată.

— Bună ziua, doamnă Chandler, a spus ea, ferindu-şi privirea.

N-am ştiut niciodată de ce nu-i spunea maică-mii pe nume. Era mai în vârstă şi avea cel puțin şase copii mai mult.

— Bună, Daria. V-am adus nişte legume. Cele două femei se aflau față în față.

— Îmi pare foarte bine c-ați venit, a zis doamna Latcher, cu o voce neliniştită.

— Ce s-a-ntâmplat?

Femeia s-a uitat la mine, dar nu mai mult de o secundă.

— Am nevoie să mă ajutați. E vorba de Libby. Cred că stă să nască.

— Să nască? a întrebat mama, ca şi cum atunci ar fi auzit pentru prima dată.

— Da, cred că e-n travaliu.

— Păi, hai să chemăm un doctor.

— A, nu. Nici în ruptul capului. Nu ştie nimeni despre asta. Nimeni. Trebuie să rămână secret.

Mă retrăsesem în spatele camionului, unde stăteam ciucit, ca să nu mă vadă doamna Latcher. Credeam că, în felul asta, avea să vorbească mai mult. Era pe cale să se întâmple ceva foarte important şi nu voiam să ratez nimic.

— Ne crapă obrazul de ruşine, a zis ea, cu o voce abia stăpânită. Nu vrea să ne spună cine-i tatăl, iar în clipa asta nici nu mă interesează. Vreau să se nască odată copilul şi basta.

— Dar ai nevoie de doctor.

— Sub nicio formă. N-are voie să afle nimeni. Dacă vine doctorul, mă ştie tot ţinutul. Nu aveţi voie să spuneţi nimic, doamna Chandler. Îmi promiteţi că n-o să vorbiţi?

Biata femeie era pe punctul de a izbucni în plâns. Ţinea morţiş să păstreze un secret despre care lumea din Black Oak bârfea de luni de zile.

— Du-mă la ea, a spus mama, fără să răspundă la întrebare, iar cele două femei s-au îndreptat spre casă. Luke, rămâi la camion, a adăugat ea peste umăr.

De îndată ce au dispărut înăuntru, am dat ocol casei şi m-am uitat pe prima fereastră în dreptul căreia am ajuns. Era o cameră de zi mică, pe a cărei podea se aflau câteva saltele vechi şi murdare. La fereastra următoare le-am auzit vocile. Am rămas pe loc şi am ciulit urechile. Lanurile de bumbac rămăseseră undeva în urmă.

— Libby, dânsa e doamna Chandler, s-a auzit glasul doamnei Latcher. A venit să te-ajute.

Libby a scâncit câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles. Părea să aibă dureri mari. Pe urmă am auzit-o spunând:

— Nici nu ştiţi ce rău îmi pare.

— O să fie bine, a zis mama. Când a început travaliul?

— Cam acum o oră, a răspuns doamna Latcher.

— Nu mai pot de frică, mami, a spus Libby, mult mai tare.

În glas i se citea o groază nemărginită. Cele două femei au încercat s-o calmeze.

Nemaifiind un novice în materie de anatomie femeiască, eram nerăbdător de-a dreptul să văd cum arăta o fată gravidă. Dar mi se părea prea aproape de fereastră, iar dacă aş fi fost prins trăgând cu ochiul, taică-meu m-ar fi bătut o săptămână încheiată. Fără îndoială că spionarea nepermisă a unei femei în chinurile facerii era un păcat cât se poate de grav. N-ar fi fost de mirare să orbesc pe loc.

Dar nu m-am putut abține. M-am ghemuit şi m-am furişat sub pervazul ferestrei. Mi-am scos pălăria de pai şi tocmai mă pregăteam să mă ridic uşor când un bulgăre de pământ a aterizat la nici jumătate de metru de capul meu. Bulgărele a izbit unul dintre pereții laterali ai casei cu un zgomot surd, făcând să se zgâlțâie scândurile şubrede şi smulgând strigăte speriate din gâtul femeilor. Câteva bucăți de pământ au ricoşat şi m-au nimerit în față. M-am aruncat pe jos şi m-am rostogolit de lângă fereastră. Pe urmă m-am ridicat anevoie şi mi-am pironit privirile asupra lanului.

Percy Latcher se găsea la mică distanță, încadrat de două şiruri de bumbac, ținând un alt bulgăre de pământ într-o mână şi arătând spre mine cu cealaltă.

— E băiatul dumneavoastră, a rostit o voce.

M-am uitat la fereastra şi am apucat să văd capul doamnei Latcher. I-am mai aruncat o privire lui Percy, după care am zbughit-o ca un câine opărit spre camion. Am sărit pe locul din față, am coborât fereastra şi am aşteptat-o pe mama.

Percy a dispărut în lan. Ziua de lucru se apropia de sfârşit şi voiam să plec înainte să-şi facă apariția restul Latcherilor.

Doi copii de doi-trei ani s-au ivit pe terasă, goi puşcă amândoi – un băiețel şi o fetiță – şi m-am întrebat ce părere aveau despre faptul că sora lor cea mare mai aducea pe lume unul. Cei doi s-au uitat la mine fără să scoată un sunet.

Mama a ieşit din casă în mare grabă, urmată de doamna Latcher, căreia îi vorbea rapid în timp ce se apropia de camion.

— O aduc pe Ruth, a spus mama, referindu-se la Buni.

— Vă rog frumos, repede, a zis doamna Latcher.

— Ruth a făcut treaba asta de multe ori.

— Aduceți-o, vă implor. Şi vă rog, nu spuneți nimănui. Putem avea încredere, doamnă Chandler?

— Sigur că da, a răspuns mama, deschizând uşa camionului.

— Ne vine să intrăm în pământ de ruşine, a mai zis doamna Latcher, ştergându-şi lacrimile. Vă rog mult să nu spuneți nimănui.

— O să fie totul în regulă, Daria, a asigurat-o mama, răsucind cheia în contact. În jumătate de oră mă-ntorc.

Am pornit în marşarier şi după câteva poticneli am întors şi am plecat de acasă de la Latcheri. Mama mergea mult mai repede, fapt care îi solicita aproape toată atenția.

— Ai văzut-o pe Libby Latcher? m-a întrebat ea într-un târziu.

— Nu, am răspuns, repede şi hotărât.

Ştiam că trebuia să vină şi întrebarea asta, aşa că mă pregătisem să spun adevărul.

— Eşti sigur?

— Da.

— Ce făceai pe lânga casă?

— Tocmai îi dădeam ocol când Percy a aruncat cu un bulgăre după mine. Asta s-a auzit atunci. Percy a fost de vină, nu eu.

Vorbeam repede şi sigur pe mine, dându-mi seama că mama chiar voia să mă creadă. Avea pe cap alte probleme, mult mai importante.

Ne-am oprit la pod. Mama a încetinit, şi-a ținut răsuflarea şi a mai spus o dată:

— Ține-te bine, Luke.

* * *

Buni se afla la fântâna din curtea din spate, unde se ştergea pe mâini şi pe față, pregătindu-se de cină. A trebuit să

alerg ca să țin pasul cu mama.

— Trebuie să mergem la Latcheri, a spus ea. Fata aia a intrat în travaliu, iar maică-sa vrea să moşeşti tu copilul.

— Vai de mine, a zis Buni, cu ochii lucindu-i brusc în fața acestei posibile aventuri. Deci, chiar a rămas gravidă.

— Fără doar şi poate. A început travaliul de mai bine de-o oră.

Ascultam cu urechile ciulite, mândru nevoie mare de faptul că fusesem implicat şi eu, când deodată, fără un motiv anume, ambele femei s-au întors şi s-au uitat la mine.

— Luke, treci în casă, mi-a spus mama pe un ton destul de sever şi arătând cu degetul, de parcă n-aş fi ştiut unde era casa.

— Da' ce-am făcut? am întrebat, jignit.

— Lasă vorba şi du-te, a mai zis ea, aşa că am luat-o din loc.

Nu avea rost să încerc s-o conving. Cele două femei şi-au reluat discuția cu un glas mai scăzut, iar eu ajunsesem deja pe terasa din spate când m-am auzit strigat de mama.

— Luke, fugi la câmp după tata! Avem nevoie de el!

— Şi dă-i zor! a spus Buni, emoționată la gândul că avea să se ocupe de un pacient adevărat.

Nu voiam să mă întorc în lan şi m-aş fi împotrivit, dacă Libby Latcher nu s-ar fi pregătit de naştere chiar în clipele acelea. Am spus „da" şi am luat-o la goană pe lângă ele.

Tata şi Pappy se aflau la remorcă, unde cântăreau bumbacul pentru ultima oară în ziua aceea. Era aproape cinci, iar Spruillii se adunaseră cu sacii lor grei. Mexicanii se făcuseră nevăzuți.

Am reuşit să-l trag deoparte pe tata şi să-i explic situația. I-a spus ceva lui Pappy şi ne-am întors împreună acasă. Buni tocmai aduna cele trebuincioase – spirt medicinal, prosoape, calmante, şi nişte flacoane cu leacuri oribile, care aveau s-o facă pe Libby să uite de chinurile facerii. Îşi aranja arsenalul pe masa din bucătărie şi n-o mai văzusem niciodată mişcându-se atât de repede.

— Du-te şi spală-te! s-a răstit ea la tata. O să ne duci până acolo. S-ar putea să dureze destul de mult.

Mi-am dat seama că lui taică-meu nu-i convenea deloc că trebuia să ia parte la aşa ceva, dar ştia că n-avea rost să-şi contrazică mama.

— Mă duc şi eu să mă spăl, am spus.

— Nu pleci nicăieri, mi-a zis mama.

Stătea la chiuveta din bucătărie, unde tăia o roşie felii. Pappy şi cu mine aveam să mâncăm ce rămăsese de la prânz, pe lângă farfuria obişnuită cu roşii şi castraveți.

Au plecat în grabă, cu tata la volan, iar mama înghesuită între el şi Buni, porniți cu toții în expediția de salvare a lui Libby. Am rămas pe terasa din față şi i-am văzut prinzând viteză şi stârnind în urma lor un nor de praf care s-a destrămat abia când au ajuns la râu. Tare mi-ar fi plăcut să merg şi eu.

Cina era compusă din mazăre şi pâine prăjită. Pappy nu putea să sufere mâncarea rămasă de la masa de dinainte. Din punctul lui de vedere, femeile ar fi trebuit să prepare cina înainte de-a avea grijă de Latcheri; pe de altă parte, nu era de acord din capul locului cu aprovizionarea lor cu de-ale gurii.

— Habar n-am de ce-a fost nevoie să plece amândouă, a bombănit el, pe când se aşeza. Sunt curioase ca nişte mâțe, nu-i aşa, Luke? Abia aşteaptă s-ajungă acolo şi să se uite la fata aia borțoasă.

— Aşa e, am spus.

A binecuvântat masa printr-o rugăciune rapidă şi am mâncat în tăcere.

— Cardinals cu cine joacă? a întrebat el după aceea.

— Cu Reds.

— Vrei s-asculți meciul?

— Sigur.

Ascultam meciul în fiecare seară. Aveam altceva de făcut?

Am strâns masa şi am pus farfuriile murdare în chiuvetă. Lui Pappy nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să le spele; era treaba femeilor. După ce s-a întunecat, ne-am aşezat pe

terasă cum făceam de fiecare dată, fiecare la locul lui, şi i-am aşteptat pe Harry Caray şi pe Cardinals. Aerul era greu, iar căldura înăbuşitoare tot nu se domolise.

— Cât durează până naşti un bebeluş? am întrebat.

— Depinde, a răspuns Pappy, legănându-se în balansoar. N-a mai adăugat nimic, aşa că după ce am aşteptat destul am zis:

— Depinde de ce?

— A, de multe lucruri. Unii bebeluşi ies imediat, la alții e nevoie de câteva zile.

— La mine de cât a fost nevoie? Pappy s-a gândit câteva secunde.

— Nu mai țin minte. De obicei, la primul născut durează mai mult.

— Ai fost de față?

— Nu. Eram cu tractorul.

Venirea pe lume a copiilor era un subiect care nu-l amuza pe Pappy, motiv pentru care conversația a lâncezit.

Am văzut-o pe Tally ieşind cu pas uşor din curtea din față şi dispărând în întuneric. Spruillii se pregăteau de culcare; tocmai stinseseră focul la care încălziseră mâncarea.

Reds au înscris de patru ori la începutul primei reprize. Pappy s-a enervat atât de rău, că s-a dus la culcare. Am închis radioul şi am rămas pe terasă, cu ochii după Tally. N-a trecut mult şi l-am auzit pe Pappy sforăind.

Capitolul 16

Eram hotărât să stau pe treptele de la intrare şi să-mi aştept părinții şi pe Buni să se întoarcă de la Latcheri. Parcă vedeam scena care se desfăşura acolo – femeile în camera din spate cu Libby, bărbații afară, la un loc cu liota de copii, cât mai departe cu putință de încăperea în care venea pe lume nou-născutul. Casa lor era pe malul celălalt al râului, destul de aproape de noi, şi uite că ratasem tot spectacolul.

Eram frânt de oboseală, iar la un moment dat aproape că am adormit. Tabăra Spruill era tăcută şi cufundată în beznă, dar încă n-o văzusem pe Tally întorcându-se acasă.

Am intrat în casă, am mers pe vârfuri, l-am auzit pe Pappy care dormea dus şi am ieşit pe terasa din spate. M-am aşezat pe marginea ei şi am lăsat să-mi atârne picioarele. Câmpul de dincolo de şură şi de hambar era de un cenuşiu blând ori de câte ori luna se ivea printre norii răzleți. În rest, era negru ca smoala. Am văzut-o pe Tally mergând singură pe drumul principal care ducea spre lan, chiar când luna a luminat totul preț de câteva secunde. Nu se grăbea deloc. Pe urmă totul s-a înnegrit la loc. Nu s-a auzit niciun sunet vreme îndelungată, până când fata a călcat pe o creangă uscată undeva lângă casă.

— Tally, am şoptit cât am putut de tare. După o pauză îndelungată, ea a întrebat:

— Tu eşti, Luke?

— Aici, am spus. Pe terasă.

Era desculță şi mergea fără să facă zgomot.

— Ce faci aici, Luke? s-a interesat ea, oprindu-se în dreptul meu.

— Unde-ai fost? am întrebat-o.

— M-am plimbat.

— De ce te-ai plimbat?

— Habar n-am. Câteodată trebuie să plec de lângă ai mei. Explicația asta mi s-a părut de bun-simț. Tally s-a aşezat

lângă mine pe terasă, şi-a tras fusta peste genunchi şi a început să-şi legene picioarele.

— Uneori simt nevoia s-o iau la fugă şi să nu-i mai văd, a continuat ea foarte încet. Ți-a venit vreodată s-o iei la goană, Luke?

— N-aş zice. Am doar şapte ani. Dar n-o să trăiesc aici pân' la sfârşitul vieții.

— Şi unde-o să te duci?

— La St. Louis.

— De ce la St. Louis?

— Acolo sunt meciurile lui Cardinals.

— Şi-o să joci la Cardinals?

— Cum te văd.

— Eşti un băiat isteț, Luke. Doar un tâmpit şi-ar dori să culeagă bumbac câte zile are. Şi eu vreau să mă duc tot în nord, fiindcă nu e cald şi ninge mult.

— Unde?

— Nu m-am hotărât. Poate la Montreal.

— Unde-i asta?

— În Canada.

— Au base-ball?

— Nu cred.

— Atunci las-o baltă.

— Ba nu, e frumos. Am învățat la şcoală, la istorie. A fost un oraş ridicat de francezi, aşa că toată lumea vorbeşte franceză.

— Tu vorbeşti?

— Nu, dar pot să-nvăț.

— E uşor. Eu ştiu deja spaniola. M-a învățat Juan anul trecut.

— Serios?

— Mai spune şi altceva.

— *Buenos días. Por favor. Adiós. Gracias. Señor. Cómo está'?*

— Măiculiță.

— Vezi? Ți-am zis că-i uşor. Cât de departe-i Montrealul?

— Nu ştiu precis. Dar cred că departe. E unul dintre motivele pentru care vreau să mă duc acolo.

În dormitorul lui Pappy s-a aprins deodată o lumină. Raza ei a căzut pe capătul îndepărtat al terasei şi ne-a făcut să tresărim.

— Nu mai vorbi, am şoptit.

— Cine e? m-a întrebat Tally tot în şoaptă, ferindu-se ca din calea gloanțelor.

— E Pappy, se duce să bea apă. Se fâțâie cât e noaptea de lungă.

Pappy a intrat în bucătărie şi a deschis frigiderul. M-am uitat la el prin plasa de protecție. A băut doua pahare de apă, după care s-a întors şonticâind la el în dormitor şi a stins lumina. După ce întunericul a redevenit stăpân peste toate, Tally a întrebat:

— De ce stă treaz toată noaptea?

— Îşi face griji. Ricky e pe front în Coreea.

— Cine-i Ricky?

— Unchiul meu. Are nouăşpe ani.

Fata a stat pe gânduri câteva secunde şi apoi m-a descusut:

— E frumuşel?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta. E prietenul meu cel mai bun şi-aş vrea să se-ntoarcă acasă.

Am tăcut câteva clipe, cu gândul la Ricky şi bălăngănindu-ne picioarele în plină noapte.

— Auzi, Luke, camionul a plecat înainte de cină. Unde s-a dus?

— Până la Latcheri.

— Ăştia cine-s?

— Nişte dijmaşi care stau dincolo de râu.

— De ce-au plecat ai tăi acolo?

— Nu pot să-ti spun.

— De ce?

— Fiindcă-i secret.

— Ce fel de secret?

— Unu' mare de tot.

— Haida-de, Luke. Noi doi avem deja secretele noastre, nu?

— Aşa cred.

— N-am spus nimănui c-ai tras cu ochiul la mine când am făcut baie în golf, aşa e?

— Aşa o fi.

— Dac-aş fi spus, ai fi dat de ditamai buclucul, nu?

— Cred că da.

— Păi, vezi? Amândoi ştim să păstrăm un secret. Ia zi, ce se petrece la Latcheri?

— Promiți că nu spui mai departe?

— Promit.

Tot oraşul ştia deja că Libby era gravidă. Ce rost avea să mai facem un secret din asta?

— Uite, e vorba de fata asta, Libby Latcher, care stă să nască. Taman acum.

— Câți ani are?

— Cinşpe.

— Văleu.

— Şi-ncearcă să nu facă valuri. Nu vor să cheme un doctor de meserie fiindc-ar afla toată lumea. Aşa că au rugat-o pe Buni să le dea o mână de ajutor şi s-o facă pe moaşa.

— De ce nu vor să ştie ceilalți?

— Fiindcă nu-i măritată.

— Ce chestie. Şi cine-i tatăl?

— Nu vrea să spună.

— Nu ştie nimeni?

— În afara de Libby, nu.

— O cunoşti?

— Am mai văzut-o de câteva ori, dar Latcherii ăştia sunt câtă frunză şi iarbă. Îl ştiu pe frate-sâu, Percy. Spune că are doişpe ani, dar nu-mi vine să cred. E greu de zis, fiindcă nu merge la şcoală.

— Ştii cum rămân fetele gravide?

— N-aş prea zice.

— Atunci mai bine să nu-ți spun.

Nu mă deranja defel. Ricky încercase odată să vorbească despre fete, dar mă luase cu rău de la stomac.

Tally a început să-şi legene picioarele mai repede, în timp ce asimila aceasta mândreţe de bârfă.

— Râul nu-i departe de-aici, a spus ea.

— La un kilometru jumătate.

— După ce treci pe malul celalalt, cam cât mai e până la casa lor?

— O iei pe-un drum de pământ şi-ajungi imediat.

— Ai văzut vreodată cum se naşte un bebeluş, Luke?

— Aş. M-am uitat la vite şi la cățele, dar la bebeluşi nu.

— Nici eu.

S-a dat jos de pe marginea terasei, m-a prins de mână şi m-a tras după ea. Era surprinzător de puternică.

— Hai să mergem, Luke, să vedem cât putem de mult. Începuse să mă ia pe sus de-a binelea, înainte să-i pot spune ceva.

— Eşti nebună, Tally, am protestat, încercând s-o opresc.

— Da' de unde, Luke, a şoptit ea. E o aventură, la fel ca ieri când m-am scăldat în golf. Atunci ți-a plăcut, nu?

— Cred şi eu.

— Păi, vezi? Ai încredere în mine.

— Şi daca ne prinde cineva?

— Cum să ne prindă? Aici dorm duşi cu toții. Bunicul tău s-a trezit adineauri, dar nu i-a dat prin cap să vadă ce faci. Haide, nu mai fi aşa fricos.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că aş fi fost în stare s-o urmez pe Tally şi la capătul lumii.

Ne-am furişat pe după copaci, pe urmele lăsate de camionul parcat de obicei acolo şi pe aleea scurtă, tinându-ne cât mai departe cu putința de Spruilli. Ne ajungeau la urechi sforăielile şi respirația grea a acelor oameni obosiți, care apucasera în sfârşit să adoarmă. Am ajuns pe drumul principal fără să fim auziți. Tally era rapidă, agilă şi despica noaptea ca o nălucă. Am cotit spre râu, iar luna a spart bariera norilor şi ne-a luminat calea. Pe drumul cu o singură

bandă abia aveau loc două camioane venind din direcții opuse şi bumbacul creştea până aproape de margini. Când luna nu se vedea trebuia să fim foarte atenți pe unde mergem, însă când aveam un strop de lumină puteam să ne ridicăm privirile şi să ne uitam în față. Amândoi eram desculți. Pe drum era doar atâta pietriş cât sa ne oblige să facem paşi mici şi repezi, însă amândoi aveam tălpile tăbăcite ca pielea mânuşii mele de base-ball.

Eram speriat, dar nu voiam cu niciun chip s-o arăt. Tally părea să nu cunoască frica – nu se temea să fie prinsă, nu se temea de întuneric, nu se temea să se furişeze într-o casă unde tocmai venea pe lume un copil. Uneori era distantă, aproape melancolică şi posacă, părând de-o vârstă cu mama. Pe urmă însă ştia să fie o fetişcană care râdea când juca base-ball, căreia îi plăcea să fie privită când se scălda, care făcea plimbări lungi pe întuneric şi care – mai presus de orice – se bucura să aibă alături un copil de şapte ani.

Ne-am oprit în mijlocul podului şi ne-am uitat cu grijă la apa de dedesubt. I-am spus despre peştii răpitori care îşi făceau veacul acolo, despre cât erau de mari şi despre resturile cu care se hrăneau, după care i-am povestit că Ricky prinsese unul de peste douăzeci de kilograme. Până am ajuns pe malul celalalt m-a ținut de mână, strângându-mă uşor, afectuos, fără să dea impresia că e protectoarea mea.

Drumul până la Latcheri era mult mai întunecos. Am încetinit serios, fiindcă încercam să vedem casa şi în acelaşi timp să n-o luam pe unde nu trebuie. Cum nu aveau curent electric, luminile lipseau cu desăvârşire şi întregul cot al râului era învăluit într-o beznă de nepătruns.

Tally a auzit ceva şi s-a oprit imediat. Nişte voci, undeva în depărtare. Ne-am retras la marginea lanului lor de bumbac şi am aşteptat răbdători să se iveasică luna. Am gesticulat încoace şi-ncolo, arătându-i cum m-am priceput mai bine cam pe unde se găsea casa. Vocile erau ale unor copii – liota de Latcheri, fără îndoială.

În cele din urmă luna ne-a dat o mână de ajutor şi am

reuşit să vedem ce se afla în jurul nostru. Umbra întunecoasă a casei era la fel de departe ca şura noastră de terasa din spate, la o sută şi ceva de metri, adică distanța dintre locul de bătaie şi tuşa cea mai îndepărtată din Sportsman's Park. Majoritatea marilor distanțe din viața mea se măsurau în funcție de aceste repere. Camionul lui Pappy era parcat în fața casei.

— Ar fi bine s-o luăm pe-aici, a spus ea calm, de parcă ar fi condus cine ştie câte asemenea incursiuni.

Ne-am pierdut în bumbac, ne-am ținut după un şir, apoi după un altul şi am continuat să mergem tăcuți în semicerc prin lanul lor. Cam peste tot, tulpinile erau aproape de înălțimea mea. Când am ajuns într-un loc unde şirurile se răreau, ne-am oprit şi am cercetat terenul. Se zărea o lumina slabă în camera din spate a casei, unde era ținută Libby. Când am ajuns exact la est de ea, am început s-o tăiem de-a curmezişul şirurilor de bumbac, apropiindu-ne pe tăcute de casă.

Era foarte puțin probabil să ne vadă cineva. Nu eram aşteptați, bineînțeles, iar cei de-acolo aveau altele pe cap. În plus, lanul era des şi întunecat în toiul nopții; orice puşti putea să se strecoare în patru labe printre tulpini fără să-l observe nimeni.

Complicele meu se mişca dezinvolt, la fel ca soldații pe care-i văzusem prin filme. Nu-şi lua ochii de pe poteca şi dădea tulpinile în lături cu grijă, deschizându-mi drum. Tăceam chitic amândoi. Nu ne grăbeam, micşorând încet distanța dintre noi şi peretele lateral al casei. Bumbacul creştea până aproape de curticica murdară şi cu pământ pe jos, iar când am mai avut de străbătut doar zece şiruri ne-am mai oprit o dată şi am aruncat un ochi în jur.

Îi auzeam pe Latcherii mici care se strânseseră lângă camionul nostru, parcat cât mai departe cu putință de terasa din fața. Tata şi domnul Latcher stăteau rezemați de partea din spate a vehiculului şi discutau încet. Copiii când tăceau, când vorbeau toți odată. Aşteptau cu toții, iar dupa câteva

minute am avut impresia că aşteptarea era extrem de îndelungată.

În faţa noastră se vedea fereastra, iar din locul unde ne ascundeam eram mai aproape de miezul acţiunii decât restul Latcherilor şi decât tata. Pe lângă asta, eram camuflaţi de minune; n-am fi putut fi reperaţi nici dacă s-ar fi suit cineva cu un proiector pe acoperiş.

Chiar lângă fereastră se gâsea o lumânare pusă pe un fel de măsuţa. Femeile se mişcau de colo-colo şi, judecând după umbrele care se înălţau şi coborau, mi-am spus că erau mai multe lumânări în încăpere. Lumina era slabă, iar umbrele grele.

— Hai să înaintăm, a şoptit Tally.

Stătuserăm pe loc cinci minute şi, deşi eram speriat, nu credeam că avea să ne prindă cineva.

Am făcut câţiva paşi în faţă, după care ne-am pitit într-un alt loc sigur.

— E destul de aproape, am spus.

— Se poate.

Lumina din camera cădea afară pe pământ. Fereastra nu avea aici perdele, nici plasă de protecţie. În timp ce aşteptam, bătăile inimii mi-au revenit la normal şi mi-am recăpătat răsuflarea. Ochii mi s-au fixat asupra a ceea ce mă înconjura şi am început să desluşesc sunetele nopţii – corul greierilor, orăcăitul broaştelor de pe malul râului şi murmurul vocilor profunde ale bărbaţilor aflaţi la distanţa de noi.

Mama, Buni şi doamna Latcher vorbeau la rândul lor foarte încet. Le auzeam, dar nu înţelegeam ce spun.

Când liniştea s-a aşternut pretutindeni, Libby a scos un ţipăt de om supus la cazne, de era să-mi sară inima din piept. Ecoul vocii ei chinuite s-a auzit în tot lanul şi am fost sigur ca murise. Tăcerea a căzut grea şi în jurul camionului. Parcă şi greierii tăcuseră preţ de o clipă.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— O contracţie, a răspuns Tally, fără să-şi ia ochii de la fereastră.

— Ce-i aia?

Fata a ridicat din umeri.

— Face parte din naştere. O să fie şi mai rău.

— Amărâta de ea.

— I-a trebuit.

— Cum adică? am întrebat.

— Nu contează, a zis ea.

Lucrurile s-au potolit timp de câteva minute, după care am auzit-o pe Libby plângând. Maică-mea şi Buni s-au străduit s-o aline.

— Îmi pare îngrozitor de rău, repeta Libby la nesfârşit.

— O să fie totul bine, a liniştit-o mama.

— N-o să ştie nimeni, a adăugat Buni.

Era o minciună, firește, dar poate că Libby se simțea mai uşurată la auzul ei.

— O să ai un copilaş de mai mare dragul, a spus mama. Unul dintre Latcherii ceva mai mărişori s-a apropiat de casă şi s-a furişat până sub fereastră, la fel cum făcusem şi eu cu doar câteva ore mai devreme, înainte ca Percy să fie cât pe-aci să mă desfigureze cu bulgărele ăla de pământ. Copilul – fată sau băiat, nu se putea şti – a început să pândească şi tocmai voia să arunce o privire când un frate mai mare s-a răstit de la celălalt capăt al casei:

— Lloyd, cară-te de la fereastră!

Lloyd s-a retras imediat şi s-a pierdut în întuneric. Fapta lui i-a fost adusă rapid la cunoştința domnului Latcher, iar după câteva clipe, undeva în apropiere, s-a aplicat o pedeapsă corporala straşnică, pentru care bărbatul s-a folosit de un fel de nuia. El a spus de mai multe ori „Data viitoare o să iau una mai zdravănă!” Lui Lloyd i se părea că era arhisuficientă şi prezenta. Țipa atât de tare, încât probabil că putea fi auzit şi de pe pod.

După ce s-a încheiat cotonogeala, domnul Latcher a tunat:

— Doar v-am zis să stați pe-aproape şi să nu vă prind lângă casă!

N-am văzut episodul, dar nici n-a fost nevoie, ca să ne

facem o idee completă.

Pe mine însă mă îngrozeau şi mai tare severitatea şi lungimea batăii cu care m-aş fi pricopsit eu însumi, dacă ar fi ştiut taică-meu unde mă aflam în clipa aceea. Dintr-o dată, am vrut s-o iau din loc.

— Cât durează până naşti un copil? am întrebat-o în şoaptă pe Tally.

Chiar daca i se făcuse şi ei frică, n-o arăta. A rămas în genunchi, neclintită şi cu ochii ațintiți asupra ferestrei.

— Depinde. La primul ține întotdeauna mai mult.

— Dar la al şaptelea de cât ai nevoie?

— Nu ştiu. Probabil că încep să cadă ca găluştile din polonic. Cine-a avut şapte?

— Mama lui Libby. Şapte sau opt. Cred că scuipă afară câte unul pe an.

Eram pe punctul de-a ațipi când a avut loc a doua contracție. Țipetele au zguduit din nou casa, ducând mai întâi la plânsete, iar apoi la cuvinte de îmbărbătare. Pe urmă spiritele s-au calmat şi mi-am dat seama că povestea asta putea să dureze foarte mult.

Când nu mi-am mai putut ține ochii deschişi, m-am încovrigat pe pământul cald, între doua şiruri de bumbac.

— Crezi c-ar trebui să plecam? am întrebat în şoaptă.

— Nu, a răspuns Tally hotărâtă, fără să se mişte.

— Trezeşte-mă dacă se-ntâmplă ceva, am spus.

Tally şi-a schimbat poziția. S-a aşezat în fund, şi-a încrucişat picioarele şi mi-a aşezat capul în poala ei. După aceea m-a mângâiat pe umăr şi pe cap. N-aş fi vrut să adorm, dar nu mai rezistam cu ochii deschişi.

Când m-a trezit, la început am crezut că mă rătăcisem într-o lume ciudată, ajungând să stau întins sub cerul liber, într-o beznă deplină. N-am făcut nicio mişcare. Pământul din jur nu mai era cald şi îmi înghețaseră picioarele. Am deschis ochii şi m-am uitat în sus, revenindu-mi din groază abia când mi-am dat seama că lucrurile pe care le vedeam deasupră-mi erau tulpini de bumbac. Am auzit câteva voci discutând febril în

apropiere. Cineva a spus „Libby” şi m-am trezit dintr-o dată la realitate. Am întins mâna după Tally, dar fata plecase.

M-am ridicat de jos şi mi-am mijit ochii printre şirurile de bumbac. Decorul nu se schimbase. Fereastra era tot deschisă şi lumânările continuau să ardă, dar maică-mea, Buni şi doamna Latcher erau foarte ocupate.

— Tally! am şoptit, dându-mi seama ca vorbisem prea tare, dar conştient ca eram mai speriat ca niciodată.

— Sssst! s-a auzit răspunsul. Aici sunt.

De-abia îi vedeam ceafa, două şiruri mai în față şi la dreapta, îşi căutase o poziție mai bună, bineînțeles. Mi-am croit drum printre tulpini şi din câteva mişcări am ajuns lângă ea.

Pe un teren normal, între aruncător şi cel aflat la bătaie erau cam douăzeci de metri. Distanța dintre noi şi fereastră era mult mai mică. Între locul unde stăteam şi marginea curții lor laterale se aflau doar două şiruri de bumbac. Ferindu-mă şi uitându-mă printre tulpini, am zărit într-un târziu chipurile transpirate, cufundate în penumbră, ale maică-mii, bunică-mii şi doamnei Latcher. Priveau în jos, uitându-se, bineînțeles, la Libby, pe care noi doi nu aveam cum s-o vedem. În ceea ce mă priveşte, nu prea cred că-mi ardea de aşa ceva, dar însoțitoarea mea era curioasă nevoie mare.

Femeile îşi foloseau mâinile cu energie, îndemnând-o pe Libby să împingă şi să respire şi asigurând-o că totul avea să fie bine. Din ce auzeam, părea oricum, numai bine nu. Biata fată urla ca din gură de şarpe, gemea şi din când în când scotea nişte țipete care-ți înfigeau cuțite în urechi şi pe care pereții casei nu le puteau opri înăuntru. Vocea ei chinuită sfâşia noaptea potolită până hăt departe şi m-am întrebat ce-or fi crezând frățiorii şi surioarele ei.

Când nu icnea şi nu plângea, Libby spunea întruna „îmi pare rău, îmi pare rău”. Cuvintele ei se auzeau necontenit, de zeci de ori, ca jelania inconştientă a unei fete căzute pradă suferințelor.

— E bine, scumpo, a spus mama ei de o mie de ori.

— Nu pot să facă nimic? am şoptit.

— Aş. Bebeluşul iese când are chef.

Îmi stătea pe limbă s-o întreb pe Tally cum de ştia atât de multe despre naştere, dar mi-am ținut gura. Nu era treaba mea şi probabil că exact asta mi-ar fi spus şi ea.

Dintr-o dată, lucrurile s-au calmat, iar în cameră s-a lăsat tăcerea. Cele două femei din neamul Chandler s-au dat înapoi, după care doamna Latcher s-a aplecat, ținând în mână un pahar cu apă. Libby nu se mai auzea.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Nimic.

Perioada de lâncezeală mi-a dat ocazia să mă gândesc la alte lucruri, ca de pildă la ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost prins. Văzusem destul. Aventura îşi urmase cursul. Tally o comparase cu plimbarea făcută la Golful lui Silas, dar pentru mine unul pălea pe lângă escapada aceea. Eram deja plecați de câteva ceasuri bune. Dacă intra Pappy la Ricky în cameră ca să vadă ce fac? Dacă se trezea unul dintre Spruilli şi se apuca s-o caute pe Tally? Dacă se plictisea taică-meu de tot ce se întâmpla acolo şi pleca acasă?

M-ar fi durut poponețul zile în şir de la bătaia primită, asta dacă aş fi scăpat teafăr. Eram pe punctul de-a intra în panică, dar chiar atunci Libby a reînceput să icnească din greu, iar femeile au implorat-o şi de data asta să respire adânc şi să împingă.

— Hai că iese! a spus mama, iar pe urmă agitația a crescut şi mai şi, din cauza femeilor care se înghesuiau agitate deasupra pacientei.

— Împinge mai departe! a sfătuit-o Buni cu un glas puternic. Libby s-a pus şi mai tare pe gemut. Era secată de puteri, dar cel puțin nu mai avea mult.

— Nu te lăsa, scumpo, i-a zis maică-sa. Nu le lăsa. Tally şi cu mine eram stană de piatra, uluiți de drama care se desfăşura sub ochii noştri. Fata mi-a luat mâna şi a strâns-o tare. Avea maxilarele încleştate şi ochii măriți de uimire.

— Iese! a anunțat maică-mea.

Preț de o clipă a fost liniște. Pe urmă am auzit țipatul nounăscutului – un protest rapid şi gâlgâit, care dădea de ştire că mai venise pe lume un Latcher.

— E băiat, a spus Buni, ridicându-l pe micuțul plin de sânge şi acoperit de placentă.

— E băiat, a repetat doamna Latcher.

Din partea lui Libby n-a existat nicio reacție. Îmi ajunsese cu vârf şi îndesat ce văzusem.

— Să mergem, am zis, încercând s-o iau din loc, dar văzând totodată că Tally nu se mişca.

Maică-mea şi Buni au continuat să se ocupe de Libby, în timp ce doamna Latcher îl spăla pe bebeluşul care – nu se ştie de ce – era furios şi țipa cât îl ținea gura. N-am putut să nu mă gândesc ce trist era să devii un Latcher, să te naşti într-o casă înghesuita şi murdară, unde trăia deja o ditamai liota de copii.

Au trecut câteva minute, după care Percy şi-a făcut apariția la fereastră.

— Putem să-l vedem pe bebeluş? a întrebat el, aproape temându-se să se uite înăuntru.

— Imediat, a răspuns doamna Latcher.

Toată droaia de Latcheri s-a strâns la fereastră, inclusiv tatăl, care cu ocazia asta devenise bunic, aşteptând cu toții să-l vadă pe micuț. Stăteau chiar în fața noastră, la jumătatea distanței dintre locul de bătaie şi cel de aruncare, după socoteala mea, şi mi-am ținut răsuflarea ca nu cumva să ne audă. Însă numai la musafirii nepoftiți nu se gândeau. Se uitau pe fereastra deschisă, împietriți ca în fața unei minuni.

Doamna Latcher l-a adus pe bebeluş şi l-a aplecat uşor în față, ca să-şi poată întâlni familia. Mi-a amintit de o mănuşă de base-ball; era aproape la fel de închis la culoare şi înfăşurat într-un prosop. A tăcut câteva clipe bune, fără să pară impresionat de cei care-l priveau înghesuiți unul în altul.

— Ce face Libby? a întrebat unul dintre ei.

— E bine, a spus doamna Latcher.

— Putem s-o vedem?

— Nu, nu chiar acum. E foarte obosită.

L-a dus pe bebeluş înăuntru, iar ceilalți Latcheri s-au retras încet spre partea din față a casei. Nu-l vedeam pe taică-meu, dar ştiam că se ascunde undeva în apropierea camionului. Nu l-ai fi putut convinge să asiste la naşterea unui copil din flori nici dacă l-ai fi plătit.

Timp de câteva minute, femeile au părut la fel de ocupate ca înainte de naştere, însă pe urmă şi-au terminat treaba încetul cu încetul.

Cât despre mine, vraja s-a risipit şi mi-am dat seama că aveam mult de mers până acasă.

— Trebuie s-o ştergem, Tally! am şoptit rugător.

Era gata şi m-am ținut după ea cât timp am făcut cale întoarsă, croindu-ne drum printre tulpini până când ne-am îndepărtat de casa Latcherilor, pentru ca după aceea să cotim spre sud şi să alergăm de-a lungul şirurilor de bumbac. Ne-am oprit să vedem dacă o luaserăm pe drumul cel bun. Lumina de la fereastră nu se vedea. Luna dispăruse. Nu se zăreau niciun fel de umbre sau contururi ale locuinței Latcherilor. Era un întuneric total.

Ne-am întors spre vest, trecând iarăşi printre rânduri, dând în lături tulpinile şi având grijă să nu ne zgâriem pe față. Şirurile s-au sfârşit şi am găsit cărarea care ducea la drumul principal. Mă dureau picioarele până sus, dar nu aveam timp de pierdut. Am alergat până la pod. Tally a vrut să se uite la apele care se învolburau dedesubt, însă am convins-o să nu se oprească.

— Hai s-o luăm la pas, a spus ea când am ajuns la noi pe mal, şi câteva clipe ne-am oprit din alergat.

Am mers în tăcere, încercând să ne recăpătăm răsuflarea. Oboseala punea repede stăpânire pe noi; aventura meritase din plin, numai că acum plăteam. Începuserăm să ne apropiem de ferma noastră când am auzit un huruit în spate. Faruri! Pe pod! Cuprinşi de groază, am luat-o iar la goană. Tally ar fi putut să mă lase în urmă fără efort, ceea ce ar fi

însemnat o umilință pentru mine, însă nu mai aveam timp de ruşine, iar ea alerga doar cu un pas în față, ca să nu mă rătăcesc.

Ştiam că tata n-ar fi mers cu viteză pe întuneric, pe un drum de pământ şi însoțit de mama şi de Buni, dar farurile se apropiau tot mai repede de noi. Când am ajuns la mică distanță de casă, am sărit peste şanțul cu apă mică şi am alergat de-a lungul unui câmp. Motorul se auzea din ce în ce mai tare.

— O să aştept aici, Luke, a spus Tally, oprindu-se la marginea curții noastre, pe când camionul aproape că ne ajunsese din urmă. Dă fuga pe terasa din spate şi strecoară-te înăuntru. Eu aştept până-i văd pe toți intrați. Grăbeşte-te.

Am continuat să alerg şi am dat colțul din spate al casei chiar când camionul oprea în curte. M-am furişat în bucătărie fără să scot un sunet, după care am intrat în camera lui Ricky, unde am înşfăcat o pernă şi m-am ghemuit pe jos, lângă fereastră. Eram prea murdar şi prea ud ca să mă vâr în pat, şi m-am rugat ca ei să fie prea obosiți ca să intre şi să vadă ce fac.

Au pătruns în bucătărie fără să facă zgomot. Au vorbit în şoaptă, în timp ce-şi scoteau pantofii şi ghetele. O rază de lumină mi s-a insinuat în cameră. Umbrele lor se mişcau prin dreptul ei, dar nu l-a controlat nimeni pe micul Luke. După câteva minute s-au băgat în pat, iar liniştea a cuprins toată casa. Aveam de gând să aştept nițel, iar pe urmă să mă duc tiptil în bucătărie şi să mă şterg pe mâini şi pe față cu o cârpă. După aceea puteam să intru în pat şi să dorm până nu mai puteam. Dacă m-ar fi auzit, aş fi spus frumuşel că mă treziseră la sosirea acasă.

Întocmirea planului a fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit înainte de-a adormi buştean.

Capitolul 17

Nu ştiu exact cât am dormit, dar mi s-a părut că au trecut doar câteva minute. L-am găsit pe Pappy îngenuncheat deasupra mea, întrebându-mă ce caut pe jos. Am încercat să răspund, însă n-a mers. Eram paralizat de oboseală.

— Suntem doar noi doi, a spus el. Ceilalți nu s-au trezit. Disprețul i se ghicea în glas cu fiecare cuvânt rostit. Nefiind încă în stare să gândesc sau să spun ceva, m-am ținut după el în bucătărie, unde cafeaua era gata. Am mâncat pâine prăjită rece şi sorg fără să scoatem vreo vorbă. Bineînțeles, Pappy era enervat fiindcă se aşteptase la un mic-dejun complet. Şi se înfuriase fiindcă Buni şi părinții mei dormeau, în loc să se pregătească pentru câmp.

— Fata lu' Latcher a născut azi-noapte, a zis el, ştergându-se la gură.

„Fata lu' Latcher" şi bebeluşul ei ne afectau atât culesul bumbacului, cât şi masa de dimineață, aşa că Pappy abia se mai putea controla.

— Zău? am spus, încercând sa mă prefac mirat.

— Da, dar încă n-au aflat cine-i tatăl.

— N-au aflat?

— Nu. Vor să țină secretă toată povestea, aşa că nu bate toba.

— Am priceput.

— Dă-i bătaie. Trebuie să plecăm.

— Când s-au întors ai mei?

— Pe la trei.

A ieşit din bucătărie şi a pornit tractorul. Eu am pus vasele în chiuvetă şi m-am dus să mă uit la ai mei. Erau complet nemişcați; singurul lucru care se auzea era respirația lor adâncă. Aş fi vrut să mă descalț, să mă vâr în pat între ei şi să dorm o săptămână. În loc de asta, mi-am târşâit picioarele afară. Soarele tocmai se ivea peste copacii dinspre est. Undeva în depărtare, am desluşit siluetele mexicanilor care

mergeau pe jos spre lan.

Spruillii se apropiau şi ei agale din curtea din față. Tally nu se afla printre ei. L-am întrebat pe Bo şi mi-a spus că se simte rău. Probabil că se stricase la stomac. Pappy a auzit, iar mânia lui a mai crescut cu o treaptă. Încă un culegător care stătea în pat în loc să muncească pe câmp.

Un singur lucru mi-a venit în minte: eu de ce nu m-oi fi gândit să spun că mă stricasem la stomac?

Am mers cu maşina câteva sute de metri, până la locul unde fusese parcată remorca pe jumătate plină, care se înălța ca un monument în mijlocul câmpului întins şi ne chema la o nouă zi de suferință. Ne-am luat încet sacii şi am început să culegem. Am aşteptat ca Pappy să o ia înainte pe rândul lui, iar pe urmă m-am îndepărtat atât de el, cât şi de Spruilli.

Am tras din greu cam o oră. Bumbacul era ud şi moale la pipăit, iar soarele nu apucase să urce deasupra noastră. Nu eram motivat nici de bani, nici de frică; la drept vorbind, îmi doream un loc liniştit, unde să pot să dorm. Când am avansat suficient de mult în lan ca să nu mă descopere nimeni, iar în sac se găsea destul bumbac ca să-l folosesc pe post de saltea, m-am întins pe jos şi dus am fost.

Tata a sosit pe la jumătatea dimineții şi, din optzeci de pogoane de bumbac, a ales chiar şirul învecinat cu al meu.

— Luke! a strigat el supărat în clipa când a dat peste mine. A fost prea mirat ca să mă beştelească, iar în secunda când mi-am revenit mă şi plângeam că-mi stricasem stomacul şi că mă durea capul, având grijă să spun – ca să fie tacâmul complet – că nu prea dormisem în timpul nopții.

— De ce n-ai dormit? m-a întrebat taică-meu, aplecându-se asupra mea.

— V-am aşteptat să vă-ntoarceți, am răspuns, ştiind că exista un dram de adevăr în cuvintele astea.

— Şi, mă rog, de ce ne-ai aşteptat?

— Voiam să aflu ce-a făcut Libby.

— Păi, a născut. Ce mai vrei să ştii?

— Mi-a spus Pappy.

M-am ridicat anevoie şi am încercat să par cât mai bolnav cu putință.

— Du-te acasă, mi-a zis el şi am plecat fără un cuvânt.

* * *

Trupele chineze şi nord-coreene au atacat un convoi american lângă Pyonggang, ucigând cel puțin optzeci de militari şi luând o mulțime de prizonieri. Domnul Edward R. Murrow şi-a deschis buletinul de seară cu această informație, iar Buni a început să se roage. Ca de obicei, stătea la masa din bucătărie, față în față cu mine. Mama s-a sprijinit de marginea chiuvetei, s-a oprit din treabă şi a închis ochii. L-am auzit pe Pappy tuşind pe terasa din spate. Asculta şi el.

Convorbirile de pace eşuaseră încă o dată, iar chinezii trimiteau noi efective în Coreea. Domnul Murrow a declarat că armistițiul care fusese atât de la îndemână cândva nu mai părea de actualitate. Cuvintele lui erau ceva mai grele în seara aceea, sau poate că eram noi mai vlăguiți ca de obicei. S-a întrerupt pentru câteva reclame, după care a vorbit despre un cutremur.

Buni şi mama se mişcau agale prin bucătărie când a intrat Pappy. Acesta m-a ciufulit în treacăt, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce-avem la cină? a întrebat el.

— Cotlet de porc, a răspuns mama.

Pe urmă a intrat şi tata şi ne-am aşezat fiecare la locul lui. După ce Pappy a binecuvântat mâncarea, ne-am rugat cu toții pentru Ricky. Nu s-a mai vorbit deloc la masă; fiecare se gândea la Coreea, dar nimeni nu voia să aducă vorba.

Mama a început să spună ceva despre un proiect pe care-l analizau colegele ei de la şcoala de duminică dar chiar atunci am auzit scârțâitul încet al uşii dinspre terasa din spate. În afară de mine, sunetul nu i-a mai ajuns la urechi nimănui. Nu se simțea nicio pală de vânt, aşa că nu avea ce să mişte uşa încoace şi-ncolo. M-am oprit din mâncat.

— Ce e, Luke? a întrebat Buni.

— Mi s-a părut c-aud ceva, am răspuns.

Toată lumea s-a uitat la uşă. Nimic. Au continuat să mânânce.

După aceea Percy Latcher şi-a făcut apariția în bucătărie şi am încremenit cu toții. A intrat pe uşă, a făcut doi paşi şi s-a oprit, de parcă s-ar fi rătăcit. Era desculț, plin de noroi din cap până-n picioare şi avea ochii roşii, de-ai fi zis că plânsese ore în şir. S-a uitat la noi şi i-am întors privirea. Pappy a dat să se ridice şi să rezolve problema.

— E Percy Latcher, am spus eu.

Pappy a rămas pe scaun, ținând un cuțit în mâna dreaptă. Ochii lui Percy erau împăienjeniți, iar când respira scotea un geamăt jos, ca şi cum ar fi încercat să-şi înăbuşe mânia. Asta dacă nu cumva fusese rănit sau îl bătuse cineva de pe malul celalalt al râului, silindu-l să vină la noi după ajutor.

— Ce e, băiete? s-a răstit Pappy la el. Cine are un dram de bun-simț bate la uşă înainte să intre.

Percy şi-a fixat ochii neşovăielnici asupra lui Pappy şi a spus:

— Ricky a făcut-o.

— Ce-a făcut? a întrebat Pappy, cu un glas ceva mai moale, bătând deja în retragere.

— Ricky a făcut-o.

— Ce-a făcut? a repetat Pappy.

— Copilul e-al lui, a zis Percy. Al lui Ricky.

— Ține-ți gura, băiete! s-a zborşit Pappy la el, prinzându-se cu mâinile de marginea mesei, de parcă ar fi fost gata să se repeadă la uşă şi să-l ia la bătaie pe bietul copil.

— Ea n-a vrut, dar a convins-o, a continuat Percy, uitându-se la mine în loc de Pappy. Şi dup-aia s-a dus la război.

— Ea aşa zice? a întrebat Pappy scos din sărite.

— Nu țipa, Eli, l-a potolit Buni. E doar un puşti.

A tras adânc aer în piept şi a părut să fie prima dispusă să ia în considerare ipoteza că ajutase la venirea pe lume a propriului nepot.

— Aşa zice, a confirmat Percy. Şi-i adevărat.

— Luke, du-te la tine-n cameră şi închide uşa, mi-a spus tata, smulgându-mă din transă.

— Nu, a spus mama, înainte să fac vreo mişcare. E o problemă care ne priveşte pe toţi. Poate să rămână.

— N-ar trebui să audă chestiile astea.

— E mai bine să rămână, a intervenit Buni, ţinându-i partea mamei şi punând lucrurile la punct.

Credeau cu toţii că voiam să stau şi să ascult. În realitate, aş fi dorit s-o zbughesc afară, s-o găsesc pe Tally şi să fac o plimbare lungă alături de ea – departe de familia ei de nebuni, departe de Ricky şi Coreea, departe de Percy Latcher. Însă nu m-am clintit din loc.

— Ai venit aici fiindcă te-au trimis părinţii? l-a întrebat mama pe Percy.

— Nu. Habar n-au unde sunt. Bebeluşul a plâns toată ziua. Libby a luat-o pe mirişte, zice că vrea să se-arunce de pe pod şi să se-omoare, şi mi-a spus ce i-a făcut Ricky.

— Părinţilor tăi le-a spus?

— Da. Acum ştie toată lumea.

— Adică toţi de la tine din familie.

— Aşa e. N-am mai zis la nimeni.

— Nici să n-o faceţi, a mustăcit Pappy.

S-a aşezat la loc, cu umerii puţin gârboviţi, semn că înfrângerea de care tocmai aflase îşi făcea efectul rapid. Dacă Libby Latcher pretindea că Ricky era tatăl copilului, avea s-o creadă toată lumea. Iar el nu era acasă ca să se apere. Pe lângă asta, dacă erau puşi faţă în faţă, Libby atrăgea mai mulţi oameni de partea ei, dat fiind că lui Ricky i se dusese vestea că era un scandalagiu notoriu.

— Ai mâncat de seară, băiete? a întrebat Buni.

— Nu.

— Ţi-e foame?

— Da.

Masa era plină de bucate de care nu avea să se mai atingă nimeni. Noi, Chandlerii, ne pierduserăm pofta de mâncare,

asta era sigur. Pappy s-a ridicat de la masă şi a spus:

— Poți să-i dai porția mea.

S-a ridicat brusc în picioare, a ieşit din bucătărie şi s-a dus pe terasa din față. Taică-meu l-a urmat fără o vorbă.

— Stai aici, băiete, a spus Buni, arâtându-i lui Percy scaunul lui Pappy.

Femeile i-au adus o farfurie cu mâncare şi un pahar de ceai îndulcit. Percy s-a aşezat şi a mâncat pe îndelete. Buni s-a dus şi ea pe terasa din față, lăsându-ne pe mine şi pe mama să stăm cu Percy. Acesta a vorbit doar dacă l-am întrebat ceva.

* * *

După o discuție îndelungată pe terasa din față, pe care eu şi cu Percy am ratat-o fiindcă fuseserăm consemnați pe cea din spate, Pappy şi tata l-au urcat pe băiat în camion şi l-au dus acasă. După ce au luat-o din loc, m-am aşezat în balansoar lângă Buni, în timp ce afară se lăsa întunericul. Mama curăța nişte fasole neagră.

— O să stea Pappy de vorba cu domnul Latcher? am întrebat.

— Sunt convinsă, mi-a răspuns mama.

— Despre ce-or să discute?

Aveam o groază de întrebări, fiindcă trăsesem concluzia că eram îndreptățit să ştiu tot.

— A, precis că or să vorbească despre bebeluş, a spus Buni. Şi despre Ricky şi Libby.

— Or să se ia la harță?

— Nu. Or să cadă la-nvoială.

— Ce fel de învoială?

— Or să se-nțeleagă între ei să nu vorbească despre micuț şi să nu-l amestece pe Ricky.

— E valabil şi pentru tine, Luke, mi-a atras atenția mama. E un secret de care nu trebuie să afle nimeni.

— N-o să spun nimănui, am acceptat hotărât.

Gândul ca lumea ar fi putut afla că Latcherii şi Chandlerii

se înrudiseră m-a îngrozit.

— A fost într-adevăr isprava lui Ricky? am întrebat.

— Da de unde, a spus Buni. În Latcheri nu poți să ai încredere. Nu sunt buni creştini; de-aia a rămas fata gravidă. Probabil că pentru ei învoiala asta înseamnă şi ceva bani.

— Bani?

— Nu ştim ce vor, a zis maică-mea.

— Crezi că el a făcut-o, mami?

Mama a ezitat o secundă înainte să spună încet:

— Nu.

— Nici eu nu cred, am zis, consfințind unanimitatea. Aveam să-l apăr pe Ricky până-n pânzele albe, iar dacă pomenea cineva de bebeluşul Latcher, eram gata să mă iau de piept cu el.

Numai că Ricky era suspectul principal, lucru pe care-l ştiam cu toții. Latcherii îşi părăseau ferma foarte rar. La vreo trei kilometri se găsea un băiat din neamul lui Jeter, dar nu-l văzusem niciodată în apropierea râului. În afara de noi, nimeni nu mai locuia cât de cât aproape de Latcheri. Ricky fusese cel care dăduse târcoale ca un motan.

Treburile bisericeşti au devenit dintr-o dată foarte importante, iar femeile au început să discute despre ele non-stop. Aveam multe alte întrebări legate de bebeluşul Latcher, dar mi-a fost cu neputință să mai strecor vreun cuvânt. În cele din urmă am renunțat şi m-am dus în bucătărie, ca să ascult meciul lui Cardinals.

Tare mi-ar fi plăcut să stau în partea din spate a camionului aflat în drum spre Latcheri şi să trag cu urechea la felul în care se rezolva problema între bărbați.

* * *

Trecuse mult timp de când fusesem trimis la culcare, dar eram treaz în continuare şi mă luptam cu somnul, din cauza vocilor care se auzeau prin casă. Când bunicii mei stăteau de vorbă în pat le auzeam glasurile joase, care se furişau apoi până în vestibulul îngust. Nu înțelegeam un cuvânt, iar ei se

străduiau să nu fie auziți de nimeni. Uneori însă, când erau îngrijorați sau când se gândeau la Ricky, erau nevoiți să sporovăiască până noaptea târziu. Stând la mine în pat, cu urechile ciulite la replicile lor şoptite, mi-am dat seama că de data asta lucrurile erau serioase.

Părinții mei s-au retras pe terasa din spate, unde s-au aşezat pe trepte, aşteptând o adiere de vânt care să destrame căldura neîntreruptă. La început au vorbit în şoaptă, dar povara pe care o duceau pe umeri era prea mare şi nu şi-au mai putut domoli tonul vocii. Convinşi ca dormeam, au discutat mai aprins decât o făceau în mod obişnuit.

M-am furişat din pat şi m-am prelins pe podea ca un şarpe. Ajuns la fereastră, m-am uitat afară şi i-am văzut la locul tradițional, cu spatele la mine, la un metru-doi depărtare.

Am absorbit fiecare sunet. Lucrurile nu merseseră bine acasă la Latcheri. Libby stătuse undeva în spatele casei cu bebeluşul, care plânsese fără încetare. Toți Latcherii păreau sâcâiți şi nedormiți din cauza lui. Domnul Latcher era supărat pe Percy fiindcă venise la noi acasă, dar s-a înfuriat şi mai tare când a vorbit de Libby. La rândul ei, fata a spus că nu voise să facă prostii cu Ricky, dar că acesta o dusese cu vorba. Pappy n-a admis că lucrurile se petrecuseră aşa, dar n-a avut pe ce să se bazeze. Nu i-a rămas decât să nege tot şi să spună că se îndoia că Ricky se întâlnise vreodată cu Libby.

Atâta doar că existaseră martori. Domnul Latcher însuşi a declarat că în două rânduri, imediat după Crăciun, Ricky venise cu camionul lui Pappy, oprise în curtea din față şi-o luase pe Libby la plimbare. Se duseseră la Monette, unde Ricky îi cumpărase un suc.

Tata a speculat momentul şi a spus că, dacă era adevărat, atunci Ricky alesese Monette fiindcă acolo îl cunoşteau mai puțini. Nici prin cap nu i-ar fi trecut să fie văzut prin Black Oak alături de fata unui dijmaş.

— E o fată frumoasă, a spus maică-mea.

Martorul următor a fost un băiat care nu avea mai mult de zece ani. Domnul Latcher l-a ales dintre toți cei care se

înghesuiau pe treptele din față ale casei. Acesta a povestit că observase camionul lui Pappy parcat la capătul unui lan, în apropierea unui desiş. Se strecurase din pat şi se apropiase suficient ca să-i vadă pe Ricky şi Libby sărutându-se. Îşi ținuse gura fiindcă îi era frică şi se hotărâse să vorbească doar cu câteva ore în urmă.

Bineînțeles, Chandlerii nu aveau martori. Pe malul nostru de râu nu aflase nimeni de acest început de idilă. Ricky n-ar fi povestit nimănui. Pappy l-ar fi luat la bătaie.

Domnul Latcher a zis că bănuise din capul locului că Ricky era tatăl, numai ca Libby negase. Şi, la drept vorbind, mai erau câțiva băieți care îi făcuseră ochi dulci. Însă acum se hotărâse să dea totul în vileag – Ricky o posedase cu forța, iar ea nici nu vrusese să audă de copil.

— Vor să-l luăm noi? a întrebat mama.

A fost cât pe-aci să scot un geamăt de durere.

— Nu, nu cred, a răspuns tata. La câți plozi au acolo, ce mai contează unu-n plus?

Maică-mea era de părere că bebeluşul merita să crească într-o casă cumsecade. Tata a răspuns că nici nu se punea problema până nu recunoştea Ricky că era copilul lui. Ceea ce, cunoscându-l pe Ricky, era foarte puțin probabil.

— L-ai văzut pe micuț? a întrebat mama.

— Nu.

— E Ricky, bucățică ruptă, a zis ea.

Singura imagine pe care-o aveam despre ultimul dintre Latcheri era a unui obiect mic care, la ora aceea, mi-a amintit de mănuşa mea de base-ball. Aproape că nici nu arăta a ființă omenească. Dar mama şi Buni studiaseră ore întregi fețele oamenilor ca să vadă cine cu cine semăna şi de la cine luase ochii, nasul şi părul. La biserică aveau obiceiul să-i cerceteze pe bebeluşi şi să spună „E de-ai lui Chisenhall, nu-ncape vorba” sau „Ia uită-te ce ochi are, zici că-i bunică-sa”.

În ceea ce mă priveşte, mi se părea că semănau toți cu nişte păpuşi.

— Şi zici că-i un Chandler? a întrebat tata.

— Fără discuție.

Capitolul 18

Era sâmbătă din nou, numai că lipsea emoția obişnuită a mersului la oraş. Ştiam că o să plecăm, fiindcă nu se întâmplase niciodată să lipsim două săptămâni la rând. Buni avea nevoie de produse de băcănie, îndeosebi făină şi cafea, iar mama trebuia să treacă pe la drogherie. Tata nu mai dăduse pe la magazinul central de două săptămâni. Părerea mea nu avea greutate, însă mama ştia cât de important era matineul de sâmbătă pentru creşterea normală a unui copil, mai cu seamă dacă respectivul trăise la țară şi nu prea avusese de-a face cu restul lumii. Da, urma să mergem la oraş, dar fără entuziasmul de altădată.

Aveam un nou motiv să trăim cu groaza în suflet, ceva mult mai urât decât toate prostiile lui Hank Spruill. Dacă îşi pleca cineva urechea la ce spuneau Latcherii? Era nevoie de o singura persoană, de o şoaptă rostită la margine de drum, ca să te bârfească tot oraşul de dimineața până seara. Femeile din prăvălia lui Pop şi Pearl ar fi scăpat coşurile pe jos şi şi-ar fi acoperit gura cu mâna, nevenindu-le să creadă. Fermierii batrâni care îşi făceau veacul la magazinul central ar fi ricanat şi ar fi spus „Nu mă mir”. Copiii mai mari de la biserică m-ar fi arătat cu degetul, de parcă eu aş fi fost vinovatul. Oraşul şi-ar fi însuşit bârfa ca pe o literă de evanghelie, iar sângele Chandlerilor ar fi rămas pătat pe vecie.

Prin urmare, nu aveam chef să merg la oraş. Aş fi vrut să rămân acasă, să joc base-ball şi poate să mă plimb cu Tally.

La micul dejun s-a vorbit putin. Încă eram cu botul pe labe, şi asta din cauză că ştiam cu toții adevărul. Ricky lăsase o mică amintire pe unde trecuse. M-am întrebat dacă ştia de Libby şi de bebeluş, dar aveam destulă minte să nu aduc vorba despre asta. Aveam s-o întreb pe mama mai târziu.

— Se ține-un bâlci în oraş, a spus Pappy.

Dintr-o dată, ziua mi s-a parut mai reuşită. Am rămas cu furculița în aer.

— Când plecam? am întrebat.
— Ca de obicei. Cum terminam prânzul, a răspuns Pappy.
— Până când putem să stăm?
— Asta mai vedem, a spus el.

Bâlciul era asigurat de o trupă itineranta de țigani cu un accent caraghios, care trăiau în Florida pe timp de iarnă şi colindau orăşelele agricole toamna, când se strângeau recoltele, iar lumea avea bani în buzunar. De obicei soseau joia şi ocupau terenul de base-ball fără să ceară voie, rămânând cât ținea week-end-ul. Nimic nu le plăcea mai mult oamenilor din Black Oak decât bâlciul.

În fiecare an venea o altă trupă. Unii aveau un elefant şi o broască țestoasa uriaşă. Alții nu aveau animale, dar aduceau cu ei tot soiul de ciudățenii omeneşti – piticii care făceau tumbe, fata cu şase degete, omul cu un picior în plus. Dar la toate bâlciurile exista o roată-gigant, nişte căluşei şi două-trei maşinării care scrâşneau, se hurducau din toate cele şi în general le îngrozeau pe mame. Una dintre maşinării era caruselul, o sumedenie de leagăne cu lanțuri, care se învârteau din ce în ce mai repede, până când ocupanții ajungeau să zboare paralel cu pământul, zbierând cât îi ținea gura şi vrând să se dea jos. Cu câțiva ani în urmă, în Monette, unul dintre lanțuri cedase şi o fetiță fusese proiectată direct pe stradă, sub roțile unei remorci. Săptămâna următoare caruselul ajunsese în Black Oak, cu lanțuri noi şi cu o grămadă de oameni care stăteau la coadă ca să se suie în leagăne.

Tot acolo se găseau câteva cabine unde aruncai cercuri şi săgeți sau trăgeai cu pistolul cu ventuză ca să câştigi premii. Unele trupe aveau ghicitoare, altele cabine fotografice, iar altele scamatori. Era o larmă de nedescris, vedeai toate culorile posibile, iar lumea era încântată. Se ducea vestea imediat în tot ținutul, oamenii se strângeau pe dată, iar în câteva ore nu mai puteai să arunci un ac în Black Oak. Trebuia să merg şi eu cu orice chip.

Poate că atracțiile bâlciului o să-mi diminueze curiozitatea

față de ce se întâmplase cu Libby Latcher, mi-am spus. Am mâncat pâinea prăjită şi am zbughit-o afară.

— A venit bâlciul, i-am şoptit lui Tally când ne-am întâlnit la tractor ca să mergem pe câmp.

— Şi te duci? a întrebat ea.

— Sigur. Nimeni nu lipseşte de la bâlci.

— Am aflat un secret, a susurat Tally, uitându-se grijulie în jur.

— Ce anume?

— Ceva ce-am auzit azi-noapte.

— Unde-ai auzit?

— Pe terasa din față.

Nu-mi placea deloc felul cum mă perpelea.

— Ce e?

Tally s-a apropiat şi mai mult.

— Chestia cu Ricky şi fata Latcherilor. Cred că te-ai mai ales cu o verişoară.

Rostise cuvintele cu un fel de cruzime, iar ochii ei aveau o căutătură răutăcioasă. Nu semăna deloc cu acea Tally pe care o cunoscusem eu.

— Ce-ai căutat acolo? am întrebat-o.

— Nu-i treaba ta.

Pappy a ieşit din casă şi s-a apropiat de tractor.

— Ar fi bine să nu bați toba, i-am spus printre dinți.

— Avem secretele noastre, nu? a întrebat ea, îndepărtându-se.

— Mda.

* * *

Am prânzit în grabă, după care m-am pus la dispoziție pentru baia şi frecarea din fiecare sâmbătă. Mama ştia că abia aşteptam să ajung în oraş, aşa că n-a pierdut vremea deloc.

Toți cei zece mexicani s-au înghesuit în spatele camionului cu mine şi cu tata, după care am lăsat în urmă ferma. Cowboy culesese bumbac toată săptămâna, deşi avea coastele

rupte, lucru care nu trecuse neobservat de Pappy şi de tata. Amândoi îl admirau din tot sufletul.

— Sunt oameni învățați cu greul, spusese Pappy. Spruillii se agitau prin curte, dornici să ne prindă din urmă. Tally le spusese de bâlci, aşa ca până şi Trot părea să ştie pe ce lume se află.

Când am trecut peste râu, am aruncat o privire lungă drumului de pământ care ducea la Latcheri, dar n-am reuşit să le zăresc cocioaba. M-am uitat la tata. Ochii lui ficşi, aproape mânioşi, erau îndreptați tot într-acolo. Cum putuseră oamenii ăia să intre în viața noastră?

Ne-am hurducăit alene pe drumul neasfaltat şi nu după mult timp am lăsat în urmă lanul Latcherilor. Când am ajuns la drumul principal, visam deja din nou la bâlciul itinerant.

Fireşte, nici nu se punea problema ca omul de la volan să se grăbească. Fiind atâta lume în camion, mă îndoiam că Pappy era în stare să ajungă la şaizeci pe oră şi în mod sigur nu-şi dădea silința. Mi s-a părut că drumul până acolo a ținut o oră.

Maşina de patrulare a lui Slick era parcată lângă biserica baptistă. Pe strada mare deja se circula greu, iar pe trotuare era o forfotă de nedescris. Am parcat, iar mexicanii s-au risipit care încotro. Stick s-a ivit de la umbra unui copac şi s-a îndreptat direct spre noi. Buni şi mama au plecat să colinde prin magazine. Eu am rămas cu bărbații, convins că aveau să se discute lucruri serioase.

— Salut, Eli, Jesse, a spus Stick, cu pălăria într-o parte şi cu un fir de iarbă în colțul gurii.

— Bună, Stick, a spus Pappy.

Tata s-a mulțumit să dea din cap. Nu veniseră la oraş ca să piardă vremea cu Stick şi se vedea că abia îşi controlează enervarea.

— Mă gândesc să-l arestez pe băiatu' ăla al lu' Spruill, a zis el.

— Puțin îmi pasă ce faci, i-a întors-o Pappy, gata să explodeze. Dar măcar aşteaptă să culegem bumbacul.

— N-o fi foc dacă mai stai o lună, a adăugat taică-meu. Stick a mestecat firul de iarbă, l-a scuipat şi a spus:

— Cre' că n-o fi.

— Munceşte bine, a zis tata. Şi avem mult bumbac de strâns. Dacă-l înhaţi acum, pierdem şase culegători. Ştii cum sunt oamenii ăştia.

— Cre' că pot s-aştept, a repetat Stick, părând interesat să ajungă la un compromis. Am stat de vorbă cu multă lume şi nu prea cred că băiatu' vostru spune-adevăru'.

Spunând asta, m-a ţintuit cu o privire severă şi am început să mă foiesc.

— Nu-l amesteca în povestea asta, Stick, a zis tata. E un copil.

— Are şapte ani! s-a răţoit Pappy. Ce-ar fi să-ţi găseşti niscai martori adevăraţi?

Stick şi-a tras umerii în spate, ca şi cum ar fi fost pocnit.

— Uite cum facem, a spus Pappy. Îl laşi în pace pe Hank până terminăm de cules bumbacul, iar pe urmă vin la tine-n oraş şi te-anunţ că nu mai am treabă cu el. Din clipa aia, faci ce ştii.

— Mi se pare corect, a apreciat Stick.

— Dar tot nu cred că ai cu ce să-l înfunzi. Au fost trei contra unu, Stick, n-o să convingi niciun juriu din lume.

— Vedem noi, a spus Stick ţanţoş.

Pe urma s-a îndepărtat, cu degetul mare al fiecărei mâini în câte-un buzunar şi legănându-se atât cât să ne scoată din pepeni.

— Pot să mă duc la bâlci? am întrebat.

— Sigur că poţi, a răspuns Pappy.

— Câţi bani ai? s-a interesat taică-meu.

— Patru dolari.

— Şi cât vrei să cheltuieşti?

— Patru dolari.

— Cred c-ajung doi.

— Ce-ar fi să zicem trei?

— Hai doi jumate, bine?

— Bine.

Am luat-o la fugă din dreptul bisericii, pe trotuar, strecurându-mă printre oameni, şi în scurt timp am ajuns pe terenul de base-ball aflat vizavi de magazinul central, de cinematograf şi de sala de jocuri. Bâlciul ocupase întreaga lui suprafață, de la linia de fund la terenul de țintă. Roata-gigant fusese montată la mijloc, înconjurată de atracțiile mai mici, de cabine şi de rulote. Muzica urla din difuzoarele instalate în zona căluşeilor şi a caruselului. Oamenii formaseră deja cozi lungi. Mirosea a floricele, a porumb fiert şi a ceva pus la prăjit în grăsime.

Am găsit rulota unde se vindea vată de zahăr. Costa zece cenți bățul, dar aş fi plătit mult mai mult. Dewayne m-a văzut zgâindu-mă la câțiva băieți care trăgeau cu nişte puşti cu aer comprimat într-un grup de rațe aflate într-un bazin. Nu reuşeau să le doboare, iar Pappy zicea că de vină era cătarea strâmbă.

Merele de marțipan costau tot zece cenți bucata. Am cumpărat fiecare câte unul şi ne-am uitat atent la tot ce oferea bâlciul. Am văzut o vrăjitoare cu o rochie lungă şi neagră, cu părul negru şi cu tot ce avea pe ea de aceeaşi culoare, care îți ghicea viitorul pentru douăzeci şi cinci de cenți. O femeie cu ochi negri făcea acelaşi lucru la acelaşi preț, dar cu nişte cărți de tarot. Un băiat cu haine multicolore şi cu un microfon în mână îți ghicea vârsta şi greutatea pentru zece cenți. Dacă greşea cu peste trei ani sau cinci kilograme, câştigai un premiu. La rulotele din centru se practicau jocurile obişnuite – nimerirea unor căni de lapte cu nişte mingi de pluş, aruncările cu mingea de baschet la un coş cu diametrul prea mic, spargerea baloanelor cu săgețile şi acrobațiile cu cercuri.

Ne-am plimbat prin tot bâlciul, savurând gălăgia şi emoțiile. O mulțime de oameni începea să se strângă la capătul îndepărtat, în zona liniei de fund, şi ne-am dus şi noi într-acolo. Un afiş mare anunța prezența lui „Samson, cel mai mare luptător din lume, direct din Egipt”, iar sub el fusese

amenajat un fel de ring cu funii şi câte un baston îmbrăcat în burete în fiecare colț. Samson nu intrase în ring, dar avea s-o facă peste câteva clipe, potrivit celor spuse de Dalila, o femeie înaltă şi bine făcută, care vorbea la microfon. Costumația lăsa să i se vadă picioarele de sus până jos şi o mare parte din piept, iar eu am fost sigur că nimeni nu se mai arătase atât de puțin îmbrăcat pe străzile din Black Oak. Femeia le-a explicat oamenilor care o ascultau în linişte că regulile erau simple. Samson paria pe o cota de zece la unu cu oricine susținea că rezistă în ring timp de un minut.

— Doar şaizeci de secunde! striga ea. Şi băgați banii în buzunar!

Avea un accent suficient de ciudat ca să ne facă să credem că veneau într-adevăr dintr-o altă parte a lumii. Nu mai văzusem pe nimeni din Egipt, deşi învățasem la orele de religie că Moise avusese ceva treabă pe-acolo.

Se plimba dintr-o parte în alta a ringului şi toți ochii îi urmăreau mişcările.

— În cadrul acestui turneu, Samson a câştigat trei sute de meciuri consecutive, a spus ea ca să provoace lumea. De fapt, ultima dată când a pierdut a fost în Rusia, când a fost nevoie de trei bărbați ca să-l învingă, dar chiar şi atunci au făcut-o trişând.

Muzica a început să urle dintr-un difuzor fixat deasupra afişului.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, a strigat ea, acoperind fondul sonor, vi-l prezint pe cel mai mare luptător din lume, singurul şi incredibilul Samson!

Mi-am ținut răsuflarea.

Luptătorul s-a ivit din spatele unei cortine şi a sărit în ring în mijlocul unor aplauze răzlețe. De ce să batem din palme în cinstea lui? Doar venise să ne pună jos. Primul lucru pe care l-am observat la el a fost părul. Era negru, ondulat şi i se revărsa pe umeri ca unei femei. Văzusem ilustrații la Vechiul Testament unde bărbații purtau părul aşa, dar asta era acum cinci mii de ani. Samson era un ditamai omul, cu un corp

îndesat şi cu gogoşi de muşchi în zona umerilor şi pe piept. Avea brațele acoperite cu un păr negru şi părea capabil să țină în spinare o casă. Ca să-i putem admira în voie corpul, nu purta cămaşă. Deşi stătuserăm luni de zile în lan, avea pielea mult mai închisă ca noi, aşa că m-am convins definitiv că nu era de prin părțile noastre. Nu de alta, dar se luptase cu ruşii!

A țopăit nițel în ring în ritmul muzicii, îndoindu-şi brațele şi flexându-şi muşchii colosali. A ținut-o aşa până când i-am văzut toată zestrea, iar eu unul eram deja sătul.

— Cine-i primul? a urlat Dalila la microfon, în timp ce muzica se auzea tot mai încet. Minimum doi dolari!

Dintr-o dată, gloata s-a potolit. Trebuia să fii bătut în cap ca să te sui în ring.

— Mie nu mi-e frică! a strigat cineva. Nevenindu-ne să credem, ne-am uitat cum un tânăr pe care nu-l mai văzuserăm până atunci a venit în față şi i-a dat doi dolari Dalilei. Femeia a luat banii şi a spus:

— Cotă de pariu zece la unu. Rezişti în ring şaizeci de secunde şi-ai câştigat douăzeci de dolari.

I-a întins microfonul tânărului şi l-a întrebat:

— Cum te cheamă?

— Farley.

— Succes, Farley.

Tânărul a urcat în ring ca şi cum nu s-ar fi temut de Samson, care se uitase la el fără să-şi facă niciun fel de griji. Dalila a pus mâna pe un ciocan şi a lovit într-un gong aflat lângă ring.

— Şaizeci de secunde! a spus ea.

Farley a dansat puțin în ring, după care s-a retras într-un colț în timp ce Samson se îndrepta spre el. Cei doi s-au studiat reciproc, Samson cu dispreț în priviri, Farley încercând să anticipeze mersul lucrurilor.

— Patruzeci şi cinci de secunde! a strigat Dalila. Samson s-a apropiat, iar Farley a țâşnit în colțul opus al ringului. Fiind mult mai mic, se deplasa mai repede şi părea să folosească

tactica eschivelor. Samson se ținea după el, obligându-l să fuga mereu.

— Treizeci de secunde!

Ringul nu era destul de mare ca să poți fugi în voie, iar Samson prinsese destui amatori la vremea lui. În timpul unuia dintre sprinturile lui Farley i-a pus piedică, iar după ce l-a ridicat de jos, l-a prins cu un braț pe după gât şi a început să strângă.

— Aoleu, o ghilotină-n toată regula! a strigat Dalila, puțin cam prea teatral. Douăzeci de secunde.

Samson şi-a întețit strânsoarea şi pe chip i s-a citit o plăcere sadică, în timp ce bietul Farley se zbătea de mama focului.

— Zece secunde!

Samson a făcut o piruetă şi l-a aruncat pe Farley dintr-o parte în alta a ringului. Înainte ca tânărul să se ridice, cel mai mare luptător din lume l-a prins de un picior, l-a ridicat în aer, l-a ținut deasupra funiilor şi, când mai erau doar două secunde, l-a lăsat să cadă în afara ringului, obținând victoria.

— Măiculiță, n-a lipsit mult, Samson! a rostit Dalila la microfon.

Farley era amețit, dar a scăpat întreg şi a plecat fără ajutorul nimănui, părând că se mândreşte. Îşi dovedise bărbăția, arătase că nu se teme şi-i lipsiseră două secunde amărâte ca să câştige douăzeci de dolari. Şi următorul voluntar a fost tot un străin, un tânăr solid pe nume Claude, care a pus la bătaie trei dolari ca să bage în buzunar treizeci. Cântărea de doua ori cât Farley, dar era mult mai lent, iar în mai puțin de zece secunde Samson i-a venit de hac cu un tur de şold şi l-a sucit pe toate părțile ca pe un aluat de pizza. Cu zece secunde înainte de gong, l-a ridicat pe Claude deasupra capului şi, într-o impresionantă demonstrație de forță, s-a apropiat de marginea ringului şi l-a lăsat să cadă.

Şi Claude a părăsit întrecerea cu fruntea sus. Se părea că, în ciuda strâmbăturilor furioase şi a atitudinii amenințătoare, Samson era un tip de treabă şi nu rupea oasele nimănui. Şi

cum pe cei mai mulți dintre tineri îi preocupa să ia contact cu Dalila, n-a trecut mult şi lângă ea s-a format o coadă în toata regula.

Era un spectacol pe cinste şi am căscat gura mult timp cu Dewayne, admirându-l pe Samson, care îşi învingea victimele una după alta, recurgând la toate procedeele din repertoriu: menghina, foarfecele, berbecul, barosul, burduşeala. Dalila trebuia doar să rostească numele unuia la microfon, iar Samson îl ilustra rapid.

După o oră Samson a transpirat rău şi a avut nevoie de o pauză, aşa că am dat fuga cu Dewayne să facem două ture cu roata-gigant. Tocmai socoteam dacă era bine să mai luăm o vată de zahăr când am auzit câțiva tineri vorbind despre strip-tease.

— Nu mai rămâne cu nimic pe ea! a spus unul dintre ei trecând pe lângă noi, moment în care am lăsat baltă vata de zahăr.

Ne-am ținut după grupul de tineri până la capătul şirului de tarabe, unde erau parcate rulotele țiganilor. În spatele lor se găsea un cort care fusese ridicat în aşa fel încât să nu-l vadă nimeni. Câțiva bărbați stăteau la o țigară şi aveau cu toții nişte mutre vinovate. Dinăuntrul cortului se auzea muzică.

Unele bâlciuri aveau şi numere de strip-tease. Deloc de mirare, Ricky fusese văzut ieşind de la aşa ceva cu un an în urmă, lucru care declanşase un adevărat scandal în familie. N-ar fi fost prins, dacă domnul Ross Lee Hart n-ar fi avut aceeaşi soartă. Domnul Hart era slujbaş la biserica metodistă, avea în proprietate o fermă cu tot cu terenuri şi era un cetățean respectabil, căsătorit însă cu o femeie rea de gură. Într-o sâmbătă seara târziu, soția a început să-l caute la bâlci şi l-a surprins când ieşea din cortul interzis. Când a văzut cu ce stricat se măritase a început să se văicărească, făcându-l să se ascundă în spatele rulotelor. L-a luat la goană, urlând şi amenințând, iar lumea din Black Oak s-a mai ales cu un subiect de bârfă.

Dintr-un motiv sau altul, doamna Hart le-a spus tuturor ce făcuse soțul ei, iar amărâtul a trăit luni de zile ca un proscris. Pe lângă asta, ea a mai zis că următorul bărbat care ieşise atunci din cort fusese Ricky Chandler. Am suferit cu toții în tăcere. Regula nescrisă a familiei era că nu aveai voie să te duci la strip-tease la tine în oraş. Aveai chef de aşa ceva, mergeai frumuşel la Monette, Lake City sau la Caraway, dar nu în Black Oak.

Dewayne şi cu mine n-am recunoscut pe niciunul dintre bărbații care zăboveau în jurul cortului. Am dat ocol rulotelor şi ne-am apropiat din cealaltă direcție, dar am nimerit peste un ditamai câinele postat acolo tocmai ca să-i alunge pe curioşii ca noi. Ne-am retras şi am decis să aşteptăm să se întunece.

Cum se apropia ora patru, eram siliți să luăm o hotărâre grea – mergeam la matineu sau rămâneam la bâlci. Eram pe punctul de-a alege filmul, când Dalila a apărut din nou în ringul de lupte. Se schimbase, iar acum purta un echipament roşu, care lăsa să se vadă şi mai mult. Lumea s-a îmbulzit din nou, şi nu după mult timp Samson a reînceput să azvârle din ring localnici de pe la ferme, delureni şi din când în când chiar şi câte-un mexican.

Singura lui provocare s-a ivit la lăsarea serii. Domnul Horsefly Walker avea un fiu surdo-mut care cântarea cam o sută cincizeci de kilograme. Îi ziceam Mormăilă – nu din lipsă de respect sau din răutate, pur şi simplu aşa ne venise. Horsefly a pus la bătaie cinci dolari, iar Mormăilă s-a urcat anevoie în ring.

— Vezi că-i mare, Samson, a tors Dalila la microfon. Samson ştia că aruncarea din ring a unui individ de o sută cincizeci de kilograme putea să dureze mai mult, aşa că a atacat imediat. A început cu o priză chinezească joasă, o mişcare menită să secere ambele glezne simultan şi să provoace prăbuşirea adversarului. Mormăilă a căzut, ce-i drept, dar a făcut-o peste Samson, căruia i-a scăpat un geamăt de durere. O parte dintre spectatori au urlat şi au

început să-i facă galerie lui Mormăilă, care, bineînțeles, nu auzea nimic. Cei doi bărbați s-au rostogolit şi s-au lovit în ring până când Mormăilă a reuşit să-l imobilizeze pe Samson preț de o clipa.

— Patruzeci de secunde! a spus Dalila, numărând mult mai încet când Samson stâtea întins pe spate.

Luptătorul a lovit de câteva ori fără rezultat, după care s-a folosit de „şurub", o mişcare rapida, în care l-a lovit pe Mormăilă cu piciorul după cap şi apoi l-a pus jos cât era de lung. Samson a țâşnit în picioare, în timp ce Dalila făcea pe comentatorul. Un tur de şold prin surprindere l-a năucit pe Mormăilă.

— Cincisprezece secunde! a rostit Dalila, numărând din nou rapid.

Mormăilă s-a repezit înainte ca un taur furios, iar cei doi bărbați s-au rostogolit din nou unul peste altul. Lumea a izbucnit în urale încă o data. Horsefly țopăia de colo până colo la marginea ringului, aproape scos din minți. Luptătorii au rămas încleştați câtăva vreme, după care Dalila a spus:

— Zece secunde.

Câțiva spectatori au huiduit modul de cronometrare. Samson i-a răsucit brațul la spate lui Mormăilă, l-a înşfăcat de un picior şi i-a fâcut vânt printre funiile ringului. Băiatul a aterizat la picioarele tatălui său.

— Trişor nenorocit! a urlat Horsefly.

Samson s-a înfuriat la auzul insultei şi i-a făcut semn lui Horsefly să urce el însuşi pe ring. Horsefly a făcut un pas înainte, iar Samson i-a ținut funiile îndepărtate. Dalila, care era clar că mai văzuse multe asemenea amenințări, a zis:

— În locul tău, aş sta cuminte. Când se enervează, dă cu toata lumea de pământ.

Prevenit, Horsefly a căutat un motiv să se retragă. De aproape, Samson părea înalt de trei metri şi avea un rânjet de rău augur. Horsefly s-a aplecat să vadă ce face Mormăilă, care îşi freca un umăr şi părea pe punctul de-a izbucni în plâns. Samson a început să râdă de ei când i-a văzut plecând, după

care, ca să ne aţâţe, şi-a încordat bicepşii şi s-a plimbat de câteva ori prin ring. Unii spectatori l-au fluierat, dar el exact asta îşi dorise.

S-a mai ocupat de câţiva amatori de tăvăleală, iar apoi Dalila a anunţat că omul ei trebuia să mănânce, promiţând să se întoarcă peste o oră pentru ultima parte a spectacolului.

Între timp se întunecase. Aerul mustea de hărmălaia bâlciului: ţipetele încântate ale ţâncilor care se dădeau în căluşei, uralele la adresa câştigătorilor de premii de la cabinele din centru, muzica revărsată de-a valma din zece difuzoare, fiecare cu melodia lui, îndemnurile prezentatorilor care-i invitau pe oameni să dea un ban ca să vadă pe viu cea mai mare broască ţestoasă din lume sau să obţină noi premii şi, mai presus de orice, energia copleşitoare a mulţimii. Înghesuiala era atât de mare, că n-aveai loc nici să scuipi, cum zicea Buni. Oamenii luau cu asalt standurile, privind şi aclamând. Cozile lungi şerpuiau în zona căluşeilor şi a maşinuţelor. Grupurile de mexicani se plimbau agale şi se uitau, nevenindu-le să-şi creadă ochilor, însă cei mai mulţi nu scoteau un sfanţ din buzunar. Nu mai văzusem în viaţa mea atâta lume strânsă laolaltă.

Mi-am găsit părinţii aproape de strada mare, bând limonadă şi privind spectacolul de la o distanţă sigură. Pappy şi Buni erau deja la camion, dornici să plece, dar dispuşi să mai aştepte. Bâlciul avea loc doar o dată pe an.

— Câţi bani mai ai? m-a întrebat tata.

— Cam un dolar, am răspuns.

— Roata aia gigant nu mi se pare sigură, Luke, a spus mama.

— M-am dat de doua ori, nicio problemă.

— Îţi dau un dolar dacă nu te mai sui în ea niciodată.

— S-a făcut.

Mama mi-a întins o bancnotă de un dolar. Ne-am înţeles să nu stau mai mult de-o oră. L-am găsit din nou pe Dewayne şi am hotărât că era momentul să vedem ce se întâmpla la strip-tease. Am ţâşnit printre oamenii care căscau gura la

standurile din mijloc şi am încetinit când am ajuns lângă rulotele țiganilor. Acolo în spate era mult mai întuneric. În fața cortului câțiva bărbați fumau, iar în uşă se găsea o tânără îmbrăcată sumar, care îşi unduia şoldurile şi dansa într-un fel menit să te stârnească.

Ca baptişti, ştiam că dansul în general – indiferent de stil – era nu doar rău în sine, ci de-a dreptul păcătos. Figura în capul listei de abateri grave, la un loc cu băutura şi înjuratul.

Dansatoarea nu era la fel de grațioasă ca Dalila, nu lăsa să se vadă la fel de mult şi nu se mişca la fel de grațios. Bineînțeles, Dalila avea o experiența de ani de zile şi bătuse lumea în lung şi-n lat.

Ne-am furişat de-a lungul umbrelor, înaintând încet, până când o voce stranie, de nicăieri, a spus:

— Gata, ajunge, băieți. Plecați de-aici.

Am înțeles, ne-am uitat în jur şi chiar atunci am auzit un glas cunoscut zbierând undeva în spatele nostru:

— Căiți-vă, robi ai fărădelegii! Căiți-vă!

Era reverendul Akers, care stătea pe loc cât era de lung, cu Biblia într-o mână şi arătând spre bărbați cu un deget cocârjat al celeilalte.

— Cuib de vipere ce sunteți! a urlat el cât îl țineau plămânii. Nu ştiu dacă tânăra s-a oprit din dansat sau dacă bărbații s-au risipit. N-am mai stat să mă uit. Dewayne şi cu mine ne-am aruncat pe burtă şi ne-am târât ca nişte animale vânate printre puzderia de rulote şi camioane, până când am zărit o lumină între două dintre standurile centrale. Am ieşit din întuneric şi ne-am pierdut urma în mulțime.

— Crezi ca ne-a văzut? a întrebat Dewayne după ce am fost în siguranță.

— Nu ştiu. Dar mă-ndoiesc.

Am făcut un ocol şi ne-am întors într-un loc bine ascuns, aproape de rulotele țiganilor. Fratele Akers era într-o formă de zile mari. Ajunsese la zece metri de cort şi afurisea cu un glas care acoperea totul. Mai mult decât atât, avea succes. Dansatoarea plecase, la fel ca bărbații care fumaseră până

atunci în fața intrării. Reverendul ucisese spectacolul, deşi bănuiala mea era că se aflau cu toții înăuntru, pândindu-i plecarea.

Însă între timp se întorsese Dalila, care îşi schimbase din nou costumația. Noul veşmânt era din blană de leopard şi abia îi acoperea rotunjimile, iar eu am ştiut că a doua zi dimineața fratele Akers avea să spună vreo două şi la adresa ei. Reverendului îi plăcea bâlciul fiindcă îi oferea subiecte grase pentru amvon.

Mulțimea s-a strâns iar în jurul ringului de luptă, sorbind-o din ochi pe Dalila şi asteptându-l pe Samson. Femeia şi-a mai prezentat o dată partenerul, cu formula pe care deja o auziserăm. În cele din urmă luptătorul a sărit pe ring, îmbrăcat tot în blană de leopard. Pantaloni scurți, fără cămaşă, şi ghete negre şi lucioase din piele. A defilat prin ring, şi-a arătat muşchii şi a încercat să ne facă să-l huiduim.

Prietenul meu Jackie Moon a urcat primul în ring şi, ca majoritatea victimelor, a ales tactica trasului de timp. S-a tot fofilat preț de douăzeci de secunde, până când Samson s-a plictisit. O ghilotină, apoi un şurub turcesc, după cum a explicat Dalila, iar Jackie s-a trezit în iarbă, nu departe de locul unde stăteam eu. L-a pufnit râsul şi a spus:

— Hai că n-a fost rău.

Samson nu-şi propunea să facă rău nimănui; şi-ar fi compromis cariera. Însă pe măsură ce demonstrația se apropia de sfârşit, era tot mai provocator şi ne striga mereu:

— Chiar nu există niciun bărbat adevărat pe-aici?

Avea un accent exotic şi o voce profundă, înspăimântătoare.

— Nu mai avem niciun războinic în Black Oak, Arkansas? Aş fi vrut să am doi metri. Dac-aş fi avut, aş fi sărit în ring şi l-aş fi atacat pe cumătrul Samson, în timp ce mulțimea ar fi luat foc. I-aş fi tras o papară pe cinste, aş fi dat cu el de-a dura şi aş fi ajuns cel mai mare erou din Black Oak. Deocamdată însă, tot ce puteam să fac era să-l huiduiesc.

A fost momentul când în scenă a intrat Hank Spruill. S-a

plimbat agale de-a lungul ringului şi s-a oprit atâta cât să-i atragă atenția lui Samson. Mulțimea a tăcut cât timp cei doi s-au măsurat din priviri. Samson s-a apropiat de marginea ringului şi a spus:

— Hopa sus, micuțule.

Hank s-a mulțumit să rânjească, normal. Pe urmă s-a apropiat de Dalila şi a scos nişte bani din buzunar.

— O la la, Samson, a făcut ea, luând bancnotele. Douăzeci şi cinci de dolari!

Toți au început să mormăie, parcă nevenindu-le să creadă.

— Douăşcinci de dolari! a spus cineva din spate. Asta înseamnă leafa pe-o săptămână.

— Da, dar poa' să câştige două sute cincizeci, a observat un altul.

În timp ce lumea se înghesuia şi mai şi, Dewayne şi cu mine ne-am dus în față, ca să ne uităm printre oamenii mari şi să vedem mai bine.

— Cum te cheamă? a întrebat Dalila, vârându-i microfonul sub nas.

— Hank Spruill, a mârâit el. Cota-i tot de zece la unu?

— Aşa a rămas, voinicule. Eşti sigur că vrei să pui douăşcinci de dolari la bătaie?

— Da. Tre' să rămân în ring un minut, nu?

— Aşa e, şaizeci de secunde. Să ştii că Samson n-a mai pierdut o luptă în ring de cinci ani. Ultima data a fost învins în Rusia, dar adversarii au trişat.

— Ma doare-n cot de Rusia, a spus Hank, scoțându-şi cămaşa. Alte reguli?

— Nu.

Dalila s-a întors spre spectatori şi a strigat cât mai teatral cu putință:

— Doamnelor şi domnilor, marele Samson a fost provocat la cea mai tare luptă din viața lui. Domnul Hank Spruill a pus în joc douăzeci şi cinci de dolari pentru un meci cu o cotă de zece la unu. Nimeni n-a mai lansat vreodată o asemenea provocare.

Samson se dădea mare în ring, scuturându-şi buclele lungi şi părând că aşteaptă nerăbdător marea confruntare.

— Să văd banii, a mormăit Hank la adresa Dalilei.

— Uite-i, a spus ea, folosindu-se de microfon.

— Nu, vreau să văd două sute cincizeci de marafeți.

— N-o să fie nevoie, a declarat Dalila cu un râs chicotit, care ascundea însă o urmă de neliniște.

Cu toate acestea, a coborât microfonul şi a început să se tocmească în şoaptă cu nou-venitul. Bo şi Dale s-au ivit din mulțime, iar Hank i-a pus să stea lângă măsuța unde ținea Dalila banii. După ce s-a convins că dolarii erau acolo, a intrat în ring, unde marele Samson îl aştepta cu brațele masive încrucişate la piept.

— Ăsta nu-i ăla care l-a omorât pe băiatu' lu' Siseo? a întrebat cineva din spatele nostru.

— El e, a răspuns altcineva.

— E-aproape cât Samson.

Hank era cu câțiva centimetri mai scund şi nu avea pieptul la fel de lat, însă nu părea să se teamă de vreun pericol. Samson a început să danseze într-o parte a ringului, în timp ce Hank se uita la el şi îşi întindea brațele.

— Sunteți gata? a strigat Dalila în microfon, iar mulțimea s-a împins şi mai în față.

Dalila a făcut să se audă gongul. Cei doi luptători şi-au aruncat priviri crunte. Totuşi, Hank a rămas în colțul lui. Timpul curgea pentru el. După câteva secunde, Samson, care – credeam eu – îşi dăduse seama că nu era de glumă, s-a apropiat țopăind, mişcându-se întruna şi dând din mâini, ca un luptător adevărat. Hank a rămas nemişcat.

— Fă-te-ncoa', băiete! a tunat Samson de la un metru şi jumătate, dar Hank nu şi-a părăsit colțul.

— Patruzeci şi cinci de secunde, a spus Dalila. Samson a comis greşeala de-a presupune că participa la o luptă dreapta, nu la o cafteală. S-a lăsat în jos, străduindu-se să folosească una dintre numeroasele lui prize, şi preț de o clipă şi-a lăsat fața descoperită. Hank a lovit ca un baros. A trimis

o directă de dreapta pe care aproape că n-a văzut-o nimeni şi care s-a oprit direct în maxilarul puternicului Samson.

Luptătorul şi-a simțit capul dat pe spate, iar părul frumos i s-a împrăştiat în toate direcțiile. Impactul a coincis cu un zgomot ca de scaun rupt. Nici chiar Stan Musial n-ar fi putut lovi o minge de base-ball mai puternic.

Samson şi-a dat ochii peste cap. Din cauza staturii impozante, au trecut câteva secunde înainte ca trupul lui să afle de la centrii nervoşi că lucrurile stăteau prost. Un picior a devenit moale şi s-a îndoit de la genunchi. Apoi a cedat şi celălalt, iar cel mai mare luptător din lume, direct din Egipt, a aterizat cu un zgomot surd pe podeaua ringului, cu fața în sus. Ringul s-a zguduit, iar funiile s-au mişcat agitate. Samson părea mort.

Hank s-a destins în colțul lui, sprijinindu-şi brațele de funia cea mai de sus. Nu se grăbea deloc. Biata Dalila rămăsese fără glas. A încercat să spună ceva şi să asigure lumea că totul făcea parte din regia spectacolului, dar se vedea ca ar fi vrut să sară în ring şi să-l îngrijească pe Samson. Mulțimea era uluită.

În mijlocul ringului, Samson a început să geamă şi a dat să se ridice în picioare. A reuşit să ajungă în patru labe şi s-a clătinat de câteva ori, înainte să pună un picior în pământ. Printr-o sforțare consistentăă, a încercat să se ridice, însă nu l-au ascultat picioarele. S-a repezit spre funii şi a apucat să se prindă de ele, ca să-şi atenueze căderea. Bietul om se uita direct la noi, dar nu vedea nimic. Avea nişte ochi roşii, pierduți şi nu ştia pe ce lume se află. Stătea atârnat de funii, clătinându-se, încercând să-şi revină şi să se ridice din nou în picioare.

Domnul Horsefly Walker s-a apropiat în fugă de ring şi i-a strigat lui Hank:

— Omoară-l pe nenorocit! Hai, lichidează-l!

Dar Hank nu s-a mişcat. În loc de asta, s-a mulțumit să urle „Timpul!”, însă Dalila uitase să mai cronometreze.

Câțiva spectatori au aclamat şi au fluierat, dar cei mai

mulți au tăcut. Îi zăpăcise imaginea lui Samson bâjbâind confuz, gata să dea în primire.

Samson s-a întors şi a încercat să-şi fixeze privirea asupra lui Hank. Cu mâinile încleştate pe funii, ca să aibă un punct de sprijin, s-a împleticit câțiva pasi şi s-a chinuit să plaseze o ultima lovitură, una a disperării. Hank s-a dat uşor la o parte, iar Samson a nimerit într-unul dintre stâlpii de susținere din colț. Funiile s-au întins sub greutatea lui, în timp ce restul stâlpilor păreau gata să cedeze. Samson gemea şi-şi agita brațele ca un urs împuşcat. Şi-a tras picioarele sub el şi s-a adunat atâta cât să se poată întoarce. Ar fi făcut mai bine dacă ar fi rămas pe loc. Hank s-a apropiat fulgerător şi i-a mai expediat o directă de dreapta, care a pornit tot din centrul ringului şi s-a oprit exact în acelaşi loc ca prima. Cum ținta pumnilor lui nu se mai putea apăra, tânărul a făcut un pas înapoi şi i-a dat şi lovitura de grație. Samson a căzut grămadă. Dalila a scos un țipăt şi a sărit printre funiile ringului. Hank s-a dus la el în colț relaxat, cu brațele rezemate de funia de sus, rânjind şi nepărând câtuşi de puțin interesat de soarta adversarului.

Eu unul nu ştiam ce să fac, iar majoritatea spectatorilor n-au mai scos un sunet. Pe de o parte, era bine să vezi un flăcău din Arkansas dând de pământ atât de straşnic cu coşcogeamite uriaşul egiptean. Pe de alta, era vorba de Hank Spruill, care pe deasupra îşi folosise pumnii. Era o victorie dubioasă, chiar dacă pentru el asta nu conta. Cu toții am fi preferat ca Samson să fie înfrânt în luptă dreaptă de către un băiat de prin partea locului.

Când a fost sigur că timpul expirase, Hank a ieşit din ring printre funii şi a sărit jos. Bo şi Dale puseseră deja mâna pe bani, aşa că au dispărut toți trei.

— L-a trimis pe lumea cealaltă pe Samson, a spus cineva în spatele meu.

Cel mai mare luptător din lume rămăsese întins pe spate, cu brațele în lături şi cu picioarele desfăcute, în timp ce partenera lui se aplecase asupră-i, încercând să-l trezească.

Mi-a părut rău pentru ei. Oferiseră un spectacol extraordinar de colorat, pe care cine ştie dacă aveam să-l mai vedem vreodată. În sinea mea, mă îndoiam că Samson şi Dalila aveau să se mai întoarcă în Black Oak, Arkansas.

În clipa când luptătorul s-a ridicat în capul oaselor, ne-am destins cu toții. Câțiva oameni cumsecade l-au aplaudat încet, după care mulțimea a început să se împrăştie.

De ce nu putea Hank să plece o dată cu bâlciul? Ar fi încasat bani pentru că-i snopea pe alții şi, pe lângă asta, am fi scăpat de el de la fermă. M-am hotărât să discut despre asta cu Tally.

Bietul Samson muncise din greu o zi întreagă în plină arşiță şi într-o fracțiune de secundă pierduse toți banii. Halal meserie! În sfârşit, avusesem ocazia să văd ceva mai nesuferit decât culesul bumbacului.

Capitolul 19

Primăvara şi iarna, după-amiezele de duminică erau adeseori rezervate vizitelor. Terminam prânzul şi dormeam puțin, după care ne suiam în camion şi mergeam la Lake City sau Paragould, unde picam pe neaşteptate acasă la prieteni sau neamuri care se bucurau întotdeauna să ne vadă. Alteori veneau ei în vizită. „Treceți pe la noi" era o expresie foarte frecventă, căreia lumea i se conforma întru totul. Pregătirile şi aranjamentele nu erau nici necesare, nici posibile. Nu aveam telefon, ca de altfel nici neamurile sau prietenii noştri.

Însă vizitele nu erau la ordinea zilei spre sfârşitul verii şi la început de toamnă, fiindcă munca te istovea, iar după-amiezele erau foarte călduroase. Pentru o bucată de vreme ne dădeam uitării mătuşile şi unchii, dar ştiam că urma să recuperăm mai târziu.

Într-o bună zi stăteam pe terasa din față şi ascultam meciul lui Cardinals, când am văzut un nor de praf iscându-se undeva lângă pod.

— Vine-o maşina, am anunțat, iar cele două femei şi-au întors privirile în direcția respectivă.

Pe drumul care ducea la noi acasă treceau puține maşini. Ele erau aproape de fiecare dată fie ale unuia dintre Jeterii de vizavi, fie ale unuia dintre Tolliverii aflați la est de noi. Din când în când apărea şi câte o maşina străină, la care ne uitam fără un cuvânt până când vârtejul de praf lăsat în urmă se potolea, aducând vorba despre ea abia la cină, când încercam să ghicim cine era la volan şi ce treabă avea pe la noi prin Craighead County. Pappy şi tata o pomeneau la magazinul central, mama şi Buni le spuneau femeilor înainte de slujba de duminică, iar mai devreme sau mai târziu tot găseau pe cineva care văzuse vehiculul neobişnuit. De obicei misterul era dezlegat, dar ni se mai întâmpla şi să treacă o maşină fără a afla vreodată de unde venise.

Cea de față se mişca încet. Am văzut o pată roşie care s-a

lățit tot mai mult şi după puțin timp ne-am trezit cu o limuzină lucioasă, cu două uşi, care a parcat la noi pe alee. Între timp, ne ridicaserăm toți trei în picioare pe terasă, prea mirați ca să mai facem vreo mişcare. Cel aflat la volan a parcat în spatele camionului nostru. Spruillii se holbau şi ei din curtea din față.

Şoferul a deschis portiera şi a coborât.

— Mâi să fie, e Jimmy Dale, a spus Buni.

— În carne şi oase, a întărit mama, al cărei simț de anticipație nu mai funcționase atât de bine.

— Luke, dă fuga după Pappy şi taică-tău, mi-a zis Buni. Am zbughit-o înăuntru şi i-am strigat pe cei doi bărbați, însă aceştia auziseră deja uşa trântindu-se şi veneau dinspre curtea din spate.

Ne-am întâlnit cu toții în fața maşinii aceleia noi şi curate, care era fără îndoială cel mai frumos vehicul pe care-l văzusem vreodată. Cu toții s-au salutat, s-au luat în brațe şi şi-au strâns mâinile, după care Jimmy Dale ne-a prezentat-o pe noua lui soție, o făptură delicată, care părea mai tânără ca Tally. O chema Stacy. Era din Michigan şi avea un fel de-a vorbi pe nas tipic celor de pe-acolo. Rostea cuvintele scurt şi repede, iar după câteva clipe am simțit că mi se face pielea ca de găină.

— De ce vorbeşte aşa? am întrebat-o în şoaptă pe mama, pe când grupul se îndrepta spre terasă.

— E yankee, mi-a explicat ea simplu.

Tatăl lui Jimmy Dale era Ernest Chandler, fratele mai mare al lui Pappy. Ernest cultivase pământul undeva în Leachville până în urmă cu vreo câțiva ani, când făcuse un infarct şi murise. În ceea ce mă priveşte, nu mi-i aminteam nici pe Ernest, nici pe Jimmy Dale, cu toate că auzisem o mulțime de poveşti pe seama lor. Ştiam că Jimmy Dale fugise de la fermă şi se dusese în Michigan, unde îşi găsise o slujbă la una dintre uzinele Buick şi câştiga trei dolari pe oră – un salariu incredibil de mare prin comparație cu standardul din Black Oak. Îi ajutase şi pe alți băieți din zona să-şi găsească locuri

de muncă acolo. Cu doi ani în urmă, după o altă recoltă slabă, tata petrecuse o iarnă grea la Flint, unde pusese parbrizuri la Buick-urile ieşite de pe banda rulantă. Se întorsese acasă cu o mie de dolari pe care-i folosise ca să-şi achite datoriile mari făcute pentru bunul mers al fermei.

— Arătoasă maşină, a spus tata, în timp ce se aşezau cu toții pe treptele din față.

Buni se dusese la bucătărie, unde pregătea nişte ceai de la gheață. Mamei îi revenise neplăcuta misiune de a face conversație cu Stacy, care s-a văzut că nu se încadrează în peisaj din clipa când s-a dat jos din maşina.

— Nouă-nouță, s-a făloşit Jimmy Dale. Am luat-o săptămâna trecută, la țanc pentru drumul pân-acasă. Eu şi Stacy ne-am căsătorit acum o lună, iar ăsta-i darul de nuntă.

— Stacy şi cu mine ne-am căsătorit, nu eu şi Stacy, a intervenit proaspăta soție, întrerupându-l din cealaltă parte a terasei.

Timp de câteva clipe nimeni n-a mai zis nimic, iar noi am prelucrat cu toții faptul că Stacy îi corectase felul de-a vorbi al soțului cu alți oameni de față. Nu mai auzisem niciodată una ca asta.

— E un cincizeci şi doi? a întrebat Pappy.

— Nu, cincizeci şi trei, ultimul tip. L-am făcut cu mâna mea.

— Fugi de-aici.

— Pe cuvânt. Cei de la Buick ne dau voie să ne comandăm singuri maşinile şi să ne uităm când ies de la asamblare. Ăsteia i-am instalat chiar eu bordul.

— Cât a costat? am întrebat, având imediat impresia că maică-mea ar fi vrut să-mi sară la beregată.

— Luke! m-a certat ea.

Tata şi Pappy mi-au aruncat priviri grele şi am vrut să mai spun ceva, când Jimmy Dale a răspuns fără ocolişuri:

— Doua mii şapte sute de dolari. Nu-i niciun secret. Toți vânzătorii din țară ştiu care-i prețul.

Între timp se apropiaseră şi Spruillii, care începuseră să

inspecteze maşina – erau toți, în afară de Tally, care se făcuse nevăzută. Era duminica după-amiază, iar după mine era momentul cel mai potrivit pentru o baie în apa rece a Golfului lui Silas. Pierdusem vremea pe terasă în aşteptarea ei.

Trot s-a împleticit în jurul maşinii, în timp ce Bo şi Dale îi dădeau la rândul lor ocol. Hank se uita înăuntru, căutând probabil cheile. Domnul şi doamna Spruill o admirau de la distanță.

Jimmy Dale i-a privit circumspect.

— Delureni?

— Da, din Eureka Springs.

— Cumsecade?

— Cei mai mulți, a spus Pappy.

— Ăla mare ce face?

— Nu se ştie niciodată.

Aflaserăm la biserica în cursul dimineții că până la urmă Samson ieşise din ring pe picioarele lui, ceea ce însemna că Hank nu-şi mai îmbogățise lista victimelor. Fratele Akers predicase timp de o oră despre păcătoşenia bâlciului – pariuri, lupte, dezmăț, haine vulgare, batere pe burtă cu țiganii şi tot felul de porcării. Dewayne şi cu mine ascultaserăm cuvânt cu cuvânt, dar numele noastre nu fuseseră pomenite.

— De ce trăiesc aşa? a întrebat Stacy, uitându-se la Tabăra Spruill şi despicând aerul cu cuvintele ei tăioase ca o lamă de cuțit.

— Păi, cum să trăiască? i-a întors-o Pappy.

Ajunsese şi el la concluzia că nu-i plăcea deloc noua doamnă Jimmy Dale Chandler. Se cocoțase ca o pasare pe un colț de stâncă şi se uita de sus la tot ce se întâmpla în jurul ei.

— Nu puteți să le oferiți o locuință? a întrebat ea. Mi-am dat seama că Pappy mai avea puțin şi lua foc.

— Oricum, Buick ne plăteşte toate reparațiile la maşini timp de doi ani, a spus Jimmy Dale.

— Serios? a făcut tata, uitându-se în continuare la

automobil. Cred că-i cea mai reuşită bucăţică pe care am văzut-o de când mă ştiu.

Buni a adus o tavă pe terasă şi a împărţit nişte pahare înalte cu ceai de la gheaţă. Stacy l-a refuzat pe al ei.

— Ceai de la gheaţă, a pufnit ea. Nu-i genul meu. Ceai fierbinte n-aveţi?

Ceai fierbinte? Cine mai auzise o asemenea tâmpenie?

— Nu, pe-aici nu se bea ceai fierbinte, a zis Pappy din balansoar, sfredelind-o cu privirea pe Stacy.

— Mă rog, la noi în Michigan nu bem ceai de la gheaţă, a explicat ea.

— Aici nu-i Michigan, s-a răstit Pappy.

— N-ai vrea să-mi vezi grădina? a întrebat dintr-o dată mama.

— Îhî, grozavă idee, a spus Jimmy Dale. Du-te, scumpo, Kathleen are cea mai dichisită grădina din Arkansas.

— Vin şi eu cu tine, a spus Buni, străduindu-se şi ea s-o smulgă pe tânără de pe terasă şi s-o îndepărteze de cearta care stătea să înceapă.

Cele trei femei au dispărut, iar Pappy abia a aşteptat să întrebe:

— Unde Dumnezeu ai găsit-o, Jimmy Dale?

— E o fata de treabă, unchiule Eli, a răspuns el, nu foarte convins.

— E-o yankee afurisită.

— Să ştii că yankeii nu sunt răi. Au avut destulă minte să scape de bumbac. Stau în case frumoase, cu instalaţii complete, telefoane şi televizoare. Câştigă bine şi construiesc şcoli frumoase. Stacy a fost la colegiu doi ani. Ai ei au televizor de trei ani. Săptămâna trecută i-am văzut pe Indians şi Tigers. Îţi vine să crezi, Luke? Meciuri de base-ball la televizor.

— Nu-mi vine.

— Ei bine, eu am văzut o mulţime. Bob Lemon a fost cel mai bun aruncător al lui Indians. Ăia de la Tigers nu-s grozavi; iar au ajuns pe ultimul loc.

— Nu prea mă interesează Liga Americană, am spus, repetând cuvintele pe care le tot auzisem în gura lui taică-meu şi bunică-meu de când venisem pe lume.

— Ca să vezi surpriză, a râs Jimmy Dale. Asta-nseamnă să fii un suporter adevărat al lui Cardinals. La fel ziceam şi eu pân-am ajuns în nord. Anul ăsta am fost la unşpe meciuri pe Tiger Stadium şi până la urmă Liga Americană face ce face şi-ți intră-n sânge. Yankees au jucat la noi acum două săptămâni; nu mai găseai un bilet, să dai cu tunul. Au venit cu puştiul ăsta nou, Mickey Manile, de mult n-am mai văzut aşa ceva. Viteză mare, forță berechet, iar când e la bătaie, ăla eşti. O s-ajungă mare de tot. Plus că i-au transferat pe Berra şi Rizzuto.

— Tot nu pot să-i sufăr, am spus, iar Jimmy Dale a râs din nou.

— Şi zici s-o să joci la Cardinals? m-a întrebat el.

— Da.

— Nu râmâi la fermă?

— Nu.

— Băiat deştept.

Îi auzisem pe cei mari vorbind despre Jimmy Dale. Era un tip isteț, dacă reuşise să dea cu tifla bumbacului şi să trăiască mai bine în nord. Îi plăcea să vorbească despre câți bani avea. Descoperise rețeta succesului şi nu pregeta să le-o ofere şi altor băieți de prin partea locului.

Pappy credea că agricultura era singura ocupație onorabilă pentru bărbați, cu posibila excepție a base-ballului profesionist.

Am sorbit din ceai câtăva vreme, după care Jimmy Dale a întrebat:

— Cum merge cu bumbacul?

— Pân-acum e bine, a spus Pappy. Cu primul cules am scos-o la capăt.

— Acum intrăm în lan a doua oară, a adăugat tata. Probabil c-o să terminam cam într-o lună.

Tally a ieşit la iveală din mijlocul Taberei Spruill, ținând în

mâna un prosop sau o bucată de pânză. A dat un ocol mare maşinii roşii, pe când ai ei continuau s-o privească vrăjiți, fără să dea atenție fetei. S-a uitat la mine de la distanță, dar nu mi-a făcut niciun semn. M-am plictisit brusc de base-ball, de bumbac, de maşini şi de toate celelalte, dar nu puteam s-o şterg pe nepusa masă. Ar fi fost nepoliticos să plec în felul ăsta, iar tata ar fi mirosit ceva. Aşa că am rămas pe loc şi m-am uitat la Tally, care a dat colțul casei.

— Ce face Luther? a întrebat tata.

— Bine, a spus Jimmy Dale. I-am făcut rost de serviciu la uzină. Câştigă trei dolari pe oră şi lucrează patruzeci de ore pe săptămână. N-a văzut în viața lui atâta bănet.

Luther era un alt văr, tot un Chandler de a nu ştiu câta spiță. Îl văzusem o singură dată, la o înmormântare.

— Deci nu se-ntoarce acasă? s-a interesat taică-meu.

— Mă-ndoiesc.

— O să se-nsoare c-o yankee?

— Nu l-am întrebat. Cred c-o să facă aşa cum îl taie capul. A urmat o pauză şi tensiunea a părut să se micşoreze timp de câteva secunde. Pe urmă Jimmy Dale a spus:

— Nu poți să-i faci vreo vină c-a rămas acolo. Cum să zic, a pierdut ditamai ferma. Stătea aici şi culegea pentru alții, câştiga o mie de dolari pe an şi n-avea după ce bea apă. Pe când acum o să treacă de şase miare pe an, plus primele şi pensia asigurată.

— A intrat în sindicat? a întrebat tata.

— Cred şi eu. I-am băgat pe toți băieții de-aici în sindicat.

— Ce-i ăla sindicat? am întrebat.

— Luke, ia du-te şi vezi ce face maică-ta, mi-a spus Pappy. Hai, fuga.

Încă o dată pusesem o întrebare nevinovată, din cauza căreia mă văzusem îndepărtat de la discuții. Am plecat de pe terasă şi am alergat în spatele casei, sperând s-o văd pe Tally. Dar fata dispăruse, iar acum fără îndoiala că se scălda în apa golfulețului, fără santinela credincioasă care stătea de obicei de pază.

Buni se afla la intrarea în grădină, sprijinită de un gard şi uitându-se la mama şi la Stacy, care se plimbau de la o plantă la alta. M-am oprit lângă ea şi m-a ciufulit în joacă.

— Pappy a zis că-i o yankee afurisita, am rostit încet.

— Nu vorbi urât.

— N-am vorbit urât, am repetat.

— Sunt oameni de treabă. Nu-s ca noi, atâta tot.

Buni se gândea la altceva. I se întâmplase de multe ori în vara aceea să-mi vorbească fără să mă vadă. Ochii ei osteniți căutau ceva în zare, în timp ce gândurile îi zburau şi ele de la fermă.

— De ce vorbeşte aşa? am întrebat.

— În sinea ei crede că *noi* vorbim ciudat.

— Zău?

— Sigur.

Îmi era cu neputința să pricep.

Un şarpe verde de nici treizeci de centimetri şi-a ițit capul dintre castraveți, după care a pornit pe o potecuță exact spre mama şi Stacy. Cele doua l-au văzut cam în aceeaşi clipă. Mama a arătat calmă cu degetul şi a spus:

— Uite-un şerpişor verde.

Stacy a reacționat cu totul altfel. A căscat gura, dar se îngrozise atât de tare, că a fost nevoie de două-trei secunde ca să scoată vreun sunet. Pe urma a tras un țipăt pe care cred ca l-au auzit şi Latcherii, un urlet ce făcea să-ți înghețe sângele în vine, mai înfricoşător decât cel mai veninos dintre şerpi.

— Un şarpe! a răcnit ea din nou, ascunzându-se după mama. Jimmy Dale! Jimmy Dale!

Şarpele rămăsese nemişcat în mijlocul potecii, dând impresia că se uită la ea. Era o micuța târâtoare verde, care nu făcea rău nimănui. Cum Dumnezeu putea să-ți fie frică de ea? Am dat fuga în grădină şi am pus mâna pe şarpe, zicându-mi că în felul ăsta rezolvam problema. Numai că imaginea unui băiețel care ținea în mâna o creatură atât de mortală a fost peste puterile lui Stacy. A leşinat şi s-a prăvălit

peste fasolea neagră, în timp ce bărbații se apropiau în goană de pe terasa din față.

Jimmy Dale a luat-o pe sus, pe când noi încercam să explicăm ce se întâmplase. Bietul şarpe era moale în mâna mea; mi-am zis că leşinase şi el. Pappy nu şi-a putut reține un zâmbet în timp ce-i însoțeam pe Jimmy Dale şi pe soția lui pe terasa din spate, unde a întins-o uşurel pe o bancheta, câtă vreme Buni s-a dus dupa leacuri.

Stacy şi-a revenit într-un târziu, albă la față şi transpirată. Buni s-a aplecat deasupra ei cu nişte comprese şi o sticluță cu amoniac.

— Prin Michigan n-or avea şerpi? l-am întrebat şoptit pe tata.

— Bag seamă că nu.

— Era unul de-ăla mic şi verde, am spus.

— Bine că n-a văzut vreunul indian. Ar fi mierlit-o, a zis tata.

Mama a pus apă la fiert şi a turnat-o într-o ceaşcă în care pusese un pliculeț de ceai. Stacy s-a ridicat în capul oaselor şi l-a dat pe gât, prilej cu care la noi la fermă s-a băut pentru prima dată ceai fierbinte. A vrut să rămână singură, aşa că ne-am întors pe terasa din față şi am lăsat-o să se odihnească.

N-a trecut mult şi bărbații au început să cerceteze Buick-ul. Au ridicat capota şi s-au aplecat deasupra motorului. Când n-a fost nimeni atent la mine, am plecat de pe terasă şi m-am îndreptat spre partea din spate a casei, uitându-ma după Tally. M-am ascuns lângă hambar, într-un loc pe care-l ştiam bine şi unde nu puteam fi găsit. Am auzit zgomotul calm şi puternic de pornire a unui motor şi mi-am dat seama ca nu era camionul nostru. Aveau de gând sa plece la plimbare şi m-am auzit strigat de tata. Cum n-am răspuns, au plecat fără mine.

Am renunțat să mă duc după Tally şi m-am întors către casă. Stacy şedea pe un scăunel sub un copac, uitindu-se în zare cu o privire pierdută şi cu brațele încrucişate pe piept, de

parcă ar fi fost foarte nefericită. Buick-ul plecase.

— Nu te-ai dus la plimbare? m-a întrebat ea.

— Nu.

— De ce?

— Nu mi-a venit.

— Ai fost vreodată cu maşina?

Avea o voce batjocoritoare, aşa că am început să mint.

— Nu, n-am fost.

— Câți ani ai?

— Şapte.

— Ai şapte ani şi n-ai fost niciodată cu maşina?

— N-am fost.

— Ai văzut vreodată un televizor?

— N-am văzut.

— Ai folosit vreodată telefonul?

— N-am folosit.

— De necrezut.

A clătinat din cap dezgustată, iar eu mi-am dorit să fi rămas lângă hambar.

— La şcoala mergi?

— Merg.

— Slavă Domnului. Ştii să citeşti?

— Da. Ştiu şi să scriu.

— O să termini liceul?

— Sigur că da.

— Tatăl tău l-a terminat?

— Da.

— Şi bunicul?

— El nu.

— Nici nu credeam. Merge cineva de pe-aici la colegiu?

— Încă nu.

— Cum adică?

— Mama spune c-o să merg eu.

— Mă îndoiesc. Cum or să te țină la colegiu?

— Mama spune c-o să merg.

— O să creşti şi-o să fii tot un amărât de culegător de

bumbac, ca taică-tău şi bunică-tău.

— Asta n-ai de unde să ştii, am spus.

A clătinat din cap, din cale-afară de nemulțumită.

— Eu am fost la colegiu doi ani, a zis apoi, mândră nevoie mare.

Mi-a venit să-i spun că nu se vede. A urmat o tăcere îndelungată. Voiam să plec, dar nu eram sigur care era modalitatea cea mai cuviincioasă de a pune punct unei discuții. A rămas cocoțată pe scăunel, uitându-se în depărtare şi acumulând şi mai mult venin.

— Nu-mi vine să cred cât sunteți de înapoiați, a rostit ea. Mi-am privit picioarele. În afară de Hank Spruill, nu mai întâlnisem pe nimeni care să-mi fie atât de antipatic ca Stacy. Oare Ricky ce-ar fi făcut? Probabil că ar fi înjurat-o, dar, cum nu puteam face una ca asta, m-am hotărât să plec pur şi simplu.

Buick-ul tocmai se întorcea, iar la volan se afla tata. A parcat şi toți adulții s-au dat jos. Jimmy Dale le-a strigat şi Spruillilor să se apropie. I-a încărcat pe Bo, Dale şi Trot în spate şi pe Hank în față, după care au plecat în viteză, aruncând bulgări de pământ de pe drum şi îndreptându-se spre râu.

* * *

Abia spre sfârşitul după-amiezei Jimmy Dale a pomenit ceva de plecare. N-am fi zis nu dacă se hotărau s-o ia din loc, iar eu eram îngrijorat ca nu cumva să rămână şi la cină. Mă lua groaza când mă gândeam c-o să stăm la aceeaşi masă, încercând să mâncăm, în vreme ce Stacy o să ne critice hrana şi obiceiurile. Până acum disprețuise tot ce ținea de viața noastră; de ce ar fi lăsat-o mai moale la cină?

Ne-am îndreptat agale spre Buick şi ne-am luat rămas-bun o veşnicie, ca de obicei.

Când se apropia ora plecării, nu se mai grăbea nimeni. Cineva spunea că se făcuse târziu, pe urmă formula era repetată, iar după o vreme altcineva făcea prima mişcare în

direcția maşinii sau a camionului, în mijlocul primului val de cuvinte de rămas-bun. Se strângeau mâini, se schimbau îmbrățişări şi promisiuni. Se continua înaintarea până când grupul se apropia de vehicul, moment în care întreaga procesiune se oprea în loc, fiindcă altcineva îşi mai amintise de o poveste care merita spusă rapid. Alte îmbrățişări, noi promisiuni de revedere grabnică. După eforturi considerabile, cei care plecau se instalau frumuşel în vehicul, iar pe urmă cei care-i conduceau vârau capul pe geam pentru încă o repriză de rămas-bun. Eventual şi pentru încă o povestioară. La auzul câtorva proteste şoferul pornea în fine motorul, după care maşina sau camionul dădea înapoi cu grijă, în timp ce toată lumea făcea cu mâna.

Când casa nu se mai vedea, cineva – nu şoferul – întreba: „Ce ați avut de v-ați grăbit aşa?" Iar altcineva, rămas pe terasa din față şi continuând să-şi fluture mâna, spunea ca pentru sine: „Ce i-o fi apucat de-au plecat atât de repede?"

Pe când ne apropiam de maşină, Stacy i-a şoptit ceva lui Jimmy Dale. Acesta s-a întors spre mama şi i-a spus încet:

— Trebuie să meargă la baie.

Mama a părut îngrijorată. Nu aveam baie. Ne făceam nevoile afară, într-o cabină îngustă de lemn, aşezați în dreptul unei găuri adânci, ascunşi de unul dintre pereții magaziei de unelte, la jumătatea drumului dintre curtea din spate şi şurț.

— Hai cu mine, i-a spus mama, iar cele două au plecat împreună.

Jimmy Dale şi-a amintit brusc o altă poveste, despre un tânăr din zonă care se dusese la Flint şi fusese arestat la ieşirea dintr-un bar din cauză că se îmbătase şi se luase de cei din jur. Apoi am plecat pe furiş de pe terasa din spate, am zbughit-o printre două cotinețe şi am ajuns într-un loc de unde am văzut-o pe mama ducând-o pe Stacy la closetul de afară. Tânăra s-a oprit în dreptul cabinei, a privit-o câteva clipe şi nu i-a venit deloc să intre. Numai că nu avea încotro.

Mama a lăsat-o acolo şi s-a întors pe terasa din față.

Am lovit cu iuțeala fulgerului. De îndată ce n-am mai

văzut-o pe mama, am bătut la uşa cabinei. Am auzit un strigăt speriat, după care o voce disperată a întrebat:

— Cinee?

— Donşoară Stacy, sunt eu, Luke.

— Sunt aici! a spus ea.

Cuvintele ei, atât de clare de obicei, fuseseră rostite de data asta în grabă şi printre dinți, din cauza umidității înăbuşitoare dinăuntru. În cabină era foarte întuneric, iar singura rază de lumină se strecura prin crăpaturile mici dintre scânduri.

— Nu ieşi chiar acum! am sfătuit-o, cu un glas cât mai nelinişti cu putință.

— Ce?

— Aici afară e un şarpe mare şi negru!

— O, Doamne! s-a tânguit ea.

Noroc că apucase să se aşeze, altminteri ar fi leşinat din nou.

— Linişte! am zis. Altfel o să-şi dea seama că eşti aici.

— Dumnezeule mare! a spus ea cu un nod în gât. Fă ceva!

— Nu pot. E mare şi muşcă.

— Ce vrea? a întrebat ea cu un glas rugător, gata s-o apuce plânsul.

— Habar n-am. E un şarpe de gunoi, dă mereu târcoale pe-aci.

— Adu-l pe Jimmy Dale!

— Bine, dar nu ieşi. E chiar în fața uşii. Cred că ştie că eşti înăuntru.

— O, Doamne, a mai spus ea o dată şi s-a pus pe plâns. Am făcut cale întoarsa printre cotinețe tot pe furiş, după care am ocolit prin grădină şi am ieşit pe lângă peretele estic al casei. Am înaintat încet şi tăcut de-a lungul gardului viu care ne delimita proprietatea, până am ajuns într-o porțiune de desiş unde puteam să mă ascund şi să stau cu ochii pe curtea din față. Jimmy Dale se sprijinea de maşină, spunând o poveste şi aşteptându-şi soția să-şi termine treaba.

Timpul se scurgea încet. Ai mei, Pappy şi Buni ascultau şi

chicoteau la poveştile care curgeau una din alta. Din când în când, unul dintre ei mai arunca o privire spre curtea din spate.

Până la urmă, mama şi-a făcut griji şi i-a lăsat pe ceilalți, ducându-se să vadă ce face Stacy. După un minut s-au auzit nişte voci, iar Jimmy Dale a țâşnit spre closetul din curte. M-am ascuns şi mai bine în desiş.

Când am intrat în casa era aproape întuneric. Privisem totul de la distanță, din spatele hambarului, şi ştiam că mama şi Buni pregăteau cina. Şi aşa dădusem de bucluc; dacă aş fi întârziat la masă, n-aş fi făcut decât să-mi înrăutățesc situația.

Se aşezaseră, iar Pappy se pregătea să binecuvânteze mâncarea, când am intrat pe uşa dinspre curtea din spate şi m-am aşezat în linişte. S-au uitat la mine, însă am preferat să-mi ațintesc privirea în farfurie. Pappy a rostit o rugăciune grăbită şi pe urmă ni s-a împărțit mâncarea. După o tăcere suficient de îndelungată ca să se acumuleze tensiunea, tata m-a întrebat:

— Unde-ai fost, Luke?

— La golfuleț.

— Ce-ai făcut acolo?

— Nimic. M-am aflat în treabă.

Cuvintele mele au sunat destul de suspect, dar ceilalți n-au insistat. După ce s-a lăsat liniştea din nou, Pappy a întrebat, cum nu se poate mai oportun şi cu o inflexiune diabolică a vocii:

— Ai văzut vreun şarpe de gunoi pe lângă apă?

Nici n-a apucat să termine ce avea de spus că a explodat.

M-am uitat la ceilalți de la masă. Buni îşi încleştase fălcile, ca şi cum s-ar fi decis să nu zâmbească sub nicio formă. Mama îşi acoperise gura cu un şervețel de masă, însă ochii o trădau; era clar că ar fi vrut să râdă şi ea. Tata apucase să bage ceva în gura şi a reuşit să mestece, păstrându-şi expresia serioasă.

Dar Pappy era ferm hotărât să se distreze. A hohotit din

capul mesei, pe când ceilalți se chinuiau să rămână sobri.

— Bună poanta, Luke! a reuşit el să spună, gata să se sufoce. Să se-nvețe minte.

În cele din urma am râs şi eu, dar nu de ceea ce făcusem. Lucrul care m-a amuzat a fost felul atât de sănătos în care râdea Pappy, în timp ce restul familiei se străduia din răsputeri să nu-i urmeze exemplul.

— Ajunge, Eli, a zis Buni, mişcându-şi într-un târziu maxilarele.

Am luat o lingură mare de mazăre şi m-am uitat încă o dată în farfurie. Liniştea s-a aşternut iarăşi şi am mâncat mai departe, fără să vorbim.

* * *

După cină, tata m-a luat la o plimbare până la magazia de unelte. Pe uşă ținea o nuia pe care o făcuse dintr-o ramură şi o lustruise cu mâna lui. Îmi era rezervata exclusiv.

Fusesem învățat să-mi primesc pedeapsa bărbăteşte. Nu aveam voie să plâng, cel puțin nu pe față. În momentele de genul ăsta, cel care îmi dădea curaj era Ricky. Auzisem tot felul de grozavii despre bătâile pe care i le trăsese Pappy şi, din ce spuneau părinții lui şi ai mei, nu i se smulsese nici măcar o lacrimă. În copilăria lui Ricky, bătaia la fund era o adevărata provocare.

— I-ai făcut o chestie foarte urâtă lui Stacy, a început taică-meu. A fost musafira noastră şi e măritata cu văru-tău.

— Da, tată.

— De ce-ai făcut-o?

— Fiindcă a zis că suntem proşti şi înapoiați. Nu avea ce să strice daca le înfloream nițel.

— Serios?

— Da. Nu mi-a plăcut de ea, aşa cum nu ți-a plăcut nici ție şi nici celorlalți.

— Aşa o fi, dar tot trebuie să-i respecți pe cei mai mari ca tine. Câte nuiele crezi că meriți pentru asta?

Crima şi pedeapsa erau întotdeauna discutate înainte.

Când m-am aplecat, ştiam precis cât aveam de încasat.

— Una, am spus, cum făceam de obicei.

— Ba cred că două, a apreciat tata. Acum ce zici de vorbele urâte?

— Nu mi s-au părut atât de urâte, am răspuns.

— Ai folosit un cuvânt inacceptabil.

— Da.

— Câte nuiele?

— Una.

— Putem cădea la învoiala pentru trei în total? m-a întrebat el. Nu mă bătea niciodată când era furios, aşa că de obicei puteam să negociem cât de cât. Eram de acord cu trei nuiele, dar mă obişnuisem să încerc marea cu degetul. În fond, eu puneam fundul la bătaie. De ce să nu mă tocmesc?

— Mai bine două, am spus.

— Trei. Hai, apleacă-te.

Am înghiţit în sec, am strâns din dinţi, m-am întors, m-am aplecat şi m-am prins cu mâinile de glezne. M-a plesnit de trei ori peste fund cu nuiaua lustruită. M-a durut ca naiba, dar mi-am dat seama că tata se gândea la altceva. Altă dată încasasem bătăi mult mai serioase.

— Treci în pat chiar în clipa asta, mi-a spus el şi am zbughit-o în casă.

Capitolul 20

Acum că băgase în buzunar două sute cincizeci de dolari din banii lui Samson, Hank avea şi mai puțină tragere de inimă pentru culesul bumbacului.

— Unde-i Hank? l-a întrebat Pappy pe domnul Spruill luni dimineață, pe când ne luam sacii în primire şi ne apucam de lucru.

— Cred că doarme, a răspuns sec domnul Spruill şi deocamdată discuția s-a oprit aici.

Hank a ajuns în lan la jumătatea dimineții. N-am ştiut când anume, fiindcă mă aflam la capătul îndepărtat al unui şir de bumbac, dar nu după mult timp am auzit voci şi mi-am dat seama că Spruillii se ciondăneau din nou.

Cam cu o ora înainte de prânz, cerul a început să se întunece şi un vânt uşor a prins să bată dinspre vest. Când soarele nu s-a mai văzut, m-am oprit din cules şi m-am uitat la nori. La nicio sută de metri de mine, Pappy a făcut acelaşi lucru – cu mâinile în şolduri, cu pălăria de pai într-o parte şi cu fața încruntată, îndreptata în sus. Vântul s-a întețit, cerul s-a întunecat şi în scurtă vreme căldura s-a potolit. Toate furtunile de care aveam parte veneau dinspre Jonesboro, căruia îi spuneam Aleea Tornadelor.

Prima care s-a abătut asupră-ne a fost grindina – bucățele cât bobul de mazare, foarte tari la pipăit – iar în clipa aceea am pornit spre tractor. Spre sud-vest cerul era plumburiu, aproape negru, iar norii păreau din ce în ce mai aproape de noi. Spruillii se mişcau rapid de-a lungul şirurilor lor, îndreptându-se cu toții spre remorcă. Mexicanii alergau mâncând pământul în direcția şurii.

Am început şi eu să fug. Bobițele de grindină îmi înțepau ceafa, făcându-mă să gonesc cât mă țineau picioarele. Vântul urla printre copacii de pe malul râului şi culca într-o parte tulpinile de bumbac. Undeva în spatele meu a izbit un fulger şi l-am auzit urlând pe unul dintre Spruilli, probabil Bo.

— Nu e bine să ne-apropiem de remorca de bumbac, le spunea Pappy celorlalți când am ajuns lângă ei. Din cauza fulgerelor.

— Mai bine hai în casă, a zis tata.

Ne-am suit cu toții în remorcă, zorindu-ne unii pe alții, şi chiar în clipa când Pappy a întors tractorul, ploaia ne-a atacat furibund. Era rece, pătrunzătoare şi piezişă din cauza vântului puternic. Ne-a murat cât ai zice peşte: n-aş fi fost mai ud nici dacă aş fi sărit în apele golfului.

Spruillii s-au ghemuit unul în altul, cu Tally la mijloc. La nici doi metri de ei, tata mă strângea tare la piept, de parcă s-ar fi temut să nu mă ia vântul. Mama şi Buni plecaseră de pe câmp cu puțin înainte de izbucnirea furtunii.

Ploaia cădea în valuri. Era atât de deasă, că de-abia mai vedeam şirurile de bumbac la câțiva paşi în față. „Grăbeşte-te, Pappy!" spuneau întruna. Furtuna era cumplită, aşa că nici măcar nu mai auzeam huruitul familiar pe care-l scotea motorul tractorului. Fulgerul a lovit din nou, de data asta mult mai aproape, de mi-au țiuit urechile. Am crezut c-o să murim.

A durat o veşnicie până am ajuns acasă, dar, când am ajuns, ploaia s-a oprit dintr-o dată. Cerul era chiar mai închis, negru în toate direcțiile.

— E o tornadă! a spus tare domnul Spruill, pe când coboram din remorcă.

Spre vest, mult dincolo de râu şi pe deasupra coroanelor copacilor, o pâlnie neagra de nori îşi croia drum din ce în ce mai jos. Era de un gri foarte deschis, aproape albă când se profila pe cerul negru, creştea de la o clipă la alta, devenea tot mai zgomotoasă şi se apropia încet de pământ. Se găsea la câțiva kilometri buni şi nu părea periculoasă datorită distanței mari.

Tornadele erau un lucru obişnuit la noi în Arkansas şi încă de mic auzisem o mulțime de poveşti despre ele. Cu zeci de ani în urmă, se spunea că tatăl lui Buni scăpase întreg dintr-un uragan cumplit, care se învârtise în cerc şi lovise aceeaşi

fermă mică de mai multe ori. Era o istorie cu ochi şi cu sprâncene şi nici Buni n-o povestea cu foarte multă convingere. Tornadele deveniseră un mod de viaţă, însă până acum nu văzusem niciuna cu ochii mei.

— Kathleen! a urlat tata în direcţia casei.

Nu voia ca mama să rateze un asemenea spectacol. M-am uitat spre şură, unde mexicanii erau la fel de uimiţi ca noi. Vreo doi-trei arătau cu degetul.

Priveam tornada cu o fascinaţie mută, fără să ne speriem sau să ne îngrozim, fiindcă era departe de fermă şi se ducea spre nord şi est. Se deplasa încet, ca şi cum ar fi căutat locul ideal pentru popas. Coada ei se vedea limpede deasupra orizontului, la distanţă mare de sol, şi se unduia din când în când fără o direcţie anume, cât timp se hotăra unde şi când să mai lovească. Partea din mijloc a pâlniei avea o geometrie simplă – era un con întors pe dos, care se rotea într-o spirală impetuoasa şi de nestăvilit.

Uşa cu plasa de protecţie s-a trântit în urma noastră. Mama şi Buni ieşiseră pe trepte, ştergându-şi mâinile cu nişte cârpe de vase.

— Se-ndreaptă spre oraş, a spus Pappy foarte sigur pe el, de parcă ar fi putut prezice exact unde avea să lovească fiecare tornadă.

— Aşa se pare, a adăugat tata, devenit şi el dintr-o dată expert în ale meteorologiei.

Coada tornadei a pierdut din înălţime şi nu s-a mai repezit dintr-un loc în altul. Se părea că atinsese într-adevar solul undeva departe, fiindcă nu-i mai vedeai capătul.

Biserica, staţia de egrenat, cinematograful, magazinul lui Pop şi Pearl – tocmai evaluam pagubele, când tornada s-a ridicat dintr-o dată şi a dat impresia că dispare cu desâvârşire.

În spatele nostru s-a mai auzit un vuiet. Peste drum, undeva pe proprietatea Jeterilor, sosise o alta tornadă. Se furişase în urma noastră în timp ce-o urmăream pe prima. Se afla la vreo trei kilometri şi părea să se îndrepte direct spre

casa noastră. Ne-am uitat înfricoşaţi şi preţ de câteva clipe nici măcar n-am putut să ne clintim din loc.

— Fuga în şură! a strigat Pappy.

Câţiva dintre Spruilli goneau deja spre tabăra lor, de parcă ar fi putut fi în siguranţa înăuntrul unui cort.

— Uite-aici! a urlat domnul Spruill, arătând spre şură. Deodată, toată lumea a prins să ţipe, să arate cu degetul şi să forfotească. Tata m-a înşfăcat de mână şi am luat-o la picior amândoi. Pământul se cutremura, iar vântul urla ca scos din minţi. Mexicanii se risipeau în toate direcţiile; unii şi-au zis că e mai bine să se ascundă pe câmp, alţii au luat-o spre casa noastră, până când ne-au văzut alergând spre şură. Hank a trecut în goană pe lângă mine, ţinându-l în spate pe Trot. Tally ne-a depăşit şi ea.

Înainte să ajungem la şură, tornada s-a desprins de pământ şi s-a ridicat repede spre cer. Pappy s-a oprit şi s-a uitat la ea, la fel ca toţi ceilalţi. Pâlnia a cotit în dreapta şi, în loc de un atac frontal asupra casei, a lăsat în urmă doar o perdea maronie şi deasă de apă de ploaie şi câteva grămăjoare de noroi. Am văzut-o cum ia înălţime, căutând un alt loc de contact cu solul, la fel ca prima.

Preţ de câteva minute, am fost prea uluiţi şi prea speriaţi ca să ne mai ardă de vorbă.

Am cercetat norii de pretutindeni, hotărât să nu mă las impresionat. Nu eram singurul care căscase ochii cât cepele.

Pe urmă a început din nou să plouă şi ne-am îndreptat spre casă.

* * *

Furtuna a făcut ravagii cam două ore şi ne-a bombardat cu tot ce i-a venit la îndemână: vânturi năprasnice şi ploi torenţiale, tornade, grindină şi nişte fulgere atât de puternice

şi de apropiate, încât uneori ne piteam pe sub paturi de frică. Spruillii s-au adăpostit în sufrageria noastră, în timp ce noi ne ghemuiam speriaţi prin restul casei. Mama m-a ţinut

aproape de ea. Se temea cumplit de furtuni, iar din cauza asta atmosfera era şi mai neplăcută.

Nu ştiam exact cum aveam să murim – luați pe sus de vânt, loviți de trăsnet sau răpiți de ape – dar mă lămurisem că ăsta era sfârşitul. Totuşi, tata a dormit cea mai mare parte a furtunii, lucru care ne-a mai dat curaj. Stătuse luni de zile prin tranşee şi fusese la un pas de-a fi împuşcat de nemți, aşa că nu-l mai speria nimic. Ne întinseserăm toți trei pe podeaua dormitorului – tata sforăind, mama rugându-se, iar eu între ei, atent la sunetele furtunii. M-am gândit la Noe şi la cele patruzeci de zile ale potopului, aşteptând apoi ca mica noastră casă să se ridice pur şi simplu pe ape şi să înceapă să plutească.

* * *

Când ploaia şi vântul s-au oprit într-un târziu, am ieşit să vedem cât de mari erau pagubele. În afara faptului că se udase bumbacul, fuseseră surprinzător de puține stricăciuni – câteva crengi împrăştiate, obişnuitele rigole inundate şi câteva roşii storcoşite prin grădină. Bumbacul avea să se usuce până a doua zi dimineața şi aveam să ne apucăm din nou de lucru.

În timpul unui prânz luat mai târziu decât de obicei, Pappy a zis:

— Cred c-ar trebui să văd cum arată stația de egrenat. Eram nerăbdători să ajungem în oraş. Dacă fusese ras de pe fața pământului de tornadă?

— Aş vrea să văd biserica, a spus Buni.

— Şi eu, am adăugat.

— Ce-ai de vâzut la biserică? m-a întrebat tata.

— Dac-a dărâmat-o tornada.

— Să mergem, a spus Pappy şi am sărit de pe scaune. Vasele au fost puse grămadă în chiuvetă fără să le spele nimeni, lucru pe care nu-l mai văzusem în viața mea.

Drumul se înnoroiase, iar unele porțiuni mari dispăruseră cu totul. Am mers din derapaj în derapaj cam o jumătate de

kilometru, până când am ajuns la o groapă cât un crater. Pappy a încetinit şi a încercat să treacă prin ea prin stânga, pe lângă bumbacul Jeterilor. Camionul s-a împotmolit, s-a oprit şi am rămas cu toții în drum. Tata a făcut autostopul, s-a întors repede acasă ca să scoată tractorul John Deere, iar noi am aşteptat. Ca de obicei, mă instalasem în spate, aşa că am avut loc berechet să mă mişc. Mama se înghesuia în față, cu Pappy şi Buni. Aceasta din urmă mi se pare c-a zis la un moment dat că poate era mai bine dacă rămâneam acasă. Pappy a fiert în suc propriu.

După ce s-a întors, tata a legat un trailer lung de şapte metri de bara de protecție şi ne-a tras încet afară din şanț. Bărbații deciseseră că era mai bine să lase tractorul să ne tracteze până la pod. Când am ajuns acolo, Pappy a decuplat trailerul, iar tata s-a suit la volanul tractorului. Pe urmă am trecut peste pod cu camionul. Pe partea cealaltă drumul era şi mai rău, din ce ziceau ceilalți, aşa că s-au mai folosit o dată de trailer, iar pe urmă tractorul a remorcat camionul vreo trei kilometri, până când am ajuns la un drum pietruit. Am lăsat acolo tractorul John Deere şi ne-am îndreptat spre oraş, admițând că mai era acolo şi nu-l distrusese tornada. Dumnezeu ştie ce prăpăd ne aştepta acolo. Aproape că nu-mi mai puteam ascunde emoția.

În cele din urmă am intrat pe şosea, iar când am cotit spre Black Oak am lăsat o urmă lungă de noroi pe asfalt. De ce n-or fi pavat toate drumurile? m-am întrebat.

N-am întâlnit nimic ieşit din comun în timp ce mergeam cu camionul. Nu tu copaci sau recolte distruse, nu tu case dărâmate pe kilometri întregi, nu tu locuri rase de pe fața pământului. Toate locuințele păreau în bună stare. Lanurile erau pustii fiindcă bumbacul era ud, dar în afară de asta viața nu fusese afectată.

Stând în picioare în spatele camionului şi uitându-mă cu tata pe deasupra cabinei, mi-am îngustat ochii ca să zăresc oraşul de departe. N-a trecut mult şi Black Oak a apărut aşa cum îl ştiam. Stația de egrenat huruia ca de obicei.

Dumnezeu ferise biserica de primejdii. Magazinele de pe strada mare rămăseseră neatinse.

— Slavă Domnului, a rostit tata.

Ce-i drept, nu mi-a părut rău când am văzut clădirile intacte, însă lucrurile ar fi putut fi ceva mai interesante.

Nu eram singurii curioşi. Pe strada principală se circula greu, iar trotuarele erau înțesate de lume. Aşa ceva nu se mai văzuse în nicio zi de luni. Am oprit în dreptul bisericii şi, după ce-am constatat că nu fusese lovită, ne-am croit drum până la magazinul lui Pop şi Pearl, unde traficul era parcă mai dens ca niciodată. Domnul Red Fletcher tocmai se adresa unui grup de oameni, aşa că am ajuns la timp.

Domnul Red, care locuia în partea de vest a oraşului, a spus că ştiuse de apariția tornadei, fiindcă bătrânul lui câine de vânătoare se ascunsese sub masa din bucătărie, iar acesta fusese un semn cât se poate de rău. Bizuindu-se pe ceea ce-i transmitea animalul, domnul Red începuse să cerceteze cerul şi nu fusese deloc mirat când, nu după multă vreme, îl văzuse devenind aproape negru. De fapt, auzise tornada înainte s-o vadă. Aceasta apăruse de nicăieri, se îndreptase glonț spre ferma lui şi rămăsese la sol cât să-i distrugă două cotinețe de pasări şi să-i smulgă acoperişul de pe casă. Un ciob de sticlă o atinsese pe soția lui şi-i provocase o sângerare, ceea ce însemna că aveam şi o victimă în carne şi oase. În spatele meu i-am auzit pe câțiva plănuind febril să facă un drum cu maşina până la casa lui Fletcher ca să vadă pagubele cu ochii lor.

— Cum arăta? a întrebat cineva.

— Neagră ca smoala, a spus domnul Red. Făcea un zgomot de ziceai c-a venit mărfarul.

Asta era şi mai interesant, fiindcă tornadele noastre fuseseră gri-deschis, aproape albe. A lui fusese neagră. Se părea că pe la noi prin ținut făcuseră prăpăd toate tipurile de tornade din lume.

Doamna Fletcher s-a ivit lângă el, cu brațul acoperit de un bandaj gros şi ținut într-o eşarfă, iar nouă ne-a fost imposibil

să nu ne holbăm. Arăta de parc-ar fi stat să leşine acolo, pe trotuar. Şi-a dezvelit rana şi s-a bucurat de atenția tuturor, până când domnul Red şi-a dat seama că scăpase auditoriul de sub control, aşa ca a făcut un pas în față şi şi-a continuat povestirea. A spus ca tornada se desprinsese de sol şi începuse sa se deplaseze în salturi. În ce-l priveşte, se suise repede în camion şi încercase s-o urmărească. Se ținuse dupa ea vreme îndelungată, în ciuda furtunii şi a grindinei, şi fusese cât pe-aci s-o prindă din urmă pe când făcea cale întoarsă.

Camionul domnului Red era mai vechi decât al lui Pappy. Câțiva dintre cei care-l ascultau au început să arunce priviri sceptice în jur. Tare mi-ar fi plăcut să-l întrebe cineva: „Şi ce-ai fi făcut dac-ai fi prins-o, Red?" Oricum, povestitorul a spus că a renunțat în scurt timp şi s-a întors acasă pentru a avea grijă de doamna Fletcher. Când văzuse tornada pentru ultima oară, se îndrepta direct spre oraş.

Până la lăsarea întunericului au disparut şi ultimii nori, dar căldura nu s-a mai întors. După masa de seară ne-am aşezat pe terasă şi i-am aşteptat pe Cardinals. Aerul era limpede şi uşor – primul semn al toamnei.

Mai rămăseseră şase meciuri, trei cu Reds şi trei cu Cubs, toate găzduite de Sportman's Park, dar, având în vedere că Dodgers erau pe locul întâi şi mai aveau de disputat şapte partide, titlul era jucat. Stan the Man Musial era pe primul loc în clasamentul marcatorilor şi în cel al loviturilor reuşite, având totodată mai multe duble decât toți ceilalți. Cardinals nu mai puteau să câştige campionatul, dar tot îl aveam pe cel mai mare jucător al ligii. Întorşi dupa o deplasare cu autocarul la Chicago, băieții se bucurau că reveniseră la St. Louis, potrivit lui Harry Caray, care de multe ori transmitea salutări şi răspândea bârfe de parcă toata echipa ar fi locuit la el acasă.

Musial a reuşit o simplă şi o triplă, iar scorul era trei la trei după nouă runde. Se făcuse târziu, dar nu eram obosiți. Furtuna ne alungase din lan, iar vremea răcoroasa era un

răsfăț pe care nu-ți permiteai să-l pierzi. Spruillii se aşezaseră în jurul focului, stând de vorbă fără să ridice tonul şi bucurându-se de absența temporara a lui Hank. Acesta se fâcea adeseori nevăzut după cină.

La finele celei de-a zecea runde, Red Schoendienst a marcat o simplă, iar când i-a venit rândul lui Stan Musial la bătaie, galeria s-a suit pe garduri, din ce zicea Harry Caray, despre care Pappy spunea că i se întâmpla destul de des să vadă un meci şi să comenteze un altul. Numărul spectatorilor era sub zece mii, lucru de care ne dăduserăm seama imediat. Însă Harry Caray făcea tărăboi cât pentru alte douăzeci de mii. După o sută patruzeci şi opt de meciuri, era la fel de înfierbântat ca în prima zi a sezonului. Musial a scos o dublă din a treia încercare, devansându-l pe Schoendienst şi stabilind scorul final: patru la trei.

Cu o lună în urmă am fi sărbătorit succesul alături de Harry Caray, pe terasa din față. Aş fi sprintat de câteva ori spre terenul de țintă din curte şi aş fi plonjat în a doua bază, exact ca Stan the Man. O victorie atât de spectaculoasă ne-ar fi făcut pe toți să mergem la culcare fericiți, chit că Pappy tot ar fi vrut să-l dea afară pe antrenor.

Însă acum lucrurile stăteau altfel. Victoria nu mai însemna mare lucru; sezonul intrase în ultima linie dreaptă, iar Cardinals aveau să termine pe locul trei. Curtea din față fusese cotropită de Spruilli. Iar vara trecuse.

Pappy a închis radioul, în timp ce Harry se pregătea să-şi încheie comentariul.

— Baumholtz n-are cum să-l prindă, a spus el.

Frankie Baumholtz de la Cubs era cu şase puncte în urma lui Musial în cursa pentru titlul de cel mai bun marcator al ligii.

Tata a mormăit aprobator. Bărbații fuseseră mai tăcuți ca de obicei pe durata meciului. Furtunile şi răcirea vremii îi afectaseră ca nişte boli. Se schimba anotimpul şi tot mai rămăsese de strâns cam o treime din recolta de bumbac. Timp de şapte luni avuseserăm parte de-o vreme aproape perfectă;

era momentul să se schimbe şi ea, fără îndoială.

Capitolul 21

Toamna a durat mai puțin de douăzeci şi patru de ore. A doua zi la amiază căldura se întorsese, bumbacul se uscase, pământul se întărise la loc şi toate gândurile plăcute despre zilele frumoase şi frunzele purtate de vânt fuseseră date uitării. Ne înapoiaserăm pe malul râului pentru al doilea cules. Cel de-al treilea s-ar fi putut desfăşura ceva mai târziu, în cursul toamnei; era aşa-numitul „cules de Crăciun", când se strângeau ultimele resturi de bumbac. La ora aceea delurenii şi mexicanii vor fi fost deja plecați.

M-am ținut aproape de Tally în cea mai mare parte a zilei şi am tras din greu ca să țin pasul cu ea. Devenise mai rece față de mine şi voiam neapărat să aflu de ce. Spruillii se mohorâseră şi ei; când ieşeau la câmp nu mai cântau, nu râdeau şi vorbeau foarte puțin între ei. Hank a apărut la muncă pe la jumătatea dimineții şi a început să culeagă fără să se omoare cu firea. Ceilalți Spruilli păreau că-l evită.

Spre sfârşitul după-amiezei am făcut anevoie încă un drum la remorcă, sperând că avea să fie ultimul. Mai era o oră până la terminarea zilei de lucru şi o căutam pe mama. În loc de asta, am dat cu ochii de Hank, Bo şi Dale, aflați la celalalt capăt al remorcii şi aşteptând la urmă ca Pappy sau tata să le cântărească bumbacul. M-am ascuns printre tulpini ca să nu mă vadă şi am aşteptat să aud nişte glasuri mai prietenoase.

Hank vorbea tare, ca de obicei.

— M-am săturat să culeg bumbac, a spus el. Mi s-a făcut lehamite! Aşa că m-am gândit să-mi găsesc altceva de lucru şi să câştig bani altfel ca pân-acu'. Grămezi de bani. O să mă țin după ăia cu bâlciu', o să merg din oraş în oraş şi-o să stau deoparte cât timp moş Samson şi femeia lui pun mâna pe mălai. O s-aştept până-or să se strângă sume babane, o să mă uit la el cum îi aruncă pe nătăfleți din ring şi pe urmă, pe-nserat, după ce oboseşte bine, apar ca din senin, pun cincizeci de dolari la bătaie, îi mai trag o bătută şi-i găbjesc

bănetu'. Dacă fac chestia asta o dată pe săptămână, mă aleg cu două miare pe lună, adică douăşpatru pe an. Bani peşin. O să fiu bogat, să dea dracii.

Vocea lui avea ceva răutăcios, iar când a terminat de vorbit, pe Bo şi pe Dale îi apucase râsul. Chiar şi eu am fost nevoit să admit că era de mai mare hazul.

— Şi dacă Samson se plictiseşte? a întrebat.

— Îți arde de bancuri? E cel mai mare luptător din lume direct din Egipt. Nu se teme de nimeni. La naiba, poate-i umflu şi femeia. Arăta bine, nu?

— O să mai trebuiască să-l laşi să te bată din când în când, a zis Bo. Altfel n-o să vrea să se lupte cu tine.

— Îmi place figura cu umflatu' femeii, a zis Bo. Avea nişte craci de nota zece.

— Nici restul nu era de lepădat, a apreciat Hank. Stai aşa – asta e! O să-l detronez şi-o să fiu noul Samson! Îmi las părul să-mi crească pîn' la fund, fac rost de-o blană de leopard să mi-o pun pe mine, m-apuc să vorbesc anapoda şi dobitocii ăştia de pe-aici or să creadă că şi eu sunt tot din Egipt. Dalila n-o să mai poată să-şi țină mâinile acasă când o să vadă ce pot.

Au râs pe săturate, iar veselia lor era molipsitoare. Am chicotit în sinea mea închipuindu-mi-l pe Hank plimbându-se țanțoş în ring în nişte pantaloni scurți şi strâmți şi încercând să-i convingă pe oameni că era din Egipt. Dar era prea prostovan ca să ştie să facă spectacol. Avea să-i buşească pe oameni şi să-i sperie pe cei care ar fi vrut să-şi măsoare forțele cu el.

Pappy s-a apropiat de remorcă şi a început să cântărească bumbacul. A venit şi maică-mea, care mi-a şoptit că era gata să se întoarcă acasă. Şi eu la fel. Am pornit amândoi pe jos, în tăcere şi fericiți că ziua de lucru era aproape gata.

* * *

Tencuirea casei reîncepuse. Am observat lucrul ăsta din grădină, iar când ne-am apropiat am văzut locul unde

zugravul nostru – continuam să-l bănuim pe Trot – ajunsese până la a cincea scândură de jos şi aplicase primul strat pe o suprafață de mărimea unei ferestruici. Mama a atins uşor locul respectiv cu degetul; vopseaua i-a rămas pe deget.

— E proaspătă, a spus ea, uitându-se spre curtea din față, unde, ca de obicei, nu se vedea nici urmă de Trot.

— Tot crezi că-i el? am întrebat-o.

— Da, sigur.

— De unde ia vopseaua?

— I-o cumpără Tally din banii pe care-i ia pentru cules.

— Cine ți-a zis?

— Am întrebat-o pe doamna Foley de la magazinul cu articole de uz casnic. Mi-a spus că un delurean infirm şi sora lui au cumpărat două sferturi de vopsea albă pentru casă şi o pensulă mică. I s-a părut ciudat – nişte delureni să cumpere vopsea pentru casă.

— Cât de mult vopseşti cu două sferturi?

— Nu prea mult.

— O să-i spui lui Pappy?

— Da.

Am trecut repede prin gradină, culegând doar câteva lucruri de care aveam nevoie – roşii, castraveți şi doi ardei roşii care i-au făcut cu ochiul maică-mii. Ceilalți culegători aveau să se întoarcă de pe câmp în scurt timp şi abia aşteptam să sară scântei după ce afla Pappy că i se tencuia casa.

După câteva minute, afară s-au auzit câteva şoapte şi discuții scurte. Am fost pus să tai castraveții în bucătărie, tactica prin care eram ținut departe de schimburile de replici în contradictoriu. Buni a ascultat ştirile la radio, în timp ce mama gătea. La un moment dat tata şi Pappy au inspectat împreună partea de est a casei, ca să vadă ce făcuse Trot.

Pe urmă au intrat în bucătărie, unde ne-am aşezat, am binecuvântat hrana şi am început să mâncăm, ferindu-ne să vorbim despre orice altceva în afara de vreme. Chiar dacă Pappy se înfuriase din cauza tencuielii, n-a arătat-o. Poate că

era prea obosit ca să mai aibă reacție.

A doua zi, mama m-a ținut pe lângă ea şi şi-a făcut de lucru pe lângă casă cât a putut. A spălat vasele după micul dejun şi nişte rufe, după care am supravegheat împreună curtea din față. Buni a plecat la câmp, dar mama şi cu mine am rămas pe loc, îndeplinind tot soiul de treburi casnice şi găsindu-ne mereu ceva de făcut.

Trot era de negăsit. Dispăruse din curtea din față. Hank a ieşit împleticindu-se dintr-un cort pe la opt şi a dărâmat câteva ceşti până a găsit biscuiții rămaşi de la ultima masă. A mâncat până n-a mai lăsat nimic, după care a râgâit şi s-a uitat la casa noastră de parcă ar fi pus la cale să dea năvală înăuntru şi să ne ia mâncarea. În cele din urmă a trecut prin dreptul hambarului şi s-a îndreptat spre remorca în care se încarcă bumbacul.

Am aşteptat, pândind la ferestrele din față. Trot refuza să apară. Într-un târziu am renunțat şi am pornit spre câmp. După trei ore, când mama s-a întors să pregătească prânzul, chiar sub fereastra camerei mele apăruse un strat proaspăt de vopsea întins pe câteva scânduri. Trot tencuia încet spre spatele casei, iar munca lui era limitată de alonjă şi de dorința de a nu fi văzut. Dacă lucrurile continuau aşa, ar fi terminat cum jumătate din partea de est la ora când Spruillii aveau să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la ei pe dealuri.

* * *

După trei zile de tihnă şi de muncă pe brânci, parcă era momentul pentru un nou conflict. Miguel s-a întâlnit cu Pappy la tractor după micul dejun, îndreptându-se împreună spre şură, unde aşteptau alți câțiva mexicani. În semiîntunericul zorilor, m-am furişat şi eu pe lângă ei, rămânând la o distanța de la care să pot trage cu urechea fără să fiu observat. Luis stătea pe o buturugă şi îşi ținea capul plecat, ca şi cum i-ar fi fost rău. Pappy l-a cercetat îndeaproape. Mexicanul era rănit destul de grav.

După cum a explicat Miguel într-o engleză grăbită şi

stricată, în timpul nopții cineva aruncase cu bulgări de pământ în pereții şurii. Primul bulgăr lovise pătulul imediat după ce mexicanii se culcaseră. Parcă fusese un foc de armă – scândurile vibraseră şi toata şura se scuturase din temelii. Trecuseră câteva minute, după care aterizase un nou bulgăr. Şi încă unul. Trecuseră apoi zece minute şi, tocmai când sperau că totul se terminase, un alt bulgăr lovise acoperişul de tablă pe care-l aveau deasupra capului. Mexicanii se înfuriaseră şi se speriaseră, fiindu-le cu neputință să mai doarmă. Prin crăpăturile din pereți, se uitaseră la lanul de bumbac din spatele şurii. Cel care-i chinuia era undeva acolo, ascuns printre tulpinile de bumbac, invizibil sub pavăza nopții şi ascunzându-se ca un laş.

Luis deschisese uşa şurii ca să se uite mai bine, moment în care un alt proiectil îl nimerise în plină figură. De data asta fusese o piatră luată de pe drum, din dreptul casei. Cel care o aruncase o păstrase special pentru aşa ceva – pentru a-l lovi pe unul dintre mexicani. Bulgării de pământ produceau zgomot şi atât; piatra te desfigura.

Nasul lui Luis era spart, se umflase şi era de două ori mai mare ca de obicei. Pappy i-a strigat lui taică-meu s-o aducă pe Buni.

Miguel a povestit mai departe. După ce-l îngrijiseră pe Luis şi-i potoliseră cât de cât durerea, bombardamentul se reluase. Din zece în zece minute, tocmai când se pregăteau de culcare, cădeau victima unei noi rafale din beznă. Se uitaseră atent printre crăpături, dar nu văzuseră nicio mişcare în lan. Era prea întuneric ca să poți desluşi ceva. În cele din urma, atacatorul se plictisise de toată distracția şi pusese capăt asediului. Însă cei mai mulți dintre mexicani dormiseră pe sponci.

Buni şi-a făcut apariția şi a pus stăpânire pe situație. Pappy s-a îndepărtat furios, înjurând în barbă. Cât despre mine, eram la mijloc: ce-ar fi fost mai interesant, să văd cum îl doftoriceşte Buni pe Luis sau să ascult cum se răcoreşte

Pappy?

M-am ținut după Pappy până la tractor, unde a mârâit nişte cuvinte pe care nu le-am înțeles în direcția lui taică-meu. Pe urmă s-a dus cu remorca în locul unde aşteptau Spruillii, care încă nu se treziseră de tot.

— Unde-i Hank? s-a zborşit el la domnul Spruill.

— Cred că doarme.

— Azi are de gând să muncească? a întrebat Pappy pe un ton aspru.

— Du-te şi întreabă-l, a răspuns domnul Spruill, ridicându-se în picioare ca să fie față în față cu bunicul meu.

Pappy s-a mai apropiat cu un pas.

— Azi-noapte mexicanii n-au putut să doarmă fiindcă a fost cineva care le-a aruncat cu bulgări de pământ în şură. Ai idee cine-a fost?

Tata, care îşi păstrase cumpătul, s-a vârât între cei doi.

— Nu. Acuzi pe cineva? a întrebat domnul Spruill.

— Nu ştiu, a spus Pappy. Toți muncesc pe rupte şi noaptea dorm buştean. Toți, în afară de Hank. Mi se pare că-i singuru' care are timp berechet. Şi pe lângă asta, e exact genul de tâmpenie pe care-ar face-o Hank.

Nu-mi plăcea acest conflict fățiş cu Spruillii. Şi ei se săturaseră de prostiile lui Hank la fel ca noi, dar era de-ai lor. În plus, erau delureni – cum nu le convenea ceva, cum se enervau şi-o luau din loc. Pappy a fost cât pe-aci să-şi dea drumul la gură.

— O să stau de vorbă cu el, a zis domnul Spruill ceva mai moale, de parcă ar fi ştiut că Hank era vinovatul cel mai probabil.

Şi-a sprijinit bărbia în piept şi s-a uitat la doamna Spruill. Familia avusese discuții înverşunate din cauza lui Hank, iar membrii ei nu erau pregătiți să-l apere.

— Hai să ne-apucăm de treabă, a zis tata.

Toți voiau să se termine înfruntarea. M-am uitat la Tally, dar îşi îndreptase privirea în altă parte, căzută pe gânduri şi nebăgându-mă în seamă nici pe mine, nici pe ceilalți. Pappy

s-a suit în tractor şi am plecat să culegem bumbac.

Luis a rămas pe terasa din spate toată dimineața, cu o pungă cu gheață pe figură. Buni i-a dat târcoale şi a tot încercat să-i vâre pe gât câteva leacuri de-ale ei, dar mexicanul s-a ținut tare. La ora prânzului se săturase de medicina americană ca de mere acre şi abia aştepta să se întoarcă în lan, chiar şi aşa, cu nasul spart.

* * *

Cantitatea de bumbac strânsă de Hank scăzuse de la aproape două sute de kilograme pe zi la mai puțin de o sută. Pappy era furios la culme. Zilele treceau, situația se înrăutățea tot mai mult, iar adulții începuseră să bombăne din ce în ce mai des. Pappy nu se trezise în viața lui cu două sute cincizeci de dolari căzuți din cer.

— Azi cât a cules? l-a întrebat el pe tata la cină. Tocmai binecuvântaserăm mâncarea şi o treceam din mână în mână.

— Nouăzeci şi cinci de kile.

Mama a închis ochii de supărare. Cina trebuia să fie un moment plăcut al zilei, când familiile îşi făceau vizite şi se gândeau la lucrurile bune de care avuseseră parte. Nu putea să sufere certurile la masă. N-aveam decât să vorbim vrute şi nevrute despre cei pe care-i cunoşteam sau nu, dar nu-i plăceau conflictele. Nu puteai sa digeri bine mâncarea dacă nu erai destins.

— Mă bate gându' să mă duc mâine la oraş, să dau de Stick Powers şi să-i spun că nu mai am treaba cu băiatu', a zis Pappy, gesticulând cu furculița.

Nici nu se punea problema să facă aşa ceva, o ştiam cu toții. Ca şi el, de altminteri. Dacă Slick ar fi izbutit cumva să-i puna cătuşe lui Hank Spruill şi să-l vâre în maşina poliției, spectacol pe care mi-aş fi dorit din suflet să-l văd, ceilalți Spruilli şi-ar fi luat tălpăşița în câteva minute. Pappy avea atâta minte ca să nu rişte o întreagă recoltă pentru un tâmpit ca Hank. Urma să strângem din dinți şi să trăim mai departe cu el la fermă. Nu ne rămânea decât să sperăm şi să ne

rugăm că n-o să mai omoare pe nimeni (şi că n-o să-i vină nimeni de hac), iar după câteva săptămâni avea să se termine şi cu ocazia asta aveam să scăpăm de el.

— Nu eşti sigur c-a fost el, a spus Buni. Nu l-a văzut nimeni aruncând spre şură.

— Sunt lucruri pe care nici n-o să le vezi vreodată, i-a întors-o Pappy. Nu l-am văzut pe Trot cu pensula-n mână, dar ne convine să credem că ne tencuieşte casa, aşa e?

Alegând momentul cel mai nimerit, maică-mea m-a întrebat:

— Luke, cu cine au meci Cardinals?

Era formula ei standard şi nu foarte subtilă, prin care le dădea de ştire celorlalți că voia să-i priască masa.

— Cu cei de la Cubs, am răspuns.

— Câte etape mai sunt? s-a interesat ea.

— Doar trei.

— Ce avans are Musial?

— Şase puncte. A făcut trei sute treizeci şi şase, iar Baumholtz a ajuns la trei sute treizeci. Nu mai poa' să-l ajungă.

În asemenea momente, tata îi sărea de obicei în ajutor nevesti-sii şi ținea discuția departe de subiectele delicate. Şi de data asta el şi-a dres vocea şi a spus:

— Sâmbăta trecuta am dat nas în nas cu Lou Jeffcoat, am uitat să vă zic. Cică metodiştii au un aruncător nou pentru meciul de duminică.

Pappy se calmase suficient de mult ca să spună:

— Minte. Aşa se laudă în fiecare an.

— Ce nevoie au de-un aruncător nou? a întrebat Buni cu o urmă de zâmbet, iar eu am avut impresia că mama o să pufnească în râs.

Duminica viitoare avea loc Picnicul de Toamnă, o serbare minunată, la care lua parte întregul Black Oak. După slujbă, una care de data asta avea să țină foarte mult, urma să ne întâlnim la şcoală, unde se strângeau de obicei metodiştii. La umbra copacilor, femeile aveau să pregătească destulă

mâncare pentru tot statul, iar după un prânz îndelungat bărbații aveau să dispute un meci de base-ball.

Partida era ieşită din comun, fiind vorba de supremație. Cine câştiga putea să râdă în voie de învinşi un an întreg. Mi se întâmplase să-i aud în plină iarnă pe unii bărbați strânşi la ceainărie luându-se în bâză pe marginea Marelui Meci.

Deşi în ultimii patru ani metodiştii învinseseră de tot atâtea ori, lansau în continuare zvonuri despre aducerea unui nou aruncător.

— La noi cine-i aruncător? m-a întrebat tata.

Pappy fusese antrenorul baptiştilor în fiecare an, chit că, după patru înfrângeri una după alta, lumea începuse să bombăne.

— Cred că Ridley, a spus el fără să ezite. Se gândea la meciul ăsta de un an de zile.

— Pe Ridley îl bat şi eu! am spus.

— Ai vreo idee mai bună? s-a rățoit Pappy la mine.

— Da, am.

— Abia aştept s-o aud.

— Bagă-l pe Cowboy, am zis.

Toata lumea a zâmbit. Ce idee minunată.

Însă mexicanii nu aveau drept de joc pentru Marele Meci, şi nici delurenii. Echipele cuprindeau doar enoriaşi dovediți – fără lucrători cu ziua, fără neamuri din Jonesboro şi fără niciun fel de intruşi. Existau atât de multe reguli, încât dacă ar fi fost trecute toate pe hârtie, ar fi ieşit un regulament mai gros decât Biblia. Arbitrii erau aduşi din Monette şi plătiți cu câte cinci dolari pe meci, plus mâncare pe săturate. Teoretic, nu-i cunoştea nimeni, însă după înfrângerea de anul trecut ieşiseră vorbe, cel puțin pe la noi pe la baptişti, că ori erau metodişti, ori aveau neveste metodiste.

— Ar fi frumos, nu? a spus tata, care visa deja la un meci în care Cowboy ar fi măturat pe jos cu adversarii, aruncând mingi decisive una după alta, din toate direcțiile.

Când conversația a redevenit agreabilă, femeile au preluat inițiativa. Base-ball-ul a fost dat la o parte, iar ele au început

să vorbească despre picnic, despre mâncare, despre felul cum aveau să se îmbrace şi aşa mai departe. Cina s-a încheiat în linişte, ca de obicei, iar pe urmă ne-am dus pe terasa din față.

* * *

Mă hotărâsem să-i scriu lui Ricky şi să-i povestesc despre Libby Latcher. Eram sigur că nu avea s-o facă niciunul dintre adulți; nu ştiau cum să îngroape secretul mai adânc. Dar Ricky trebuia să afle ce acuzații îi aducea Libby. Şi chiar era nevoie să răspundă într-un fel. Dacă era pus la curent, poate că reuşea să obțină o permisie, să vina acasă şi să rezolve problema. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Din câte ştiam, Latcherii nu spuseseră nimănui nimic, dar era tare greu să păstrezi un secret în Black Oak.

Înainte să plece în Coreea, Ricky ne povestise despre un prieten de-al lui, un tip din Texas, pe care-l cunoscuse în armată. Băiatul avea doar optsprezece ani, dar era deja căsătorit, iar nevastă-sa rămăsese gravidă. Armata l-a detaşat în California, ca să plimbe hârtii câteva luni şi să nu fie împuşcat. Fusese un fel de caz de forță majoră, iar individul trebuia să se întoarcă în Texas înainte să-i nască nevasta.

Şi Ricky avea o situație de forță majoră, dar nu ştia. Iar eu urma să-l pun în temă. Am cerut voie să plec de pe terasă, pe motiv că obosisem, după care m-am dus la Ricky în cameră, unde țineam plăcuța de scris Big Chief. Am pus-o pe masa din bucătărie – aveam lumină mai bună – şi am început să scriu încet, cu litere de tipar cât o şchioapă.

M-am ocupat pe scurt de base-ball şi de cursa pentru titlul de campioană, pe urmă de bâlci şi de Samson, iar după aceea am scris două-trei propoziții despre tornadele care ne vizitaseră la începutul săptămânii. Cum nu aveam nici timp, nici chef să povestesc despre Hank, am intrat în subiect. I-am spus că Libby Latcher născuse, dar fără să-i mărturisesc că fusesem pe-aproape când venise micuțul pe lume.

Mama s-a apropiat dinspre terasa din față şi m-a întrebat ce fac.

— Îi scriu lui Ricky, am spus.

— Ce frumos, a zis ea. Trebuie să te duci la culcare.

— Da, mamă.

Scrisesem o pagină întreagă şi eram tare mândru de mine. Mâine urma să scriu o altă pagină. Eventual încă una. Eram hotărât să compun cea mai lungă scrisoare pe care o primise Ricky în viața lui.

Capitolul 22

Mă apropiam de capătul unui rând lung de bumbac, în apropierea desişurilor care mărginesc Golful lui Siler, când am auzit voci. Tulpinile plantelor erau foarte înalte în locul acela şi frunzişul des mă acoperea cu totul. Sacul meu era pe jumătate plin, iar eu visam deja la după-amiaza pe care aveam s-o petrec în oraş, la filmul de la Dixie, cu Coca-Cola şi floricele de porumb. Soarele era aproape la zenit; în curând avea să fie amiază. M-am chitit să termin rândul şi să mă întorc la remorcă, să muncesc pe brânci şi să închei ziua cu fruntea sus.

Când am auzit voci, m-am lăsat într-un genunchi şi apoi m-am aşezat uşor pe pământ, fără să mai fac vreun zgomot. O bună bucată de vreme n-am mai auzit nimic, şi chiar începusem să mă gândesc că mi se păruse, când un glas de fată a ajuns stins, printre tulpini, până în ascunzătoarea mea. Venea de undeva din dreapta; nu-mi dădeam seama cât de departe putea să fie.

M-am ridicat încet şi am iscodit printre plante, dar n-am zărit nimic. Apoi m-am ghemuit iarăşi şi am început să mă strecor spre capătul rândului, abandonându-mi pentru moment sacul. Făceam câțiva paşi tiptil şi mă opream, iar câțiva paşi şi iar stăteam locului, fără să fac vreun zgomot, până când am auzit-o din nou. Era câteva rânduri mai încolo şi se ascundea în bumbac, îmi ziceam eu. Câteva minute am înlemnit, apoi am auzit-o râzând, un râs uşor, înăbuşit de pământufurile de bumbac, şi mi-am dat seama că era Tally.

M-am tot legănat încoace şi încolo, în patru labe, o grămadă de timp, încercând să-mi imaginez ce făcea ascunsă pe câmp, atât de departe de remorcă. Deodată am auzit încă o voce, a unui bărbat. Am hotărât că e cazul să cercetez mai îndeaproape.

Am traversat primul rând în tăcere, printre două tulpini mai depărtate. Nu adia nici fir de vânt care să foşnească prin

frunze şi capsulele de bumbac, aşa că trebuia să nu fac absolut niciun zgomot. Şi să am răbdare. Am traversat şi al doilea rând şi am aşteptat să aud vocile.

Mult timp au tăcut, iar eu începusem să mă îngrijorez că m-au auzit. Apoi mi-au ajuns la urechi chicoteli, amândouă vocile în acelaşi timp, şi o convorbire şoptită, înăbuşită, pe care de-abia o auzeam. M-am întins lat la pământ şi am analizat situația de la firul ierbii, unde tulpinile erau groase şi nu erau nici frunze, nici capsule de bumbac. Distingeam ceva câteva rânduri mai încolo; poate să fi fost părul întunecat al lui Tally, poate nu. Dar m-am gândit că mă apropiasem destul.

Nu era nimeni pe aproape. Ceilalți – Spruillii şi Chandlerii – culegeau rândurile înspre remorcă. Mexicanii erau departe, nu li se zăreau decât pălăriile de pai.

Cu toate că stăteam în umbră, asudam din belşug. Inima îmi bătea nebuneşte, iar gura mi se uscase. Tally se pitise în adâncul lanului de bumbac cu un bărbat şi făcea ceva rău, căci altminteri de ce s-ar fi ascuns? Aş fi vrut să fac ceva să-i opresc, dar nu aveam niciun drept. Nu eram decât un puşti, un spion care îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala. M-am gândit să-mi iau tălpăşița, dar vocile mă țintuiau locului.

Şarpele era o viperă de apă, o năpârcă de bumbac, din cei care mişunau prin ținuturile noastre din Arkansas. Trăiau pe lângă pârâiaşe sau râuri şi uneori se aventurau pe uscat ca să se încălzească la soare sau să vâneze. Primăvara, când însămânțam, îi vedeam tupilați îndărătul discurilor şi al plugului. Erau mici, negri, groşi, agresivi şi doldora de venin. Muşcătura lor era rareori mortală, dar auzisem multe relatări despre oameni care muriseră în chinuri cumplite.

Dacă se întâmpla să dai peste unul, îl omorai pur şi simplu cu un băț, o cazma sau orice unealta pe care puneai mâna. Nu erau la fel de rapizi precum şerpii cu clopoței, şi nici nu se aruncau cu aceeaşi vigoare să muşte, dar erau răi şi scârboşi.

Şarpele meu se târa în lungul rândului direct spre mine, cam la un metru şi jumătate distanță. Ne-am fixat ochi în

ochi. Mă absorbise atât de tare Tally şi ce va fi făcut ea, încât nu mai avusesem ochi pentru nimic altceva. Am bolborosit ceva, cuprins de groază, şi am țâşnit drept în sus, luând-o la goană printr-un rând de bumbac, apoi prin altul.

Am auzit o voce de bărbat vorbind mai tare, dar pentru moment eram mai preocupat de şarpe. Când am ajuns lângă sacul meu cu bumbac m-am aruncat la pământ, mi-am trecut cureaua pe umăr şi am început să mă târăsc spre remorcă. După ce m-am asigurat că vipera rămăsese mult în urmă, m-am oprit şi am ascultat. Nimic. Linişte deplină. Nu mă urmărea nimeni.

M-am ridicat încetişor şi mi-am aruncat ochii prin bumbac. La dreapta mea, câteva rânduri mai încolo şi deja întoarsă cu spatele către mine, am văzut-o pe Tally, cu sacul de bumbac trecut peste umăr şi pălăria de pai pe o ureche, înaintând liniştit, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Iar la stânga mea, aplecat printre tulpinile de bumbac şi fugind ca un hoț, l-am văzut pe Cowboy.

* * *

De cele mai multe ori duminica după-amiază, Pappy găsea câte un pretext să întârzie cât mai mult plecarea în oraş. Prânzul se sfârşise, iar eu suferisem umilința îmbăierii, dar el îşi găsea întotdeauna ceva de meşterit, pentru că era hotărât să ne facă să aşteptăm. Tractorul avea o defecțiune care îi solicita brusc atenția. Se vâra pe sub el cu cheile lui vechi şi fâcea caz, susținând că trebuia reparat pe loc, ca să poată cumpăra piesele trebuincioase din oraş. Sau camionul avea ceva în neregulă şi sâmbăta după-amiaza era cel mai nimerit să-i umble la motor. Sau trebuia să verifice pompa de apă. Uneori se aşeza la masa din bucătărie şi îşi făcea de lucru cu cele câteva hârtii de care era nevoie pentru administrarea fermei.

În cele din urmă, când toată lumea era la capătul răbdării, el făcea o baie pe-ndelete şi după aceea pornea spre oraş.

Mama era nerăbdătoare să-l vadă pe cel mai nou membru

din Craighead Country, chiar daca acesta se născuse în familia Latcher, aşa ca, în timp ce Pappy îşi pierdea vremea prin magazia cu scule, noi am încărcat patru ladițe cu legume şi am pornit să trecem dincolo de râu. Tata a făcut ce-a făcut şi s-a ferit să ne însoțească. Presupusul tată al copilului era fratele lui, ceea ce, bineînțeles, făcea ca tata să fie presupusul unchi, iar el pur şi simplu nu era pregătit să admita acest lucru. Şi eu eram convins că nu-şi dorea deloc să se întâlnească din nou cu domnul Latcher.

Mama conducea, eu mă rugam, şi cum-necum am trecut podul cu bine. Pe malul celalalt ne-am oprit. Camionul s-a înecat şi motorul a murit. Când mama a tras aer adânc în piept, mi-am luat inima în dinți şi am zis:

— Mami, trebuie să-ți spun ceva.

— Nu poți să-mi spui altă dată? m-a întrebat ea, cu mâna întinsă spre cheia de pornire.

— Nu.

Şedeam în camionul încins, abia trecuserăm podul, pe un drumeag îngust de pământ, şi cât vedeai cu ochii nu se zărea vreo casă sau vreun vehicul. Mi s-a părut că erau locul şi timpul cum nu se poate mai nimerite pentru o discuție serioasă.

— Ce este? m-a întebat ea, încrucişându-şi brațele peste piept, ca şi cum ar fi fost deja convinsă că făcusem ceva îngrozitor.

Mă apăsau o mulțime de secrete. Bătaia dintre Hank şi frații Siseo. Tally lângă pârâu. Naşterea pruncului lui Libby. Dar pe astea le pusesem deoparte deocamdată. Mă hotărâsem să le țin sub tăcere. Numai că exista un secret pe care trebuia să i-l împărtăşesc mamei.

— Cred ca Tally şi Cowboy se plac, am spus, şi pe dată m-am simțit mai uşurat.

— Chiar aşa? a zis ea zâmbind, vrând parcă să spună că nu înțelegeam mare lucru, pentru ca eram doar un copil.

Apoi, pe măsura ce se gândea mai bine, zâmbetul i-a dispărut. Mă întrebam dacă ştia şi ea ceva despre idila de

tainã.

— Da.

— Şi ce te face să crezi asta?

— I-am prins azi-dimineață în lanul de bumbac.

— Ce făceau? a întrebat ea, parcă puțin speriată că aş fi putut vedea ceva ce nu trebuia.

— Nu ştiu, dar erau amândoi.

— I-ai văzut?

I-am povestit totul, de la vocile pe care le auzisem la vipera de bumbac şi la fuga celor doi. N-am omis niciun amănunt şi, surprinzător, nici nu am exagerat nimic. Poate doar dimensiunile şarpelui, dar în rest aproape tot ce relatasem era purul adevâr.

Mama m-a ascultat cu atenție şi a părut sincer uluită.

— Ce făceau, de fapt, mami? am întrebat.

— Nu ştiu. Tu n-ai văzut nimic, nu-i aşa?

— Nu. Crezi că se pupau?

— Probabil, a spus ea repede.

A mai dat o data la cheie şi a zis:

— Lasă, vorbesc eu cu taică-tău despre asta.

Am pornit în grabă. După câteva clipe, nu-mi dădeam seama dacă mă simțeam mai bine. Mama îmi spusese în nenumărate rânduri că băieții nu trebuie să aibă secrete față de mamele lor. Dar ori de câte ori îi mărturiseam vreunul, ea mă expedia repede şi îi povestea tatii ce-i spusesem. Nu prea înțelegeam ce avantaj aveam dacă eram atât de sincer. Dar nu aveam ce să fac. Acum ştiau şi oamenii mari despre Tally şi Cowboy. Să-şi bată ei capul cu asta.

Latcherii săpau pe lângă casă, aşa ca, până să oprim maşina, ne-am şi pomenit cu ei. Doamna Latcher s-a ivit din casă şi a schițat un zâmbet, apoi ne-a ajutat să cărăm mâncarea pe terasa din față.

— Nu-i aşa că vrei sa vezi bebeluşul? i-a zis ea încet mamei.

Şi eu voiam să-l văd, dar ştiam că nu am prea multe şanse. Femeile au intrat în casă. Eu mi-am găsit un locşor sub un

copac lângă camion şi ma gândeam cum să-mi pierd vremea, singur, cu ale mele, cât timp o aşteptam pe mama. Nu voiam să am de a face cu niciun Latcher. Mi se fâcea rău când mă gândeam că de-acum probabil eram rude de sânge.

Brusc, trei dintre ei au apărut de după camion – trei băieți, în frunte cu Percy. Ceilalți doi erau mai mici şi mai scunzi, dar la fel de uscățivi ca el. S-au apropiat de mine fără un cuvânt.

— Salut, Percy, am spus, încercând sa fiu măcar politicos.

— Care-i treaba ta pe-aici? a mârâit el.

Avea câte un frate de o parte şi de alta, toți trei înfruntându-mă.

— Mama m-a pus să vin, am zis.

— N-ai ce căuta aici.

Şuiera pur şi simplu printre dinți, şi aş fi vrut să nu le stau în cale. De fapt, aş fi vrut să-mi bag coada între picioare şi s-o iau la sănătoasa.

— O aştept pe mama, am zis.

— Îți burduşim noi fundu', a zis Percy, şi toți trei şi-au încleştat pumnii.

— De ce? am reuşit să îngaim.

— Fin'că eşti un Chandler şi Ricky al tău i-a făcut ce i-a fâcut lui Libby.

— Da' eu n-am nicio vină, am zis.

— Ei, şi ce-i cu asta?

Cel mai mic avea o față deosebit de fioroasă. Îşi mijea ochii şi-şi schimonosea colțurile gurii, ca un câine care-şi arăta colții, şi mi-am închipuit că primul pumn de la el avea să vina.

— Trei la unu' nu-i corect, am zis.

— Nici ce-a pățit Libby n-a fost corect, a zis Percy, după ca

Niciun cal nu m-ar fi lovit mai tare; am scos un țipăt şi am căzut.

Mă mai încăierasem şi pe la şcoală de câteva ori – înghionteli şi şuturi pe terenul de joacă, întrerupte de profesori înainte ca loviturile să devină serioase. Doamna

Emma Enos, învățătoarea de la clasa a treia, îmi trăsese trei scatoalce pentru că încercasem să mă bat cu Joey Stallcup, fapt pentru care Pappy nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Nici Ricky nu era prea blând cu mine şi încasasem de la el ba o trântă, ba un pumn şi alte asemenea tratamente. Violența nu-mi era străină. Lui Pappy îi plăcea să se bată şi la el m-am gândit când m-au trântit la pământ. Unul dintre ei mi-a tras un şut; am înşfăcat un picior şi într-o clipă am fost o grămada de țânci războinici care se loveau, se zgâriau şi se înjurau. L-am apucat de păr pe mijlociu, în vreme ce ceilalți doi îmi cărau lovituri în spate. Eram hotărât să-i smulg capul lui Percy, când acesta m-a pocnit urât în nas. Preț de o clipă n-am mai văzut nimic în fața ochilor, iar adversarii mei, zbierând ca animalele sălbatice, s-au aruncat din nou asupra mea.

Le-am auzit pe femei țipând de pe terasă. Era şi timpul, mi-am zis. Doamna Latcher a ajuns prima şi a început să-i scoată pe băieți din grămadă, strigând la ei pe măsură ce-i arunca în toate părțile. Întrucât eu mă găseam la fund, m-am ridicat ultimul. Mama s-a uitat la mine îngrozită. Hainele mele curate erau pline de pământ. Din nas mi se prelingea sânge călduț.

— Luke, ai pățit ceva? a întrebat ea, apucându-mă de umeri.

Ochii mi se înceţoşaseră şi începuseră să mă doară toate. Am clătinat din cap: nu, nicio problemă.

— Rupe-mi o nuia! a urlat doamna Latcher la Percy, care mormăia şi încă îi zvârlea pe cei mici într-o parte şi-n alta. Ce v-a apucat să-l bateți pe băiat în halul ăsta? Că doar n-a făcut nimic!

Sângele îmi curgea de-a dreptul acum, picurându-mi de pe bărbie şi pătându-mi cămaşa. Mama m-a întins pe jos şi mi-a înclinat capul spre spate, ca să oprească sângerarea, iar în vremea asta Percy s-a prezentat cu un băț.

— Vreau să vezi şi tu asta, a zis doamna Latcher către mine.

— Nu, Daria, a spus mama. Noi plecăm.

— Ba nu, vreau ca băiatu' tău să vadă, a repetat ea. Apleacă-te, Percy.

— Nu mă aplec, mami, a răspuns Percy, vizibil speriat.

— Apleacă-te, să nu mă duc după taică-tău. Te învăț eu să te porți. Nu ți-e ruşine să-l bați pe băiat, musafir în casa noastră!

— Ba nu, a zis Percy, iar ea l-a lovit cu bățul în cap. El a țipat, iar ea l-a pălit peste ureche.

L-a obligat să se aplece şi să-şi prindă gleznele cu mâinile.

— Dacă-ți dai drumu', te bat o săptămână, l-a amenințat ea. Plângea deja când a început să-l plesnească. Şi eu şi mama eram încremeniți de furia şi de violența femeii. După vreo opt sau zece lovituri crunte, Percy a început să urle.

— Gura! a strigat ea.

Avea brațele şi picioarele la fel de subțiri ca bățul, dar pe cât era de puțintică, pe atât era de iute. Loviturile izbeau ca o mitralieră, rapide şi tăioase, pocnind ca biciul. Zece, douăzeci, treizeci de izbituri şi Percy a prins a zbiera ca din gura de şarpe:

— Nu mai da, te rog, mami! Iartă-mă!

Dar bătaia a continuat, mult dincolo de limitele pedepsei. Când i-a obosit brațul, femeia l-a îmbrâncit la pământ, iar Percy s-a făcut covrig şi a izbucnit în lacrimi. Pe mijlociu l-a înşfăcat de păr. L-a strigat pe nume, Rayford, şi i-a spus:

— Apleacă-te.

Rayford şi-a prins încet gleznele şi, cum-necum, a rezistat asaltului care a urmat.

— Hai să mergem, mi-a şoptit mama. O să te-ntinzi în spate.

M-a ajutat să mă urc în spatele camionului, timp în care doamna Latcher trăgea de celalalt băiat, smucindu-l de păr. Percy şi Rayford zăceau în praf, victime ale bătăii pe care ei înşişi o începuseră. Mama a întors camionul şi, în timp ce ne îndepărtam, doamna Latcher îl chelfănea pe cel mic. Se auzeau glasuri răstite şi m-am ridicat doar cât să-l văd pe

domnul Latcher alergând de după casă, cu un cârd de copii în urma lui. Bărbatul a strigat la nevastă; ea nu l-a băgat în seamă şi a continuat să lovească. Când a ajuns la ea, a prins-o de mână. Peste tot mişunau ţânci, care ţipau sau plângeau în gura mare.

În urma noastră s-au ridicat vălătuci de praf şi nu i-am mai văzut. M-am întins iar, încercând să găsesc o poziţie confortabilă, şi m-am rugat să nu mai fiu nevoit să pun piciorul vreodată în ferma lor. Nu mai voiam să-l mai văd pe vreunul dintre ei câte zile aveam. Şi m-am rugat îndelung şi cu putere ca nimeni să nu audă vreodată zvonul că familiile Chandler şi Latcher ar fi înrudite.

Întoarcerea mea acasă a fost triumfătoare. Spruillii erau spălaţi şi gata de plecare în oraş. Şedeau sub un copac şi beau ceai de la gheaţă cu Pappy, Buni şi tata, când am oprit la mai puţin de şapte metri de ei. M-am ridicat, în spatele camionului, cu mişcări cât mai dramatice, şi le-am urmărit cu mare satisfacţie reacţia şocată la vederea felului cum arătam. Iată-mă – bătut, însângerat, murdar, cu hainele sfâşiate, dar încă pe picioare.

Am coborât şi toţi s-au strâns în jurul meu. Mama s-a repezit spre noi şi a spus, foarte mânioasă:

— Nici n-o să-ţi vina să crezi ce s-a petrecut! Trei au tăbărât pe Luke! Percy şi încă doi l-au prins, când eu eram în casă. Criminali mici! Noi le ducem de-ale gurii şi ei ne iau la încins.

Şi Tally era îngrijorată şi cred c-ar fi vrut să întindă mâna şi să mă atingă, ca să se asigure că nu păţisem nimic.

— Zici că erau trei? a repetat Pappy, şi ochii îi jucau.

— Da, şi toţi erau mai mari decât Luke, a răspuns mama, iar legenda a început să prindă proporţii.

Dimensiunile celor trei atacatori ai mei aveau să sporească o dată cu trecerea zilelor şi a lunilor.

Buni mi se băgase în faţă, zgâindu-se la nasul meu, care avea o tăietură mică.

— S-ar putea să fie rupt, a spus ea şi, cu toate că mă

înfioram de mândrie auzind-o, nu ardeam de nerăbdare să mă doftoricească.

— Da' n-ai fugit, nu-i aşa? a întrebat Pappy, apropiindu-se şi el de mine.

— Nicidecum, am răspuns mândru.

Adevărul era că, dacă aş fi avut cea mai mică ocazie, aş fi luat-o la sănătoasa şi nu m-aş mai fi oprit.

— N-a fugit, a întărit mama ferm. I-a lovit şi i-a zgâriat şi el la fel de tare.

Lui Pappy i s-a luminat fața, iar tata a zâmbit.

— Mâine mergem înapoi şi le arătam noi lor, a zis Pappy.

— Nici să nu te gândeşti, a replicat mama.

Se enervase, pentru că lui Pappy îi plăceau scandalurile. Numai că ea venea dintr-o familie plină de fete. Nu înțelegea ce va să zică o încăierare.

— I-ai abțiguit şi tu cum trebuie? a întrebat Pappy.

— Când am plecat, toți plângeau, am răspuns. Mama şi-a dat ochii peste cap.

Hank şi-a croit drum printre ei şi s-a aplecat să inspecteze daunele.

— Şi zici că erau trei, ai? a mormăit el spre mine.

— Da, am răspuns, dând din cap.

— Bravo, băiete. Ai să fii un dur.

— Da, am replicat.

— Dacă vrei, te învăț câteva şmecherii ca să te descurci când eşti unu' contra trei, mi-a zis el, zâmbind.

— Hai să ne spălăm, a spus mama.

— Cred că e spart, a zis Buni.

— Ți-e bine, Luke? a întrebat Tally.

— Păi cum? am răspuns, cât de dur am putut. M-au condus cu toții într-un marş al victoriei.

Capitolul 23

Picnicul de Toamnă se ținea întotdeauna în ultima duminică din septembrie, deşi nimeni nu ştia de ce. Era pur şi simplu o tradiție în Black Oak, un ritual la fel de încetățenit precum bâlciul şi redeşteptarea de primăvara. Se presupunea că întruchipa o oarecare legătură între începerea unui nou anotimp, sfârşitul recoltei şi finalul sezonului de base-ball. Nu era clar dacă toate astea se desfăşurau printr-un simplu picnic, dar cel puțin se făcea efortul.

Petreceam ziua împreună cu metodiştii, prietenii şi rivalii noştri binevoitori. Black Oak era prea mic ca să fie împărțit. Nu existau grupuri etnice, nici negri, nici evrei sau asiatici, nici vreun alt fel de minoritate. Toți eram de viță anglo-irlandeză, poate ici-acolo vreo vână de sânge german, şi toată lumea se îndeletnicea cu agricultura sau cu negustoria pentru fermieri. Toți erau creştini sau pretindeau că sunt. Controversele se încingeau când vreun fan al lui Cubs vorbea prea mult la ceainărie sau când vreun idiot susținea că John Deere era inferior altei mărci de tractoare, dar în cea mai mare parte viața era paşnică. Adolescenților şi tinerilor le plăcea să se încaiere sâmbăta în spatele magazinului central, dar acestea erau mai degrabă manifestări sportive. O bătaie precum cea pe care le-o administrase Hank fraților Siseo era un eveniment atât de rar, încât orăşelul încă vorbea despre el.

Câte o râcă personală dura o viață; Pappy avea mai multe decât putea duce. Dar nu erau duşmani de-adevăratelea. Exista o ierarhie socială clară, cu dijmaşii pe ultima treaptă şi negustorii pe prima, şi se presupunea că fiecare îşi cunoştea locul. Dar oamenii se aveau bine unii cu alții.

Delimitarea dintre baptişti nu a fost niciodată strictă şi reală. Serviciile lor divine erau puțin diferite; după părerea noastră, ritualul stropirii pruncilor constituia cea mai flagrantă deviere de la Scripturi. Şi ei nici nu se întâlneau la fel de des ca noi, ceea ce, desigur, însemna că nu luau

credința la fel de în serios. Nicio comunitate nu avea o viață obştească la fel de intensă ca noi, baptiştii. Eram foarte mândri de închinarea noastră continuă. Pearl Watson, metodista mea favorită, zicea că i-ar fi plăcut să fie baptistă, dar n-ar fi rezistat fizic.

Ricky mi-a spus odată, între patru ochi, că atunci când avea să plece de la fermă ar putea trece la catolici, pentru că se întâlneau doar o dată pe săptămână. Eu habar nu aveam ce înseamnă catolic, aşa că a încercat să-mi explice, dar cunoştințele de teologie ale lui Ricky erau şubrede, ca să nu spun mai mult.

În dimineața aceea de duminica mama şi Buni au petrecut mai mult timp decât de obicei cu călcatul hainelor noastre. Iar eu, hotărât lucru, fusesem frecat la baie cu mai multă tragere de inimă. Spre dezamăgirea mea, nasul nu-mi fusese rupt, nu se umflase, iar tăietura abia se observa.

Trebuia să arătăm cât de bine se putea, pentru că doamnele metodiste aveau rochii ceva mai frumoase. În ciuda întregii agitații, eram emoționat şi abia aşteptam să ajung la oraş.

Îi invitasem pe Spruilli. Făcusem acest gest din prietenie şi grijă creştinească; totuşi, eu n-aş fi vrut să îi chemăm pe toți, la grămadă. Tally ar fi fost bine venită; restul, dacă ar fi fost după mine, puteau să rămână în curtea din fața casei. Dar, când mi-am aruncat privirile spre tabăra lor, după micul dejun, am văzut puțină mişcare. Nu-şi dezlegaseră camionul din încâlceala de fire şi frânghii care le ținea adăpostul drept.

— Nu vin, i-am raportat lui Pappy, care-şi studia lecția de şcoală duminicală.

— Bine, a răspuns el încet.

Un Hank care să se fâțâie de colo pâna colo la picnic, ştergându-se de toate mesele, îndopându-se cu mâncare şi căutând pricină de bătaie, nu era o perspectivă prea atrăgătoare.

Mexicanii n-aveau de ales. Mama îi invitase prin Miguel la începutul saptămânii şi, pe măsură ce se apropia duminica, îi

tot amintise, cu amabilitate. Tata îi explicase că avea să se țină o slujbă specială în spaniolă şi că avea să fie belşug de mâncare bună. Nu prea aveau altceva de făcut duminica după-amiază.

Nouă dintre ei s-au îngrămădit în spatele camionului nostru; lipsea numai Cowboy. Imaginația mi-a luat-o razna. Unde era şi ce făcea? Unde era Tally? N-am văzut-o în curtea din față când am ieşit cu maşina. Mi-am adus aminte cum se ascundeau în lanul de bumbac, făcând ce-or fi vrut ei să facă, şi mi s-a strâns inima. În loc să meargă cu noi la biserică, Tally se furişase iar pe undeva şi făcea lucruri rele. Dacă acum se scălda în Golful lui Siler şi-l pusese pe Cowboy s-o păzească? Îmi făcea rău şi gândul, şi tot drumul până în oraş m-am frământat din cauza ei.

* * *

Cu unul dintre rarele lui zâmbete întipărit pe față, fratele Akers a urcat la amvon. Biserica era plină ochi, oamenii stăteau pe culoarele de trecere sau sprijineau peretele din spate. Ferestrele erau deschise şi lângă biserică, spre nord, sub un stejar înalt, se strânseseră mexicanii, fără pălării, iar capelele lor brune alcătuiau o pată întunecata de culoare.

Fratele Akers le-a urat bun venit oaspeților noştri, vizitatorilor de pe dealuri şi mexicanilor. Dintre delureni veniseră câțiva, dar nu mulți. Ca de obicei, el i-a rugat să se ridice şi să spună cine sunt. Erau locuitori din Hardy, Mountain Home sau Calico Rock, şi erau la fel de spilcuiți ca noi.

La una dintre ferestre fusese montat un difuzor, astfel încât cuvintele fratelui Akers erau transmise în afara bisericii, aproximativ în direcția mexicanilor, unde domnul Carl Durbin le prelua şi le traducea în spaniolă. Domnul Durbin era un misionar pensionar din Jonesboro. Timp de treizeci de ani lucrase în Peru, printre indieni adevărați, sus în munți, şi din când în când venea şi ne vorbea în timpul săptămânii misionarilor, arătându-ne fotografii şi diapozitive cu imagini

din tărâmul straniu de unde plecase. Pe lângă spaniolă, vorbea şi un dialect spaniol, ceea ce era pentru mine o fascinație continuă.

Domnul Durbin stătea în picioare sub copacul umbros, iar mexicanii şedeau pe iarbă împrejurul lui. Purta un costum alb şi o pălărie albă de pai, iar vocea îi reverbera în biserică aproape la fel de tare ca a bătrânului frate Akers prin difuzor. Ricky spusese odată că domnul Durbin era mai cu scaun la cap decât fratele Akers, opinie emisă în timpul unei cine de duminică, care iscase din nou supărare. Era un păcat să-ți critici predicatorul, cel puțin cu voce tare.

Şedeam la capătul stranei, lângă fereastră, de unde îl priveam şi-l ascultam pe domnul Durbin. Nu înțelegeam o iotă din ce spunea, dar îmi dădeam seama că vorbeşte spaniolă mai rar decât mexicanii. Ei glăsuiau cu o asemenea viteză, încât adeseori mă întrebam cum se înțelegeau unul cu celalalt. Propozițiile lui erau curgătoare şi cumpănite, marcate de un puternic accent de Arkansas. Cu toate că habar nu aveam ce spune, tot era mai captivant decât fratele Akers.

Nu e de mirare că, în prezența unui auditoriu atât de numeros, slujba de dimineață s-a însuflețit şi a devenit un maraton. Lume puțină, slujbă mai sumară. Lume multă, aşa cum se întâmpla de Paşti, de Ziua Mamei şi de Picnicul de Toamnă, şi în fratele Akers se trezea dorința de a declama. La un moment dat, în mijlocul peroraților, domnul Durbin a părut că se plictisise de tot. A încetat să mai ia seama la mesajul difuzat din interiorul bisericii şi a început să-şi rostească propria predică. Când fratele Akers a fâcut o pauză ca să-şi tragă sufletul, domnul Durbin a continuat cu propria cuvântare. Iar când focul iadului şi pucioasa fratelui Akers atinseseră intensitatea maximă, domnul Durbin se odihnea şi sorbea dintr-un pahar cu apă. Se aşezase pe pământ cu mexicanii şi aştepta să se oprească strigătele din biserică.

Aşteptam şi eu. Îmi treceam timpul visând la ospățul ce avea să înceapă – tăvi pline cu pui fript şi kilograme de înghețată făcută în casă.

Mexicanii au început să arunce priviri spre ferestrele bisericii. Sunt sigur că se gândeau că fratele Akers o luase razna. „Nicio grijă, aş fi vrut să le spun, se întâmpla mai tot timpul.”

La binecuvântare am cântat cinci strofe din imnul „Aşa cum sunt”. Nu a ieşit nimeni în faţa adunării să împărtăşească ceva, aşa că, fără tragere de inimă, fratele Akers ne-a dat drumul. La uşa din faţă m-am întâlnit cu Dewayne şi am luat-o împreuna la goană în josul străzii spre terenul de base-ball, ca să vedem dacă metodiştii erau acolo. Bineînţeles că erau; slujba lor nu dura niciodată atât de mult ca a noastră.

În spatele mantinelei, sub trei ulmi care opriseră din zbor vreun milion de mingi trimise în văzduh, se aranjau bucatele pe mese de picnic acoperite cu feţe de masă cu pătrate roşii şi albe. Metodiştii mişunau primprejur, bărbaţii şi copiii cărau mâncarea, în vreme ce doamnele distribuiau farfuriile. Am dat peste Pearl Watson şi am intrat în vorbă cu ea.

— Fratele Akers tot mai turuie? a întrebat ea cu un zâmbet.

— Tocmai ne-a dat drumul, am răspuns.

Pearl ne-a dat, lui Dewayne şi mie, doua prăjiturele cu ciocolată. Am terminat-o pe-a mea din două înghiţituri.

În sfârşit, începeau să vină şi baptiştii, într-un cor de „Bună”, „Unde aţi fost?” şi „Ce-a durat atât?”

Maşinile şi camioanele erau trase unele lângă altele şi în curând erau parcate bară la bară de-a lungul gardurilor în jurul terenului. Cel puţin una, poate două, fusese izbită cu câte o minge de base-ball aruncată greşit. Acum doi ani, limuzina Chrysler nou-nouţă a domnului Wilber Shifflelt pierduse un parbriz când Ricky trimisese o lovitură peste gardul din stânga al terenului. Izbitura fusese teribilă – un zgomot surd, puternic, urmat de zăngăneala geamului care explodase. Dar domnul Shifflett era avut, aşa că nimeni nu s-a frământat prea tare. Cunoştea riscurile când parcase acolo. Pe deasupra, metodiştii ne-au şi bătut în anul acela, cu şapte la cinci, iar Ricky credea că organizatorul meciului, Pappy, ar

fi trebuit să-i schimbe pe cei de la a treia bază.

Nu şi-au mai vorbit ceva timp.

Curând, mesele s-au umplut cu castroane mari cu legume, tăvi încărcate cu pui fript şi coşuri pline cu pâine de grâu, cornuri şi alte soiuri de pâine. Sub îndrumarea soției pastorului metodist, doamna Orr, farfuriile erau mutate încolo şi încoace, până s-a conturat o anumită ordine. Pe o masă erau numai legume crude – peste zece soiuri de roşii, castraveți, cepe albe şi galbene în oțet. Alături erau boabele – mazăre cu ochi negru, mazăre turtită, fasole verde gătită cu şuncă şi fasole grasă. La fiecare picnic era salată de cartofi şi fiecare bucătar avea altă rețetă. Dewayne şi cu mine am numărat unsprezece castroane mari din felul acesta şi niciunul nu semăna cu cel de alături. Ouăle umplute erau aproape la fel de populare şi jumătate de masă era acoperită cu platouri pline. În capăt, şi cei mai importanți, erau puii fripți. Erau destui să ajungă pentru întregul oraş timp de o lună.

Doamnele mergeau încoace şi încolo, agitându-se cu mâncarea, în vreme ce domnii vorbeau, râdeau şi se salutau, toți însă cu un ochi la pui. Peste tot forfoteau copii, iar Dewayne şi cu mine ne-am îndreptat către un anumit copac, unde câteva doamne aranjau deserturile. Am numărat şaisprezece cutii frigorifice cu înghețată de casă, toate acoperite bine cu prosoape şi ambalate în gheață.

De îndată ce pregătirile au dobândit aprobarea doamnei Orr, soțul ei, reverendul Vernon Orr, s-a postat în mijlocul meselor, împreună cu fratele Akers, iar mulțimea s-a potolit şi s-a lăsat liniştea. Acum un an, fratele Akers îi mulțumise lui Dumnezeu pentru binecuvântârile Sale; anul acesta onoarea revenea metodiştilor. Picnicul se desfăşura după un tipar nescris. Ne-am plecat capetele şi l-am ascultat pe reverendul Orr mulțumindu-i Domnului pentru bunătatea Lui, pentru toate bucatele minunate, pentru vreme, bumbac etc. N-a uitat nimic; categoric, Black Oak era recunoscător pentru toate cele.

Aroma puiului îmi gâdila nările. Simțeam gustul prăjiturilor cu ciocolată şi al înghețatei. Dewayne m-a înghiontit şi tare aş fi vrut să-l pun la pământ. Dar m-am abținut, căci aş fi fost bătut cu biciul dacă m-aş fi încăierat în timpul rugăciunii.

Când reverendul Orr a terminat într-un târziu, bărbații i-au încercuit pe mexicani şi i-au pus la rând, ca să fie serviți. Asta era tradiția; mai întâi mexicanii, apoi delurenii, copiii şi adulții. Din senin a apărut şi Stick Powers, în uniformă, bineînțeles, şi a izbutit să se vâre în rând între mexicani şi delureni. L-am auzit explicând că era de gardă şi nu avea prea mult timp la dispoziție. A cărat două farfurii – una plină cu pui şi cealaltă încărcată cu toate mâncărurile pe care le-a putut îndesa. Ştiam că avea să mănânce până la refuz, după care avea să găsească un copac la marginea oraşului şi avea să doarmă până îşi făcea digestia.

Câțiva metodişti m-au întrebat despre Ricky – ce făcea, dacă aveam veşti de la el. Am încercat să fiu politicos şi să le răspund la întrebări, dar noi, Chandlerii, ca familie, nu ne bucuram prea mult de interesul arătat. Şi dat fiind că eram împovărați de secretul afacerii Latcher, orice menționare a numelui lui Ricky în public ne speria.

— Spuneți-i că ne gândim la el, au zis ei. Întotdeauna spuneau aşa, ca şi când am fi avut telefon şi l-am fi sunat în fiecare seară.

— Ne rugăm pentru el, au mai spus.

— Vă mulțumesc, am răspuns, ca de obicei.

Un eveniment absolut minunat precum Picnicul de Toamnă putea fi distrus de o întrebare neaşteptată despre Ricky. El era în Coreea, în tranşee, în focul războiului, stre-curându-se printre gloanțe şi ucigând oameni, fără să ştie dacă avea să se mai întoarcă vreodată acasă şi să meargă cu noi la biserică, să mai iasă la picnic cu oraşul sau să mai joace vreodată contra metodiştilor. În mijlocul forfotei m-am simțit deodată foarte singur şi foarte înspăimântat.

Pappy ar fi spus „Fii dur”. Mâncarea mi-era de mare ajutor. Dewayne şi cu mine ne-am luat farfuriile şi ne-am aşezat în

spatele băncii de rezerve a primei baze, unde era o dâră de umbra. Membrii unei familii îşi puneau câte o pătură în jurul terenului şi se aşezau laolaltă în soare. Se desfăceau umbrele; doamnele fluturau evantaiele şi-şi răcoreau feţele, copilaşii şi farfuriile. Mexicanii erau înghesuiţi toţi sub un singur copac, dincolo de linia de aruncare liberă din terenul drept, departe de noi, restul. Cu un an în urmă, Juan îmi mărturisise că nu ştiau dacă le place puiul fript. Nu mai auzisem vreodată o astfel de aiureală. Atunci m-am gândit că era incomparabil mai bun decât tortilla.

Părinţii şi bunicii mei mâncau împreună pe o pătură lângă baza a treia. Mie mi se dăduse voie să mănânc împreuna cu prietenii mei după multă tocmeală şi negocieri, ceea ce însemna un pas uriaş pentru un puşti de şapte ani.

Coada era interminabilă. Când bărbaţii ajunseseră la ultima masă, adolescenţii s-au întors după încă o porţie. Mie mi-era de ajuns o farfurie. Voiam să-mi las loc pentru îngheţată. N-a mai trecut mult şi ne-am îndreptat către masa cu deserturi, unde stătea de pază doamna Irene Flanagan, ca să împiedice actele de vandalism din partea unora ca noi.

— Câte aveţi cu ciocolată? am întrebat, uitându-mă la colecţia de cutii frigorifice cu îngheţată care aşteptau la umbră.

A zâmbit şi mi-a răspuns:

— O, nu ştiu. Câteva.

— Doamna Cooper a adus îngheţată de unt de arahide? a întrebat Dewayne.

— A adus, a zis doamna Flanagan şi ne-a indicat o cutie din mijloc.

Nu ştiu cum făcea doamna Cooper de amesteca ciocolata şi unt de arahide în îngheţata ei, dar rezultatele erau incredibile. Lumea i-o solicita stăruitor tot anul. În urmă cu un an, doi puşti mai măricei, unul baptist şi unul metodist, aproape că se luaseră la bătaie ca să primească porţia următoare. În timp ce reverendul Orr reinstaura pacea, Dewayne a reuşit să înşface două boluri cu îngheţată. S-a repezit cu ele în josul

străzii şi s-a ascuns în spatele unei magazii, unde a devorat fiecare picătură. Timp de o lună după aceea a vorbit aproape numai despre asta.

Doamna Cooper era văduvă. Locuia într-o căsuța dichisită, la două case mai încolo de magazinul lui Pop şi Pearl, şi când avea nevoie să-i lucreze cineva în grădină, pur şi simplu făcea un termos de înghețată cu unt de arahide. Băieții apăreau de te miri unde, iar ea avea cea mai îngrijită gradină din oraş. Chiar şi bărbați în toată firea fuseseră văzuți oprindu-se să smulgă câteva buruieni.

— Va trebui să aştepți, a spus doamna Flanagan.

— Până când? am întrebat.

— Până termină toată lumea.

Am aşteptat la nesfârşit. Băieții mai mari şi tinerii au început să se dezmorțească şi să arunce cu mingi de base-ball pe lângă teren. Adulții vorbeau, se vizitau, iar vorbeau şi se mai vizitau, iar eu eram sigur că înghețata se topea. Cei doi arbitri veniseră din Monette, lucru care iscase un freamăt de emoție prin mulțime. Ei trebuiau, desigur, hrăniți mai întâi şi un timp au fost mai preocupați de puiul fript decât de base-ball. Treptat, păturile şi umbrelele au fost luate de pe teren. Picnicul se apropia de sfârşit. Venise aproape momentul meciului.

Doamnele s-au strâns în jurul mesei cu desert şi au început să ne servească. În sfârşit, Dewayne şi-a primit porția de înghețată cu unt de arahide. Eu am ales două linguri de înghețata de ciocolată puse peste o negresă cu fondantă a doamnei Lou Kiner. Timp de douăzeci de minute, în jurul mesei cu dulciuri aproape ca s-a declanşat o răzmeriță, dar ordinea a fost menținută. Ambii predicatori stăteau în mijlocul mulțimii şi amândoi mâncau la fel de multă înghețată ca toți ceilalți. Arbitrii au refuzat, invocând căldura ca motiv pentru a se opri în cele din urmă din mâncat.

Cineva a strigat: „Dați drumu' la minge!" şi lumea s-a deplasat către gardul de plasă. Metodiştii erau antrenați de domnul Duffy Lewis, un fermier de undeva din afara oarşului,

din vest, şi, conform opiniei lui Pappy, un om de o inteligența limitată în ceea ce privea base-ball-ul. Dar după patru înfrângeri la rând, părerea proastă a lui Pappy despre domnul Lewis fusese aproape desființată. Arbitrii i-au chemat pe cei doi antrenori la o întrevedere la marginea terenului şi au discutat îndelung regulile de base-ball în versiunea Black Oakului. Au arătat spre garduri, stâlpi şi crăcile care atârnau peste teren – fiecare avea propriile reguli şi propria istorie. Pappy nu era de acord cu mai nimic din ce spuneau arbitrii şi tocmeala continua la nesfirşit.

Baptiştii fuseseră gazde anul trecut, aşa că noi am avut lovitura de începere. Aruncătorul metodist era Buck Prescott, fiul domnului Sap Prescott, unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri din Craighead County. Buck avea vreo douăzeci şi un pic de ani şi urmase facultatea Arkansas State timp de doi ani, lucru rar întâlnit. Încercase să joace ca aruncător şi la facultate, dar avusese probleme cu antrenorul. Era stângaci, arunca numai mingi cu boltă şi anul trecut ne bătuse cu nouă la doi. Când a ieşit în față, am ştiut că ne aşteaptă o zi lungă. Prima aruncare a fost o minge uşoară, liftată, înaltă şi depăşită, dar el a pretins că fusese bună, iar Pappy urla deja la arbitru. Buck a trecut de primii doi jucători, i-a trântit pe următorii doi, după care l-a desființat pe tata cu o minge înaltă la mijlocul terenului.

Aruncătorul nostru era Duke Ridley, un fermier tânăr cu şapte copii, ale cărui mingi până şi eu le-aş fi prins. Susținea că fusese aruncător în Alaska în timpul războiului, dar nimeni nu verificase. Pappy credea că e o minciună şi, după ce-l văzusem bombardat anul trecut, începusem şi eu să am dubii serioase. A trecut de primii trei adversari după numai o aruncare, fază la care m-am gândit că Pappy avea să se repeadă şi să-l schilodească. Bătătorul lor a țâşnit la prindere. Jucătorul următor a zburat spre flancul stâng. Norocul nostru că bătătorul lor numărul şase, domnul Lester Hurdle, care la cincizeci şi doi de ani era cel mai în vârstă jucător din ambele echipe, a trimis o minge lungă spre

dreapta, unde mijlocaşul nostru, Bennie Jenkins, fără mănuşi şi desculț, a prins-o cu mâinile goale.

Meciul se transformase într-un duel al aruncătorilor, nu neapărat pentru că aruncările erau grozave, ci mai degrabă pentru că niciuna dintre echipe nu putea lovi mingile aruncate. Noi ne-am întors la înghețată şi am prins ultimele rămăşițe, culese din vase, pe cale de a se topi. La a treia rundă, doamnele aparținând ambelor denominațiuni făcuseră bisericuțe şi sporovăiau, meciul neprezentând pentru ele o importanță prea mare. Undeva, nu foarte departe, Harry Caray se auzea la un radio dintr-o maşină. Cardinals jucau împotriva lui Cubs în ultimul meci al sezonului.

Dewayne şi cu mine plecaserăm de la masa dulciurilor cu ultimele ceşti cu înghețată şi am ajuns lângă o pătură pe care se odihneau şi stăteau de vorbă câteva tinere.

— Păi, câți ani are Libby? am auzit-o întrebând pe una dintre ele.

M-am oprit, am luat o înghițitură şi mi-am pironit privirea dincolo de ele, spre meci, ca şi cum nu m-ar fi interesat câtuşi de puțin ce vorbeau ele.

— Numai cincisprezece, a spus alta.

— De-a lui Latcher. O să mai facă unul nu peste mult.

— Băiat sau fată?

— Băiat, după câte am auzit.

— Şi cine-i tăticul?

— Nici cea mai vagă idee. Nu vrea să spună la nimeni.

— Haide, l-am auzit pe Dewayne, care mi-a tras un cot. Am plecat până la banca de rezerve a primei baze. N-aş fi putut să spun dacă eram uşurat sau speriat. Se auzise de sosirea pe lume a micului Latcher, dar tatăl nu fusese identificat.

Dar, mă gândeam, nici n-o să dureze mult până o să se afle. Şi atunci aveam să fim distruşi. Aveam să mă pricopsesc cu un văr din familia Latcher şi toată lumea avea să ştie.

La a cincea rundă duelul strâns al aruncătorilor a luat sfârşit când ambele echipe au erupt timp de şase curse. Timp de treizeci de minute, mingile de base-ball au zburat în toate

direcțiile – mingi în lungul liniei, aruncări pe centru, directe în exteriorul terenului. De două ori am schimbat aruncătorii, dar mi-am dat seama că suntem la ananghie când Pappy s-a dus la locul de aruncat şi a întins arătătorul spre tata. El nu era aruncător, dar în momentul acela nu mai rămăsese altul. Mingile lui au fost însă joase şi în scurt timp terminaserăm serviciul.

— Arunca Musial! a strigat cineva.

Asta era fie o glumă, fie o greşeală. Stan Musial ştia o grămada de lucruri, dar nu aruncase mingea în viața lui. Am fugit în spatele peluzei, acolo unde erau parcate maşinile. O ceată de oameni se adunaseră în preajma unui Dodge, model ’48, proprietatea domnului Rafe Hanry. Radioul maşinii era cu volumul la maximum, iar Harry Caray comenta de mama focului – Stan Durul ajunsese, într-adevăr, la locul de aruncare şi arunca împotriva celor de la Cubs, împotriva lui Frankie Baumholtz, omul cu care se bătuse tot anul pentru titlul de cel mai bun marcator. Mulțimea de pe Sportsman’s Park era în delir. Harry zbiera în microfon. Noi eram şocați numai la gândul că Musial ajunsese la locul de aruncare.

Baumholtz a lovit o minge căzută la a treia, iar Musial a fost trimis înapoi la centrul terenului. Am alergat până la banca de la prima bază şi i-am spus lui Pappy că Stan Durul aruncase de-adevăratelea, dar nu m-a crezut. I-am spus şi tatei, care m-a privit la fel, cu neîncredere. Metodiştii conduceau cu opt la şase la sfârşitul rundei a şaptea şi banca de rezerve a baptiştilor era tensionată. O inundație serioasă ar fi provocat mai puțina îngrijorare, cel puțin în momentul acela.

Erau cel puțin treizeci şi cinci de grade. Jucătorii erau leoarcă de sudoare, iar salopetele lor curate şi cămăşile albe de duminică li se lipiseră de piele. Se mişcau mai încet – prețul puiului fript şi al castroanelor de salată de cartofi trebuia plătit – şi nu se îmbrânceau suficient spre a fi pe placul lui Pappy.

Tatăl lui Dewayne nu juca, aşa că ai lui au plecat după

vreo două ore. Alți câțiva s-au împrăştiat spre casele lor. Mexicanii nu se mişcaseră încă de sub copacul lor de lângă stupul de pe terenul din dreapta, dar se tolăniseră pe jos şi păreau că dorm. Doamnele, adunate la umbră, erau total absorbite de bârfe; nici că ar fi putut să le pese mai puțin de cine câştiga meciul.

Şedeam singur la peluză şi mă uitam cum au mai înscris metodiştii încă trei puncte în runda a opta. Visam la ziua în care aveam să intru şi eu pe teren, să lovesc mingea şi să evoluez incredibil la centru. De îndată ce aveam să cresc suficient, amărâții de metodişti n-ar mai fi avut nicio şansă.

Au câştigat cu unsprezece la opt, şi pentru al cincilea an la rând Pappy i-a condus pe baptişti spre înfrângere. Jucătorii şi-au strâns mâinile şi au râs când s-a terminat meciul, apoi s-au îndreptat spre locurile umbroase, unde îi aştepta un ceai la gheață. Pappy n-a zâmbit, n-a râs şi n-a dat mâna cu nimeni. A dispărut o bucată de timp, iar eu ştiam că avea să fie îmbufnat o săptămână.

Şi Cardinals pierduseră cu trei la zero. Au terminat sezonul cu patru puncte în urma celor de la Giants şi cu opt puncte în urma lui Brooklyn Dodgers, care aveau să se înfrunte cu Yankees într-un veritabil derby new-yorkez.

Resturile ospățului erau strânse şi cărate înapoi la maşini şi camioane. Mesele erau şterse, iar gunoiul strâns. L-am ajutat pe domnul Duffy Lewis să grebleze centrul şi baza principală, iar când am terminat, terenul arăta fără cusur. A durat o oră până ne-am luat rămas-bun de la toată lumea. Au urmat obişnuitele amenințări din partea echipei perdante apropo de ceea ce avea să se întâmple anul următor, şi obişnuitele zeflemele ale câştigătorilor. Din câte mi-am dat seama, nimeni nu era supărat, cu excepția lui Pappy.

Pe când ieşeam din oraş, mă gândeam la sfârşitul sezonului. Base-ball-ul începea primăvara, când însămânțam şi când speranțele erau mari. Ne susținea moralul pe perioada verii, fiind adeseori singura noastră distracție în mijlocul corvezilor câmpului. Ascultam fiecare meci, apoi comentam

fiecare fază, fiecare jucător şi toate strategiile, până se transmitea următorul. Făcea parte din viața noastră de zi cu zi, timp de şase luni, iar apoi dispărea. La fel ca bumbacul.

Până să ajungem acasă, mă întristasem. N-aveau să mai fie meciuri de ascultat pe terasa din față. Şase luni fără vocea lui Harry Caray. Şase luni fără Stan Musial. Mi-am luat mănuşa şi am plecat într-o lungă plimbare pe un drum în mijlocul câmpului, aruncând mingea în aer şi întrebându-mă ce aveam să fac până în aprilie.

Pentru prima oara în viața mea, base-ball-ul îmi frânsese inima.

Capitolul 24

Zăduful s-a potolit în primele zile din octombrie. Nopțile s-au răcorit, iar dimineața în zori, când plecam la câmp, ne pătrundea frigul. Umiditatea înăbuşitoare încetase, iar soarele îşi pierduse strălucirea. Pe la prânz era tot arşiță, dar nu ca în august, iar pe înserat aerul era limpede. Am aşteptat, dar canicula n-a mai revenit. Anotimpul se schimba; zilele au prins să se scurteze.

Munceam mai cu spor şi culegeam mai mult, căci soarele nu ne mai vlăguia într-atât. Şi, bineînțeles, schimbarea vremii era tot ce-i trebuia lui Pappy ca să înceapă să-şi facă alte griji. Acum că iarna bătea la uşă, îşi amintea de poveşti de tot felul în care oamenii se uitau lung, în ziua de Crăciun, la şirurile nesfârşite de bumbac noroit, rânced şi necules.

După o lună petrecută pe câmp, mi se făcuse dor de şcoală. Cursurile aveau să se reia la sfârşitul lui octombrie şi am început să mă gândesc ce plăcut avea să fie să stau în bancă toată ziua, înconjurat de prieteni în loc de tulpini de bumbac, fără să-mi bat capul cu Spruillii. Acum că sezonul de base-ball se sfârşise, trebuia să visez la ceva. Mă gândeam ce disperat ajunsesem, dacă nu-mi rămăsese nimic după care să tânjesc decât şcoala.

Întoarcerea în sala de clasă avea să fie strălucitoare, căci aveam să îmbrac noua şi strălucitoarea mea bluză de base-ball Cardinals. În cutia de trabucuri din sertarul de sus al biroului meu aveam ascunsă uriaşa suma de 14,50 dolari, rezultatul muncii asidue şi al cheltuielilor limitate. La biserică dădeam zeciuiala fără tragere de inimă şi investeam cu cumpătare în filmele de sâmbătă şi în floricelele de porumb, dar cea mai mare parte a plății ce mi se cuvenea o doseam la loc sigur, lângă cartela de base-ball cu Stan Musial şi briceagul cu mâner sidefat pe care mi-l dăduse Ricky în ziua când plecase în Coreea.

Voisem să comand bluza de la Sears, Roebuck, dar mama a

insistat sa aştept până la strângerea recoltei. Încă negociam tranzacția. Livrarea dura două săptâmâni şi eram hotărât să mă întorc la şcoală înțolit în roşu à la Cardinals.

Într-o după-amiază, târziu, ne-a aşteptat Stick Powers. Eram cu Buni şi cu mama şi plecaserăm de pe câmp puțin înaintea celorlalți. Ca întotdeauna, Stick şedea sub un copac, cel de lângă camionul lui Pappy, iar privirea lui somnoroasă trăda faptul că ațipise.

Şi-a dus două degete la pălărie, salutându-le pe mama şi pe Buni şi a zis:

— Ziua buna, Ruth, Kathleen.

— Bună, Stick, a răspuns Buni. Cu ce treabă pe la noi?

— Îi căutam pe Eli sau pe Jesse.

— Trebuie să sosească. S-a întâmplat ceva?

Stick mesteca un fir de iarbă care îi atârna printre buze şi a aruncat o privire lungă peste câmp, ca şi cum ar fi fost împovărat de veşti importante, care s-ar fi putut dovedi nepotrivite pentru urechile femeilor.

— Ce este, Stick? a întrebat Buni.

Cu un băiat plecat la război, orice vizită a unui bărbat în uniformă era înfricoşătoare. În 1944, unul dintre predecesorii lui Stick adusese vestea că tatăl meu fusese rănit la Anzio.

Stick le-a privit pe cele doua femei şi a hotărât că sunt de încredere. A spus:

— Ăl mai mare din frații Siseo, Grady, ăl de e în închisoare fin'că a omorât un om în Jonesboro, a fugit săptămâna trecută. Se zice că s-a-ntors pe-aici.

Femeile n-au rostit niciun cuvânt preț de o clipă. Buni a răsuflat uşurată că veştile nu erau despre Ricky. Mama era indispusă de toată pacostea asta cu familia Siseo.

— E cazul să-i spui lui Eli, a zis Buni. Noi trebuie să pregătim cina.

S-au scuzat şi au intrat în casă. Stick le-a petrecut cu privirea, gândindu-se, fără îndoiala, la cină.

— Pe cine a omorât? l-am întrebat pe Stick, de îndată ce femeile au intrat în casă.

— Nu ştiu.

— Cum l-a omorât?

— Cică l-a bătut cu o lopată.

— Mamă, ce bătaie trebuie c-a fost!

— ’Ți-nchipui.

— Crezi că vine să i-o plătească lu’ Hank?

— Uite ce-i, mai bine mă duc să vorbesc cu Eli. Unde e? Am arătat un punct departe, în zarea câmpiei. Remorca de bumbac abia se distingea.

— E tare departe, a mormăit Stick. Crezi că pot să mă duc cu maşina până acolo?

— Sigur, am zis, îndreptându-mă deja spre maşina de patrulare şi urcându-mă repede.

— Să nu te-atingi de nimic, a zis Stick după ce ne-am instalat pe bancheta din față.

Am căscat gura la vederea butoanelor şi a radioului, iar Stick trebuia, desigur, să profite la maximum de moment.

— Ăsta de-aici e radioul, a zis el, ridicând microfonul. Ăsta dă drumu’ la sirenă, astea la lumini.

A apăsat pe un buton de pe bord şi a zis:

— Ăsta-i reflectoru’.

— Cu cine vorbeşti prin radio? am întrebat.

— Mai ales cu centru’. Sediu’ central, adică.

— Unde-i sediul central?

— La Jonesboro.

— Poți să-i suni şi acu’?

Stick a pus mâna fără tragere de inimă pe microfon şi l-a vârât în gură, şi-a înclinat capul într-o parte şi a zis, încruntându-se:

— Unitatea patru către bază. Recepție.

Vocea îi era mai joasă şi rostea cuvintele mai iute, mult mai afectat.

Am aşteptat. Când centrul n-a răspuns, el şi-a înclinat capul în cealaltă parte, a apăsat pe butonul microfonului şi a repetat:

— Unitatea patru către bază. Recepție.

— Tu eşti unitatea patru? l-am întrebat.

— Io-s.

— Da' câte unități sunt?

— Depinde.

M-am zgâit la radio şi am aşteptat ca centrul să-i răspundă lui Stick. Mi se părea imposibil ca o persoană din Jonesboro să-i poată vorbi direct, iar Stick să-i răspundă.

Teoretic aşa ar fi trebuit să se întâmple, dar în mod evident centrul nu era prea preocupat de ce se întâmpla cu Stick. Pentru a treia oară a rostit în microfon: „Unitatea patru către bază. Recepție". Cuvintele lui erau ceva mai răstite.

Şi pentru a treia oară centrul l-a ignorat. După câteva secunde lungi, a trântit microfonul înapoi pe suportul radioului şi a zis:

— Probabil că e iar moş Theodore şi trage la aghioase.

— Cine-i Theodore? l-am întrebat.

— Unu' dintre dispeceri. Moțăie mai tot timpu'. Şi tu la fel, mi-am zis în gând.

— Poți să dai drumu' la sirenă? l-am întrebat.

— Nț. O sperie pe mamă-ta.

— Da' luminile?

— Nț, că se arde bateria.

A răsucit cheia în contact; motorul a gemul şi s-a încordat, dar n-a vrut să pornească.

A încercat din nou şi, chiar înainte ca motorul să moară de-a binelea, a pornit, cu rateuri şi şocuri. În mod evident, centrul îi dăduse lui Stick cea mai proastă rablă din parcul auto. Black Oak nu era tocmai un focar de activități infracționale.

Înainte s-o bage în viteză, am văzut tractorul venind încet pe drumul de țara.

— Uite-i că vin, am spus.

Stick şi-a mijit ochii şi s-a întins, apoi a oprit motorul. Ne-am dat jos din maşină şi ne-am întors la copac.

— Ce zici, vrei să te faci ajutor de şerif? a întrebat Stick. Adică să conduc o rablă de maşină de patrulare, să picotesc

juma' de zi şi să am de-a face cu alde Hank Spruill şi ai lui Siseo?

— Eu mă fac jucător de base-ball, am răspuns.

— Unde?

— În St. Louis.

— Aha, înțeleg, a spus el cu unul dintre zâmbetele acelea caraghioase pe care le arborează adulții față de copiii care visează. Orice puşti vrea să ajungă la Cardinals.

Mai aveam o grămadă de întrebări pe care aş fi vrut să i le pun, majoritatea despre arma pe care o avea şi gloanțele pe care le băga în ea. Şi întotodeauna voisem să-i cercetez cătuşele, să văd cum se încuie şi cum se descuie. În timp ce el urmărea cum se apropie remorca, eu îi studiam revolverul şi tocul, nerăbdător să-l interoghez.

Dar Stick îşi făcuse treaba cu mine. Voia să plec. Mi-am reținut avalanşa de întrebări.

Când s-a oprit tractorul, Spruillii şi câțiva mexicani au coborât agale din remorca. Pappy şi tata au venit drept spre noi şi, până să ajungă sub copac, atmosfera era deja tensionată.

— Ce vrei, Stick? s-a rățoit Pappy.

Pe Pappy îl irita cel mai tare persoana lui Stick şi prezența lui sâcâitoare în viața noastră. Aveam de strâns recolta; celelalte lucruri nu prea mai contau. Stick se ținea scai de noi şi în oraş, şi pe proprietatea noastră.

— Ce este, Stick? a zis Pappy.

Din tonul lui răzbea evident disprețul. Tocmai încheiase zece ore de muncă, culesese peste două sute de kilograme de bumbac şi ştia foarte bine că de ani de zile ajutorul de şerif nu mai asudase la muncă.

— Băiatul ăl mai mare a lu' Siseo, Grady, ăla de-i în închisoare pentru crimă, a evadat săptămâna trecută şi cred că s-a-ntors acasă.

— Păi du-te de-l prinde, a zis Pappy.

— Îl caut. Am auzit că s-ar putea să işte belele.

— Ce fel de belele?

— Nu ştii niciodată cu alde Siseo. Da' s-ar putea să-l caute pe Hank.

— Să vină sănătoşi, a zis Pappy, nerăbdător să participe la o încăierare adevărată.

— Am auzit că au arme.

— Şi eu am arme, Stick. Dă-le de veste lu' Siseo că, dacă-l văd pe vreunu' prin preajmă, țăndări îi fac capu'.

La sfârşitul frazei, Pappy şuiera efectiv la Stick. Chiar şi tata a părut să se încingă la ideea de a-şi proteja proprietatea şi familia.

— N-o să vină încoace, a zis Stick. Spune-i băiatului tău să nu se ducă-n oraş.

— Spune-i tu, i-a aruncat Pappy. Nu-i băiatu' meu. Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu el.

Stick şi-a aruncat privirea spre curtea din față, unde Spruillii se îndeletniceau cu pregătirea mesei de seară. Nu simțea niciun imbold să se aventureze într-acolo.

S-a uitat la Pappy şi a zis:

— Spune-i, Eli.

Apoi s-a întors pe călcâie şi a plecat spre maşină. Rabla a oftat, a bolborosit şi în sfârşit a pornit, iar noi l-am privit cum iese în drum şi se îndepărtează.

* * *

Stăteam după masa de seară şi mă uitam la tata cum peticea o țeavă din motorul tractorului nostru, când în zare a apărut Tally. Era târziu, dar nu se întunecase încă, şi cum mergea către siloz, părea că se anină de umbrele lungi. Am urmărit-o atent cu privirea, până s-a oprit şi mi-a făcut semn cu mâna să vin după ea. Tata bombănea, reparația nu ieşea cum trebuie, iar eu m-am strecurat către casă. Apoi am fugit în spatele camionului, ascuns de umbre, şi în câteva secunde mergeam împreună de-a lungul unei brazde, aproximativ în direcția Golfului lui Siler.

— Unde te duci? am întrebat în cele din urmă, când mi-a fost clar că Tally nu avea de gând să rupă tăcerea.

— Nu ştiu. Mă plimb, atâta tot.

— Te duci la pârâu?

A râs încetişor şi a spus:

— Ți-ar plăcea, nu-i aşa, Luke? Ai vrea să mă mai vezi, nu? Obrajii îmi luaseră foc şi nu mă puteam gândi la niciun râspuns.

— Poate mai târziu, a zis ea.

Aş fi vrut s-o întreb despre Cowboy, dar subiectul mi se părea atât de neplăcut şi de personal, încât nu aveam curaj nici măcar să fac vreo aluzie. Şi mai voiam s-o întreb de unde ştia că Libby Latcher împrăştiase zvonul că Ricky era tatăl copilului ei, dar nici despre asta nu mă simțeam în stare să aduc vorba. Tally era întotdeauna misterioasă, întotdeauna gânditoare, iar eu o adoram fără rezerve. Mă simțeam de douăzeci de ani, pe când mergeam cu ea pe potecă.

— Ce a vrut polițistul? m-a întrebat ea.

I-am zis totul, de-a fir a păr. Stick nu ne spusese niciun fel de secret. Ai lui Siseo se dădeau mari şi erau destul de nebuni ca să încerce să şi facă ceva. I-am relatat totul lui Tally.

A reflectat la ce-i spusesem, mergând agale, iar apoi a întrebat:

— Stick are de gând să-l aresteze pe Hank pentru că l-a omorât pe băiatul âla?

Trebuia să am grijă la ce răspund. Spruillii erau învrăjbiți între ei, dar la orice semn de amenințare din afară strângeau rândurile.

— Pappy se teme c-o să plecați cu toții, am spus.

— Ce legătura are asta cu Hank?

— Dacă-l arestează pe el, atunci poate plecați toți.

— Nu plecăm nicăieri, Luke. Avem nevoie de bani. Ne-am oprit. Se uita la mine, iar eu îmi studiam picioarele desculțe.

— Cred ca Stick vrea să aştepte până strângem tot bumbacul, am spus.

A ascultat fără să răspundă nimic, apoi s-a răsucit şi a luat-o înapoi spre casă. Am urmat-o, convins că spusesem

prea mult. În dreptul hambarului mi-a urat noapte bună şi s-a topit în întuneric.

Câteva ore mai târziu, când ar fi trebuit să dorm, am tras cu urechea pe fereastra deschisă la vocile Spruillilor, care bombăneau şi se răsteau unul la celălalt. În mijlocul oricărei gâlcevi era întotdeauna Hank. Nu înțelegeam tot ce îşi spuneau şi pe ce temă se certau, dar se părea că toate izbucnirile erau generate de ceva spus sau făcut de Hank. Ei erau obosiți; Hank nu. Ei se trezeau înainte de răsărit şi petreceau cel puțin zece ore pe câmp; el dormea cât de târziu avea chef, apoi venea să culeagă bumbac, încet, să nu se spargă.

Şi bineînțeles că noaptea hoinărea. Miguel aştepta lângă treptele din spate când, împreună cu tata, am deschis uşa bucătăriei, ca să ieşim să luăm ouă şi lapte pentru micul dejun. Omul ne-a implorat să-l ajutăm. Începuse din nou bombardamentul; cineva aruncase cu bulgări mari de pământ în hambar până după miezul nopții. Mexicanii erau epuizați şi mânioşi, şi într-un fel sau altul aveau să-şi ia revanşa.

La micul dejun nu am discutat decât despre acest subiect, iar Pappy a fost atât de furios, încât aproape că nu a putut să mănânce. S-a hotărât că Hank trebuia să plece, iar dacă restul familiei Spruill pleca împreuna cu el aveam să ne descurcăm noi cumva. Zece mexicani bine odihniți şi truditori erau de departe mai valoroşi decât Spruillii.

Pappy s-a ridicat de la masă, decis să meargă direct în curtea din față ca să le dea acest ultimatum, dar tata l-a domolit. Au hotărât să aştepte până la ora de întoarcere de la câmp, ca să profite de o zi de lucru plină. În plus, era mai puțin probabil să-şi ia tălpăşița la căderea întunericului.

Eu stăteam şi ascultam. Aş fi vrut să intervin şi să le relatez conversația mea cu Tally, mai ales faptul că familia ei avea nevoie de bani. Părerea mea era că n-aveau să plece deloc, ci, dimpotrivă, aveau să se descotorosească bucuroşi de Hank. Însă părerile mele nu erau niciodată bine venite în timpul discuțiilor tensionate în familie. Aşa că am continuat

să-mi mestec biscuitul şi să înregistrez fiecare cuvânt.

— Şi Stick? a întrebat Buni.

— Ce-i cu el? s-a răstit Pappy la ea.

— Ai promis să-i spui lui Stick când termini cu Hank. Pappy a luat un dumicat de şuncă şi a rămas pe gânduri. Buni i-o luase înainte, dar avea avantajul că nu judeca la mânie. A sorbit din cafea şi a spus:

— Mi se pare că cel mai bine ar fi să-i spui domnului Spruill că Stick vine să-l ridice pe Hank. Să poată băiatul să plece pe furiş noaptea. El o să plece, asta-i important, iar Spruillii au să-ți fie recunoscători că l-ai ajutat să scape de arest.

Planul lui Buni nu avea niciun cusur. Mama a reuşit să zâmbească nițel. Încă o dată, femeile analizaseră situația mai rapid decât bărbații.

Pappy n-a mai scos niciun cuvânt. Tata a terminat repede de îmbucat şi a ieşit afară. Soarele abia se ițise pe după copacii din depărtare, dar ziua se anunța deja bogată în evenimente.

* * *

După masa de prânz, Pappy a spus brusc:

— Luke, mergem în oraş. Remorca e plină.

Remorca nu era tocmai plină, iar noi nu o duceam niciodată la stația de egrenat în mijlocul zilei. Dar n-aveam de gând să comentez. Ceva se întâmplase.

Când am ajuns la stația de egrenat, erau numai patru remorci în fața noastră. De obicei, în perioada asta a recoltatului erau cel puțin zece, numai că noi veneam întotdeauna după masa de seară, când pe acolo mişunau fermierii.

— E bine să mergem la stația de egrenat la amiază, a spus Pappy.

A lăsat cheile în camion şi, pe când ne depărtam, a zis:

— Trebuie să merg la magazin. Hai spre strada principală. N-aveam nimic împotrivă.

Black Oak număra trei sute de suflete şi practic toţi locuiau la cinci minute de strada principală. Nu de puţine ori mă gândisem ce minunat ar fi fost sa avem şi noi o căsuţă pe o stradă umbroasă, la o aruncătură de băţ de locuinţa lui Pop şi Pearl şi de cinematograful Dixie, şi cât te uiţi cu ochii să nu se vadă urmă de bumbac.

La jumătatea drumului către strada principală am cotit brusc.

— Pearl vrea să te vadă, a zis Pappy, indicând casa familiei Watson, imediat în dreapta noastră.

Nu fusesem niciodată la Pop şi Pearl, nu avusesem motive, dar văzusem casa de afară. Era una dintre puţinele clădiri din oraş cu câteva cărămizi pe ea.

— Cum? am întrebat, complet năucit.

Nu mi-a răspuns nimic, aşa că pur şi simplu l-am urmat. Pearl aştepta la uşă. Când am intrat, am simţit aroma dulce şi savuroasă a unei prăjituri la cuptor, dar eram prea uluit ca să-mi dau seama că-mi pregătea o surpriză. M-a bătut uşurel cu palma pe cap şi i-a făcut cu ochiul lui Pappy. Într-un colţ al camerei, Pop era aplecat de mijloc, cu spatele spre noi, şi îşi făcea de lucru cu ceva.

— Vino încoace, Luke, a spus el, fără să se întoarcă. Auzisem că au televizor. Primul din ţinutul nostru fusese cumpărat acum un an de domnul Harvey Gleeson, proprietarul băncii, dar cum el era un singuratic, nimeni nu-i văzuse încă televizorul, după câte ştiam noi. Câţiva dintre enoriaşii noştri aveau rude la Jonesboro care deţineau televizoare şi ori de câte ori mergeau în vizită, la întoarcere vorbeau fară oprire despre aceasta nouă şi minunată invenţie. Dewayne văzuse unul într-o vizită la Blytheville şi-şi dăduse atâtea aere pe la şcoală, de nu mai termina.

— Aşază-te aici, a zis Pop, indicându-mi un loc pe podea, chiar în faţa aparatului, şi învârtind întruna de butoane. Se joacă în World Series, a continuat el. Al treilea meci. Dodgers au meci pe Yankee Stadium.

Mi se oprise inima; rămăsesem literalmente cu gura

deschisă. Eram prea buimăcit ca să mai mişc. La un metru de mine se afla un ecran mic, pe care jucau în diagonală nişte linii. Era încastrat într-o cutie de lemn închisă la culoare, pe care scria cu litere de crom Motorola, sub un rând de butoane. Pop a răsucit unul dintre ele şi brusc am auzit vocea stridenta a unui comentator care descria o minge joasă între a doua şi a treia bază. Apoi Pop a răsucit două butoane deodată şi imaginea a devenit clară.

Era un meci de base-ball. În direct de pe Yankee Stadium, iar noi îl priveam din Black Oak, Arkansas!

În spatele meu s-au auzit scaune şi-l simțeam pe Pappy cum se trăgea mai aproape. Pearl nu era o mare amatoare de meciuri. Câtva timp şi-a găsit de lucru prin bucătărie, apoi şi-a făcut apariția cu o farfurie de prăjituri cu ciocolată şi un pahar cu lapte. Le-am luat şi i-am mulțumit. Erau abia scoase din cuptor şi miroseau delicios. Dar pentru nimic în lume n-aş fi putut mânca atunci.

Ed Lopat arunca pentru Yankees, Preacher Roe pentru Dodgers. Mickey Mantle, Yogi Berra, Phil Rizzuto, Hank Bauer, Billy Martin jucau la Yankees, iar Pee Wee Reese, Duke Snider, Roy Campanella, Jackie Robinson şi Gil Hodges la Dodgers. Erau cu toții acolo, în sufrageria lui Pop şi Pearl, jucând în fața a şaizeci de mii de fani pe Yankee Stadium. Eram fascinat, amuțit. Mă holbam pur şi simplu la televizor, mă uitam, dar nu-mi venea să cred.

— Mânâncă prăjiturile, Luke, a zis Pearl, străbătând camera.

Era mai mult un ordin decât o invitație şi am muşcat dintr-una.

— Cu cine ții? m-a întrebat Pop.

— Nu ştiu, am bâiguit, şi chiar nu ştiam.

Fusesem învățat să urăsc ambele echipe. Şi fusese uşor să le urăsc când erau departe, în New York, într-o alta lume. Dar acum erau în Black Oak şi jucau jocul pe care îl adoram, în direct de pe Yankee Stadium. Ura mi se evaporase.

— Cred că țin cu Dodgers, am spus.

— Întotdeauna să tragi la Liga Națională, a zis Pappy în spatele meu.

— Aşa ar trebui, a răspuns Pop fără tragere de inimă. Dar e grozav de greu să ții cu Dodgers.

Meciul era difuzat în lumea noastră de Canalul 5 din Memphis, afiliat la National Broadcasting Company, ce-o mai fi însemnat şi asta. Au transmis reclame la țigări Lucky Strike, la Cadillac, la Coca-Cola şi la Texaco. Între runde, transmisia meciului se întrerupea şi intra o reclamă, iar când se termina, imaginea de pe ecran se schimba din nou şi intram iar pe Yankee Stadium. Era o experiența năucitoare, care mă absorbise în întregime. Timp de o oră fusesem transportat într-o alta lume.

Pappy avea treburi şi la un moment dat a plecat şi s-a dus pe strada principală. Nu l-am auzit când a ieşit, dar în timpul unei reclame mi-am dat seama că nu mai era lângă noi.

Yogi Berra a marcat şi, în timp ce-l priveam cum înconjura bazele în fața a şaizeci de mii de fanatici, am înțeles că n-aveam să mai pot vreodată să-i urăsc de-adevăratelea pe Yankees. Erau nişte legende, cei mai buni jucători din cea mai buna echipă care jucase vreodată. Mă înmuiasem considerabil, dar am jurat să-mi păstrez pentru mine noile sentimente. Pappy n-ar fi admis partizani ai lui Yankees sub acoperişul lui.

În momentul culminant din runda a noua, Berra a lăsat o minge să-l depăşească. Dodgers au înscris două puncte şi au câştigat meciul. Pearl a înfăşurat prăjiturile în folie şi mi le-a dat la pachet. I-am mulțumit lui Pop că mă lăsase să particip la această aventură incredibilă şi l-am întrebat dacă puteam să mai vin când aveau să joace Cardinals.

— Sigur, a răspuns el, dar s-ar putea să dureze cam mult.

Pe drum spre stația de egrenat i-am pus lui Pappy câteva întrebări despre principiile de bază ale transmisiilor televizate. Mi-a răspuns ceva despre semnale şi turnuri, în termeni foarte vagi şi confuzi, iar în cele din urmă a admis că ştia foarte puține lucruri despre subiect, aceasta fiind o invenție

foarte recentă. L-am întrebat când am putea să ne luăm şi noi unul.

— Odată şi-odată, a răspuns el, cu aerul că, de fapt, niciodată, iar mie mi-a fost ruşine că am întrebat.

Am cărat remorca goală înapoi la fermă, iar eu am cules bumbac până la sfârşitul zilei de lucru. La masa de seară, cei mari m-au lăsat să vorbesc. Nu mai conteneam povestind despre meci, reclame şi tot ce văzusem la televizorul lui Pop şi Pearl.

America modernă invada încet Arkansasul rural.

Capitolul 25

Înainte de lăsarea întunericului, tata şi domnul Leon Spruill au plecat într-o scurtă plimbare dincolo de hambar. Tata i-a explicat că Stick Powers se pregătea să-l aresteze pe Hank pentru uciderea lui Jerry Siseo. Hank oricum era cauza tuturor necazurilor, aşa că ar fi fost cel mai bine să se piardă în noapte şi să se întoarcă între dealuri. Domnul Spruill a reacționat corect şi nu a amenințat că pleacă. Tally avea dreptate: aveau nevoie de bani. Şi se săturaseră şi ei de Hank. Se parea că aveau să rămână şi să termine de recoltat.

Noi stăteam pe terasa din față, priveam şi ascultam. N-am auzit cuvinte dure, n-am văzut semne de ridicare a taberei. Dar nu exista vreo dovadă ca Hank ar fi avut de gând să plece. Îl vedeam printre umbre, din când în când, umblând pe lângă adăpostul lor, stând lângă foc, cotrobăind după resturi. Unul câte unul, Spruillii s-au dus la culcare. Am făcut şi noi acelaşi lucru.

Îmi spusesem rugăciunile şi stăteam întins în patul lui Ricky, treaz de-a binelea, gândindu-mă la Yankees şi la Dodgers, când în depărtare am auzit iscându-se o ceartă. M-am furişat în partea cealaltă a camerei şi am tras cu ochiul pe fereastră. Afară totul era cufundat în întuneric şi tăcere şi pentru o clipă n-am văzut pe nimeni. Dar umbrele s-au mişcat şi lângă drum i-am distins pe domnul Spruill şi pe Hank, în picioare, fața în față, vorbind amândoi în acelaşi timp. Nu înțelegeam ce-şi spuneau, dar în mod clar erau furioşi.

Faza era prea grozavă ca s-o pierd. Am mers de-a buşilea până în hol şi am stat la pândă îndelung ca să mă asigur că toți cei mari dormeau. Apoi m-am strecurat prin sufragerie, prin oblonul uşii din față, pe terasă, am coborât treptele şi am tulit-o până la gardul viu care mărginea latura de est a pământului nostru. Pe cer se zăreau o jumătate de lună şi nori risipiți, iar după câteva minute de furişare tăcută am

ajuns lângă drum. Doamna Spruill se alăturase discuției. Se ciondăneau în legătură cu bătaia cu frații Siseo. Hank îşi susținea neclintit nevinovăția. Cât despre părinții lui, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să-l vadă arestat.

— Îl omor pe grăsanu' ăla de polițist, a mârâit el.

— Întoarce-te acasă, fiule, şi lasă lucrurile să se liniştească, repeta întruna doamna Spruill.

— Chandlerii vor să pleci, a spus la un moment dat domnul Spruill.

— Am mai mulți bani în buzunar decât o să aibă vreodată târâie-brâie ăştia, a rânjit Hank.

Ocările ținteau în mai multe direcții. Hank a spus cuvinte jignitoare despre noi, despre mexicani, despre Stick Powers, despre neamul lui Siseo, despre populația din Black Oak, în general, şi nu a pregetat să rostească vorbe puțin măgulitoare la adresa părinților lui, a lui Bo şi Dale. Numai Tally şi Trot au scăpat neatinşi. Spunea lucruri din ce în ce mai urâte, cu o voce din ce în ce mai tare, dar domnul şi doamna Spruill nu dădeau înapoi.

— Bine, o să plec, a zis el în cele din urmă şi s-a năpustit spre un cort, ca să ia ceva.

Eu m-am furişat până la marginea drumului, l-am traversat şi m-am afundat în bumbacul familiei Jeter, pe partea cealaltă. Vedeam perfect curtea noastră din față. Hank îndesa într-o geantă veche de postav mâncare şi haine. Bănuiam că avea de gând să iasă la şosea şi să facă autostopul. Am tăiat-o printre rânduri şi m-am furişat pe marginea şanțului mic, în direcția râului. Voiam să-l văd pe Hank trecând.

Au mai vorbit câtâva vreme, iar doamna Spruill a zis:

— Venim şi noi acasă în câteva săptămâni.

Conversația s-a oprit şi Hank a trecut pe lângă mine, spre mijlocul şoselei, cu o geantă spânzurată pe un umăr. Am luat-o uşurel către capătul rândului şi l-am urmărit cum se îndrepta spre pod.

Nu mi-am putut reține un zâmbet. În ferma noastră avea să

se reinstaureze pacea. Am stat acolo pe vine mult timp, după ce Hank dispăruse, şi am mulțumit stelelor de deasupra ca plecase, în sfârşit.

Eram pe punctul de a mă întoarce, când ceva s-a mişcat deodată, chiar dincolo de drum. Tulpinile de bumbac au foşnit uşor şi un bărbat s-a ridicat şi a ieşit în față. Stătea aplecat şi se mişca repede, încercând evident să treacă neobservat. A aruncat o privire în josul drumului, în direcția casei noastre, şi preț de o clipă lumina lunii i-a izbit fața. Era Cowboy.

Câteva secunde am fost paralizat de spaimă. Eram în siguranță pe partea drumului dinspre proprietatea Jeterilor, ascuns în bumbacul lor. Voiam să mă retrag, să mă grăbesc acasă, să mă cațăr în patul lui Ricky.

Dar voiam să văd şi ce punea la cale Cowboy.

Acesta rămăsese în şanțul care nu-i trecea dincolo de genunchi şi se mişca rapid, fără zgomot. Înainta, apoi se oprea şi asculta. O lua mai departe, după care iar stătea locului. Eram vreo treizeci de metri în spatele lui, tot pe pământul Jeterilor, şi mă mişcăm cât de repede îndrăzneam. În caz că m-ar fi auzit, m-aş fi ascuns în bumbacul des.

N-a trecut mult şi am văzut silueta mătăhăloasă a lui Hank, tot pe mijlocul drumului, îndreptându-se fără grabă spre pod. Cowboy şi-a încetinit urmărirea şi am domolit şi eu pasul.

Eram desculț şi, dacă aş fi călcat pe o viperă de bumbac, aş fi putut să am parte de o moarte cumplită. Du-te acasă, îmi spunea o voce. Pleacă de aici.

Dacă Cowboy avea de gând să se bată, de ce se ascundea? De-acum ferma noastră nici nu se mai vedea, nici nu se mai auzea. Dar râul era chiar în față şi poate că asta urmărea Cowboy.

Pe măsura ce Hank se apropia de pod, Cowboy grăbea pasul şi se apropia de mijlocul drumului. Eu mă țineam la marginea rândului de bumbac, transpirat, cu respirația tăiată şi întrebându-mă de ce mă purtam aşa prosteşte.

Hank a ajuns la râu şi a luat-o peste pod. Când a ajuns pe la jumătate, Cowboy s-a oprit numai cât să-şi încordeze braţul şi să arunce o piatră, care a aterizat pe scândurile de la picioarele lui Hank. Acesta s-a oprit şi s-a răsucit.

— Vino-ncoace, mexican prăpădit, a mârâit el.

Cowboy nu s-a oprit din mers. Urcase pe pod, se îndrepta spre porţiunea uşor înclinată şi nu părea defel speriat de Hank, care-l aştepta înjurându-l. Hank părea de două ori cât Cowboy. Aveau să se întâlnească la jumătatea podului şi, fără îndoială, unul dintre ei avea să iasă ud fleaşcă din povestea asta.

Când s-a apropiat, Cowboy şi-a încordat brusc braţul şi a mai aruncat o piatră, aproape direct la ţintă. Hank s-a ferit şi piatra a trecut pe alături. Apoi s-a aruncat asupra lui Cowboy. Într-o clipită, în încăierare a apărut fulgerător şi o lamă de cuţit. Cowboy o ţinea în sus. Hank a avut timp să-şi ia elan şi să-l lovească cu geanta. Cowboy a fost atins şi pălăria i-a zburat. Cei doi se roteau, faţă în faţă, încercând să se doboare la pământ. Hank răgea, blestema şi nu-şi lua ochii de la cuţit; apoi a vârât mâna în geantă şi a scos un borcan mic cu ceva înăuntru. L-a apucat ca pe o minge de base-ball şi s-a pregătit să-l azvârle. Cowboy stătea aplecat, cu genunchii şi mijlocul îndoit, aşteptând momentul prielnic. Cum se învârteau încet, amândoi se apropiau la câţiva centimetri de marginea podului.

Hank a scos un sunet gutural şi a aruncat borcanul cu toată forţa înspre Cowboy, care era la mai puţin de trei metri distanţă. L-a lovit undeva în gât, nu mi-am dat seama exact, şi pentru o clipă Cowboy s-a clătinat, mai-mai să cadă. Hank a aruncat cu geanta în el şi s-a repezit spre adversar. Dar, cu o repeziciune uluitoare, Cowboy a trecut cuţitul în cealaltă mână, a scos o piatră din buzunarul drept al pantalonilor şi a aruncat-o cu mai multă forţă decât servise vreodată o minge de base-ball. L-a nimerit pe Hank în faţă. Nu vedeam, dar auzeam. Hank a urlat şi şi-a prins faţa în mâini, iar până să-şi revină era prea târziu.

Cowboy s-a lăsat în jos şi s-a încovoiat, spintecându-l cu cuțitul pe Hank din burta până la piept. Hank a capitulat cu un schelălăit de durere, de oroare şi şoc.

Apoi Cowboy a smucit cuțitul şi l-a implântat în el de mai multe ori. Hank a căzut mai întâi într-un genunchi, apoi în amândoi. Gura îi era deschisă, dar nu ieşea niciun sunet. Se holba doar la Cowboy, cu fața încremenită de teroare.

Cowboy a continuat să-l înjunghie, cu lovituri rapide şi sălbatice, până l-a dat gata. Când Hank s-a prăbuşit în nesimțire, Cowboy l-a buzunărit rapid şi l-a tâlhărit. Apoi l-a tras la marginea podului şi l-a aruncat jos. Cadavrul s-a prăvălit cu o plesnitură şi s-a cufundat imediat. Cowboy i-a scotocit prin geantă, n-a găsit nimic din ceea ce ar fi vrut, şi a aruncat-o şi pe aceasta. Apoi a rămas la marginea podului, fixând îndelung apa.

Nu aveam nici cea mai mică dorință să-l urmez pe Hank, aşa încât m-am ascuns între doua rânduri de bumbac, atât de jos, încât nu m-aş fi găsit nici eu însumi. Inima mi se zbătea în piept mai repede ca oricând. Tremuram, asudam, plângeam şi mă rugam. Ar fi trebuit să mă aflu în pat, în siguranță, să dorm, uşă în uşă cu părinții mei şi nu departe de bunici. Numai că ei păreau acum îngrozitor de departe. Eram într-o vizuină mică, singur, înspăimântat şi în mare primejdie. Tocmai fusesem martor la o întâmplare pe care încă nu o credeam posibilă.

Nu ştiu cât a mai stat Cowboy acolo pe pod, cu ochii la apă, ca să se asigure că Hank era dus. Când norii astupau jumătatea de lună, abia îl mai distingeam. Când se risipeau, îl vedeam iar, în picioare, cu pălăria lui de cowboy murdară, înclinată într-o parte. Într-un târziu, a coborât de pe pod şi s-a oprit la malul râului, ca să-şi spele cuțitul. S-a mai uitat un timp la râu, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit pe drum în jos. Când a trecut prin dreptul meu, era la şapte metri distanță, iar eu m-am simțit îngropat la cel puțin două picioare în pământ.

Am aşteptat la nesfârşit, până când nu l-am mai zărit şi

până când n-ar mai fi putut cu niciun chip să mă audă, apoi m-am târât afară şi am luat-o spre casă. Nu ştiam ce aveam să fac odată ajuns, dar aveam să fiu în siguranță. M-aş fi gândit eu apoi la ceva.

Mergeam aplecat, mişcându-mă prin iarba înaltă de la marginea câmpului. Noi, fermierii, uram iarba aceea, dar pentru prima dată în viață eram recunoscător că exista. Aş fi vrut să mă grăbesc, să o iau la goană pe mijlocul drumului şi să ajung acasă cât mai curând posibil, dar eram înspăimântat şi abia-mi târam picioarele. Mă cuprinseseră epuizarea şi frica, şi câteodată abia mă puteam mişca. Mi s-a părut că trecuse o veşnicie până să văd contururile casei şi ale hambarului. Am privit drumul care se aştemea în fața mea, convins că undeva, mai departe, Cowboy îşi păzea spatele şi se ferea din toate părțile. Încercam să nu mă gândesc la Hank. Eram prea preocupat să ajung acasă.

Când m-am oprit să-mi trag răsuflarea, am simțit inconfundabilul iz de mexican. Făceau baie rareori, iar după câteva zile de cules bumbac îşi recăpătau mirosul specific.

A dispărut repede şi, după un minut-două de respirație precipitată, m-am întrebat dacă nu mi se păruse. Nu voiam să risc, aşa că m-am retras încă o dată în desişul lanului de bumbac al Jeterilor şi am luat-o încet spre est, trecând fără zgomot prin fiecare rând. Când am zărit corturile albe ale Taberei Spruill, am ştiut că aproape ajunsesem acasă.

Ce aveam să spun în legătură cu Hank? Adevărul şi numai adevărul. Eram împovărat cu destule secrete; nu mai aveam loc şi pentru altele, mai ales pentru unul atât de greu ca ăsta. Aveam să mă furişez în camera lui Ricky, să încerc să dorm, iar când tata avea să mă scoale să strâng ouăle şi să aduc lapte, aveam să povestesc întreaga tărăşenie. Fiecare pas, fiecare mişcare, fiecare tăietură de cuțit – tata avea să audă totul. El şi cu Pappy aveau să meargă în oraş şi să-i raporteze crima lui Stick Powers, iar înainte de prânz Cowboy avea să fie arestat. Probabil că aveau să-l şi spânzure înainte de Crăciun.

Hank era mort. Cowboy urma să fie închis. Spruillii aveau să-şi strângă lucrurile şi să plece, dar nu-mi păsa. Nu voiam să mai văd vreun Spruill vreodată, nici măcar pe Tally. Voiam să plece toți de la fermă şi din viața noastră.

Voiam să vina Ricky acasă, iar Latcherii să se mute şi abia atunci toate lucrurile aveau să reintre pe făgaşul normal.

Când nu mă mai despărțea decât o azvârlitură de băț de fermă, am hotărât să țâşnesc. Nervii îmi erau tensionați la maximum, îmi pierdusem răbdarea. Ore în şir mă ascunsesem şi obosisem. Am rupt-o la fugă până la capătul rândurilor de bumbac şi am păşit peste şant în drum. M-am lăsat la pământ, am tras cu urechea o clipă, apoi am luat-o la goană. După doi-trei paşi, am auzit un zgomot în spate, iar pe urmă o mână mi-a prins amândouă picioarele şi am căzut lat. Cowboy s-a urcat pe mine, cu un genunchi pe pieptul meu şi cu lama cuțitului la trei centimetri de nasul meu. Ochii îi luceau ca jăraticul.

— Taci, a şuierat el.

Amândoi gâfâiam şi asudam din belşug, iar mirosul lui m-a izbit puternic; fără doar şi poate, era acelaşi pe care-l simțisem cu câteva minute mai devreme. Nu m-am mai zvârcolit şi am scrâşnit din dinți. Genunchiul lui mă zdrobea.

— Ai fost la râu? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. Sudoarea de pe bărbia lui îmi picura în ochi şi mă ardea. A mişcat puțin lama cuțitului, ca şi cum n-aş fi văzut-o deja.

— Atunci unde-ai fost? a întrebat.

Am clătinat iar din cap; nu puteam să vorbesc. Mi-am dat seama că întreg corpul îmi tremura, scuturat de o spaimă cruntă.

Când a înțeles că nu puteam să îngaim niciun cuvânt, m-a atins cu vârful lamei pe frunte.

— Dacă scoți un cuvânt despre noaptea asta, a pronunțat el răspicat, cu nişte ochi mai elocvenți decât gura, o omor pe maică-ta. Ai înțeles?

Am dat din cap cu putere. S-a ridicat în picioare şi a plecat,

dispărând în întuneric şi lăsându-mă în praful şi murdăria de pe drum. Am început să plâng şi să ma târăsc, şi am ajuns până la camion înainte să leşin.

* * *

Ai mei m-au găsit sub patul lor. În zăpăceala momentului, când părinții strigau la mine şi mă întrebau ce s-a întâmplat – ce era cu hainele mele murdare, cu crestăturile sângerânde de pe brațe, cum de ajunsesem să dorm sub patul lor – am reuşit să născocesc o poveste, cum că avusesem un vis cumplit. Se înecase Hank! Şi mă dusesem să văd ce era cu el.

— Eşti somnambul, a zis mama, fără convingere, dar eu m-am agățat imediat de vorba ei.

— Aşa cred, am zis, dând din cap.

Tot ce a urmat mi s-a părut începtoşat – eram obosit mort, speriat şi nu eram sigur dacă ceea ce văzusem la râu se petrecuse cu adevărat sau nu fusese decât un coşmar. Eram îngrozit la gândul că aveam să-l mai văd pe Cowboy.

— Şi Ricky mergea în somn, a adăugat Buni din hol. L-am prins într-o noapte, dincolo de hambar.

Relatarea a ajutat întrucâtva la restabilirea calmului. M-au dus în bucătărie şi m-au aşezat la masă. Mama m-a frecat din cap până-n picioare, după care Buni mi-a doftoricit tăieturile de pe brațe, de la firele de iarbă înaltă. Bărbații au văzut că lucrurile erau sub control, aşa că au plecat să strângă ouăle şi laptele.

Chiar când ne aşezam la masă, a început o furtună grozavă, cu fulgere şi tunete, iar zgomotele mi-au adus o mare uşurare. Timp de câteva ore nu aveam să mergem pe câmp. Nu aveam să mă mai apropii de Cowboy.

Ai mei se uitau cum ciuguleam din farfurie.

— N-am nimic, am spus la un moment dat.

Ploaia răpăia grea pe acoperişul din tablă, acoperindu-ne vocile, aşa că am continuat masa în tăcere, bărbații îngrijorați din cauza bumbacului, femeile din cauza mea.

Îngrijorările mele ar fi fost de ajuns să ne doboare pe toți.

— Pot sa termin mai târziu? am întrebat, împingând uşurel farfuria. Mi-e tare somn.

Mama a hotărât să mă bag în pat şi să mă odihnesc cât simțeam nevoia. Pe când femeile strângeau masa, am întrebat-o pe mama în şoaptă dacă nu vrea să stea cu mine. Sigur că avea să vină.

A adormit înaintea mea. Eram în patul părinților mei, în dormitorul lor pe jumătate cufundat în întuneric, liniştit, ascultam ploaia în răcoare, şi bărbații se aflau aproape, în bucătărie, aşteptând în fața cănilor cu cafea şi făcându-mă să mă simt în siguranță.

Aş fi vrut ca ploaia să nu se mai sfârşească. Mexicanii şi Spruillii ar fi plecat. Cowboy ar fi fost expediat acasă la el, unde putea să taie şi să spintece cât avea chef, fără ca eu să ştiu. Iar vara viitoare, când s-ar fi făcut planuri pentru recoltare, aş fi făcut în aşa fel încât Miguel şi ceata lui de mexicani să nu mai ajungă în ținutul nostru.

Voiam ca mama să stea lângă mine şi să-l ştiu şi pe tata aproape. Voiam să dorm, dar, când închideam ochii, îi vedeam pe Hank şi pe Cowboy pe pod. Brusc mi s-a umplut sufletul de speranța ca Hank să fi fost încă aici, în Tabăra Spruill, cotrobăind după un biscuit, iar noaptea să mai arunce cu pietre în hambar. Atunci totul n-ar fi fost decât un vis.

Capitolul 26

Nu m-am dezlipit toata ziua de mama, după ce a trecut furtuna, după prânz, după ce restul au plecat la câmp, iar noi am rămas pe lângă casă. Tata a şuşotit ceva împreuna cu ea şi s-a încruntat, dar mama a rămas neînduplecată. Câteodata băieții aveau nevoie să stea cu mamele lor. Îmi era frică să-i scap din ochi.

Numai gândul de a povesti ce se întâmplase pe pod mă secătuia de vlagă. Am încercat să nu mă gândesc nici la crimă, nici la relatarea ei, dar nu reuşeam să văd nimic altceva.

Adunam zarzavaturi din grădină. Eu mergeam în urma mamei, cu coşul de paie, scrutând cu ochii în toate direcțiile şi aşteptându-mă să-l vad pe Cowboy țâşnind de nicăieri ca să ne măcelărească pe amândoi. Îl miroseam, îl simțeam, îl auzeam. Îi vedeam ochii răi şi apoşi urmărind fiecare mişcare a noastră. Apăsarea lamei cuțitului său pe fruntea mea era şi mai puternică.

Nu mă gândeam decât la el şi nu mă dezlipeam de lângă mama.

— Ce-i cu tine, Luke? m-a întrebat ea în repetate rânduri. Îmi dădeam seama că sunt nefiresc de tăcut, dar nu puteam să forțez cuvintele să-mi iasă din gură. În urechi aveam un zăngănit slab. Lumea se mişca în jurul meu cu încetinitorul. Nu-mi doream decât un loc unde să mă ascund.

— Nimic, am răspuns.

Chiar şi vocea îmi suna diferit – joasă şi răguşită.

— Tot mai eşti obosit?

— Da, mamă.

Şi aş fi fost obosit o lună încheiată, dacă în felul acesta aş fi stat departe de câmp şi de Cowboy.

Ne-am oprit să vedem zugrăveala lui Trot. Pentru că eram acolo şi nu la cules, nu se vedea nici urmă de el. Dacă am fi plecat din casă, băiatul s-ar fi întors la munca lui. Zidul de

est avea acum o fâşie albă lată de un metru, din față până aproape în spate. Era curată şi regulată, în mod evident opera cuiva care nu era presat de timp.

În ritmul în care lucra acum, Trot nu avea cum să termine casa înainte de plecarea Spruillilor. Ce avea să se întâmple după aceea? Nu puteam doar să locuim într-o casă cu zidul dinspre răsărit vopsit în două nuanțe.

Mama s-a hotărât să „pună roşii la cutie", adică la conservă. Împreună cu Buni petrecea ore în şir, vara şi la începutul toamnei, conservând legumele din grădină – roşii, mazăre, fasole, bame, frunze de muştar, porumb. Până la începutul lui noiembrie, rafturile din cămară erau încărcate cu borcane de un sfert, puse pe patru rânduri, cu de-ale gurii, suficiente ca să ne scoată din iarnă şi să ne ajungă până la începutul primăverii. Şi, desigur, puneau destule ca să poată şi să ajute pe cine ar fi fost la strâmtoare. Eram convins că în lunile următoare aveam să ducem de mâncare familiei Latcher, acum că ne înrudiserăm.

Mă înfuriam numai la gândul acesta, dar de fapt nu-mi mai făceam griji din pricina lor.

Treaba mea era să cojesc roşiile. Odată decojite, erau tăiate în bucăți, aşezate în nişte cratițe mari şi puse la foc numai cât să se înmoaie puțin, apoi băgate în borcane Karr de un sfert, cu o lingură de sare, şi acoperite etanş cu nişte capace noi. Foloseam aceleaşi borcane în fiecare an, dar întotdeauna cumpăram capace noi. Orice fisură în garnitură şi borcanul era compromis, iar de fiecare dată când Buni sau mama deschideau iarna un borcan şi constatau că nu puteam să mâncăm conținutul, era tare neplăcut. Dar nu se întâmpla des.

O dată umplute şi sigilate cum trebuie, borcanele erau aşezate la rând într-o oală mare sub presiune, plină pe jumătate cu apă. Acolo fierbeau o jumătate de oră, sub presiune, ca să iasă orice urmă de aer şi să se etanşeizeze mai bine capacul. Buni şi mama erau foarte tipicare când venea vorba de conserve. Printre femei, acestea constituiau o sursă

de mândrie şi adeseori le auzeam pe la biserică lăudându-se că puseseră atâtea borcane cu fasole grasă sau cu altceva.

Pusul la conserve începea de îndată ce grădina prindea să rodească. Eram obligat şi eu să ajut din când în când, şi nu puteam să sufăr această activitate. Dar astăzi lucrurile stăteau altfel. Astăzi eram tare mulțumit să stau în bucătărie cu mama, în vreme ce Cowboy era afară, pe câmp, departe.

Stăteam în fața chiuvetei din bucătărie cu un cuțit de decojit şi, când am tăiat prima roşie, m-am gândit la Hank pe pod. Sângele, lama cuțitului, țipătul de durere de după prima spintecătură, apoi fața aceea tăcută, plină de groază, în vreme ce loviturile continuau. În clipa aceea, de la bun început, cred că Hank a ştiut că urma să fie hăcuit de cineva care mai făcuse asta. A ştiut că avea să moară.

Am lovit cu capul piciorul unui scaun de bucătărie. Când m-am trezit pe sofa, mama îmi ținea gheță pe un cucui deasupra urechii drepte. A zâmbit şi mi-a spus:

— Ai leşinat, Luke.

Am încercat să îngaim ceva, dar gura îmi era prea uscată. Mi-a dat să sorb un strop de apă şi mi-a zis că, pentru un timp, nu aveam să mă duc nicăieri.

— Eşti obosit? m-a întrebat ea. Am dat din cap şi am închis ochii.

* * *

De două ori pe an, autoritățile ținutului trimiteau câteva remorci de pietriş pentru drumul nostru. Camioanele îl răsturnau şi chiar în spatele lor venea un greder de drumuri şi îl nivela. Grederul era manevrat de un bătrân care locuia lângă Caraway. Peste un ochi avea un petic negru, iar jumătatea stângă a feței îi era plină de cicatrice şi desfigurată aşa de urât, încât când îl vedeam îmi venea să mă strâng şi să mă fac mic. Fusese rănit în primul război mondial, conform explicației lui Pappy, care susținea că ştie mai multe despre bătrân decât putea să spună. Îl chema Otis.

Otis avea două maimuțe care îl ajutau să niveleze drumurile de pe lângă Black Oak. Erau nişte animale mici, negre, cu nişte cozi lungi, care țopăiau de-a lungul cadrului grederului, uneori chiar pe lamă, la numai câțiva centimetri deasupra pământului şi a pietrişului. Uneori stăteau pe umărul bătrînului, pe spătarul scaunului lui sau pe bara lungă care se întindea de la volan până la capătul din față. Otis trecea în susul şi în josul drumului, manevrând manetele, schimbând unghiul şi adâncimea lamei, scuipând zeamă de tutun, iar în timpul ăsta maimuțele săreau şi se balansau fără teamă şi păreau că se distrează de minune.

În caz că, dintr-un motiv îngrozitor, noi copiii n-am fi ajuns să jucăm la Cardinals, mulți dintre noi ar fi vrut să se facă operatori de gredere de drumuri. Era o maşină mare, puternică, aflată sub controlul unui singur om, şi toate manetele acelea trebuiau manevrate cu o mare precizie – mâinile şi picioarele trebuiau să se coordoneze perfect. În plus, drumurile nivelate erau esențiale pentru fermierii din Arkansas. Puține slujbe erau mai importante, cel puțin după părerea noastră.

Habar nu aveam care era salariul, dar eram convinşi că era mai profitabil decât munca la fermă.

Când am auzit motorul diesel, mi-am dat seama că venea Otis. Am mers de mână cu mama până la marginea drumului şi, după cum mă aşteptasem, între casa noastră şi pod apăruseră trei movile de pietriş nou. Otis îl împrăştia înaintând încet către noi. Ne-am retras sub un copac şi am aşteptat.

Capul mi se limpezise şi mă simțeam restabilit. Mama mă tot strângea de umăr, de parcă s-ar fi gândit că eram gata să leşin din nou. Când s-a apropiat Otis, am ieşit lângă drum. Motorul huruia; lama răscolea pământul şi pietrişul. Ni se repara drumul, ceea ce era un eveniment extrem de important.

Uneori Otis ne făcea cu mâna, alteori nu. I-am văzut cicatricele şi peticul negru de pe ochi. Ah, câte întrebări i-aş fi

pus acelui om!

Şi am văzut o singură maimuță. Stătea pe cadrul principal, chiar în spatele volanului, şi părea foarte abătută. Am cercetat grederul cu privirea, în căutarea micului său tovarăş, dar nu mai era nicio maimuță.

I-am făcut cu mâna lui Otis, care s-a uitat la noi, dar nu ne-a răspuns la salut. În colectivitatea noastră, acesta era un semn de mare grosolănie, numai că Otis era altfel decât noi. Din cauza rănilor de război, nu avea nevastă, nu avea copii, nu avea nimic, în afară de singurătate.

Deodată, grederul s-a oprit. Otis s-a întors şi s-a uitat la mine cu ochiul lui cel bun, apoi mi-a făcut semn să mă urc. Imediat am dat să mă duc spre el, dar mama s-a repezit să spună nu. Otis a strigat:

— Nicio grijă! Nu păţeşte nimic.

Oricum nu mai conta: deja mă cățăram în maşină. M-a apucat de mână şi m-a tras pe platforma pe care şedea.

— Stai aici, a zis el aspru, indicându-mi un loc lângă el. Ține-te de aici, a mormăit, iar eu am înşfăcat un mâner din apropierea unei manete impresionante, pe care mi-era groază să nu cumva s-o ating.

M-am uitat în jos la mama, care-şi pusese mâinile în şold. Clătina din cap cu aerul că m-ar fi strâns de gât, dar apoi am zărit o umbră de zâmbet pe fața ei.

Bărbatul a împins regulatorul şi motorul din spatele nostru a prins să duduie. A apăsat ambreiajul cu piciorul, a mişcat schimbătorul de viteze şi am pornit. Aş fi putut să-l întrec şi pe jos, dar, din cauza gălăgiei motorului diesel, parcă eram la curse.

Stăteam în stânga lui Otis, foarte aproape de fața lui, şi încercam să nu mă uit la cicatrice. După câteva minute, părea ca uitase de prezența mea. În schimb, maimuța era foarte curioasă. M-a privit ca pe un intrus, apoi a pornit tiptil în patru labe, încet, gata să se repeadă la mine în orice moment. A sărit pe umărul drept al lui Otis, i-a înconjurat gâtul şi a sărit pe umărul stâng, fixându-mă.

Şi eu o fixam. Nu era mai mare decât un pui de veveriță, cu o blăniță neagră, fină şi ochişori negri de o parte şi de alta a năsucului turtit. Coada lungă îi atârna pe pieptul cămăşii lui Otis. Acesta manevra manetele, împingea pietrişul şi mormăia pentru sine însuşi, părând că nu e conştient de prezența maimuței pe umărul lui.

Când mi-am dat seama că animalul se mulțumea doar să mă studieze, mi-am îndreptat atenția către mişcările grederului. Otis băgase lama în şanțul puțin adânc, înclinat într-un unghi ascuțit, astfel încât scotea pământ cu iarbă şi buruieni şi îl împingea în drum. Ştiam din experiența trecută că avea să treacă peste el în sus şi în jos de câteva ori, ca să curețe şanțurile, să niveleze mijlocul şi să împrăştie pietrişul. Pappy credea că Otis şi primăria ar fi trebuit să repare drumul mai des, iar asta era părerea mai multor fermieri.

Otis a întors grederul, a înfipt lama în celălalt şanț şi a pornit în direcția casei noastre. Maimuța nu se clintise.

— Unde-i cealaltă maimuță? am spus tare, în urechea bărbatului.

El mi-a arătat spre lamă şi a zis:

— A căzut.

Mi-a trebuit o clipă ca să înțeleg ce-mi spusese, după care am fost copleşit de groază la gândul că sărmana maimuțică picase peste lamă şi fusese ucisă într-un mod atât de crud. Pe Otis nu părea să-l deranjeze, dar maimuța supraviețuitoare jelea, fără doar şi poate, pierderea prietenului ei. Şedea acolo, uitându-se când şi când la mine, alteori cu privirea pierdută, foarte singură. Sunt sigur că nu se apropia deloc de lamă.

Mama nu se mişcase din loc. I-am făcut semn cu mâna, ea mi-a răspuns în acelaşi fel, şi din nou Otis n-a făcut niciun gest. Din când în când scuipa un jet lung de tutun maroniu, care izbea pământul în fața roților din spate. Îşi ştergea gura cu o mânecă murdară, fie dreapta, fie stânga, care nu avea de împins maneta. Pappy spunea că Otis era foarte echilibrat la cap – zeama de tutun i se prelingea din amândouă colțurile gurii.

De sus de unde eram, vedeam dincolo de casa noastră, până la remorca de bumbac din mijlocul câmpului şi la cele câteva pălării de pai răspândite care încotro. Am cercetat cu privirea până am dat de mexicani, în aceeaşi zonă ca de obicei, şi mi l-am imaginat pe Cowboy acolo, cu cuțitul în buzunar, fără îndoială mândru de ultima lui crimă. Mă întrebam dacă le povestise tovarăşilor lui despre asta. Probabil ca nu.

Pentru o clipă m-a cuprins spaima, căci mama rămăsese în spatele nostru, singură. Era absurd, şi o ştiam, dar cele mai multe din gândurile mele erau iraționale.

Când am zărit şirul de copaci de-a lungul râului, m-a cuprins din nou panica. Deodată mi-a fost frică să văd podul, scena crimei. Sigur că acolo erau pete de sânge, dovezi că se petrecuse ceva cumplit. Le spălase oare ploaia? Adeseori treceau zile întregi şi nicio maşină sau camion nu trecea pe pod. Văzuse cineva sângele lui Hank? Existau şanse mari ca dovada să fi dispărut.

Dar chiar fusese o vărsare de sânge? Sau fusese doar un coşmar?

Nici râul nu voiam să-l văd. Apa curgea încet în acest anotimp, iar Hank era o victimă corpolentă. Ar fi putut ajunge la mal de-acum? Aruncat la mal pe un banc de pietriş, precum o balenă decolorată? În mod sigur n-aş fi vrut să fiu eu acela care să-l găsească.

Hank fusese spintecat în bucăți. Cowboy era cel mai apropiat posesor de cuțit şi avea o mulțime de motive. Era o crimă pe care până şi Stick Powers ar fi putut s-o rezolve.

Eu eram singurul martor ocular, dar hotărâsem deja să duc taina cu mine în mormânt.

Otis a schimbat viteza şi a întors, operațiune complicată la un greder de drum, după cum mi-am dat seama. Am prins din zbor o imagine a podului, dar eram prea departe ca să vedem detaliile. Maimuța se plictisise să se holbeze la mine şi s-a mutat pe celălalt umăr. Mi-a mai aruncat câteva ocheade de după capul lui Otis vreun minut sau două, apoi a rămas

liniştită, cocoțată ca o bufniță şi studiind drumul.

Ah, dacă m-ar fi putut vedea Dewayne! S-ar fi perpelit de invidie. Ar fi fost umilit. Ar fi fost atât de copleşit de înfrângere, încât n-ar fi vorbit cu mine mult timp. Abia aşteptam ziua de sâmbătă. Aveam să trâmbițez pe toată strada principală că petrecusem o zi cu Otis pe grederul de drumuri – cu Otis şi cu maimuța lui. Dar cu o singură maimuța şi aveam să fiu nevoit să povestesc ce se întâmplase cu cealaltă. Să vorbesc despre toate manetele şi comenzile acelea care, de jos, păreau atât de înfricoşătoare, dar în realitate nu reprezentau nicio problemă pentru mine. Învățasem cum să le manevrez! Avea să fie una dintre cele mai grozave ocazii.

Otis a oprit în fața casei noastre. M-am dat jos şi am strigat.

— Mulțumesc!

Dar el a plecat fără niciun semn sau cuvânt.

Dintr-o dată, m-am dus cu gândul la maimuța moartă şi am început să plâng. Nu voiam s-o fac şi am încercat să mă abțin, dar lacrimile năvăleau şi nu mă puteam controla. Mama a venit alergând din casa şi m-a întrebat ce se întâmplase. Nu ştiam ce se întâmplase; pur şi simplu pângeam. Eram înfricoşat şi obosit, aproape pe punctul să leşin din nou, şi singura mea dorință era ca totul să revină la normal, mexicanii şi Spruillii să plece pentru totdeauna, Ricky să vina acasă, Latcherii să se duca unde-or vedea cu ochii, iar coşmarul cu Hank să mi se şteargă din memorie. Eram sătul de secrete, sătul să tot văd lucruri pe care n-ar fi trebuit să le văd.

Aşa că plângeam.

Mama m-a strâns în brațe. Când mi-am dat seama că era speriată, am reuşit să-i spun despre maimuța moartă.

— Ai văzut-o? a întrebat ea, înspăimântată.

Am clătinat din cap şi am continuat să-i explic. Ne-am aşezat pe terasă şi am rămas acolo mult timp.

Plecarea lui Hank a fost confirmata în cursul zilei. La masa

de seară tata a zis că domnul Spruill îi spusese că Hank plecase în timpul nopții. Făcuse autostopul până acasă la ei, în Eureka Springs.

Hank era pe fundul râului St. Francis şi, când mi l-am imaginat acolo, cu peştii din canal, mi-a pierit pofta de mâncare. Adulții mă cercetau cu mai multă luare-aminte decât de obicei, în decursul ultimelor douăzeci şi patru de ore leşinasem, avusesem coşmaruri, plânsesem de câteva ori şi, aşa cum credeau ei, parcursesem o distanța mare umblând în somn. Se petrecea ceva rău cu mine şi erau îngrijorați.

— Mă întreb dacá o să reuşească să ajungă acasă, a zis Buni.

Remarca a stârnit o serie de povestiri despre persoane dispărute. Pappy avusese un văr care se mutase cu familia din Mississippi în Arkansas. Călătoreau cu două camioane vechi. Ajunseseră la o întretăiere de cale ferată. Primul camion, cel condus de vărul în cauză, a traversat primul. S-a apropiat un tren cu zarvă mare, iar al doilea camion l-a aşteptat să treacă. Era un tren lung şi când în sfârşit s-a terminat, pe partea cealaltă nu mai era nici urmă din primul camion. Al doilea camion a traversat calea ferată şi a ajuns la o răscruce de drumuri. Vărul n-a mai fost văzut vreodată, iar asta se întâmplase acum treizeci de ani. Nici urmă de el sau de camion.

Auzisem de multe ori istoria asta. Ştiam că urma Buni şi bineînțeles că a povestit despre tatăl mamei ei, un bărbat care odrăslise şase copii, după care se urcase într-un tren şi spălase putina în Texas. Douăzeci de ani mai târziu, cineva din familie se trezise nas în nas cu el. Avea alta nevastă şi alți şase copii.

— Te simți bine, Luke? m-a întrebat Pappy când am terminat masa.

Îi pierise orice urmă de asprime din voce. Pentru mine povesteau, încercau să mă bine dispună, pentru că îi pusesem pe gânduri.

— Sunt doar obosit, Pappy, am răspuns.

— Vrei să mergi la culcare devreme? a întrebat mama, iar eu am dat din cap.

M-am dus în camera lui Ricky, în vreme ce ei spălau vasele. Îi scrisesem o epistolă de două pagini, ceea ce însemna un efort monumental. Era încă în carnetul meu, ascunsă sub saltea, şi conținea aproape totul despre conflictul cu Latcherii. Am recitit-o şi am fost mulțumit de mine însumi. Am cochetat cu ideea de a-i relata lui Ricky despre Cowboy şi Hank, dar am hotărât să aştept până avea să vină acasă. Până atunci, mexicanii aveau să plece, lucrurile aveau să redevină sigure, iar Ricky avea să ştie ce era de făcut.

Am decis că scrisoarea era gata de pus la poştă, iar apoi am început să îmi fac griji despre felul cum aveam să reuşesc s-o expediez. Întotdeauna trimiteam toate scrisorile odată, adeseori în acelaşi plic mare de pânză. Am luat hotărârea să mă sfătuiesc cu domnul Lynch Thornton, de la oficiul poştal de pe strada principală.

Mama mi-a citit povestea lui Daniel în groapa cu lei, una dintre favoritele mele. De când se stricase vremea şi nopțile se răceau, petreceam mai puțin timp pe terasă şi mai mult citind înainte de culcare. Mama şi cu mine citeam, ceilalți nu. Ea prefera povestirile din Biblie, care-mi plăceau şi mie. Citea un fragment, iar apoi îmi explica. Pe urmă citeam în continuare. Fiecare povestire conținea o învățătură, şi ea voia să se asigure că le înțelegeam pe toate. Nimic nu mă supăra mai tare decât fratele Akers când încurca amănuntele în predicile lui interminabile.

Când am fost gata de culcare, am întrebat-o daca vrea să stea cu mine acolo, în patul lui Ricky, până adorm.

— Bineînțeles că stau, a răspuns ea.

Capitolul 27

După o zi de odihnă, tata nici nu voia să audă că mai lipseşte cineva de la câmp. M-a scos din pat la cinci dimineața şi ne-am dus amândoi după ouă şi lapte, ca de obicei.

Ştiam că n-aş fi putut să mă ascund în continuare în casă cu mama, aşa că m-am pregătit curajos pentru o nouă zi de cules bumbac. Totuşi, trebuia să-l abordez cumva şi pe Cowboy înainte să plece. Era bine să punem odată lucrurile la punct şi s-o facem cu o sumedenie de martori.

Mexicanii se îndreptau spre lan pe jos, renunțând la plimbarea de dimineață cu remorca. Pe de o parte puteau începe lucrul cu câteva minute mai devreme, pe de alta se țineau departe de Spruilli. Am plecat de acasă chiar înainte de ivirea zorilor. M-am ținut bine de scaunul lui Pappy şi am văzut fața mamei dispărând încet în dreptul ferestrei de la bucătărie. Noaptea trecută mă rugasem îndelung şi fierbinte, iar ceva îmi spunea că avea să fie în siguranță.

Pe când mergeam pe drumul care ducea la câmp, am cercetat tractorul John Deere. Petrecusem ore întregi la bordul lui arând pământul, semănând şi chiar cărând bumbacul la oraş cu tata sau cu Pappy, iar felul cum funcționa el mi se păruse dintotdeauna suficient de complex şi de provocator. Acum, după treizeci de minute pe greder, cu nedumeritoarea lui varietate de manşe şi pedale, tractorul arăta destul de simplu. Pappy stătea la locul lui, cu mâinile pe volan, cu picioarele nemişcate şi pe jumătate adormit – în timp ce Otis se mişcase de colo-colo fără preget – dându-mi un motiv de a alege muncile mecanice în detrimentul culesului manual, asta, bineînțeles, dacă nu reuşeam să fac carieră în base-ball, lucru foarte puțin probabil.

Mexicanii făcuseră deja o jumătate de rând, pierduți în marea de bumbac şi fără să bage de seamă ca sosiserăm. Ştiam ca printre ei se afla şi Cowboy, dar în lumina imprecisă a zorilor nu puteam să-i deosebesc între ei.

L-am evitat până la pauza de prânz. Normal că mă văzuse de dimineață şi probabil că şi-o fi spus că n-ar strica dacă mi-ar aduce aminte cum stau lucrurile. În timp ce amicii lui mâncau resturi la umbra remorcii, Cowboy ni s-a alăturat. S-a aşezat singur într-o parte a camionului, iar eu nu i-am dat atenție până ne-am apropiat de casă.

În cele din urmă, când mi-am luat inima în dinți şi m-am uitat la el, îşi curăța unghiile cu lama cuțitului şi mă aştepta. Mi-a adresat un zâmbet – mai degrabă un rânjet răutăcios, care făcea cât o mie de cuvinte – şi mi-a făcut semn uşor cu cuțitul. Nu l-a văzut nimeni şi m-am uitat imediat în altă parte.

Înțelegerea dintre noi devenise şi mai trainică.

* * *

Spre sfârşitul după-amiezei remorca de bumbac era plină. Dupa o masă rapidă, Pappy a anunțat că avea s-o ducă la oraş cu mine. Ne-am dus la câmp şi am fixat-o de camion, după care am părăsit ferma şi am pornit pe drumul care tocmai fusese îmbunătățit. Otis era un mare meseriaş. Mergeam fără să ne hurducăm, chiar şi cu camionul vechi al lui Pappy.

Ca de obicei, Pappy n-a scos o vorbă în timpul mersului, ceea ce mi-a convenit de minune, fiindcă nici eu nu aveam nimic de zis. Ştiam o mulțime de secrete, însă nu le puteam împărtăşi. Am străbătut podul încet şi am cercetat atent apa care curgea leneşă pe dedesubt, dar nu am văzut nimic obişnuit – nici urmă de sânge sau vreun alt indiciu legat de crima la care fusesem martor.

Trecuse mai mult de o zi de la omor, iar la ferma lucrul continuase ca de obicei. Mă gândeam întruna la secretul cu pricina, dar reuşeam să-mi camuflez bine gândurile sau cel puțin aşa credeam. Mama era în siguranță, iar ăsta era singurul lucru care conta.

Am trecut prin dreptul casei Latcherilor şi Pappy le-a

aruncat o privire scurtă. Deocamdată erau doar o problemă neînsemnată.

Pe şosea, departe de fermă, am început să mă gândesc că, într-o bună zi, tot o să reuşesc să spun ce am pe suflet. Aveam să-i zic lui Pappy, când nu mai era nimeni de față. Nu peste multă vreme Cowboy avea să se întoarcă în Mexic, la adăpost în lumea aceea străină. Spruillii aveau să se înapoieze acasă, iar Hank nu avea să se mai numere printre ei. Aveam să-i spun lui Pappy, care avea să ştie ce trebuia fâcut.

Am intrat în Black Oak în urma unei alte remorci şi ne-am ținut după ea până la stația de egrenat. După ce-am parcat, m-am dat jos şi am rămas aproape de Pappy. Câțiva fermieri se strânseseră la intrarea în biroul stației de egrenat, unde discutaseră serios despre cine ştie ce problemă. Ne-am apropiat de ei şi am ascultat.

Veştile erau sumbre şi amenințătoare. Noaptea trecută plouase cu găleata la Clay County, undeva mai la nord. În unele locuri numărul de litri pe metru pătrat era mai mare ca niciodată. Clay County se afla tot pe cursul lui St. Francis, dar în amonte. Golfulețele şi pâraiele se umflaseră şi se revărsau cu furie în râu.

Nivelul apei creştea.

Lumea discuta despre felul în care ne-ar fi putut afecta acest lucru. Puțini erau cei care credeau că furtuna nu avea să producă efecte importante pe cursul râului, lângă Black Oak. Eram prea departe şi, dacă nu cădeau şi alte ploi, o creştere uşoara a cotei lui St. Francis nu ar fi inundat nimic. Însă cei mai mulți erau incomparabil mai pesimişti şi, cum majoritatea acestora erau cobe de meserie, veştile au fost primite cu mare îngrijorare.

Un fermier a spus că în almanahul lui erau prevăzute ploi torențiale la jumătatea lui octombrie.

Un altul a declarat că vărul lui din Oklahoma tocmai fusese inundat şi, dat fiind că vremea proastă venea dinspre vest, acesta era un semn sigur că ploile nu puteau fi evitate.

Pappy a mormăit că vremea din Oklahoma se răspândea mai repede decât toate veştile.

S-a discutat serios, s-au rostit multe păreri, iar tonul general a fost mohorât. Încasaserăm atâtea lovituri din partea vremii, a pieței sau a prețului semințelor şi al îngrăşămintelor, încât eram obişnuiți să ne aşteptăm la ce era mai rău.

— N-am mai avut inundații în octombrie de douăzeci de ani, a declarat domnul Red Fletcher, lucru care a stârnit o dezbatere aprinsă legată de istoricul inundațiilor de toamnă.

Au apărut atât de multe versiuni şi evocări, încât totul s-a terminat în coadă de peşte, fără cea mai mică şansă de a ne lămuri.

Pappy nu s-a băgat în vorbă, iar după ce i-am ascultat pe ceilalți cam o jumătate de oră ne-am retras. A lăsat remorca la stația de egrenat şi ne-am îndreptat spre casă, bineînțeles, tot în tăcere. De câteva ori l-am privit pe furiş şi am descoperit că arăta exact cum mă aşteptasem – mut, îngrijorat, ținând volanul cu amândouă mâinile, cu fruntea brăzdată de riduri şi cu mintea la inundațiile care se apropiau şi la nimic altceva.

Am oprit lângă pod şi am mers pe jos prin noroi până la malul lui St. Francis. Pappy l-a cercetat cu privirea câteva clipe, ca şi cum l-ar fi putut vedea crescând. Îmi era groază ca nu cumva să-l văd pe Hank ieşind deodată la suprafață şi oprindu-se chiar în dreptul nostru. Fără un cuvânt, Pappy a pus mâna pe o creanga cu diametrul de trei centimetri şi lungă de aproape un metru. A curățat-o în grabă şi a fixat-o în bancul de nisip unde apa avea cinci centimetri, lovind-o de câteva ori cu o piatra, la fel cum ai bate un cui. Apoi a crestat un semn cu briceagul la nivelul apei.

— Dimineață venim şi ne uităm, a spus el, scoțând primele cuvinte după o tăcere îndelungată.

Ne-am uitat câtva timp la pluviometrul nostru improvizat, convinşi amândoi că aveam să vedem cum creşte apa. Dar fiindcă lucrul asta nu s-a întâmplat, ne-am întors în cele din

urmă la camion.

Râul mă făcea să-mi fie frică, dar nu din cauza inundațiilor. Pe undeva prin apele lui se găsea Hank, înjunghiat, ucis, umflat şi gata să ajungă pe mal, unde putea să-l descopere oricine. În cazul ăsta, am fi avut pe cap o crimă în adevăratul sens al cuvântului – nu un omor, cum se întâmplase cu unul dintre frații Sisco, ci o faptă pusă la cale cu bună ştiință.

Ploile aveau să ne scape de Cowboy. Tot ele aveau să umfle apele râului şi să-l facă să se mişte mai repede. Hank, sau ce mai rămăsese din el, avea să fie dus la vale într-un alt ținut sau poate într-un alt stat, unde cineva avea să dea peste el într-o bună zi, fără să aibă habar cine ar fi putut fi.

În seara aceea, înainte să adorm, m-am rugat să vină odată ploile. M-am rugat îndelung şi cum m-am priceput mai bine. L-am implorat pe Dumnezeu să pogoare asupră-ne cel mai mare potop de la Noe încoace.

* * *

Era duminică dimineața şi tocmai luam micul dejun când Pappy a intrat şonticăind de pe terasa din spate. A fost de-ajuns să ne uităm la el preț de o clipă ca să ne satisfacem curiozitatea.

— Râul a crescut cu zece centimetri, Luke, mi-a spus el, aşezându-se şi întinzându-se după mâncare. Iar la vest fulgera de mama focului.

Tata s-a încruntat, dar a continuat să mestece. Când venea vorba de vreme, era întotdeauna pesimist. Dacă afară era frumos, nu trebuia decât să aveam răbdare, fiindcă oricum nu avea să țină mult. Dacă era urât, se aşteptase la aşa ceva din capul locului. Buni a primit veştile fără să i se clintească un muşchi pe figură. Fiul ei cel mic lupta în Coreea, iar lucrul ăsta era mult mai important decât primele ploi. Nu-şi abandonase niciodată pământul; ştia că erau ani mai buni şi ani mai răi, dar că viața continua. Dumnezeu ne dădea zile,

sănătate şi mâncare din belşug, lucru cu care nu se puteau lăuda mulți. Pe lângă asta, nu prea avea răbdare pentru discuțiile despre vreme. „N-ai ce să-i faci”, spunea ea ori de câte ori venea vorba despre subiectul cu pricina.

Mama nici nu zâmbea, nici nu se încrunta, având în schimb o curioasă expresie de mulțumire pe chip. Ținea morțiş să nu-şi petreacă toată viața lucrând pământul şi trăind pe sponci. În plus, era chiar mai hotărâtă decât mine să nu mă vadă fermier. Zilele ei la fermă erau numărate, iar o noua recoltă proastă n-ar fi făcut decât să ne grăbească plecarea.

Când am terminat masa, am auzit câteva tunete. Buni şi mama au strâns vasele şi au mai pus o dată de cafea. Am rămas la masă, stând de vorbă, ascultând şi aşteptând să vedem cât de puternică era furtuna. Mi-am spus că rugăciunea mea era pe punctul de a-şi primi răspunsul şi m-am simțit vinovat fiindcă ticluisem o asemenea mârşăvie.

Însă tunetele şi furtuna s-au deplasat spre nord. N-a căzut un strop de ploaie. La şapte dimineața eram deja pe câmp, culegând de zor şi tânjind după pauza de prânz.

* * *

Când am plecat la oraş, Miguel a fost singurul care s-a suit în spatele camionului. Restul mexicanilor munceau, a explicat el, şi trebuia să le cumpere ba una, ba alta. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Scăpasem de pedeapsa de a-l avea pe Cowboy la doar un metru-doi de mine.

La intrarea în Black Oak ne-a prins şi ploaia – una țârâită, sâcâitoare, şi nicidecum furtuna grozavă la care ne aşteptam. Trotuarele gemeau de oameni care mergeau agale pe sub streşinile prăvăliilor şi pe sub balcoane, încercând fără succes să rămână uscați.

Din cauza vremii, multe familii de fermieri au renunțat să se ducă în oraş. Mi-am dat seama cel mai bine de lucrul ăsta când a început spectacolul de la ora patru la cinematograful

Dixie. Jumătate din locuri erau goale, semn clar că nu era o sâmbătă ca oricare alta. La jumătatea primului film becurile de control au pâlpâit, după care imaginea a dispărut de pe ecran. Am rămas pe întuneric, gata să cădem pradă panicii şi s-o rupem la fugă, şi am ascultat furtuna.

— S-a oprit curentul, a rostit o voce oficială undeva în spate. Vă rugăm să plecaţi fără să daţi buzna.

Ne-am înghesuit în holul aglomerat şi ne-am uitat la pânza de apă care muiase strada principala. Cerul era plumburiu, iar puţinele maşini surprinse pe drum aprinseseră farurile.

Încă din copilărie ştiam că erau prea multe ploi, prea multe furtuni şi prea multe zvonuri legate de umflarea apelor. Inundaţiile aveau loc primăvara şi foarte rar la vremea recoltelor. Într-o lume în care oamenii fie erau agricultori, fie făceau afaceri cu agricultorii, vremea ploioasă la jumătatea lui octombrie era un spectacol cât se poate de deprimant.

Când ploaia s-a mai domolit nițel, am luat-o la fugă pe trotuar ca sa ne găsim părinții. Aversele de genul ăsta însemnau drumuri desfundate, iar oraşul avea să se golească nu peste multă vreme, fiindcă familiile de fermieri plecau acasă înainte de lăsarea întunericului. Tata spusese că vrea să cumpere o lamă de ferăstrău, aşa că am intrat în magazinul cu articole de fierărie, sperând să dau peste el. Înăuntru erau mulți oameni care se uitau la ploaia de afara şi aşteptau. Din când în când, bătrânii povesteau despre inundaţiile de demult. Femeile discutau despre cât plouase în alte oraşe – Paragould, Lepanto şi Manila. Culoarele de trecere din magazin erau pline de oameni care nu cumpărau şi nici nu căutau una sau alta, ci doar stăteau de vorbă.

Mi-am croit drum prin mulțime, uitându-mă după taică-meu. Magazinul cu articole de fierărie era foarte vechi, iar în partea din spate lumina era mult mai slabă şi te simțeai ca într-o peşteră. Podeaua de lemn era udă din cauza celor care se plimbaseră încoace şi încolo după ce-i plouase şi scorojită din cauza anilor care trecuseră peste ea. La capătul culoarului de trecere m-am întors şi am dat nas în nas cu

Tally şi Trot. Fata ținea în mână un bidon de palru litri de vopsea alba, iar Trot unul pe jumătate plin. Se plimbau ca toți ceilalți, aşteptând în spatele lui Tally.

— Bună, Luke, mi-a spus ea cu un zâmbet.

— Salut, am răspuns, uitându-mă la bidonul cu vopsea pe care fata l-a lăsat jos lângă ea. Ce faci cu vopseaua?

— A, nimic, a zis ea, surâzând din nou.

Mi-am adus aminte încă o dată că era cea mai drăguță fată pe care o cunoscusem, iar când îmi zâmbea mi se muiau genunchii. După ce-ai văzut o fată goală puşcă, simți că te-ai legat de ea.

Trot s-a furişat pe nesimțite în urma ei, ca un copil de grădiniță care se ascunde în spatele maică-sii. Tally şi cu mine am vorbit despre furtună, iar eu i-am povestit cât de palpitant fusese la cinematograf, când se întrerupsese curentul la jumătatea filmului. M-a ascultat cu interes, fâcându-mă să vreau să vorbesc din ce în ce mai mult. I-am pomenit de zvonurile despre creşterea apelor şi i-am spus de pluviometrul pe care-l instalasem cu Pappy în mijlocul râului St. Francis. Tally m-a întrebat de Ricky şi am vorbit mult timp şi despre el.

Bineînțeles că am uitat de vopsea.

Luminile au pâlpâit şi am avut din nou curent. Totuşi, ploua în continuare, aşa că n-a plecat nimeni din magazin.

— Ce face fata Latcherilor? m-a întrebat Tally, uitându-se în jur, ca şi cum s-ar fi temut să n-o audă cineva.

Era unul dintre marile noastre secrete.

Eram pe punctul de-a spune ceva, când mi-am dat seama dintr-o dată că fratele lui Tally murise şi că ea habar nu avea. Spruillii credeau, probabil, că la ora asta Hank era deja înapoi în Eureka Springs, în căscioara lor curată şi tencuită. Aveau să-l revadă peste câteva săptămâni, ba poate chiar mai devreme, dacă ploua în continuare tot aşa. M-am uitat la ea şi am încercat să vorbesc, dar singurul gând care mi-a trecut prin minte a fost cât de şocată ar fi dacă i-aş spune exact ce-mi stătea pe limbă.

O adoram pe Tally, în ciuda toanelor şi secretelor ei, în ciuda treburilor dubioase pe care le făcea cu Cowboy. O adoram, oricât m-aş fi străduit să n-o fac, şi nu voiam nici în ruptul capului să-i produc vreo suferință. Simplul gând că i-aş fi putut arunca în față că Hank murise îmi tăia picioarele.

Am dat să spun ceva, m-am bâlbâit şi mi-am pironit privirile în pământ. Dintr-o dată mi s-a făcut frig şi frică.

— Ne mai vedem, am reuşit să îngaim, după care m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre ieşire.

Când ploaia s-a oprit pentru un timp, prăvăliile s-au golit, iar oamenii au ieşit grăbiți pe trotuare, ducându-se la maşini şi la camioane. Norii erau tot plumburii şi țineam neapărat să ajungem acasă înaintea următoarei reprize de ploaie.

Capitolul 28

Duminica a fost cenuşie şi închisa, iar tata n-a avut chef să se ude stând în spatele camionului până ajungeam la biserică. În plus, camionul nostru nu era impermeabil şi de obicei femeile erau murate de apă chiar şi în cabină, dacă le prindea furtuna pe drum. Se întâmpla foarte rar să pierdem vreo slujbă de duminică, însă uneori amenințarea rafalelor de ploaie ne făcea să rămânem acasă. Trecuseră luni de zile de când scăpaserâm ultima slujbă, aşa că, în momentul când Buni a propus să luăm micul dejun mai târziu şi să ascultăm slujba la radio, am fost imediat de acord. Bellevue Baptist era cea mai mare biserică din Memphis, iar slujbele ei erau difuzate pe WHBO. Lui Pappy nu-i plăcea predicatorul, pe care îl considera prea liberal, însă noi ceilalți îl ascultam cu plăcere. Iar corul avea o sută de voci, cam cu optzeci mai mult decât cel al bisericii din Black Oak.

Mult după micul dejun, am rămas aşezați la masa din bucătărie, sorbind din cafele (inclusiv eu), ascultând o predică rostită pentru un număr de trei mii de enoriaşi şi făcându-ne griji pentru schimbarea radicală a vremii. De fapt, doar adulții se îngrijorau, eu doar mă prefăceam.

Bellevue Baptist avea chiar şi orchestră, iar când se intona bincuvântarea, Memphis părea la milioane de kilometri depărtare. O orchestră într-o biserică! Fata cea mare a lui Buni, mătuşa Betty, trăia la Memphis şi, deşi nu mergea la slujbă la Bellevue, ştia pe cineva care se ducea. Toți bărbații erau la costum. Toate familiile aveau maşini frumoase. Era într-adevăr o altă lume.

Pappy şi cu mine ne-am dus cu camionul la râu, să vedem cât arată pluviometrul. Ploile puneau la grea încercare eforturile recente de îmbunătățire a drumului pe care le făcuse Otis. Rigolele mici erau pline, lângă alei se formau bălți, iar apa umpluse toate gropile de care nu se ocupase nimeni. Ne-am oprit la jumătatea podului şi am cercetat cu

privirea ambele maluri ale râului. Până şi eu mi-am dat seama că nivelul apei crescuse. Bancurile de nisip şi de pietriş erau acoperite. Apa era mai densă şi de un cafeniu mai deschis, semn că pâraiele care străbăteau câmpul secaseră. Curentul se învolbura şi creştea în viteză. Resturile – trunchiuri de copac, buşteni şi chiar câteva ramuri – pluteau la suprafața apei.

Pluviometrul nostru rămăsese vertical, dar rezista cu mare greutate. Doar câțiva centimetri din el se mai vedeau deasupra apei. Pappy a trebuit să-şi ia cizmele ca să scoată bățul. L-a smuls din nisip, l-a cercetat de parcă ar fi făcut o prostie şi a spus, aproape ca pentru sine:

— Douăşcinci de centimetri în douăşpatru de ore.

S-a ciucit şi a lovit bățul de o bucată de stâncă. Uitându-mă la el, mi-am dat seama de zgomotul pe care-l făcea râul. Nu era puternic, dar şuvoiul de apă se prăvălea peste bancurile de nisip şi se lovea de stâlpii podului. Curentul vâjâia pe lângă tufele dese care străjuiau malurile şi lingea rădăcinile unei sălcii din apropiere. Era un zgomot amenințător. Unul pe care nu-l mai auzisem niciodată.

Pappy îşi dădea seama prea bine de prezența lui. A arătat cu bățul undeva în dreapta cursului de apă şi a spus:

— Întâi o s-ajungă la Latcheri. Casa lor e pe un teren mai jos.

— Când? am întrebat.

— Depinde de ploaie. Dacă se opreşte, s-ar putea să nu mai fie rost de inundații. Da' văd că plouă mai departe, iar peste-o săptămână o să-şi iasă din matcă.

— Când a ieşit ultima oara?

— Acu' trei ani, dar era primăvară. Ultimele inundații de toamnă au fost cu mult timp în urmă.

Aveam o mulțime de întrebări despre inundații, însă lui Pappy nu-i plăcea subiectul. Am mai cercetat râul o vreme, l-am ascultat, iar după aceea ne-am întors la camion şi ne-am dus acasă.

— Hai la Golful lui Siler, a spus el.

Drumurile de țară erau prea desfundate pentru camion, aşa că Pappy a pus la treaba tractorul John Deere şi am ieşit amândoi din curtea fermei, urmăriți cu o mare curiozitate de majoritatea Spruillilor şi de toți mexicanii. Tractorul nu era folosit duminica. Doar nu-l apucase pe Eli Chandler să lucreze de sabat.

Golful se schimbase şi el. Se zisese cu apele limpezi în care îi plăcea lui Tally să se scalde. Se zisese şi cu firicelele de apă rece care se strecurau în jurul țancurilor şi al trunchiurilor de copac. În schimb, golful era mult mai larg şi se umpluse cu apă mâloasă care se învolbura spre St. Francis, aflat la şapte-opt sute de metri depărtare. Ne-am dat jos din tractor şi ne-am apropiat de mal.

— De-aici ne vin inundațiile, a spus Pappy. Nu de la St. Francis. Aici solul e mai jos, iar când iese golful din matcă, o ia direct spre lanurile noastre.

Apa se afla la cel puțin trei metri sub noi, îngrădită încă în siguranța de surpătura iscată la noi la ferma cu zeci de ani în urmă. Apa golfului nu părea capabilă să crească suficient de mult ca să scape.

— Crezi c-o să ne inunde, Pappy? am întrebat.

S-a gândit îndelung, sau poate că doar mi s-a părut mie. S-a uitat la golf şi într-un târziu a spus, fără urmă de convingere:

— Nu. N-o să pățim nimic. Undeva în vest s-au auzit alte tunete.

* * *

Luni dimineața, când am intrat în bucătărie, Pappy era deja aşezat la masă, bând cafea şi umblând la aparatul de radio. Încerca să prindă un post din Little Rock ca să vadă cum era vremea. Buni stătea lângă plită, unde pusese nişte slănină la prăjit. În casă era rece, însă aburii şi mirosul din tigaie încălzeau totul în jur. Tata mi-a dat o haină veche de flanelă, care îi rămăsese mică lui Ricky, şi mi-am pus-o pe

mine fără niciun chef.

— Azi culegem, Pappy? am întrebat.

— O s-aflăm direct de la sursă, a spus el, nedezlipindu-şi ochii de la radio.

— Azi-noapte a plouat? am descusut-o pe Buni, care se aplecase ca să mă sărute pe frunte.

— Întruna, a zis ea. Acum du-te după nişte ouă.

Am ieşit din casă în urma lui taică-meu şi am început să cobor treptele din spate, până când am văzut ceva care m-a făcut să înlemnesc. Soarele încă nu urcase bine pe cer, dar deja se luminase. Era cu neputință să mă înşel.

Am arătat cu degetul şi abia am reuşit sa spun:

— Uite.

Tata se afla la zece paşi de mine şi se îndrepta spre cotinețe.

— Ce e, Luke? m-a întrebat el.

În locul de sub stejar unde îşi parca Pappy camionul de când lumea, urmele roților nu mai găzduiau nimic. Camionul dispăruse.

— Camionul, am spus.

Tata s-a apropiat încet de mine şi ne-am uitat amândoi îndelung la locul în care era parcat de obicei vehiculul. Camionul stătuse acolo de când mă ştiam, la fel ca stejarii şi hambarele, îl vedeam în fiecare zi, fără a fi atenți la el, tocmai fiindcă îl ştiam acolo.

Fără un cuvânt, tata s-a întors, a urcat la loc treptele din spate şi a intrat în bucătărie.

— Ştii cumva de ce-a dispărut camionul? l-a întrebat el pe Pappy, care încerca din răsputeri, în ciuda bruiajului, să prindă un buletin meteo de undeva de departe.

Buni a înghețat şi şi-a înclinat capul, de parcă ar fi vrut să i se repete întrebarea. Pappy a închis radioul.

— Poftim? a spus el.

— A dispărut camionul, a zis tata.

Pappy s-a uitat la Buni, care şi-a mutat privirile asupra lui

taică-meu. Pe urma m-au fixat cu toții pe mine, de parcă iar făcusem o nâzbâtie. Tot atunci a intrat în bucătărie şi mama, iar pe urmă toată familia a ieşit din casă în şir indian şi s-a îndreptat spre urmele săpate de roți în pământ, unde ar fi trebuit să se afle camionul.

Am căutat pretutindeni în jurul fermei, ca şi cum vehiculul s-ar fi putut deplasa într-un alt loc de capul lui.

— Aici l-am lăsat, a spus Pappy, nevenindu-i să creadă. Bineînțeles că-l lăsase acolo. Acela fusese locul în care rămânea peste noapte din ziua când fusese cumpărat.

La o oarecare depărtare de noi, domnul Spruill a strigat:

— Tally!

— Cineva ne-a luat camionul, a spus Buni, într-o şoaptă greu de desluşit.

— Unde era cheia? a întrebat tata.

— Lângă radio, ca de obicei, a spus Pappy.

La capătul mesei din bucătărie, în apropierea radioului, se găsea o farfurioară de cositor, iar cheia camionului era lăsată întotdeauna acolo. Tata s-a dus să cerceteze farfurioara. S-a întors după câteva clipe şi ne-a anunțat:

— Cheia nu mai e acolo.

— Tally! a strigat din nou domnul Spruill, de data asta ceva mai tare.

În interiorul şi în jurul Taberei Spruill toata lumea forfotea. Doamna Spruill a ieşit şi a pornit în pas vioi spre terasa noastră din față. Când ne-a văzut lângă casă, strânşi laolaltă şi holbându-ne la locul de parcare pustiu, a dat fuga şi ne-a spus:

— Tally a plecat. Nu putem să dăm de ea.

Ceilalți Spruilli s-au strâns imediat în urma ei şi după câteva clipe cele două familii au început să se uite una la alta. Tata le-a explicat Spruillilor că ne dispăruse camionul. Domnul Spruill ne-a informat că nu-şi mai găsea fiica.

— Ştie să conducă un camion? a întrebat Pappy.

— Nu, nu ştie, a răspuns doamna Spruill, lucru care a complicat lucrurile şi mai mult.

Câteva secunde s-a lăsat tăcerea, cât timp ne-am gândit cu toții la felul cum se prezenta situația.

— Nu cumva s-o fi întors Hank şi l-o fi luat el, ce ziceți? a aruncat Pappy într-o doară.

— Lui Hank nu i-ar da prin cap să-ți fure camionul, i-a spus domnul Spruill, cu un glas în care se amestecaseră mânia şi deruta.

În clipa aceea, aproape totul părea în egală măsură improbabil şi imposibil.

— Hank e acasă la ora asta, a adăugat doamna Spruill, gata-gata să izbucnească în plâns.

Îmi venea să urlu „Hank a murit!”, iar pe urmă s-o zbughesc în casă şi să mă ascund sub un pat. Amarâții ăia habar n-aveau că fiul lor nu avea cum să mai ajungă vreodată acasă. Iar secretul acesta începea să fie o povară prea mare pentru un singur suflet. Am făcut un pas în spatele maicămii. Ea s-a aplecat spre tata şi i-a şoptit:

— Ar fi bine să vezi unde-i Cowboy.

Dat fiind că-i spusesem despre Tally şi Cowboy, mama avea un avans important față de ceilalți.

Tata s-a gândit preț de o clipă, după care s-a uitat în direcția şurii. Exemplul lui a fost urmat de Pappy, de Buni şi în cele din urmă de restul grupului.

Miguel se apropia agale de noi, fără să se grăbească şi lăsând urme în iarba udă. Îşi ținea pălăria de pai murdară în mână, iar mersul lui mă făcea să cred că lucrul pe care şi-l propusese nu-i plăcea câtuşi de puțin.

— ’Neața, Miguel, a spus Pappy, de parcă şi ziua aceea începuse la fel ca atâtea altele.

— *Señor,* a salutat mexicanul, dând din cap.

— E vreo problema? a întrebat Pappy.

— *Si, señor.* O mică problemă.

— Ce anume?

— Cowboy a dispărut. Cred c-a şters-o în timpul nopții.

— Văd ca se ia, a mormăit Pappy, trâgând apoi un scuipat în iarbă.

Spruillilor le-au trebuit câteva secunde ca să pună lucrurile cap la cap. La început dispariția lui Tally nu avusese nicio legătură cu Cowboy, cel puțin nu pentru ei. Era limpede că nu ştiau nimic despre idila secretă a celor doi. Chandlerii îşi dăduseră seama cu mult înaintea Spruillilor, dar beneficiaseră, ce-i drept, de informațiile mele confidențiale.

Realitatea şi-a croit încet drum şi în mintea lor.

— Crezi c-a luat-o cu el? a întrebat domnul Spruill, aproape în panică, pe când doamna Spruill se pusese pe suspinat şi se lupta să n-o bufnească plânsul.

— Nu ştiu ce să cred, a zis Pappy.

Era mult mai preocupat de camion decât de ce se întâmplase cu Tally şi Cowboy.

— Cowboy şi-a luat lucrurile cu el? l-a întrebat tata pe Miguel.

— *Si, señor.*

— Tally şi-a luat lucrurile cu ea? l-a descusut tata pe domnul Spruill.

Acesta n-a răspuns, iar întrebarea a ramas suspendată în aer până când Bo a spus:

— Da, domnule. I-a dispărut şi bocceaua.

— Ce-avea în ea?

— Haine şi alte alea. Şi borcănelul în care-şi ținea banii. Doamna Spruill a plâns şi mai abitir, după care s-a văicărit de ți se rupea sufletul, repetând întruna „Aoleu, copilița mea!” Mi-a venit să intru în pământ.

Spruillii suferiseră o înfrângere greu de îndurat. Toți stăteau cu capetele plecate, cu umerii lăsați şi cu ochii pe jumătate închişi. Scumpa lor Tally fugise cu cineva pe care-l considerau inferior, un intrus cu pielea închisă, dintr-o țară uitată de Dumnezeu. Umilința suferită în fața noastră era deplină şi foarte dureroasă.

În ce mă priveşte, mă durea şi pe mine. Cum putuse să facă o asemenea grozăvie? Era prietena mea. Mă trata ca pe un confident şi ma apăra ca o soră mai mare. Eu o iubeam, iar ea plecase în lume cu un cuțitar ucigaş.

— El a luat-o! s-a tânguit doamna Spruill.

Bo şi Dale au dus-o de lângă noi, lăsându-i doar pe domnul Spruill şi pe Trot să continue discuția. Privirea de obicei goală a lui Trot fusese înlocuită de una în care se citeau o mare confuzie şi tristețe. Tally fusese şi protectoarea lui. Iar acum se făcuse nevăzută.

Bărbații s-au lansat într-o discuție înfierbântată despre ce trebuia făcut în continuare. Principala prioritate era s-o găsească pe Tally şi camionul, înainte să ajungă prea departe. Nu exista niciun indiciu despre când anume dispăruseră cei doi. Era clar că se folosiseră de furtună ca să-şi acopere urmele plecării. Spruillii nu auziseră nimic în timpul nopții, în afară de tunete şi ploaie, iar aleea pe care ieşiseră cu camionul se afla la peste treizeci de metri de corturile lor.

Nu era exclus să fi plecat de câteva ore bune, iar la ora asta să fi ajuns deja la Jonesboro, Memphis sau chiar la Little Rock.

Însă bărbații erau optimişti, convinşi că Tally şi Cowboy puteau fi găsiți destul de repede. Domnul Spruill s-a dus să-şi scoată camionul dintre corturi şi mese. L-am implorat pe tata să mă lase să merg cu ei, dar n-a vrut. Am încercat s-o înduplec pe mama – tot degeaba.

— N-ai ce să cauți acolo, mi-a spus ea.

Pappy şi tata s-au înghesuit în față lângă domnul Spruill, după care au luat-o din loc, derapând din când în când şi împrăştiind noroi de sub roțile care uneori se învârteau în gol.

Am luat-o pe lângă ruinele năpădite de buruieni ale unui şopron vechi şi am rămas cam o oră sub acoperişul de tablă putrezită, uitându-mă la ploaia care cădea în fața mea. Mi se luase o piatră de pe inimă fiindcă plecase Cowboy de la noi de la fermă, lucru pentru care i-am mulțumit lui Dumnezeu printr-o rugăciune scurtă, dar sinceră. Numai că uşurarea produsă de dispariția lui era umbrită de dezamăgirea pe care mi-o pricinuise Tally. Am izbutit s-o urăsc pentru ceea ce făcuse. Am înjurat-o, folosind nişte cuvinte învățate de la Ricky, iar dupa ce-am scos pe gura toate porcăriile pe care mi

le aminteam, L-am rugat pe Dumnezeu sa mă ierte. Şi L-am mai rugat s-o aibă în paza pe Tally.

Bărbaților le-au trebuit două ore ca să-l găsească pe Stick Powers. Acesta le-a spus că tocmai se întorcea de la Jonesboro şi era pe drum, dar Pappy a zis că i se păruse că dormea neîntrerupt de-o săptămână încoace. Stick a fost încântat aflând că în zona de care răspundea se comisese un lucru atât de grav. Potrivit codului nostru, furtul camionului unui fermier venea imediat după crimă, aşa că polițistul a băgat imediat în viteză. A luat legătura prin radio cu toate secțiile din teritoriu, şi nu după mult timp întreaga zona de nord-est din Arkansas aflase ştirea şi o comenta de zor.

Din ce zicea Pappy, pe Stick nu-l preocupa prea tare unde se găsea Tally. El a ghicit că fugise de bunăvoie cu un mexican, lucru care nu făcea cinste familiei, dar care nu constituia un delict, chit că domnul Spruill rostise de câteva ori cuvântul „răpire”.

Era puțin probabil ca porumbeii să se încumete la un drum lung cu camionul nostru. Mai mult ca sigur că voiau să iasă din Arkansas. Dacă ar fi făcut autostopul, ar fi atras atenția prea mult. Niciun şofer din Arkansas nu l-ar fi luat la bord pe un personaj dubios cum era Cowboy, mai ales dacă l-ar fi văzut însoțit de o tânără albă.

— Probabil că s-au urcat într-un autobuz care merge spre nord, a spus Stick.

Când Pappy ne-a zis lucrul ăsta, mi-am adus aminte că visul lui Tally era să trăiască în Canada, departe de căldură şi umezeală. Îi plăceau troienele de zăpadă şi, dintr-un motiv doar de ea ştiut, decisese că oraşul ideal pentru ea era Montreal.

Bărbații s-au apucat să vorbească de bani. Tata a făcut nişte socoteli şi a apreciat că, pentru strânsul bumbacului, Cowboy se alesese cu aproape patru sute de dolari. Cu toate acestea, nimeni nu ştia cât din ei trimisese acasă. Tally câştigase cam jumătate şi probabil că-i pusese la păstrare, cu mici excepții. Ştiam că se dusese să cumpere vopsea pentru

Trot, dar nu aveam idee dacă mai cheltuise şi pe altceva.

Când Pappy a ajuns cu povestitul în punctul ăsta, am vrut să scap de povara şi să le spun de Hank. Cowboy îl jefuise după ce-l omorâse. Nu se putea şti cât economisise Hank din banii obținuți pentru cules, dar eram convins că acei două sute cincizeci de dolari ai lui Samson trecuseră acum în buzunarul lui Cowboy. A fost cât pe-aci să spun lucrul ăsta în timp ce stăteam la masa din bucătărie, dar eram pur şi simplu prea speriat. Cowboy dispăruse, dar tot ar fi putut să-l prindă undeva.

Aşteaptă, mi-am zis întruna. Ai răbdare. O să vină şi momentul când o să poți spune ce ai pe suflet.

Indiferent cum stăteau cu banii, era clar că Tally şi Cowboy aveau destul pentru o cursă lungă la bordul unui autobuz.

Pe când noi eram lefteri, ca întotdeauna. A urmat o scurtă discuție despre cum să înlocuim camionul dacă nu aveam să-l mai găsim vreodată, dar subiectul era prea dureros ca să ne mai ardă să vorbim despre el. Pe lângă asta, eram şi eu de față, cu urechile ciulite.

Am mâncat de prânz devreme, după care ne-am instalat pe terasa din față şi ne-am uitat la ploaie.

Capitolul 29

Maşina de poliție veche şi zgomotoasa a lui Stick Power a intrat la noi în curte, urmată la mică distanța de camionul care ne fusese furat. Stick s-a dat jos mândru nevoie mare, fiindcă rezolvase urgența numărul unu a cazului. Celălalt polițist din Black Oak se afla la volanul camionului care, din ce vedeam, nu suferise modificări. Spruillii au dat fuga şi ei, nerăbdători să afle ceva despre Tally.

— L-am găsit în stația de autobuz din Jonesboro, i-a informat Stick pe oamenii care se buluciseră în jurul lui. Exact cum mi-am închipuit.

— Unde era cheia? a întrebat Pappy.

— Sub locul şoferului. Iar rezervorul e plin. Habar n-am dacă era şi când au plecat, dar acum e.

— Era pe jumătate gol, a spus Pappy uluit.

Mirarea ne cuprinsese pe toți, nu doar fiindcă ne fusese adus camionul, ci mai ales fiindcă nu avusese deloc de suferit. Pierduserăm o zi întreagă gândindu-ne la cum avea să arate viitorul fără camion şi fără niciun mijloc de transport. Am fi ajuns la fel ca Latcherii, nevoiți să ne rugăm de unul sau de altul să ne repeadă până în oraş. Îmi era cu neputință să-mi imaginez un asemenea calvar şi eram mai hotărât ca niciodată să ajung într-o bună zi să trăiesc într-un oraş unde oamenii aveau maşini.

— Cred că l-au împrumutat şi-atâta tot, a spus domnul Spruill, aproape ca pentru sine.

— Şi eu cred la fel, a întărit Stick. Mai vrei să depui plângere? l-a întrebat el pe Pappy.

Bunicul şi tatăl meu s-au consultat din priviri.

— Nu, a răspuns Pappy.

— I-a văzut cineva? a întrebat încet doamna Spruill.

— Da, doamnă. Au cumpărat două bilete până la Chicago şi dup-aia au pierdut vremea în stația de autobuz vreo cinci ore. Casierul şi-a dat seama că era ceva în neregulă, dar şi-a

zis că nu-i treaba lui. Să fugi în lume cu un mexican n-o fi ăl mai deştept lucru din câte există, da' nici crimă nu-i. Omul de la bilete a spus că s-a uitat la ei pe întuneric şi că au încercat să nu se bage-n seamă unul pe celălalt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici măcar n-au stat unul lângă altul. Dar, când s-a urcat lumea în autobuz, s-au aşezat împreună.

— La ce oră a plecat autobuzul? a întrebat domnul Spruill.

— Azi-dimineață la şase.

Stick a scos un plic împăturit din buzunar şi i l-a înmânat domnului Spruill.

— L-am găsit pe scaunul din față. Cred că-i o scrisoare de la Tally pentru voi toți. N-am citit-o.

Domnul Spruill i-a dat plicul doamnei Spruill, care l-a deschis repede şi a dat la iveala o foaie de hârtie. A început să citească şi, imediat după aceea, să se şteargă la ochi. Toată lumea se uita la ea, aşteptând în tăcere. Până şi Trot, care stătea ascuns în spatele lui Bo şi Dale, s-a aplecat în față şi a fixat din priviri scrisoarea care tocmai era citită.

— Nu-i treaba mea, doamna, dar daca există informații folositoare, poate c-ar fi bine să le ştiu şi eu, a spus Stick.

Doamna Spruill a citit mai departe, iar după ce a terminat s-a uitat în pământ şi a zis:

— Scrie că nu mai vine-acasă. Cic-o să se mărite cu Cowboy şi-or să trăiască undeva în nord, unde-or să poată să-şi găsească nişte locuri de muncă mai acătării.

Suspinele şi smiorcăielile încetaseră ca prin minune. Doamna Spruill era acum în primul şi-n primul rând furioasă. Fiica ei nu fusese răpită; fugise cu un mexican şi avea de gând să-l ia de bărbat.

— Or sa stea în Chicago? a întrebat Stick.

— Nu spune. Undeva în nord, atâta tot.

Spruillii au început să se împrăştie, bătând în retragere. Tata le-a mulțumit lui Stick şi celuilalt polițist pentru că ne aduseseră camionul înapoi acasă.

— Plouă mai mult pe-aici decât prin alte părți, a spus Stick, în timp ce deschidea portiera maşinii de poliție.

— Peste tot a plouat, i-a întors-o Pappy.

— Râul se umflă la nord, a continuat Stick, de parcă ar fi fost expert în domeniu. Or să mai vină şi-alte ploi.

— Mulțam, Stick, a spus Pappy.

Stick şi celalalt polițist s-au urcat în maşina de patrulare, primul instalându-se la volan. Înainte de-a închide portiera, s-a dat repede jos şi a spus:

— Auzi, Eli, am vorbit cu şeful de post de la Eureka Springs. Nu l-a văzut pe-ăla mare, pe Hank. Ar fi trebuit s-ajungă acasă până la ora asta, nu crezi?

— Ba cred că da. A plecat acum o săptămână.

— Mă-ntreb pe unde-o fi.

— Nu-i treaba mea, a spus Pappy.

— Nu de alta, dar n-am terminat cu el. Când o să-l găsesc, o să-l pun frumuşel la păstrare în închisoarea din Jonesboro şi-o să mă pregătesc de proces.

— Aşa că faci, Stick, l-a îndemnat Pappy, răsucindu-se pe călcâie. Aşa să faci.

Cauciucurile uzate ale maşinii lui Stick au derapat în noroi, dar în cele din urmă polițistul a reuşit să iasă la drum. Mama şi Buni s-au întors la bucătărie ca să se-apuce de gătit.

Pappy şi-a adus sculele şi le-a împrăştiat pe părțile laterale ale camionului. A deschis capota şi a început o cercetare atentă a motorului. M-am aşezat pe bara de protecție, dându-i cheile fixe şi urmărindu-i toate mişcările.

— Ce motiv ar avea o fată drăguță ca Tally să se mărite cu un mexican? am întrebat.

Pappy tocmai strângea o curea de transmisie. Cowboy nu se ostenise să oprească, să deschidă capota şi să umble la motor în timpul fugii alături de Tally, însă bunicul trebuia neapărat să ciocănească în tot felul de piese şi piesulițe, de parcă vehiculul ar fi fost sabotat.

— Femeile, a spus el.

— Cum adică?

— Femeile fac tâmpenii.

Am aşteptat lămuriri, dar acesta fusese tot răspunsul.

— Nu-nțeleg, am zis în cele din urmă.

— Nici eu nu-nțeleg. Şi n-o să fii în stare nici tu. Nu se aşteaptă nimeni să le-nțelegem pe femei.

A scos filtrul de aer şi s-a uitat la carburator cuprins de bănuieli. Preț de o clipă a dat impresia că descoperise dovada faptului că se umblase la el, dar pe urmă a strâns un şurub şi a părut mulțumit.

— Crezi c-or s-o găsească vreodată? am întrebat.

— Nici n-o caută. Ne-am primit camionul, aşa că nu s-a comis niciun delict şi poliția n-are de ce să umble după ei. Mă-ndoiesc că or să-i caute şi Spruillii. De ce să-şi dea osteneala? Să zicem că au noroc şi-i găsesc, ce-or să facă mai departe?

— Nu pot s-o aducă acasă cu forța?

— Nu. O dată ce s-a măritat, e femeie în toată regula. N-ai cum să obligi o femeie măritată să facă ceva.

A pornit motorul şi l-a ascultat cum toarce. Mie sunetul mi se părea acelaşi, dar Pappy a avut impresia că aude un zgomot nelalocul lui.

— Hai să facem o tură, a spus el.

Pentru Pappy risipa de benzina era un păcat în toată regula, însă părea nerăbdător să consume câte ceva din combustibilul primit pe gratis de la Tally şi Cowboy.

Ne-am suit în camion şi am ieşit pe drum în marşarier. Stăteam pe locul ocupat de Tally cu doar câteva ore în urmă, când cei doi plecaseră pe furiş în toiul furtunii. Mă gândeam numai la ea şi eram mai nedumerit ca niciodată.

Drumul era prea ud şi prea desfundat ca să-i permita lui Pappy să ajungă la viteza ideală de şaizeci de kilometri pe oră, însă el tot a fost de părere că era ceva în neregulă cu motorul. Ne-am oprit lângă pod şi ne-am uitat la râu. Bancurile de nisip şi de pietriş dispăruseră; între maluri nu se mai vedea nimic în afară de apă – apă şi resturi aduse din amonte. Râul curgea năvalnic, mai repede decât îl văzusem vreodată. Pluviometrul de ocazie al lui Pappy, bățul acela înfipt în nisip, fusese luat de mult de curenții învolburați. Ce-i drept, nu mai

aveam nevoie de el ca să înțelegem că St. Francis era pe punctul de a-şi ieşi din matcă.

Pappy părea vrăjit de apă şi de vuietul ei. Nu mi-am dat seama dacă îi venea să înjure sau să plângă. Niciunul dintre lucrurile astea nu ne-ar fi ajutat, fireşte. Şi cred că Pappy a priceput, poate pentru prima oară, că avea să mai piardă o recoltă.

Indiferent ce păţise motorul, când am ajuns acasă totul se rezolvase. La masă Pappy a anunțat că vehiculul era la fel de bun cum îl ştia, moment în care ne-am lansat într-o discuție lungă şi creatoare despre Tally şi Cowboy, străduindu-ne să ghicim pe unde erau şi ce făceau. Tata auzise că în Chicago trăiau mulți mexicani şi a tras concluzia ca lui Cowboy şi noii lui mirese nu le rămânea decât să-şi ocupe locul în oraşul acela mare, fără a mai fi văzuți vreodată.

Îmi făceam atâtea griji pentru Tally, încât abia am reuşit să mănânc ceva.

* * *

În dimineața următoare, mai târziu ca de obicei, pe când soarele se chinuia să străpungă norii, ne-am întors pe câmp să culegem bumbac. Ne plictisiserăm să tot stăm pe lângă casă şi să ne uităm la cer. Până şi eu voiam să mă găsesc din nou în lan.

Mexicanii erau cei mai nerăbdători să se apuce de lucru. La urma urmei, se aflau la peste trei mii de kilometri de casă şi nu erau plătiți.

Dar bumbacul era prea ud şi pământul prea moale. Noroiul mi se lipea de ghete şi de sacul de cules, aşa că după o oră aveam impresia că trag după mine un trunchi de copac. Am muncit două ore şi ne-am întors acasă trişti şi dezamăgiți.

Spruillii se săturaseră. Nu ne-am mirat când i-am văzut strângându-şi corturile. Au făcut-o pe îndelete, ca şi cum s-ar fi recunoscut învinşi contrar voinței lor. Domnul Spruill i-a spus lui Pappy că nu avea rost să mai rămână dacă nu

puteau munci. Li se făcuse lehamite de ploi şi aveau tot dreptul. Timp de şase săptămâni stătuseră în corturile montate în curtea din față. Corturile şi prelatele erau vechi şi se lăsaseră sub greutatea atâtor ploi. Saltelele pe care dormeau erau pe jumătate expuse capriciilor vremii şi împroşcate cu noroi. Eu unul aş fi întins-o de mult.

Am stat pe terasă şi ne-am uitat cum îşi strâng boarfele şi le pun la nimereală în camion şi în remorcă. Dat fiind că Tally şi Hank nu mai erau cu ei, aveau mai mult loc.

M-am simțit speriat dintr-o dată de plecarea lor. Aveau să ajungă acasă nu dupa mult timp, iar Hank nu avea să fie acolo. Aveau să aştepte, apoi să caute, iar în cele din urmă să pună întrebări. Nu eram sigur dacă şi cum aveau să mă afecteze lucrurile astea şi pe mine într-o bună zi, însă tot îmi era frică.

Mama m-a dus cu forța în gradină, unde am strâns de-ale gurii cât să ajungă pentru douăzeci de oameni. Am spălat porumbul, castraveții, roşiile, okra şi verdețurile la chiuveta din bucătărie, după care ea le-a aranjat cu grijă pe toate într-o cutie de carton. Buni a adăugat douăsprezece ouă, aproape un kilogram de şuncă țărănească, o jumătate de kilogram de unt şi două borcane de dulceață de căpşune. Spruillii nu aveau să plece fără mâncare pentru drum.

Pe la jumătatea după-amiezei terminaseră de împachetat. Camionul şi remorca erau pline ochi – cutiile şi sacii de pânză erau atârnați de părțile laterale, legați destul de prost cu sârmă pentru baloturi, de puteau să cadă oricând în timpul călătoriei. Când am văzut că sunt gata de plecare, am coborât cu toții treptele din față şi am străbătut curtea ca să ne luăm rămas-bun. Domnul şi doamna Spruill ne-au ieşit în întâmpinare şi au acceptat lădița cu mâncare. Şi-au cerut iertare pentru că plecau înainte de terminatul culesului, însă ştiam cu toții că era posibil ca recoltele să fie compromise oricum. S-au străduit să zâmbească şi să se poarte frumos, dar durerea lor era cât se poate de vizibilă. Privindu-i, n-am putut să nu mă gândesc că aveau să regrete întotdeauna

hotărârea de-a veni să lucreze la ferma noastră. Dacă ar fi ales o alta, Tally nu l-ar fi cunoscut pe Cowboy. Şi poate că Hank ar fi fost încă în viață, deşi probabil că tot ar fi avut parte de o moarte timpurie, dată fiind înclinația lui pentru violență. „Cine ridică sabia de sabie va pieri”, îi plăcea să spună lui Buni.

Mă simțeam vinovat pentru toate gândurile rele pe care le avusesem la adresa lor. Şi aveam sentimentul că sunt un hoț, din cauză că ştiam adevărul despre Hank, pe când ei habar n-aveau.

Mi-am luat rămas-bun de la Bo şi de la Dale, care nu prea au avut nimic de spus. Trot se ascundea în spatele remorcii, în timp ce despărțirea era pe sfârşite, s-a apropiat de mine târşâindu-şi picioarele şi a mormăit nişte cuvinte pe care nu le-am înțeles. Pe urmă a întins mâna şi mi-a oferit pensula pentru vopsele. N-am avut încotro şi am luat-o.

Cei mari s-au uitat la noi şi timp de câteva secunde nimeni n-a scos o vorba.

— Acolo, a mârâit Trot, arătând spre camionul lor.

Bo a reacționat ca la un semn şi a întins mâna după ceva aflat lângă portieră. A tras afară un recipient cu vopsea albă, o găleata curată şi sigilată, pe a cărei parte din față stătea scris cu litere viu colorate Pittsburgh Paint. A pus-o jos în fața mea, după care a dat la iveala încă una.

— Pentru tine, a spus Trot.

M-am uitat întâi la cele două găleți de vopsea, iar apoi la Pappy şi la Buni. Deşi trecuseră zile bune de când nu mai vorbisem despre zugrăvirea casei, ne dăduserăm seama oricum că Trot nu avea să-şi termine lucrarea. Şi iată că acum îmi preda ştafeta mie. Am privit-o pe mama şi i-am observat zâmbetul curios de pe buze.

— Tally a cumpărat-o, a zis Dale.

Mi-am lovit pensula de picior şi într-un târziu am izbutit să spun:

— Mulțumesc.

Trot mi-a adresat un surâs nătâng, care i-a făcut să

zâmbească pe toți ceilalți. S-au îndreptat din nou spre camion şi de data asta au reuşit să se urce. Trot a rămas singur în remorcă. Când îi văzuserăm pentru prima oară, Tally stătuse alături de el. Acum părea trist şi părăsit.

Camionul lor a pornit cu mari opinteli. Ambreiajul a scos nişte sunete ciudate, iar în clipa când şi-a dat în fine drumul, vehiculul s-a smucit în față. Spruillii s-au pus în mişcare, cu oalele şi tigăile zăngănind, cu lăzile alunecând dintr-o parte în alta, cu Bo şi Dale sărind pe o saltea şi cu Trot ghemuit într-un colț al remorcii şi asigurând ariergarda. Le-am făcut cu mâna până când nu i-am mai văzut.

Nu vorbiserăm nimic despre anul viitor. Spruillii nu mai voiau să se întoarcă. Ştiam că nu aveam să mai dăm ochii cu ei niciodată.

Iarba şi aşa puțină din curtea din față fusese aproape distrusă, iar în clipa când am cercetat pagubele mi-a părut bine că plecaseră. Am scurmat cu piciorul prin cenuşa rămasă de la focul pe care-l făcuseră pe locul de bătaie şi m-am minunat încă o dată cât de insensibili fuseseră. Se vedeau urme ale roților camionului şi gropi care marcau locurile unde îşi înfipseseră prăjinile pentru corturi. Până la anul aveam să pun un gard, ca să nu le mai dau voie delurenilor pe terenul meu de base-ball.

Totuşi, primul meu proiect era să termin ceea ce începuse Trot. Am dus vopseaua pe terasa din față, făcând câte un drum pentru fiecare găleată, şi am fost surprins de cât de grele erau. Mă aşteptam ca Pappy să spună ceva, dar situația nu i-a provocat niciun comentariu. Cu toate acestea, mama i-a dat câteva dispoziții lui tata, care a ridicat repede o schelă în partea de răsărit a casei. Era de fapt o scândură de stejar lată de vreo douăzeci de centimetri, lungă de trei metri şi fixată de o capră de tăiat lemne la un capăt şi de un bidon gol de benzină la celălalt. Scândură era uşor înclinată spre bidon, dar nu într-atât încât să-l facă pe zugrav să-şi piardă echilibrul. Tata a deschis prima găleată, a amestecat vopseaua cu un băț şi m-a ajutat să mă urc pe schelă. Mi-a

dat câteva indicații scurte, dar cum experiența lui în materie de zugrăvire a caselor era foarte redusă, nu mi-a rămas decât să învăț din mers. Mi-am spus că, dacă se descurcase Trot, normal era să mă descurc şi eu.

Mama s-a uitat atentă la mine şi mi-a oferit sfaturi prețioase, ca de pildă „N-o lăsa să-ți curgă" şi „Nu te grăbi". Pe partea de est a casei, Trot vopsise primele şase scânduri de jos în sus, din fața casei până în spate, iar cu ajutorul schelei am izbutit să mai vopsesc un metru peste ce făcuse el. Nu ştiam cum aveam să ajung până sub acoperiş, dar m-am hotărât să amân grijile pentru mai târziu.

Scândurile vechi au absorbit primul strat de vopsea. Cel de-al doilea a mers foarte bine, iar albul vopselei s-a păstrat ca atare. După câteva minute am rămas cu gura căscată în fața a ceea ce fâcusem, fiindcă rezultatele erau imediate.

— Cum arată? am întrebat, fără să privesc în jos.

— E frumos, Luke, a spus mama. Lucrează încet, nu da zor. Şi ai grija să nu cazi.

— N-o să cad.

De ce mă prevenea întotdeauna asupra unor pericole atât de evidente?

Tata a mutat schela de două ori în dupa-amiaza aceea, iar la ora cinei terminasem deja una dintre gălețile cu vopsea. M-am spălat pe mâini cu săpun de leşie, dar vopseaua mi se lipise de unghii. Nu-mi păsa. Eram mândru de noul meşteşug pe care-l deprinsesem. Făceam un lucru pe care nu-l mai izbutise niciun Chandler.

La cina nu s-a pomenit de zugrăvirea casei. Existau alte probleme mai importante. Delurenii noştri îşi făcuseră bagajele şi plecaseră, iar în urma lor rămăsese încă destul bumbac necules. Nu auziserăm să mai fi plecat şi alți lucrători din cauza apei de pe câmp. Pappy nu voia ca lumea să ştie că făceam o cât de măruntă concesie ploilor. Vremea avea să se schimbe, insista el. Furtunile nu se iscaseră niciodată atât de târziu în an.

După ce s-a înserat ne-am mutat pe terasa din față, unde

acum era mult mai linişte. Cei de la Cardinals erau o amintire de demult şi se întâmpla foarte rar să mai ascultam ceva la radio după cină. Pappy nu era de acord să consume curent electric, aşa că m-am aşezat pe trepte şi m-am uitat la curtea din față, tăcută şi pustie. Şase săptâmâni fusese plină de tot felul de adăposturi şi provizii. Acum nu se mai găsea nimic.

Câteva frunze au căzut şi s-au împrăştiat prin curte. Noaptea era răcoroasă şi clară, ceea ce l-a făcut pe tata să spună că a doua zi o să avem ocazia să culegem bumbac timp de douăsprezece ore. Nu-mi doream nimic altceva decât să vopsesc.

Capitolul 30

În timp ce mâncam, m-am uitat la ceasul de deasupra plitei de gătit. Era patru şi zece – nu mai luasem niciodată micul dejun atât de devreme. Tata a deschis gura doar cât să prezinte prognoza meteo: timp răcoros, cer senin, fără urmă de nor, cu un sol puțin cam moale, dar suficient de solid pentru culesul bumbacului.

Cei mari erau nerăbdători. O mare parte din recoltă rămăsese nestrânsă şi, dacă lucrurile continuau aşa, aveam să ne înglodăm şi mai adânc în datorii. Mama şi Buni au spălat vasele într-un timp record şi am plecat cu toții de acasă. Mexicanii s-au urcat în camion şi au venit o dată cu noi la câmp. S-au vârât unul într-altul pe una dintre laturile remorcii, ca să nu le fie frig.

Zilele senine şi uscate deveniseră foarte rare, aşa că am profitat de aceasta de parcă ar fi fost ultima din viață. La apusul soarelui eram frânt, dar, dacă m-aş fi plâns, m-aş fi ales doar cu o beşteleală pe cinste. Se profila încă o recoltă catastrofală şi eram siliți să muncim până cădeam lați. Îmi ardea buza după un pui de somn, însă ştiam că, dacă m-ar fi prins dormind, tata ar fi scos cureaua şi mi-ar fi încins fundul.

Prânzul a constat în pâine prăjită cu şuncă, pe care le-am mâncat pe fugă la umbra remorcii de bumbac. La amiază se încălzise, aşa că ne-ar fi plăcut să ne facem siesta. În loc de asta, ne-am aşezat pe sacii de cules, ne-am ronțăit pâinea prăjită şi ne-am uitat la cer. Chiar şi în timp ce vorbeam, căutam cu privirea în sus.

Şi, bineînțeles, o zi senină însemna ca furtunile erau undeva pe drum, aşa că, după douăzeci de minute în care am luat prânzul, tata şi Pappy au anunțat că pauza se terminase. Femeile au sărit în picioare la fel de repede ca bărbații, nerăbdătoare să arate că puteau să trudească exact ca ei. Eu eram singurul pe care nu-l trăgea ața.

Ce-i drept, ar fi putut fi şi mai rău: mexicanii n-au făcut nici măcar pauză de prânz.

Am petrecut după-amiaza aceea obositoare gândindu-mă la Tally, la Hank şi din nou la Tally. Mintea mi-a zburat şi la Spruilli, pe care i-am invidiat fiindcă scăpaseră. Am încercat să-mi imaginez ce aveau să facă o dată ajunşi acasă şi negăsindu-l pe Hank, care să-i aştepte. M-am străduit să mă conving că nu trebuia să-mi pese.

De câteva săptămâni nu mai primisem nicio scrisoare de la Ricky. Îi auzisem pe cei mari vorbind în şoaptă despre asta prin casă. Încă nu-i trimisesem povestea lungă pe care i-o scrisesem, în primul rând fiindcă nu prea ştiam cum s-o pun la poştă fără să fiu prins. Pe lângă asta, mă gândisem mai bine şi nu prea îmi mai venea să-l împovărez cu veştile despre fata Latcherilor. Avea şi aşa destule pe cap. Dacă ar fi fost acasă, am fi mers împreuna la pescuit şi i-aş fi spus totul. Aş fi început cu uciderea micului Sisco şi i-aş fi povestit de-a fir-a-păr despre toate – despre bebeluşul Latcher, despre Hank şi Cowboy şi aşa mai departe. Ricky ar fi ştiut ce trebuia să facem. Abia aşteptam să se întoarcă.

Nu mai ştiu cât bumbac am cules în ziua aia, dar sunt sigur că a fost un record mondial pentru un băieţel de şapte ani. Când soarele a apus în spatele copacilor care mărgineau râul, mama a dat peste mine şi ne-am dus pe jos acasă. Buni a mai rămas pe câmp, culegând la fel de repede ca bărbaţii.

— Cât or să lucreze? am întrebat-o pe mama.

Eram atât de obosiţi, încât ne venea greu până şi să mergem.

— Cred că pân' se-ntunecă.

Când am ajuns acasă era aproape beznă. Aş fi vrut să mă prăbuşesc pe pat şi să dorm o săptămână, dar mama mi-a spus să mă spăl pe mâini şi s-o ajut la cină. A făcut pâine de casă şi a încălzit mâncarea rămasă cât timp eu am cojit şi am tăiat nişte roşii. Şi tot atunci am ascultat la radio – niciun cuvânt despre Coreea.

Cu toată ziua grea petrecută în lan, Pappy şi tata erau bine

dispuşi când ne-am aşezat la masă. Ei singuri strânseseră peste cinci sute de kilograme. Ultimele ploi făcuseră să crească preţul bumbacului pe piaţa din Memphis, iar dacă mai prindeam câteva zile de vreme uscată, puteam să supravieţuim încă un an. Buni asculta detaşată. Asculta, dar nu auzea, şi mi-am dat seama că era din nou cu gândul la Coreea. Cât despre mama, era prea ostenită ca să mai deschidă gura.

Pappy nu putea să sufere mâncarea rămasă de pe-o zi pe alta, dar a avut grijă să-i mulţumească încă o dată lui Dumnezeu pentru ea. A mulţumit de asemenea pentru vremea uscată şi s-a rugat s-o mai ţină aşa. Am mâncat încet; în cele din urmă, oboseala de peste zi ne răzbise. Discuţiile erau potolite şi scurte.

Am fost primul care a auzit tunetul. A fost un bubuit jos şi îndepărtat, iar eu m-am uitat în jur la masă, ca să văd dacă-l auziseră şi cei mari. Pappy se gândea la pieţele de bumbac. După câteva minute bubuitul s-a apropiat mult mai mult, iar când a fulgerat undeva în zare, ne-am oprit din mâncat. Vântul s-a înteţit şi acoperişul de tablă al terasei din spate a început să zăngănească uşor. Ne-am ferit să ne uităm unii la alţii.

Pappy şi-a împreunat mâinile şi şi-a sprijinit coatele de masă, ca şi cum s-ar fi pregătit să se roage din nou. Tocmai îi ceruse lui Dumnezeu să ne mai dea vreme bună. Când colo, se pregătea încă un potop.

Tata s-a gârbovit vizibil, mulţumindu-se să-şi frece tâmplele şi să se uite în gol la un perete. Ploaia a început să bată darabana pe acoperiş nitel cam tare, iar Buni a spus:

— E grindină.

Asta însemna vânturi puternice şi ploi torenţiale, şi n-a trecut mult până să înceapă furtuna. Am rămas la masă, ascultând tunetele şi răpăitul ploii, nebăgând în seamă cina pe jumătate nemâncată şi întrebindu-ne câţi litri aveau să cadă pe metru pătrat şi cât avea să treacă înainte să intrăm din nou în lan. St. Francis nu mai putea să rămână mult timp

în matcă, iar când dădea pe dinafară nu ne rămânea decât să ne luăm adio de la recolte.

Furtuna a trecut, dar ploaia a continuat, luând uneori forma unor averse. Într-un târziu am plecat din bucătărie. M-am dus cu Pappy pe terasa din față, însă n-am văzut decât o ditamai balta între casa noastră şi drum. Mi-a părut rău pentru el, pe când se aşeza în balansoar şi se uita la valurile trimise de Dumnezeu din cer, nevenindu-i să creadă.

Mai târziu, mama mi-a citit câteva poveşti din Biblie, cu un glas pe care abia i-l auzeam peste ploaia care răpăia pe acoperiş. Istoria lui Noe şi a potopului devenise un teritoriu interzis. Am adormit înainte ca tânărul David să-l răpună pe Goliat.

* * *

A doua zi, ai mei au anunțat că se duc în oraş. Am fost invitat şi eu – ar fi fost o cruzime din partea lor să nu mă lase să vin – dar Pappy şi Buni nu figurau pe listă. Era doar o mică ieşire cu familia. S-a adus vorba în treacăt şi de înghețată. Mulțumită lu Cowboy şi lui Tally, ne mai rămăsese nişte benzină pe care nu dăduserăm bani, iar la fermă nu prea aveam ce să facem. Apa băltea printre rândurile de bumbac.

M-am aşezat în față lângă ei şi am fost foarte atent la vitezometru. După ce-am intrat pe drumul național şi am pornit spre nord, cu destinația Black Oak, tata a călcat accelerația şi a ajuns la şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră. Din câte îmi dădeam seama, camionul se comporta la fel ca la şaizeci pe oră, dar nu aveam de gând să i-o spun lui Pappy.

Simțeam o alinare ciudată când vedeam că ploaia tăiase cheful de muncă şi la alte ferme. Nimeni nu ieşea la câmp ca să încerce să culeagă. Şi nu zăreai picior de mexican.

Terenul nostru era mai jos, putând fi printre primele inundate, şi ni se mai întâmplase să pierdem recolte când alți agricultori scăpaseră. Însă acum se părea că toată lumea avea

să fie la fel de urgisită.

Era miezul zilei, nimeni nu avea nimic de făcut, aşa că familiile ieşiseră pe terasele caselor şi se uitau la maşinile de pe drum. Femeile curățau mazăre. Bărbații stăteau de vorbă şi îşi făceau griji. Copiii fie stăteau pe trepte, fie se jucau şi se umpleau de noroi. Îi ştiam pe toți, bineînțeles. Le-am făcut semn cu mâna, ne-au răspuns şi parcă i-am auzit spunându-şi: „Bag seama că Chandlerii se duc la oraş, nu?”

Pe strada principală era linişte. Am parcat în fața magazinului cu articole de fierărie. Ceva mai încolo, la magazinul cel mai mare din oraş, mai mulți agricultori în salopete erau prinşi într-o discuție serioasă. Tata s-a simțit obligat să se ducă mai întâi acolo, sau cel puțin să vadă când credeau că avea să se oprească ploaia. M-am ținut după mama, care s-a dus la drogherie, unde în spate, lângă o pompă de sifon, se vindea înghețată. O fată drăguță, pe nume Cindy, lucra acolo parcă dintotdeauna. La momentul acela nu avea alți clienți şi am primit o porție extrem de generoasă de înghețată cu vanilie acoperită cu cireşe, pe care mama a plătit cinci cenți. M-am cocoțat pe un scaun înalt. Văzând că îmi găsisem locul pentru următoarea jumătate de oră, mama a plecat să cumpere câte ceva.

Cindy avusese un frate mai mare care murise într-un accident de maşină oribil, şi ori de câte ori o vedeam mă gândeam la poveştile pe care le auzisem. Maşina luase foc şi nimeni nu putuse să-i ajute fratele să iasă. Fuseseră mulți martori, ceea ce însemna, fireşte, că existau o sumedenie de versiuni, una mai bogată în grozăvii decât alta. Fata era frumuşică, dar avea nişte ochi trişti şi mi-am dat seama că de vină era tragedia prin care trecuse. Nu avea chef de vorbă, lucru care îmi convenea. Am mâncat încet, hotărât să prelungesc cât mai mult plăcerea de a savura o înghețată, şi am urmărit-o cum îşi face de lucru la tejghea.

Auzisem destule şoapte schimbate între ai mei ca să ştiu că aveau de gând să dea un telefon. Cum nu aveam un asemenea aparat, trebuia să căutăm la altcineva. Bănuiam că

era vorba de telefonul din prăvălia lui Pop şi Pearl.

Majoritatea caselor din oraş aveau telefon, la fel ca toate magazinele şi firmele. Lucrul asta era valabil şi pentru fermierii care locuiau cam la cinci kilometri de oraş, fiindcă liniile ajungeau până la ei. Mama mi-a spus cândva că or să treacă ani buni înainte să extindă liniile până la noi acasă. Oricum, Pappy nu avea nevoie de aşa ceva. Zicea că, dacă aveai telefon, erai silit să vorbeşti cu oamenii când le convenea lor, nu ție. Un televizor, da, ar fi fost interesant, dar un telefon? Să fim serioşi.

Jackie Moon a intrat pe uşă şi s-a apropiat de pompa de sifon.

— Hai noroc, micule Chandler, a spus el, după care m-a ciufulit şi s-a aşezat lângă mine. Ce vânt te-aduce?

— Vântul înghețatei, am răspuns, iar el a început să râdă. Cindy a apărut în fața noastră şi a întrebat:

— Ca de obicei?

— Da, domniță, a zis Jackie. Cum îți merge?

— Bine, Jackie, s-a pisicit ea.

S-au uitat atent unul la altul şi mi s-a părut că e ceva între ei. Fata s-a întors ca să-i prepare „ca de obicei”-ul, iar Jackie a cercetat-o de sus până jos.

— Ceva veşti de la Ricky? m-a întrebat el, cu ochii tot pe Cindy.

— În ultima vreme, nu, am spus, uitându-mă şi eu.

— Ricky e-un tip tare. N-o să pățească nimic.

— Ştiu, am zis.

Şi-a aprins o țigară şi a pufăit preț de câteva clipe.

— V-a udat bine ploaia? m-a întrebat apoi.

— Ne-a murat.

Cindy i-a pus o cupă cu înghețata de ciocolată şi o ceaşcă de cafea neagră în față lui Jackie.

— Cic-o să mai plouă încă două sàptàmâni, a spus el. Sunt sigur că aşa o să se-ntâmple.

— Ploaie, ploaie şi iar ploaie, a zis Cindy. Toată lumea numai despre asta vorbeşte. Nu v-ați saturat să flecăriți atât

despre vreme?

— Alte subiecte nu există, a răspuns Jackie. În orice caz, nu pentru agricultori.

— Doar neghiobii mai fac agricultură, a spus ea, după care şi-a aruncat cârpa de praf pe tejghea şi s-a dus la casa de bani.

Jackie şi-a terminat înghețata pe care apucase s-o bage în gură.

— Drept să-ți spun, aici probabil că are dreptate.

— Probabil.

— Taicâ-tău se duce în nord? a întrebat el.

— Unde?

— În nord, la Flint. I-am auzit pe câțiva băieți că deja dau telefon şi-ncearcă să se angajeze la Buick, la uzină. Cică anul ăsta nu prea sunt locuri sau oricum sunt mai puține ca altădată, aşa că lumea a şi-nceput să dea năvală. Bumbacu' s-a dus în mă-sa şi de data asta. Dacă mai plouă o dată zdravăn, ne trezim că iese râul din matcă. Cine-o să strângă juma' de recoltă o să aibă noroc. E destul de tâmpit, nu? Tragi ca bou' şase luni, pierzi tot şi după aia dai fuga în nord ca să-ți găseşti de lucru şi să câştigi destul ca să-ți plăteşti datoriile. Iar pe urmă o iei de la capăt cu semănatul.

— Tu te duci în nord? am întrebat.

— Mă bate gându'. Sunt prea tânăr ca să rămân priponit la fermă toată viața.

— Mda, şi eu la fel.

Jackie a sorbit din cafea şi preț de câteva clipe ne-am gândit amândoi în tăcere ce prostie fără seamăn era munca la fermă.

— Am auzit că delureanu' ăla lat în umeri s-a cărat, a spus el într-un târziu.

Din fericire, aveam gura plină de înghețata, aşa că m-am mărginit să dau din cap.

— Sper să-l găbjească, a zis el. Tare-aş vrea să văd că e judecat şi că-şi primeşte ce-i al lui. Deja i-am spus lui Stick Powers că vin ca martor. Am văzut totul cu ochii mei. Şi mai

sunt şi alții care-i spun lu' Stick ce s-a întâmplat de-adevăratelea. Delureanu' putea foarte bine să-l lase în viață pe Sisco ăl mic.

Am mai vârât o linguriță de înghețată în gură şi am continuat să dau din cap. Învățasem să-mi țin gura şi să fac pe prostul ori de câte ori venea vorba de Hank Spruill.

Cindy s-a întors în spatele tejghelei, unde a început să şteargă praful şi să-şi facă de lucru, îngânând un cântec. Jackie a uitat pe dată de Hank.

— Ai terminat? m-a întrebat el, uitându-se la înghețata mea.

Probabil că avea ceva de vorbit cu Cindy între patru ochi.

— Aproape, am răspuns.

Fata a continuat să fredoneze, iar el s-a uitat la mine până am terminat. După ultima înghițitură, le-am spus la revedere şi m-am dus la magazinul lui Pop şi Pearl, unde speram să aflu mai multe despre telefoane. Pearl era singură la casa de bani, îşi împinsese ochelarii de citit pe vârful nasului şi m-a privit în ochi din clipa când am intrat. Oamenii spuneau că recunoştea sunetul fiecăruia camion care trecea pe strada principală şi că era în stare nu doar să-l identifice pe şofer, ci să şi spună de cât timp nu mai fusese prin oraş. Nu-i scăpa nimic.

— Unde-i Eli? m-a întrebat ea, după obişnuitul schimb de amabilități.

— A rămas acasă, am spus, uitându-mă la borcanul cu batoane de ciocolată Tootsie Roll.

Pearl a arătat cu mâna spre ele şi mi-a zis:

— Ia şi tu una.

— Mulțam. Unde-i Pop?

— În spate. Eşti doar cu părinții, nu?

— Ba da. I-ai văzut?

— Nu, nu încă. Cumpără de-ale gurii?

— Da. Şi cred că tata vrea sa dea un telefon.

Asta a oprit-o în loc pe Pearl, care s-a gândit la toate motivele pentru care voia taică-meu să sune pe cineva. Am

desfăcut batonul de Tootsie Roll.

— Cui îi dă telefon? a întrebat ea.

— Nu ştiu.

Vai de cel care voia să folosească telefonul lui Pearl şi să păstreze amănuntele pentru el. Femeia făcea ce făcea şi până la urmă ajungea să ştie mai mult decât omul aflat la celălalt capăt al firului.

— V-a plouat rău?

— Da. Rău de tot.

— Oricum, şi terenurile voastre sunt aşezate prost. Voi, Latcherii şi Jeterii sunteți primii inundați de fiecare dată.

A vorbit din ce în ce mai încet, gândindu-se la năpasta care ne căzuse pe cap. S-a uitat pe geam şi a clătinat uşor din cap în fața perspectivei unei noi recolte slabe.

Încă nu văzusem nicio inundație cu ochii mei – sau cel puțin nu îmi aduceam aminte – aşa că n-am avut nimic de zis. Potopul îi turtise pe toți, inclusiv pe Pearl. Când norii grei stăteau să cadă pe noi, era greu să fii optimist. Ne aştepta o nouă iarnă mohorâtă.

— Am auzit că unii se duc în nord, am spus.

Ştiam că, dacă era adevărat, Pearl avea deja toate amănuntele.

— Da, şi eu am auzit, a zis ea. Încearcă să-şi găsească de lucru, în caz că plouă mai departe.

— Şi cine pleacă?

— N-am auzit, a răspuns ea, dar mi-am dat seama din tonul ei că era la curent cu ultimele ştiri.

Probabil că agricultorii îi folosiseră telefonul.

I-am mulțumit pentru batonul de Tootsie Roll şi am ieşit din prăvălie. Trotuarele erau pustii. Îmi plăcea să mă bucur în voie de tot oraşul. Sâmbăta aproape că nu puteai să faci un pas de atâta lume. I-am zărit pe ai mei cumpărând ceva din magazinul de articole de fierărie şi am intrat să văd ce anume.

Cumpărau vopsea în cantități mari. Am văzut cinci bidoane de patru litri de Pittsburgh Paint albă aliniate perfect pe tejghea, iar lângă ele două pensule ambalate în plastic. Când

am intrat, vânzătorul tocmai făcea totalul. Tata se căuta prin buzunare. Mama stătea lângă el, dreaptă şi mândră din cale-afară. Mi-am dat seama că ea insistase să cumpere vopseaua. Mi-a surâs foarte mulțumită.

— Paişpe dolari şi optzeci de cenți, a spus vânzătorul. Tata a scos banii din buzunar şi a început să numere bancnotele.

— Pot să ți-o trec în cont, a propus vânzătorul.

— Nu, aici nu ține, a zis mama.

Pappy ar fi făcut infarct dacă ar fi aflat câți bani se duceau pe vopsea în fiecare lună.

Am luat bidoanele şi le-am cărat anevoie până la camion.

Capitolul 31

Bidoanele cu vopsea erau aliniate de-a lungul terasei din spate, ca nişte soldaţi pregătiţi pentru o ambuscadă. Sub supravegherea maică-mii, tata a mutat schela şi a fixat-o lângă colţul de nord-est al casei, în aşa fel încât să pot vopsi de jos până aproape sub acoperiş. Trecusem deja de primul colţ. Trot ar fi fost mândru de mine.

Am mai deschis un bidon. Am desfăcut ambalajul de pe una dintre pensulele noi şi i-am încercat pămătuful, îndoindu-l înainte şi înapoi. Era lată de aproape doisprezece centimetri şi mult mai grea decât cea pe care mi-o dăduse Trot.

— O să lucrăm în grădină, a spus mama. O să ne-ntoarcem direct.

Şi cu asta l-a luat cu ea pe tata, ducând trei dintre cele mai mari coşuri pe care le aveam. Buni era în bucătărie şi făcea gem de căpşune. Pappy îşi făcea griji cine ştie pe unde. Rămăsesem singur.

Cheltuielile făcute de ai mei pentru munca asta dădeau o şi mai mare greutate misiunii pe care o aveam. Acum casa avea să fie zugrăvită în întregime, indiferent dacă-i convenea sau nu lui Pappy. Iar grosul muncii eu aveam să-l îndeplinesc. Totuşi, nu era nicio grabă. Dacă veneau inundaţiile, zugrăveam când nu ploua. Dacă terminam de strâns recolta, aveam la dispoziţie toată iarna ca să-mi termin capodopera. Casa nu fusese zugrăvită niciodată în cincizeci de ani. Ce rost avea să dăm zor?

După treizeci de minute am obosit. Îi auzeam pe ai mei vorbind în grădină. Alte două pensule – una dintre cele noi şi cea dăruită de Trot – se aflau pe terasă, lângă bidoanele cu vopsea. Oare ai mei de ce nu puneau fiecare mâna pe câte una şi nu se apucau de treabă? Probabil că asta făceau de fapt, se sfătuiau cum să mă ajute.

Pensula era grea al naibii. O foloseam cu mişcări scurte,

lente şi foarte precise. Mama mă avertizase să nu întind prea multa vopsea odată. „Vezi să nu se scurgă.”

După o oră am simțit nevoia să fac o pauză. Pierdut într-o lume numai a mea şi aflat în fața unui proiect atât de mare, am început să-l fac cu ou şi cu oțet pe Trot fiindcă îmi pusese aşa ceva în brațe. Zugrăvise doar o treime din casă şi pe urmă o luase din loc. Începeam să cred că Pappy ar fi putut avea dreptate. Poate că nu era nevoie să zugrăvim.

Motivul era Hank. Râsese de mine şi îmi insultase familia, spunându-ne că aveam o casă netencuită. Trot se ridicase în apărarea mea. El şi cu Tally puseseră la cale începerea acestei activități, fără să ştie că eu aveam să muncesc cel mai mult.

Am auzit nişte voci în spatele meu. Miguel, Luis şi Rico se apropiaseră, iar acum mă priveau curioşi. Am zâmbit şi ne-am spus *buenas tardes* unii altora. Cei trei au mai făcut câțiva paşi, foarte nedumeriți şi neştiind de ce o muncă atât de grea îi fusese încredințată tocmai celui mai mic dintre Chandleri. Timp de câteva minute m-am concentrat asupra a ceea ce aveam de făcut şi m-am îndepărtat puțin câte puțin. Miguel a ajuns pe terasă, unde a cercetat bidoanele nedeschise şi celelalte pensule.

— Ne jucam şi noi? a întrebat el.

Ce idee minunata!

Au mai fost deschise alte două bidoane. I-am dat pensula mea lui Miguel, iar în câteva secunde m-am trezit cu Luis şi Rico stând pe schelă, cu picioarele goale atârnându-le în jos şi zugrăvind de parcă asta ar fi făcut toată viața. Miguel a început să lucreze pe terasa din spate. N-a trecut mult şi ceilalți şase mexicani s-au aşezat pe iarbă, la umbră, şi au prins să se uite la noi.

Buni a auzit zgomotele şi a ieşit din casă, ştergându-şi mâinile cu o cârpă de vase. M-a privit, a apucat-o râsul şi pe urmă s-a întors la gemul ei de căpşune.

Mexicanii erau încântați fiindcă îşi găsiseră ceva de făcut. Ploile îi siliseră să piardă vremea ore în şir înăuntrul şurii şi primprejur. Nu aveau un camion care să-i ducă la oraş, radio

la care să asculte sau cărți de citit. (Nici măcar nu eram siguri că ştiau să citească.) Din când în când jucau zaruri, dar se opreau de îndată ce vedeau că se apropie vreunul dintre noi.

Au declanşat atacul asupra casei cu o îndârjire rară. Cei şase privitori le aruncau sfaturi şi păreri nesfârşite celor cu pensula în mână. Era clar că unele dintre ele erau hazoase, fiindcă uneori zugravii hohoteau atât de tare, încât nu mai puteau să lucreze. Rafalele în spaniolă erau tot mai rapide şi mai gălăgioase, iar toți cei nouă mexicani râdeau şi vorbeau deopotrivă. Şpilul era ca unul dintre cei care aveau pensule să fie convins să facă o pauză şi să dea altcuiva posibilitatea să lucreze mai bine ca el. Dintre toți, expertul s-a dovedit a fi Roberto. Ca un adevărat actor, el le-a arătat novicilor, îndeosebi lui Pablo şi Pepe, care era cea mai bună tehnică pe care trebuiau s-o folosească. S-a plimbat prin spatele celorlalți în timp ce munceau, gata oricând să dea un sfat, să facă o glumă sau să muştruluiască. Pensulele au tot trecut dintr-o mână în alta şi, cu toate luările peste picior şi vorbele grele, cei nouă au pus la punct un sistem de lucru în echipă.

M-am aşezat sub copac alături de ceilalți mexicani, urmărind felul cum se transforma terasa din spate. Pappy s-a întors cu tractorul. L-a parcat lângă magazia de unelte şi, de la distanță, a aruncat o privire scurtă în direcția şantierului. Pe urmă a făcut un cerc larg şi a ajuns în partea din față a casei. Nu mi-am dat seama dacă era sau nu de acord cu ceea ce se petrecea şi de fapt nici nu cred că mai avea vreo importanță. Mersul lui îşi pierduse vioiciunea, iar în mişcări i se citea nehotărârea. Se purta ca toți agricultorii înfrânți de vreme şi pe punctul de a pierde o noua recoltă de bumbac.

Mama şi tata s-au înapoiat din grădină, ducând nişte coşuri pline cu de-ale gurii.

— Măi să fie, Tom Sawyer în carne şi oase, mi-a spus mama.

— Asta cine-i? am întrebat-o.

— Îți povestesc diseară.

Au lăsat coşurile pe terasă, evitând cu grijă porțiunea

zugrăvită, şi au intrat în casă. Toți cei mari se strânseseră în bucătărie, făcându-mă să mă întreb dacă vorbeau de mine şi de mexicani. Buni a apărut cu un ulcior cu ceai de la gheață şi o tavă cu pahare. Asta era un semn bun. Mexicanii s-au oprit din lucru şi au savurat ceaiul. I-au mulțumit lui Buni, după care au început să se certe pentru pensule.

Soarele se războia cu norii, pe când după-amiaza se apropia de sfârşit. În unele momente lumina lui era limpede şi netulburată, iar aerul era cald, aproape văratic. Ne ridicam inevitabil ochii spre cer, sperând că norii aveau să plece în sfârşit din Arkansas şi că nu aveau să se mai întoarcă sau cel puțin nu până la primăvară. Pe urmă pământul se întuneca la loc, iar aerul se răcea.

Norii câştigau lupta, o ştiam cu toții. Nu peste multă vreme, mexicanii aveau să plece de la noi de la fermă, la fel cum făcuseră şi Spruillii. Nu le puteam cere oamenilor să stea degeaba zile întregi, uitându-se la cer, încercând să rămână uscați şi fără să fie plătiți.

Vopseaua s-a terminat înainte de amurg. Partea din spate a casei, inclusiv terasa, era gata, iar diferența era uluitoare. Scândurile lucioase şi curate contrastau puternic cu cele nezugrăvite din colț. Mâine urma să atacăm partea vestică, presupunând că mai puteam să fac rost de vopsea.

Le-am mulțumit mexicanilor. S-au întors în şură şi au râs întruna până au ajuns. Aveau să pregătească şi să mănânce nişte tortille, iar pe urmă aveau să se culce devreme, sperând că în ziua următoare aveau să culeagă bumbac.

Am rămas aşezat pe iarba răcoroasa şi am admirat ce făcuseră, nevrând să intru în casă din cauză că adulții nu erau în toane prea bune. Probabil că mi-ar fi zâmbit forțat şi ar fi încercat să spună ceva hazos, însă în realitate erau din cale-afară de îngrijorați.

Mi-aş fi dorit să am un frate – mai mic sau mai mare, nu avea importanța. Părinții mei ar fi vrut mai mulți copii, dar existau anumite probleme. Cât despre mine, aveam nevoie de un prieten, de un alt copil cu care să stau de vorbă, să mă joc

sau că conspir. Mă săturasem să fiu singurul puştiulică de la fermă.

Şi îmi era dor de Tally. Mă străduiam din răsputeri s-o urăsc, însă pur şi simplu nu aveam cum.

Pappy s-a dus dincolo de colțul casei şi a cercetat noul strat de vopsea. Nu mi-am dat seama dacă se supărase sau nu.

— Hai să dăm o raită pân' la golf, mi-a spus el şi, fără alte cuvinte, ne-am îndreptat amândoi spre tractor.

L-a pornit şi ne-am ținut după urmele de roți lăsate pe drumeagul desfundat. În locurile străbătute de atâtea ori de tractor şi de remorca de bumbac mustea apa. Roțile din față împroşcau cu noroi, în timp ce ne continuam deplasarea. Cele din spate răvăşeau pământul şi adânceau urmele. Ne croiam drum anevoie printr-un câmp care se transforma rapid în mlaştină.

Chiar şi bumbacul arăta de mai mare mila. Capsulele se pleoştiseră din cauza ploilor grele. Tulpinile se înclinaseră în bătaia vântului. Ar fi fost nevoie de o săptămână de soare arzător ca să se usuce pământul şi bumbacul, dându-ne astfel prilejul să terminam recoltatul, numai că vremea asta trecuse de mult.

Am cotit spre nord şi am luat-o pe un drum şi mai desfundat – acelaşi pe care mă plimbasem cu Tally de câteva ori. Golfulețul se afla undeva în față.

Am rămas în urma lui Pappy, ținându-mă de suportul pentru umbrele şi de paravanul de protecție de deasupra roții din stânga spate, după care i-am cercetat profilul. Îşi încleştase fălcile şi îşi îngustase ochii. Dincolo de situațiile când îşi ieşea din sărite, nu-l văzusem niciodată plângând sau având vreo manifestare cât de cât înrudită cu plânsul. Îşi făcea griji fiindcă era agricultor, însă nu se văicărea. Dacă ploile ne distrugeau recoltele, înseamnă că exista categoric un motiv. Dumnezeu ne avea în pază şi ne dăruia din toate cele atât în anii buni, cât şi în cei răi. Fiind baptişti, nutream convingerea că Dumnezeu ținea totul sub control.

Eram sigur că exista un motiv din cauza căruia Cardinals pierduseră campionatul, dar nu pricepeam unde era locul lui Dumnezeu în toată povestea. De ce lăsa Dumnezeu două echipe din New York să joace în superligă? Zău dacă înțelegeam ceva.

Apa dinaintea noastră a crescut brusc cu vreo cincisprezece centimetri deasupra roților din față. Drumeagul era inundat, lucru care m-a pus pe gânduri preț de o clipă. Ajunseserăm în apropierea golfului. Pappy a oprit tractorul şi a arătat cu degetul.

— A trecut de maluri, a spus el pe un ton indiferent, însă fără a-şi putea ascunde amărăciunea înfrângerii care i se desluşea în glas.

Apa îşi croise drum prin nişte tufe aflate de obicei deasupra golfului. Pe-acolo pe undeva, Tally se scăldase într-un ochi de apă rece şi limpede, care între timp dispăruse.

— Dă pe-afară, a spus Pappy.

A oprit motorul tractorului şi am ascultat zgomotul şuvoiului de apă care acoperise Golful lui Siler şi se îndrepta nestingherit spre porțiunea de luncă unde se aflau şi patruzeci dintre pogoanele noastre. S-a rătăcit printre rândurile de bumbac, strecurându-se prin valea îngustă. Avea să se oprească undeva în mijlocul câmpului, cam la jumătatea distanței pâna la casa noastră, într-un loc unde pământul începea s-o ia încetişor la deal. Acolo avea să se adune şi să aibă adâncime mai mare, înainte de a se împrăştia spre est şi vest, acoperindu-ne pământurile.

În cele din urmă, iată că vedeam cu ochii mei ce sunt inundațiile. Ele se produseseră şi înainte, dar fusesem prea mic să le mai țin minte. Toată copilăria auzisem grozăvii despre râuri ieşite din matcă şi recolte înghițite de ape, iar acum aveam parte de întegul spectacol, ca şi cum ar fi fost pentru prima oarp. Era înfricoşător fiindcă, odată declanşat, nimeni nu ştia când avea să se termine. Nimic nu putea opri apa, care năvălea oriunde avea chef. Oare avea să ajungă până la noi acasă? Avea St. Francis să-şi iasă din matcă şi să-

i şteargă pe toți de pe fața pământului? Avea să plouă patruzeci de zile şi nopți, ca să pierim ca aceia care râseseră de Noe?

Probabil că nu. În povestea cu pricina se vorbea la un moment dat de un curcubeu care însemna promisiunea lui Dumnezeu de a nu mai pogorî niciodată apele pe pământ.

Inundațiile de acum erau însă dincolo de orice dubiu. Vederea unui curcubeu era un eveniment aproape sfânt în viața noastră, dar trecuseră săptămâni bune de când îl zăriserăm pe ultimul. Nu înțelegeam cum îngăduia Dumnezeu să se petreacă asemenea lucruri.

Pappy se dusese la golf cel puțin de trei ori peste zi, uitându-se, aşteptând şi – probabil – rugându-se.

— Când a început? l-am întrebat.

— Cred că acu' o oră. Nu ştiu precis.

Aş fi vrut să întreb când avea să se termine, însă ştiam deja răspunsul.

— E-o răstoacă, a spus Pappy. St. Francis e prea plin, n-are unde să se ducă.

Ne-am uitat la apă timp îndelungat. Năvălea fără oprelişte şi se apropia de noi, crescând cu câțiva centimetri buni în dreptul roților din față. După o vreme m-a cuprins nerăbdarea să mă întorc. Pappy însă nu se grăbea. Îşi vedea confirmate grijile şi temerile, iar ceea ce observa îl făcea să rămână cu gura căscată.

La sfârşitul lui martie, el şi cu tata începuseră să are câmpul, să sape pământul şi să îngroape tulpinile, rădăcinile şi frunzele rămase de la ultima recoltă. Pe atunci erau fericiți şi se bucurau de ieşirea în aer liber după o hibernare atât de lungă. Erau atenți la vreme, se uitau în calendar şi începuseră să-şi facă veacul prin fața magazinului central ca să audă ce spuneau ceilalți agricultori. Daca era vreme bună, se apucau de semănat la începutul lui mai. 15 mai era termenul limită obligatoriu pentru plantarea semințelor de bumbac. Contribuția mea la bunul mers al lucrurilor începea în primele zile de iunie, când şcoala se termina, iar buruienile

creşteau tot mai amenințător. Îmi dădeau o săpăligă, îmi indicau direcția bună şi ore întregi în fiecare zi tăiam bumbac – o muncă aproape la fel de grea şi de plictisitoare ca strânsul propriu-zis. Tăiam voiniceşte toată vara, în timp ce bumbacul creştea, cu buruieni cu tot. Dacă dădeau mugurii până pe 4 iulie, avea să fie o recoltă de zile mari. Cel mai târziu la sfârşitul lui august eram gata să ne apucăm de cules. La începutul lui septembrie umblam după delureni şi încercam să punem mâna şi pe câțiva mexicani.

Iar acum, la jumătatea lui octombrie, ne uitam cum se duce totul de râpă. Toată munca, toată sudoarea şi febra musculară, toți banii cheltuiți pe semințe, îngrăşăminte şi combustibil, toate speranțele şi planurile – totul se pierdea, înghițit de răstoacele desprinse din St. Francis.

Am aşteptat, dar inundațiile nu s-au oprit. De fapt, roțile din față ale tractorului erau pe jumătate acoperite de apă când Pappy a pornit în cele din urmă motorul. Lumina era slabă şi abia mai puteai să vezi în jur. Drumeagul era acoperit de apă, iar dacă puhoaiele se răspândeau la fel de repede, aveam să pierdem cele patruzeci de pogoane inferioare înainte de răsăritul soarelui.

Nu mai avuseserâm parte niciodată de o asemenea linişte la cină. Nici măcar Buni n-a găsit vreo vorbă care să ne înveselească. Eu unul mă jucam cu boabele de fasole neagră din farfurie şi încercam să-mi imaginez ce gândeau ai mei. Tata era, probabil, îngrijorat de împrumutul pentru recoltă – o datorie pe care acum ne era imposibil s-o plătim. Mama se gândea cum să scape odată de lanul de bumbac. Nu era nici pe departe la fel de dezamăgită cum erau ceilalți trei oameni mari. Recolta asta catastrofală, care venise după o primăvară şi o vară atât de promițătoare, reprezenta un arsenal de temut, pe care avea să-l folosească împotriva lui taică-meu.

Inundațiile mă făceau să nu mă mai gândesc la alte probleme mai apăsătoare – Hank, Tally, Cowboy – şi de aceea reprezentau un subiect pe marginea căruia îmi făcea plăcere să meditez. Dar n-am scos o vorbă.

* * *

Şcoala avea să reînceapă în scurt timp, iar mama a hotărât să citesc şi să scriu în fiecare seară. Îmi era dor de clasa în care învățam, lucru pe care nu l-aş fi recunoscut nici în ruptul capului, aşa că mi-am făcut temele cu plăcere. Mama a observat că începusem să mă poticnesc la scris şi a declarat că trebuia să exersez foarte mult. Nici cu cititul nu stăteam grozav.

— Vezi unde te duce culesul bumbacului? am spus. Eram singuri la Ricky în cameră, unde ne citeam unul celuilalt înainte de a merge la culcare.

— Am un secret pentru tine, a zis ea. Eşti în stare să-l păstrezi?

Dac-ai şti, i-am răspuns în gând.

— Sigur.

— Promiți?

— Cum să nu.

— N-ai voie să spui nimănui, nici măcar lui Pappy şi Buni.

— Bine, care-i treaba?

Mama s-a apropiat şi mai mult de mine.

— Taica-tău şi cu mine ne gândim să plecam în nord.

— Şi eu?

— Vii cu noi.

Am răsuflat uşurat.

— Adică sa munciți ca Jimmy Dale?

— Da. Taică-tău a vorbit cu Jimmy Dale şi poate să-i facă rost de-un serviciu la uzinele Buick din Flint, Michigan. Se câştigă frumuşel. Nu stăm o veşnicie acolo, dar taica-tău trebuie să-şi găsească de lucru pentru mai mult timp.

— Bine, da' Pappy şi Buni?

— A, n-or să plece niciodată de-aici.

— Or să muncească pământul mai departe?

— Aşa cred. Nu ştiu ce altceva ar putea să facă.

— Cum or să muncească fără noi?

— Se descurcă ei. Uite ce-i, Luke, nu putea să rămânem aici, să pierdem bani întruna şi să ne-ncurcăm în împrumuturi. Taică-tău şi cu mine suntem pregătiți să-ncercăm şi altceva.

Lucrul ăsta îmi producea sentimente contradictorii. Voiam ca părinții mei să fie fericiți, iar maică-mii nu avea cum să-i placă viața într-o fermă, mai ales dacă trebuia să împartă acoperişul cu socrii. Mie nici prin cap nu-mi trecea să mă fac agricultor, dar, ce-i drept, viitorul meu era deja legat de Cardinals, însă gândul că aveam sa plec din singurul loc unde trăisem până atunci mă tulbura. Pe lângă asta, nu-mi puteam închipui viața fără Pappy şi Buni.

— O să fie palpitant, Luke, a spus mama, tot în şoaptă. Ai încredere în mine.

— Aşa o fi. Da' acolo nu bagă frig?

— Nu *este,* m-a corectat ea. Iarna ninge mult, dar cred c-o să fie frumos. O să facem oameni de zăpadă, o să lingem țurțuri şi-o să avem un Crăciun de nea.

Mi-am amintit de cum povestea Jimmy Dale despre meciurile televizate ale lui Detroit Tigers, despre oamenii care aveau servicii bune, îşi cumpărau televizoare şi îşi trimiteau copiii la şcoli mai de Doamne-ajută. Pe urma mi-am adus aminte de nevastă-sa, de nesuferita aia de Stacy, care parcă se tânguia ori de câte ori deschidea gura, şi de felul cum o speriasem când se dusese la closet.

— Lumea nu vorbeşte ciudat pe-acolo? am întrebat.

— Ba da, dar o să te obişnuieşti. O să fie o aventură, Luke, iar dacă nu ne place, ne-ntoarcem frumos acasă.

— Ne-ntoarcem?

— Ori în Arkansas, ori undeva în sud.

— Nu vreau s-o văd pe Stacy.

— Nici eu. Ştii ce, bagă-te-n pat şi mai gândeşle-te. Şi ține minte, e secretul nostru.

— Da, mama.

Mama m-a învelit cu grijă şi a stins lumina. Încă un secret la dosar.

Capitolul 32

De îndată ce a mâncat ultima înghițitură de ouă jumări, Pappy s-a şters la gură şi s-a uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei. Se luminase deja destul de mult ca să vadă ce-l interesa.

— Ia uitați-vă, a zis el, iar noi am ieşit după el din bucătărie, am străbătut terasa şi apoi curtea din spate, îndreptându-ne spre şură.

Ma înfofolisem într-un sveter şi încercam să țin pasul cu tata. Iarba era udă, iar după câțiva metri am simțit că-mi intrase apă în ghete. Ne-am oprit la marginea câmpului cel mai apropiat şi ne-am uitat la linia îndepărtată a copacilor din zare şi la marginea Golfului lui Siler, aflata cam la un kilometru şi jumătate de noi. În fața noastră se întindeau patruzeci de pogoane de pământ, jumătate din tot ce aveam. Apele acoperiseră o bună parte; atâta doar că nu ne dădeam seama cât.

Pappy a luat-o printre două rânduri de bumbac, iar după câteva clipe nu i-am mai văzut decât umerii şi pălăria de pai. Avea să se oprească în locul unde ajunseseră apele golfului. Dacă mai mergea, asta însemna că pagubele erau mai mici decât ne temuserăm. Poate că apele se retrăgeau şi – cine ştie? — avea să iasă soarele. Poate că mai reuşeam să salvăm măcar o parte.

Cam la douăzeci de metri, adică la distanța dintre locul de bătaie şi primul prinzător, Pappy s-a oprit şi şi-a coborât privirile. Nu vedeam pământul sau ce anume îl acoperise, dar am înțeles imediat. Golful continua să înainteze spre noi.

— Deja-i aici, a zis Pappy peste umăr. Cinci centimetri.

Câmpul cădea pradă inundațiilor mai repede decât preziseseră oamenii. Ceea ce nu era de colo, ştiută fiind firea lor pesimistă.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată în octombrie, a spus Buni, frângându-şi mâinile şi apucându-şi şorțul.

Pappy s-a uitat la ce se petrecea la picioarele lui. Toți stăteam cu ochii pe el. Soarele răsărea tocmai atunci, dar cerul era înnorat, iar umbrele apăreau şi dispăreau. Am auzit o voce şi m-am uitat în dreapta. Mexicanii se strânseseră laolaltă şi ne priveau în tăcere. Şi la înmormântări era o atmosferă mai veselă. Eram cu toții curioşi să vedem unde ajunsese apa. Cu o zi în urmă, mă convinsesem cu ochii mei cum stăteau lucrurile, dar eram nerăbdător s-o văd furişându-se pe câmp şi apropiindu-se încet de casa noastră, ca un şarpe uriaş pe care nu-l putea opri nimic. Tata s-a desprins de noi şi a pornit şi el printre două rânduri de bumbac. S-a oprit lângă Pappy şi şi-a pus mâinile în şold, la fel ca taică-său. Au urmat Buni şi mama. Am pornit pe urmele lor şi nu departe de noi s-au pus în mişcare şi mexicanii, răspândindu-se cu toții în evantai ca să vedem de unde începeau apele. Ne-am oprit în linie dreaptă şi ne-am uitat împreună la şuvoiul gros şi maroniu care se revărsa din Golful lui Siler.

Am rupt o parte dintr-o tulpină şi am înfipt-o în pământ, la marginea locului spre care se îndreptau apele. În mai puțin de un minut, bățul a fost înghițit de şuvoi.

Ne-am retras încet. Tata şi Pappy au început să stea de vorba cu Miguel şi cu mexicanii. Aceştia din urmă erau gata să plece – fie acasă, fie la o altă fermă, unde bumbacul putea fi cules. Cine să-i condamne? M-am ținut pe lângă el, apropiindu-mă cât să pot trage cu urechea. S-a hotărât ca Pappy să meargă cu mexicanii la celelalte patruzeci de pogoane, aflate ceva mai sus, iar aceştia să încerce să culeagă acolo. Bumbacul era ud, dar, dacă ieşea soarele, poate că reuşeau să strângă fiecare cam cincizeci de kilograme.

Tata avea să se ducă la oraş a doua zi la rând, urmând să discute cu lumea adunată în fața magazinului central şi să vadă dacă mai exista vreo fermă la care să muncească mexicanii noştri. În nord-estul ținutului pământul era mult mai bun, între lanuri şi golfuri exista o diferență de nivel, iar până la Sf. Francis era cale lungă. Pe lângă asta, oamenii

vorbeau că locuitorii din Monette nu avuseseră parte de atâtea ploi ca aceia din sudul ținutului.

Eram în bucătărie cu femeile când tata ne-a făcut cunoscute planurile pentru restul zilei.

— Bumbacul e ud de-ți scapă printre degete, a spus Buni pe un ton dezaprobator. N-or să culeagă nici douăşcinci de kile. E-o pierdere de vreme.

Pappy rămăsese afară, aşa că n-a auzit comentariile astea. Lui tata i-au ajuns la ureche, dar nu avea chef să se certe cu maică-sa.

— O să-ncercăm să-i mutăm la altă fermă, a spus el.

— Pot să mă duc la oraş? i-am întrebat pe ambii părinți. Țineam neapărat să plec, fiindcă alternativa ar fi putut fi un marş forțat cu mexicanii până la celelalte patruzeci de pogoane, unde ar fi trebuit să trag după mine un sac de cules, prin noroi şi apă, încercând totodată să strâng capsulele de bumbac muiate de ploaie. Mama a zâmbit şi a spus:

— Da, ne trebuie nişte vopsea.

Buni a mai aruncat o privire prin care îşi exprima dezacordul. De ce trebuia să cheltuim bani pe care oricum nu-i aveam ca să cumpărăm vopsea pentru casă, când tocmai eram pe punctul să mai pierdem o recoltă? Totuşi, casa era pe jumătate zugrăvită, oferind o diferența izbitoare între albul proaspăt şi cafeniul deschis peste care trecuseră anii. Proiectul trebuia dus la bun sfârşit.

Nici lui tata n-a părut să-i pice bine o noua cheltuială, dar mi-a zis:

— Poți să te duci.

— Eu rămân aici, a spus mama. Trebuie să punem nişte okra la borcan.

Un nou drum până în oraş. Eram un băiat fericit. Scăpasem de culesul bumbacului şi tot ce aveam de făcut era să călătoresc pe drumul național şi să visez la bomboanele sau la înghețata cu care aveam să mă pricopsesc odată ajuns în Black Oak. Totuşi, trebuia să fiu atent, fiindcă eram singurul

Chandler fericit.

Râul St. Francis părea gata să se reverse când am oprit lângă pod.

— O fi sigur? l-am întrebat pe tata.

— Trag nădejde.

A băgat într-a-ntâia şi ne-am strecurat încet pe deasupra râului, temându-ne amândoi să ne uităm în jos. Din cauza greutății camionului şi a forței cursului de apă, podul s-a clătinat când am ajuns la mijloc. Am luat viteza şi în scurt timp am ajuns pe partea cealaltă. Am răsuflat uşurați.

Distrugerea podului ar fi fost un dezastru. Am fi rămas izolați. Apele ar fi crescut în jurul casei noastre şi nu am mai fi avut unde să ne ducem. Până şi Latcherii ar fi scăpat mai ieftin. Locuiau dincolo de pod, pe aceeaşi parte cu Black Oak-ul şi cu lumea civilizată.

Am trecut prin dreptul casei Latcherilor şi ne-am uitat la pământul lor.

— Li s-a inundat casa, a spus tata, deşi nu aveam cum să vedem atât de departe.

În orice caz, era clar că rămăseseră fără recolte.

Mai aproape de oraş am văzut câțiva mexicani pe câmp, dar nu la fel de mulți ca altă dată. Am parcat lângă magazinul central şi am intrat. Câțiva agricultori cu figuri mohorâte stăteau în spate, bând cafea şi discutându-şi problemele. Tata mi-a dat cinci cenți pentru o Coca-Cola, după care li s-a alăturat agricultorilor.

— Pe la voi pe-acolo mai culegeți? l-a întrebat unul dintre ei.

— Puțin şi nici asta nu-i sigur.

— Golfu' ce face?

— A dat pe-afară azi-noapte. S-a întins pe-un kilometru pân-a răsărit soarele. Alea patruzeci de pogoane de jos s-au dus.

Agricultorii au păstrat un moment de reculegere la auzul acestor veşti proaste, fiecare pironindu-şi ochii în pământ şi plângându-ne de milă nouă, Chandlerilor. Asta m-a făcut să

urăsc şi mai mult muncile câmpului.

— Cica râu' încă se ține-ntre maluri, a zis altcineva.

— A ieşit şi-a luat-o spre noi, a spus tata. Dar n-o să țină mult.

Au dat din cap cu toții, părând de acord cu această previziune.

— S-a mai trezit cineva cu pâmânturile sub apă? a vrut să ştie tata.

— Am auzit că Tripletsii au pierdut douăzeci de pogoane din cauza Golfului Căprioarelor, da' n-am văzut nimic cu ochii mei, a spus un agricultor.

— Nu e golf să nu se fi umflat, a adăugat un al doilea. Şi toată presiunea e pe St. Francis.

A urmat un nou moment de tăcere, cât timp oamenii s-au gândit la golfuri şi la presiune.

— Are cineva nevoie de nişte mexicani? a întrebat tata în cele din urmă. Am nouă la mine la fermă şi stau de pomană. S-ar cam duce acasă.

— Ai vreun semn de la al zecelea?

— Aş. A plecat de mult şi n-am avut când să ne facem griji pentru el.

— Riggs ştie câțiva agricultori la nord de Blytheville care au nevoie de mexicani.

— Unde-i Riggs? a întrebat tata.

— O s-apară el.

Delurenii plecau pâlcuri-pâlcuri, iar lumea a început să vorbească de ei şi de mexicani. Migrarea mâinii de lucru era o dovadă în plus că puteam să punem cruce recoltelor. Atmosfera sumbră din partea din spate a magazinului central s-a posomorât şi mai tare, aşa că m-am dus să văd ce face Pearl şi eventual s-o fac să-mi mai dea un baton de Tootsie Roll.

Am găsit prăvălia lui Pop şi Pearl închisă, lucru care nu mi se mai întâmplase până atunci. Pe uşă era o plăcuță care spunea că programul era de la nouă la şase, de luni până vineri, şi de la nouă la nouă sâmbăta. Duminica era închis,

dar asta era de la sine înțeles. Domnul Sparky Dillon, mecanicul de la stația unde se vindea benzina Texaco, s-a oprit în spatele meu şi mi-a spus:

— Deschide abia la nouă, băiete.

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Opt şi douăzeci.

Nu mai fusesem niciodată la Black Oak la o oră atât de timpurie. M-am uitat în stânga şi-n dreapta pe strada principală, neştiind în ce magazin să mai intru. M-am hotărât asupra drogheriei care avea o pompa pentru sifon în spate şi chiar în timp ce mă îndreptam spre ea am auzit zgomotul unor vehicule. Două camioane se apropiau dinspre sud, din regiunea unde trăiam şi noi. Erau delureni, fără discuție, şi se duceau acasă, cu bagajele aşezate unul peste altul şi fixate bine de părțile laterale ale camioanelor. Familia din primul vehicul ar fi putut fi drept cea a Spruillilor, cu doi-trei puştani aşezați pe o saltea veche şi uitându-se trişti la magazinele prin dreptul cărora treceau. Al doilea camion era mult mai bine întreținut şi mai curat. Şi în el se găseau o sumedenie de lăzi de lemn şi de saci de pânză, dar toate fuseseră aranjate cu mare grijă. Bărbatul se afla la volan, iar nevastă-sa pe locul de alături. Din poala ei, un copilaş mi-a făcut cu mâna când a trecut prin dreptul meu. I-am răspuns prin acelaşi gest.

Buni spunea mereu că unii delureni aveau case mai frumoase ca ale noastre. N-am înțeles niciodată de ce îşi făceau bagajele şi coborau de pe dealurile Ozark ca să culeagă sbumbac.

L-am văzut pe tata intrând în magazinul cu articole de fierărie, aşa că m-am ținut după el. Se oprise în spate, lângă vopsele, şi vorbea cu vânzătorul. Pe tejghea se aflau patru bidoane de vopsea Pittsburgh Paint albă. M-am gândit la Pittsburgh Pirates. Iar terminaseră pe ultimul loc în liga națională. Singurul lor mare jucător era Ralph Kiner, care marcase treizeci şi şapte de puncte din lovituri directe.

Odată şi-odată aveam să joc şi eu la Pittsburgh. Aveam să

port cu mândrie echipamentul roşu al celor de la Cardinals şi aveam să-i desfiinţez în bătaie pe amărâţii ăia de la Pirates.

Avuseserăm nevoie de toată vopseaua rămasă ca să terminam partea din spate a casei cu o zi în urmă. Mexicanii se pregăteau de plecare. Mie mi se părea logic să mai cumpărăm vopsea şi să profităm de mâna de lucru gratuită pe care o aveam la fermă. Altminteri ar fi plecat şi m-aş fi trezit din nou că trebuia să termin proiectul de unul singur.

— Mai trebuie vopsea, i-am şoptit lui tata, în timp ce vânzătorul calcula totalul.

— Deocamdată ajunge, a spus el, încruntându-se. Era o problemă de bani, atâta tot.

— Zece dolari, plus treizeci şi şase de cenţi taxă, a zis vânzătorul.

Tata a vârât mâna în buzunar şi a scos un teanc subţire de bancnote. Le-a numărat încet, ca şi cum nu i-ar fi venit să se despartă de ele.

S-a oprit la zece – zece bancnote de un dolar. După ce a fost dureros de limpede că nu avea destul, tata a râs forţat şi a spus:

— Văd că n-am la mine decât zece dolari. Taxa ţi-o plătesc când mai dau pe-aici.

— Sigur, domnu' Chandler.

Fiecare dintre ei a luat câte două bidoane pe care le-au aşezat în partea din spate a camionului. Între timp, domnul Riggs se întorsese la magazinul central, aşa că tata s-a dus să discute cu el despre mexicanii noştri. M-am întors în magazinul cu articole de fierărie şi m-am îndreptat direct spre vânzător.

— Cât costă două bidoane? l-am întrebat.

— La doi jumătate bidonu', cinci dolari în total.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos banii pe care-i ţineam la mine.

— Uitaţi aici cinci dolari, am spus, întinzându-i bancnotele.

La început n-a vrut să le ia.

— Ai cules bumbac pentru banii ăştia? m-a întrebat el.

— Da.

— Tăticu' tău ştie că vrei să cumperi vopsea?

— Încă nu.

— Şi mă rog ce vopseşti?

— Casa în care stăm.

— De ce?

— Fiindcă n-a fost zugrăvită niciodată. A luat banii fără tragere de inima.

— Plus opşpe cenți taxa, a spus el.

I-am mai dat o bancnota de un dolar şi l-am întrebat:

— Ce taxă mai are să vă plătească tati?

— Treizeci şi şase de cenți.

— Opriți-o de-aici.

— În regulă.

Mi-a dat restul, după care a mai încărcat două bidoane în camionul nostru. Am rămas pe trotuar, cu ochii pe vopsea, de parcă ar fi încercat cineva să ne-o fure.

Lângă prăvălia lui Pop şi Pearl l-am văzut pe domnul Lynch Thornton, factorul, deschizând uşa oficiului poştal şi dispărând înăuntru. Am pornit spre el, rămânând însă cu ochii pe camion. Domnul Thornton era țâfnos de obicei şi mulți credeau că se purta aşa din cauză că se însurase cu o femeie căreia îi cam plăcea whisky-ul. În Black Oak aproape toată lumea se uita chiorâş la cei care consumau băuturi alcoolice. Era un ținut în care nici nu găseai aşa ceva. Cel mai apropiat magazin de spirtoase se afla la Blytheville, chit că prin zonă trăiau câțiva contrabandişti care scoteau bani frumoşi din comerțul ăsta. Ştiam, fiindcă îmi spusese Ricky. Îmi mărturisise că nu-i plăcea whisky-ul, dar că uneori avea obiceiul să bea o bere. Auzisem atâtea predici despre relele pe care le aducea băutura, încât îmi făceam griji pentru sufletul lui Ricky. Iar dacă pentru bărbați era un păcat să bea pe furiş, în cazul femeilor era un adevărat scandal.

Voiam să-l întreb pe domnul Thornton cum să pun la poştă scrisoarea pentru Ricky, în aşa fel încât să nu ştie nimeni. Era o scrisoare de trei pagini, iar eu mă simțeam tare mândru

pentru efortul depus. Însă povestisem totul despre bebeluşul lui Libby Latcher şi încă nu eram sigur că făceam bine trimiţând-o în Coreea.

— ’Neaţa bună, i-am spus domnului Thornton, care trecuse dincolo de tejghea, potrivindu-şi cozorocul şi pregătindu-se pentru ce avea să-i aducă dimineaţa.

— Tu eşti ăl mic al Chandlerilor? m-a întrebat el, fără să-şi ridice privirea.

— Da.

— Am ceva pentru tine.

S-a făcut nevăzut câteva secunde, după care mi-a înmânat două scrisori. Una era de la Ricky.

— Asta-i tot? m-a întrebat el.

— Da, domnule. Mulţumesc.

— Ce face?

— Cred că bine.

M-am întors fuga de la poştă la camionul nostru, strângând scrisorile la piept. Cealaltă era de la locul ăla din Jonesboro unde se vindeau tractoare John Deere. Am cercetat-o pe cea de la Ricky. Ne era adresată tuturor: Eli Chandler şi familia, Strada 4, Black Oak, Arkansas. În colţul din stânga sus se găsea adresa de răspuns, o înşiruire derutantă de litere şi cifre, sub care se afla un ultim rând pe care scria San Diego, California.

Ricky trăia şi scria scrisori; era singurul lucru care conta. L-am văzut pe tata apropiindu-se de mine. Am dat fuga în calea lui ca să-i arăt scrisoarea, după care ne-am oprit în pragul merceriei şi am citit-o cuvânt cu cuvânt. Ricky se grăbea din nou, aşa că ne scrisese doar o pagină. Ne spunea că unitatea lui nu prea luase parte la lupte şi, chiar dacă pe el lucrul ăsta îl enerva, pentru noi era cea mai bună veste din lume. Mai zicea că se vorbea peste tot de încetarea focului, unii spunând chiar că aveau să se întoarcă acasă înainte de Crăciun.

Ultimul paragraf era trist şi înspâimântător. Unul dintre prietenii lui, un băiat din Texas, fusese ucis de o mină. Erau

de-o vârstă şi nimeriseră în aceeaşi tabără de instrucție pentru recruți. Ricky avea de gând ca, odată ajuns acasă, să se ducă la Fort Worth şi să stea de vorbă cu mama băiatului.

Tata a împăturit scrisoarea şi a vârât-o în buzunarul salopetei. Ne-am suit în camion şi am plecat din oraş.

Acasă înainte de Crăciun. Nici nu-mi puteam închipui un cadou mai frumos.

* * *

Am parcat sub stejarul din curte, iar tata s-a dus în spatele camionului ca să ia vopseaua. S-a oprit, a numărat repede şi pe urma s-a uitat la mine.

— De unde până unde şase bidoane?

— Am cumpărat eu două, am răspuns. Şi am plătit şi taxa. Tata n-a ştiut ce să zică.

— Ți-ai cheltuit banii de pe cules? a întrebat el într-un târziu.

— Da, tati.

— Mi-ar fi plăcut să n-o faci.

— Vreau să dau şi eu o mâna de ajutor.

S-a scărpinat pe frunte şi a studiat problema vreo două minute, după care a spus:

— Mi se pare corect.

Am cărat vopseaua pe terasa din spate, iar pe urma el a hotărât să meargă la celelalte patruzeci de pogoane şi să vadă ce făceau Pappy şi mexicanii. Dacă bumbacul putea fi cules, rămânea acolo. Mi s-a dat voie să încep să zugrăvesc partea de vest a casei. Voiam să lucrez de unul singur. Țineam să par copleşit şi derutat de munca titanică pe care o aveam de făcut, în aşa fel încât mexicanilor să le fie milă de mine după ce aveau sa se întoarcă.

Au sosit la amiază, plini de noroi, obosiți şi fără să fi strâns prea mult în cursul dimineții. L-am auzit pe Pappy spunându-i lui Buni: „Bumbacul e prea ud”. Am mâncat okra şi pâine prăjită, după care m-am pus din nou pe treabă.

N-am scăpat din ochi şura, însă a trecut o veşnicie şi n-a venit nimeni să mă ajute. Ce Dumnezeu făceau acolo? Prânzul luase sfârşit şi tortillele se topiseră de mult. Mai mult ca sigur ca îşi făcuseră şi siesta. Ştiau că era zugrăvită doar o jumătate de casă. Şi-atunci de ce nu mă ajutau?

Cerul s-a întunecat la vest, dar n-am observat pâna nu m-am trezit cu Pappy şi Buni pe terasa din spate.

— S-ar putea sa plouă, Luke, mi-a spus Pappy. Mai bine opreşte-te din zugrăvit.

Mi-am curățat pensula şi am pus vopseaua sub o bancă aflată pe terasa din spate, de parcă ar fi putut-o distruge furtuna. M-am aşezat deasupra, între Pappy şi Buni, şi am ascultat din nou vuietele joase care se auzeau la sud-vest. Aşteptam să ne plouă iar.

Capitolul 33

Noul nostru ritual s-a repetat a doua zi, după un mic-dejun întârziat. Am mers din casă până la şură prin iarba murată de ploaie, ne-am oprit la marginea lanului de bumbac şi am dat cu ochii de apă – nu de ploile căzute în timpul nopții, ci de acelaşi şuvoi mâlos dinspre golf. Avea cam opt centimetri adâncime şi părea gata să inunde câmpul şi să-şi înceapă avansarea lentă spre şură, magazia cu unelte şi cotinețe, ajungând în cele din urmă şi la casă.

Tulpinile erau aplecate spre est, fixate în poziția aceea oblică de vântul care ne atacase ferma peste noapte. Capsulele se pleoştiseră sub greutatea apei.

— O să ne inunde şi casa, Pappy? am întrebat. A clătinat din cap şi m-a prins pe după umeri.

— Nu, Luke, n-a ajuns niciodată până la casă. S-a apropiat o dată sau de două ori, dar temelia casei e cu un metru şi ceva mai înaltă decât locul unde stăm acum. Nu-ți face griji pentru casă.

— Da' pân' la şură tot a ajuns o dată, a spus tata. La un an dupa ce s-a născut Luke, nu?

— În patruzeci şi şase, a precizat Buni, care ținea minte toate datele. Dar a fost în mai, a adăugat ea. La două săptămâni după ce semănaserăm.

Dimineața era răcoroasă, bătea vântul, norii erau răzleți şi nu se arătau semne de ploaie. O zi perfectă pentru zugrăvit; asta, fireşte, în ideea că găseam pe cineva care să mă ajute. Mexicanii s-au apropiat, dar insuficient ca să pot vorbi cu ei.

Aveau sa plece în scurt timp, poate chiar peste câteva ore. Aveam să-i ducem până în fața magazinului din centru şi să aşteptăm să-i ia un fermier ale cărui pământuri erau mai uscate. I-am auzit pe cei mari discutând despre asta la cafea, înainte să răsară soarele, şi aproape că am intrat în panică. Nouă mexicani puteau zugravi partea de vest a casei în mai puțin de o zi. Mie mi-ar fi trebuit o lună. Nu era momentul să

fiu timid.

În timp ce făceam cale întoarsă, m-am îndreptat spre mexicani.

— *Buenos días,* am spus întregului grup. *¿Como está?*

Fiecare dintre cei nouă a răspuns în felul lui. Se întorceau în şura după încă o zi pierdută. Am mers alături de ei până când m-am îndepărtat suficient de mult ca să nu mă audă părinții.

— N-ați vrea să trageți o zugrăveala? am întrebat.

Miguel a tradus cu vocea lui guturala şi toți membrii grupului au părut să zâmbească.

Zece minute mai târziu, trei dintre cele şase bidoane de vopsea erau deschise, iar mexicanii stăteau cățărați pe întreaga parte de vest a casei. Se ciondăneau întruna pentru cele trei pensule. O alta echipă ridica o schelă. Eu arătam încoace şi încolo, dând instrucțiuni pe care nu părea să le audă nimeni. Miguel şi Roberto îşi rosteau grăbit propriile dispoziții şi păreri în spaniolă. Ambele limbi erau ignorate în egală măsură.

Mama şi Buni trăgeau cu ochiul la noi pe geamul de la bucătărie, în timp ce spălau vasele după micul dejun. Pappy s-a dus în şopron ca să se ocupe de tractor. Tata plecase într-o plimbare lungă, probabil ca să vadă pagubele produse şi să se întrebe ce era de făcut.

Ritmul zugrăvirii crescuse foarte mult. Mexicanii glumeau, râdeau şi se luau în bâză unul pe altul, însă lucrau de două ori mai repede decât acum doua zile. Nu se pierdea nicio secundă. Pensulele îşi schimbau proprietarii cam la fiecare jumătate de oră. Întăririle erau menținute în formă. La jumătatea dimineții, meşterii ajunseseră la jumătatea distanței până la terasa din față. Nu era o casă mare.

Îmi convenea să mă retrag şi să nu stau în calea nimănui. Mexicanii lucrau atât de repede, încât mi se părea de-a dreptul ineficient să pun mâna pe o pensulă şi să le temperez elanul, în plus, mâna de lucru gratuită era doar ceva temporar. Clipa când aveam să fiu lăsat să termin de unul

singur se apropia din ce în ce mai mult.

Mama a adus ceai de la gheață şi prăjiturele, dar mexicanii au zugrăvit mai departe. Cei care stăteau cu mine la umbra au mâncat primii, după care trei dintre ei au făcut schimb de locuri cu alți trei aflați pe schelă.

— Ai destulă vopsea? m-a întrebat mama în şoaptă.

— Nu.

S-a întors în bucătărie.

Înainte de prânz, partea de vest a fost terminată – un strat gros şi strălucitor, care scânteia în soarele ieşit din când în când de după nori. Mai rămăsese un bidon. L-am dus pe Miguel în partea de est, unde începuse Trot să lucreze cu o lună în urmă, şi i-am arătat o porțiune nezugrăvită, la care nu fusesem în stare să ajung. Mexicanul a dat nişte ordine răstite, iar echipa s-a mutat în cealaltă parte a casei.

Aici s-a folosit o metodă nouă. În locul unei schele improvizate, Pepe şi Luis, doi dintre membrii cei mai scunzi ai grupului, s-au urcat în echilibru pe umerii lui Pablo şi Roberto, cei mai vânjoşi dintre toți, şi au început zugrăvitul chiar de sub acoperiş. Bineînțeles, asta a atras o avalanşă nesfârşită de comentarii şi glume din partea celorlalți.

După ce-am terminat vopseaua, s-a făcut ora mesei. Am dat mâna cu toți mexicanii şi i-am copleşit cu mulțumiri. Ei au râs şi s-au întors sporovăind la şură. Era miezul zilei, soarele se vedea pe cer, iar temperatura creştea. După ce i-am însoțit cu privirea, m-am uitat la câmpul din apropierea şurii. Se vedeau deja apele revărsate. Mi se părea ciudat că inundațiile continuau sa avanseze chiar şi când soarele strălucea sus pe cer.

M-am întors şi am cercetat ce făcuseră mexicanii. Spatele şi părțile laterale ale casei păreau aproape noi. Doar fațada rămăsese nezugrăvită şi, dat fiind că între timp deprinsesem meşteşugul, mi-am dat seama că puteam să termin operațiunea şi fără mexicani.

Mama a ieşit din casa şi a spus:

— Gata masa, Luke.

Am ezitat câteva clipe, admirând în continuare zugrăveala, aşa că s-a apropiat de locul unde stăteam şi ne-am uitat împreună la casă.

— Foarte buna treabă ați făcut, Luke, a spus ea.

— Mulțam.

— Câtă vopsea a mai rămas?

— N-a mai rămas. S-a dus toată.

— Cât îți trebuie pentru fațadă?

Partea din față era mai mică decât cele laterale, însă avea în plus o terasă, ca de altfel şi spatele.

— Vreo patru-cinci bidoane, am zis, de parcă aş fi zugrăvit case de-o veşnicie.

— Nu vreau să-ți cheltuieşti banii pe vopsea, a rostit ea.

— Sunt banii mei. Toți ați zis că n-am decât să-i dau pe ce-mi place.

— Aşa e, dar n-ar fi trebuit să-i dai pe aşa ceva.

— Nu mă deranjează. Vreau s-ajut şi eu.

— Şi cu bluza cum rămâne?

Nu dormisem nopți întregi gândindu-mă la bluza care imita echipamentul lui Cardinals, dar acum lucrul ăsta mi se părea neînsemnat. În plus, îmi venise în minte un alt fel de-a face rost de ea.

— Poate o să-mi aducă Moş Crăciun una. Mama a zâmbit şi a spus:

— Să nu te miri. Hai să prânzim.

Imediat după ce Pappy i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru mâncare, fără să pomenească de vreme sau de recolte, tata a anunțat cu o voce sumbră că apele începuseră să iasă din răstoace, să se prelingă pe drumul dintre lanuri şi să pătrundă în cele patruzeci de pogoane aflate ceva mai sus. Evenimentul a fost primit fără comentarii. Ne învățaserăm să nu mai aveam reacție în fata veştilor proaste.

* * *

Mexicanii s-au strâns în jurul camionului şi l-au aşteptat

pe Pappy. Fiecare avea un săculeț cu lucruri personale, aceleaşi pe care le aduseseră cu şase săptămâni în urmă. Am dat mâna cu ei şi ne-am luat rămas-bun. Ca de obicei, aşteptam nerăbdători o nouă plimbare la oraş, chit că de data asta motivul deplasării nu era deloc plăcut.

— Luke, du-te şi ajut-o pe mama în grădină, mi-a spus tata, în timp ce mexicanii se urcau în camion, iar Pappy pornea motorul.

— Credeam că vin şi eu în oraş, am zis.

— Nu mă face să repet, a rostit tata pe un ton sever. I-am văzut pe toți cei nouă mexicani plecând cu camionul şi făcându-mi semn cu mâna întristați, pe când se uitau la casa şi la ferma noastră pentru ultima oară. Din ce zicea tata, se duceau la o fermă mare, aflată la nord de Blytheville, la două ore de drum, unde aveau să lucreze trei sau patru săptămâni, dacă era vreme bună, pentru ca după aceea să se întoarcă în Mexic. Mama întrebase cum aveau să fie trimişi acasă, într-un camion pentru vite sau cu autobuzul, însă fără să insiste prea mult. Nu puteam să intervenim în amănuntele de genul asta, care oricum păreau mult mai puțin importante când ne gândeam la apa care ne inundase pământurile.

Totuşi, hrana conta enorm; era vorba de alimentele pentru o iarnă îndelungată, care venea după o recoltă proastă, când tot ce mâncam provenea de la noi din gradină. Nici asta nu era ceva neobişnuit, atâta doar că nu ne mai rămâneau bani să cumpărăm nimic, în afară de făină, zahăr şi cafea. În cazul unei recolte bune, se mai doseau ceva bani sub saltea – câteva bancnote împăturite cu grijă, economisite şi cheltuite uneori pe diverse răsfățuri gen Coca-Cola, înghețată, biscuiți sărați şi pâine albă. O recoltă proasta însemna că, dacă nu cultivam nimic în grădină, nu mâncam.

Toamna strângeam verdețuri, napi şi mazăre – ultimele dintre legume, ale căror semințe fuseseră plantate în mai şi iunie. Rămâneau şi câteva roşii, dar nu multe.

Grădina se schimba de la un anotimp la altul, cu excepția iernii, când în sfârşit se odihnea, prinzând puteri pentru

lunile ce aveau să vină.

Buni se afla în bucătărie, unde fierbea mazăre roşie şi o punea la borcan cât putea de repede. Mama stătea în grădină şi mă aştepta.

— Voiam sa merg şi eu la oraş, am spus.

— Îmi pare rău, Luke. Trebuie să ne grăbim. Dacă mai plouă mult, ne putrezesc zarzavaturile. Unde mai pui că s-ar putea să ne trezim cu apa în grădină?

— Or să cumpere şi vopsea?

— Nu ştiu.

— Voiam să mai iau nişte vopsea.

— Poate mâine. Acum trebuie să scoatem napii ăştia din pământ, a spus mama, cu rochia ridicata până la genunchi.

Era desculță şi plină de noroi până la glezne. N-o văzusem niciodată pe mama atât de murdară. M-am aruncat la pământ şi am început să mă ocup de napi. După câteva minute eram plin de noroi din cap până-n picioare.

Am scos legume din pământ timp de două ore, după care le-am clătit în copaia de pe terasa din spate. Buni le-a dus în bucătărie, unde au fost gătite şi puse în borcane mici.

Ferma era liniştită – nu tu vânturi sau furtuni, nu tu Spruilli în curtea din față, nu tu mexicani în şură. Rămăseserăm singuri, numai noi, Chandlerii, lăsați să înfruntăm stihiile şi să ne străduim să rămânem deasupra liniei de plutire. Îmi spuneam întruna că viața avea să fie mai frumoasă după întoarcerea lui Ricky, fiindcă aş fi avut cu cine să mă joc şi să stau de vorbă.

Mama a mai tras după ea un coş cu legume până pe terasa din spate. Era obosită, transpirată, şi a început să se curețe cu o cârpă şi o găleată cu apă. Nu suporta să fie murdară şi încerca din răsputeri să mă facă să-i semăn.

— Hai la şură, a spus ea.

Nu mai fusesem în podul şurii de şase săptămâni, de la sosirea mexicanilor.

— Sigur, am încuviințat, după care ne-am îndreptat amândoi într-acolo.

Am vorbit cu Isabel, vaca de lapte, iar pe urmă am urcat scara până în podul unde țineam fânul. Mama muncise din greu ca să le pregătească mexicanilor un loc curat unde să locuiască. Pierduse o iarnă întreagă strângând paturi şi perne vechi, ca să doarmă pe ele. Luase un ventilator de care ne folosiserăm ani de zile pe terasa din față şi-l dusese în podul şurii. Se ținuse de capul lui taică-meu până făcuse o derivație de curent electric de la casă până în şură.

— Tot oameni sunt şi ei, indiferent ce cred unii, o auzisem spunând de mai multe ori.

Podul era la fel de curat şi îngrijit ca în ziua când sosiseră. Pernele şi păturile fuseseră aşezate cu grijă lângă ventilator. Podeaua fusese măturată. Nu se vedea niciun strop de murdărie. Mama era tare mândră de mexicani. Îi tratase cu respect, iar ei îi răspunseseră cu aceeaşi monedă.

Am împins în laturi uşa podului, aceeaşi pe care Luis vârâse capul când îi bombardase Hank cu pietre şi bulgări de pământ, şi ne-am aşezat pe margine, cu picioarele atârnându-ne. La zece metri înălțime, vedeam perfect toate locurile de la ferma noastră. Copacii dinspre vest mărgineau râul St. Francis, iar în față, dincolo de câmp, se afla apa revărsată din Golful lui Siler.

Pe alocuri apa ajunsese aproape de capsulele din vârful tulpinilor de bumbac. Din locul unde ne găseam vedeam cel mai bine cum înainta viitura. O zăream croindu-şi drum printre rândurile perfecte şi îndreptându-se direct spre şură sau acoperind drumeagul dintre lanuri şi năvălind pe cele patruzeci de pogoane aflate mai jos.

Dacă St. Francis ieşea din matcă, până şi casa avea să fie în pericol.

— Cred că s-a cam zis cu strânsul, am spus.

— Aşa se pare, a întărit mama, tristă, dar nu din cale-afară.

— De ce ni se inundă pământul atât de repede?

— Fiindcă e sub nivelul apei şi aproape de râu. Nu-i un pământ grozav, Luke, şi nici n-o să fie vreodată. Ăsta-i unul

dintre motivele pentru care plecăm de-aici. Nu prea mai avem niciun viitor.

— Unde mergem?

— În nord. Unde poti să-ți găseşti de lucru.

— Şi cât timp…

— Nu foarte mult. Stăm până punem ceva bani deoparte. Tata o să lucreze la fabrică, la Buick, cu Jimmy Dale. Au lefuri de trei dolari pe oră. Ne mulțumim cu puțin, strângem cureaua şi te trimitem şi pe tine la şcoală, la o şcoală bună.

— Nu vreau să mă mut cu şcoala.

— O sa-ți placă, Luke. În nord au şcoli mari şi frumoase. Nu prea avea ce să-mi placă. Prietenii mei se aflau în Black Oak. În afară de Jimmy Dale şi de Stacy, nu cunoşteam pe nimeni în nord. Mama mi-a pus mâna pe genunchi şi m-a mângâiat, de parcă asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

— Întotdeauna e greu să schimbi ceva, Luke, dar să ştii că uneori e palpitant. Gândeşte-te la toată povestea asta ca la o aventură. Vrei să joci base-ball pentru Cardinals, nu?

— Ba da.

— Păi atunci, o să trebuiască să pleci de-acasă, să te duci în nord, să trăieşti într-o casă nouă, să-ți faci alți prieteni şi să mergi la altă biserică. Ce zici, n-o să fie interesant?

— Ştiu şi eu? Cred că da.

Rămăseserăm unde eram şi ne bălăngăneam picioarele încet, înainte şi înapoi. Soarele se pitise după un nor, iar vântul ne bătea în față. Copacii de la marginea câmpului nostru îmbrăcau haine galbene şi stacojii, iar frunzele începuseră să cadă.

— Nu putem să mai stăm aici, Luke, a spus mama încet, ca şi cum ar fi fost dusă deja cu mintea în nord.

— Şi după ce ne-ntoarcem ce-o să facem?

— Oricum, n-o să muncim pământul. O să ne găsim de lucru în Memphis sau în Little Rock şi-o să cumpărăm o casă cu televizor şi telefon. O s-avem o maşina frumoasă, iar tu o să poți juca base-ball şi-o să ai un echipament de-adevărate-lea. Cum ți se pare?

— Sună bine.

— O să venim în continuare să-i vedem pe Pappy, pe Buni şi pe Ricky. O să fie o viaţă nouă, Luke, mult mai bună ca asta, a spus mama, dând din cap în direcţia câmpului şi a bumbacului rămas acolo, pe punctul de-a fi acoperit de ape.

M-am gândit la verişorii din Memphis – copiii surorilor lui tata. Veneau foarte rar în Black Oak, la înmormântări şi eventual de Ziua Recunoştinţei, lucru care îmi convenea, fiindcă erau copii crescuţi la oraş, cu haine mai frumoase şi limba mai ascuţită. Nu mă dădeam în vânt după ei, dar într-un fel îi invidiam. Nu erau nici bădărani, nici snobi, însă aveau ceva diferit, care mă făcea să nu mă simt în largul meu. În clipa aceea am hotărât că, dacă o să trăiesc în Memphis sau în Little Rock, nici în ruptul capului n-o să mă port ca şi cum aş fi fost deasupra celorlalţi.

— Am un secret, Luke, a spus mama.

Aoleu, altul? Mintea mea pusă deja la grea încercare nu mai putea adăposti încă un secret.

— Ce anume?

— O să am un copil, a zis ea şi mi-a surâs.

Nu m-am putut abţine şi am zâmbit la rându-mi. Îmi plăcea să fiu singur la părinţi, dar, drept să spun, îmi doream să mai am pe cineva cu care să mă joc.

— Serios?

— Da. La vară.

— Nu poţi să-l faci băiat?

— Încerc, dar nu promit.

— Dacă tot mai faci un copil, mi-ar placea un frăţior.

— Te bucuri?

— Sigur. Tati ştie?

— A, da, l-am pus în temă.

— Îi pare bine şi lui?

— Foarte bine.

— Bravo.

Aveam nevoie de timp ca sa mă obişnuiesc cu situaţia, dar mi-am dat seama imediat că era un lucru bun. Toţi prietenii

mei aveau fraţi şi surori.

Dintr-o dată, mi-a venit o idee de care n-am mai putut să scap. Fiindcă tot vorbeam de bebeluşi, am simţit o nevoie arzătoare de a-mi da pe faţă unul dintre secrete. Acum lucrul asta devenise inofensiv şi pe deasupra vechi de când lumea. Se întâmplaseră atâtea de când ma furişasem cu Tally până la casa Latcherilor, încât episodul mi se părea mai degrabă caraghios.

— Ştiu tot despre cum vin pe lume bebeluşii, am spus, pe un ton niţeluş defensiv.

— Chiar aşa?

— Da, mami.

— Păi, cum asta?

— Eşti în stare sa păstrezi şi tu un secret?

— Cum să nu.

M-am apucat să-i povestesc, având grija s-o învinovăţesc pe Tally pentru tot ce m-ar fi putut băga pe mine în bucluc. Ea pusese la cale totul, ea mă rugase să mergem, ea mă provocase, spunându-mi că nu aveam curaj, ce mai, ea le făcuse pe toate. De îndată ce şi-a dat seama ce turnură avea să ia povestea, ochii mamei au început să-i joace, fâcând-o să repete de câteva ori:

— Luke, nu se poate!

O încolţisem. Am mai pus de la mine pe ici pe colo, ca să sune mai bine şi să sporesc tensiunea, dar în general nu m-am abătut de la cele întâmplate. Mama rămăsese cu gura căscată.

— M-ai văzut în geam? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, mami. Şi pe Buni, şi pe doamna Latcher.

— Pe Libby ai văzut-o?

— Nu, dar am auzil-o. Întotdeauna doare aşa?

— Mă rog, nu de fiecare dată. Zi-i mai departe.

Nu am omis niciun amănunt. Când i-am povestit cum m-am întors în goană cu Tally la fermă, în bătaia farurilor, mama m-a prins atât de tare de cot, că mai avea puţin şi mi-l

frângea.

— Habar n-am avut! a spus ea.

— Cred şi eu. Abia am avut timp s-ajung în casă înaintea voastră. Pappy sforăia mai departe, dar m-am temut să nu veniți să vedeți ce fac şi să mă găsiți plin de noroi şi lac de sudoare.

— Eram prea obosiți.

— Mi-a plăcut. Am dormit cam două ore, după care Pappy m-a trezit să mă duc la câmp. În viața mea n-am fost atât de somnoros.

— Nu-mi vine să cred c-ai putut face aşa ceva, Luke.

Ar fi vrut să mă săpunească, dar era prea prinsă de firul poveştii.

— A fost ca lumea.

— N-ar fi trebuit s-o faci.

— Tally m-a pus.

— Nu mai da vina pe Tally.

— Fără ea, n-aş fi făcut-o.

— Nu pot să cred că v-a dat aşa ceva prin cap, a spus mama, dar mi-am dat seama că era impresionată.

A zâmbit şi a clătinat din cap, minunându-se.

— De câte ori ați mai umblat haihui în toiul nopții?

— Cred că doar atunci.

— Îți plăcea de Tally, nu?

— Da. Era prietena mea.

— Trag nădejde că-i fericită.

— Şi eu.

Îmi era dor de ea, însă nu-mi plăcea s-o recunosc.

— Mami, crezi că o s-o vedem pe Tally în nord? Mama mi-a răspuns cu un zâmbet:

— Nu, nu cred. Oraşele de-acolo – St. Louis, Chicago, Cleveland, Cincinnati – au milioane de locuitori. N-o s-o mai vedem niciodată.

M-am gândit la Cardinals, la Cubs şi la Reds. Mintea mi-a fugit la Stan Musial şi la sprinturile lui în fața a treizeci de mii de spectatori înghesuiți pe Sportsman's Park. Dat fiind că

echipele astea erau din nord, oricum aş fi pornit într-acolo. Şi atunci, de ce să nu plecăm cu câțiva ani mai devreme?

— Cred c-o să merg cu inima deschisa, am spus.

— O să-ți placă, Luke, m-a asigurat mama încă o dată.

* * *

Când s-au întors din oraş, Pappy şi tata arătau de parcă ar fi fost bătuți. Şi chiar fuseseră. Rămăseseră fără mână de lucru, iar bumbacul luase apă. Dacă se încălzea şi se retrăgea viitura, nu aveau destui oameni cu care să lucreze pământul. Şi nici nu erau siguri că avea să li se usuce bumbacul. Deocamdată însă, soarele se lăsa aşteptat, iar nivelul apei continua să crească.

După ce Pappy a intrat în casă, tata a descărcat două bidoane de vopsea şi le-a dus pe terasa din față. A făcut-o fără să scoată o vorbă, cu toate că îi urmăream atent fiecare mişcare. După ce-a terminat, a intrat în şură.

Nu îmi ajungeau două bidoane pentru partea din față a casei. Lucrul ăsta m-a enervat, dar după aceea mi-am dat seama de ce nu cumpărase tata mai mult. Nu mai avea bani. El şi cu Pappy îi plătiseră pe mexicani şi nu ne mai rămăsese nimic.

Dintr-o dată, m-am simțit ca ultimul om fiindcă mă încâpâțânasem să zugrăvesc mai departe, chiar şi după plecarea lui Trot. Preluasem ştafeta proiectului şi în felul ăsta îl obligasem pe tata să-şi cheltuiască şi ultimii bani din casă.

M-am uitat la cele două bidoane puse unul lângă altul şi mi-au dat lacrimile. Abia acum înțelegeam cât eram de lefteri.

Tata se spetise muncind la câmp şase luni şi nu se alesese cu nimic. Iar când începuseră ploile, nu avusesem ceva mai bun de făcut decât să zugrăvesc casa.

Oricum, am fost bine intenționat, mi-am spus. Dar atunci de ce mă simțeam atât de prost?

Am pus mâna pe o pensulă, am deschis un bidon şi am început ultima fază a operațiunii. Cu mâna dreaptă plimbam

pensula cu mişcări scurte şi precise pe zid, iar cu stânga mă ştergeam la ochi.

Capitolul 34

Primul îngheț avea să distrugă şi ce rămăsese din grădină. El se producea de obicei la jumătatea lui octombrie, deşi în calendarul pe care tata îl citea la fel de evlavios ca pe Biblie daTa prevăzută fusese deja infirmată de două ori. Fără ca asta să-l facă să dea înapoi, se uita în calendar în fiecare dimineața, la ora primei ceşti de cafea. În felul ăsta avea motive nesfârşite de îngrijorare.

Din cauză că nu puteam culege bumbac, principala noastră preocupare devenise grădina. Ne-am îndreptat spre ea toți cinci, imediat după micul dejun. Mama era convinsă că primul îngheț avea să se producă la noapte, sau, dacă nu, mâine noapte. Iar dacă nici atunci, precis în următoarele zile.

Timp de o oră n-am făcut decât să culegem toata mazărea pe care puteam pune mâna. Pappy, care ura munca în grădină chiar mai mult decât mine, se afla în apropiere şi strângea fasole neagră, făcând eforturi demne de laudă. Buni o ajuta pe mama la culesul ultimelor roşii. Tata ducea coşurile pline şi se întorcea cu ele goale, sub supravegherea maică-sii. Când a trecut la un moment dat pe lângă mine, i-am spus:

— Vreau să zugrăvesc, zău aşa.

— Cere-i voie maică-tii, a zis el.

I-am cerut, iar ea a spus că mă lasă dacă mai umplu un coş cu mazăre. În grădină se muncea ca niciodată. La ora prânzului nu mai găseai o păstaie să tragi cu tunul.

Nu după mult timp, m-am despărțit de ceilalți şi m-am apucat din nou de zugrăvit. Cu evidenta excepție a manevrării unui greder, era munca pe care o preferam tuturor celorlalte. Marea diferența dintre cele două activități era că îmi era imposibil sa manevrez un greder, iar până când aveam să fiu în stare aveau să mai treacă ani buni. Însă zugrăvitul îmi era la îndemână. După ce mă uitasem la mexicani, învățasem o mulțime de lucruri în plus şi îmi perfecționasem tehnica,

întindeam vopseaua în straturi cât mai subțiri, străduindu-mă din răsputeri să mă descurc cu cele două bidoane.

La jumătatea dimineții, terminasem deja un bidon. Între timp, mama şi Buni intraseră în bucătărie, unde clăteau legumele şi le puneau la borcan.

Nu l-am auzit pe bărbatul care s-a apropiat de mine pe la spate. Dar, când a tuşit ca să mă facă atent, m-am întors brusc şi am scăpat pensula din mână.

Era domnul Latcher, ud şi plin de noroi de la brâu în jos. Era desculț şi avea cămaşa ruptă. Era clar că mersese pe jos de la el de-acasă până la noi.

— Unde-i domnu' Chandler? a întrebat el.

Nu ştiam la care dintre ei se referea. Am luat pensula de jos şi am dat fuga în partea de est a casei. L-am strigat pe tata, care şi-a ițit capul printre nişte cârcei de viță-de-vie. Când l-a văzut pe domnul Latcher lângă mine, s-a ridicat repede în picioare.

— Ce e? a întrebat el, îndreptându-se în grabă spre noi. Buni a auzit voci şi a ieşit imediat pe terasa din față, urmată îndeaproape de mama. Le-a fost de-ajuns să se uite la domnul Latcher ca să-şi dea seama că se întâmplase un lucru foarte rău.

— Ne-a intrat apa-n casă, a spus el, neputând să i se uite în ochi lui tata. Trebuie să plecăm.

Tata m-a privit câteva clipe, după care şi-a mutat ochii la femeile de pe terasă. Rotițele lor se puseseră deja în mişcare.

— Puteți să ne-ajutați? a întrebat domnul Latcher. N-avem unde să ne ducem.

Mi s-a părut c-o să-l bufnească plânsul, ceea ce simțeam că avea să mi se întâmple şi mie.

— Sigur c-o să vă ajutăm, a spus Buni, preluând imediat inițiativa.

Din clipa aceea, era clar că tata avea să facă întocmai cum îi spunea maică-sa. La fel ca şi noi, ceilalți.

M-a trimis să-l găsesc pe Pappy. Am dat peste el în magazia de unelte, unde îşi făcea de lucru umblând la o baterie veche

de tractor. Toata lumea s-a strâns lângă camion ca să pună la cale un plan.

— Se poate ajunge cu camionul la casă? a întrebat Pappy.

— Nu, a răspuns domnul Latcher. La noi pe drum apa e pân' la brâu. A intrat pe terasă, iar în casă are cam cinşpe centimetri.

Mă gândeam cu groază la droaia de copii ai Latcherilor locuind într-o casă cu apa până la glezne.

— Ce fac Libby şi bebeluşul? a întrebat Buni, neputând să se abțină.

— Libby e bine. Copilu' s-a-mbolnăvit.

— O s-aveam nevoie de-o barcă, a spus tata. Are Jeter una la Smârcul lui Cockleburr.

— N-o să se supere dacă i-o împrumutăm, a zis Pappy.

Timp de câteva minute bărbații au discutat despre operațiunile de salvare – cum să ajungă la barcă, până unde putea să înainteze camionul, de câte transporturi era nevoie. Lucrul despre care nu s-a suflat un cuvânt a fost unde anume aveau să se ducă Latcherii o dată salvați din propria casă.

Însă şi de data asta Buni a fost cea care a avut cuvântul decisiv.

— Puteți să stați aici, i-a spus ea domnului Latcher. Podul e curat – tocmai au plecat mexicanii. O să aveți un pat cald şi mâncare pe săturate.

M-am uitat la ea. S-a uitat şi Pappy. Tata i-a aruncat o privire rapidă, după care şi-a coborât ochii în pământ. O hoarda de Latcheri flâmânzi la noi în pod! Un bebeluş bolnav, care să plângă cât îl ținea gura toată noaptea. Mâncarea noastră dată altora. Simpla idee mă îngrozea şi eram supărat pe Buni din cauză că făcuse o asemenea ofertă fără să discute mai întâi cu restul familiei.

După aceea m-am uitat la domnul Latcher. Îi tremurau buzele şi i se umeziseră ochii. Îşi ținea pălăria veche de pai cu amândouă mâinile şi îi era atât de ruşine, încât nu îşi dezlipea privirile din pământ. Nu văzusem în viața mea un om

mai sărac, mai murdar sau mai deznădăjduit.

Am privit-o pe mama. Şi ea avea ochii umezi. Mi-am mutat privirea la tata. Nu-l văzusem niciodată plângând şi nu avea de gând s-o facă nici acum, dar era limpede că suferința domnului Latcher îl impresiona profund. Inima mea de piatră s-a topit cât ai clipi din ochi.

— Hai să-i dăm bătaie, a spus Buni pe un ton autoritar. O să pregătim şura.

Am luat-o din loc imediat – bărbații suindu-se în camion, femeile îndreptându-se spre şură. Pe când se îndepărtau de grup, Buni l-a prins de cot pe Pappy şi i-a şoptit:

— Întâi îi aduci pe Libby şi pe bebeluş.

Era un ordin direct, iar Pappy a dat din cap.

M-am urcat în partea din spate a camionului cu domnul Latcher, care s-a ciucit pe picioarele lui subțiri şi nu mi-a adresat un cuvânt. Ne-am oprit la pod, unde tata s-a dat jos şi a început să se plimbe de-a lungul râului. Treaba lui era să găsească barca domnului Jeter de la Smârcul lui Cockleburr, iar apoi s-o lase la apă şi s-o împinga în direcția podului, unde aşteptam noi, ceilalți. Am trecut pe partea cealaltă, am intrat pe drumul Latcherilor şi n-am apucat să mergem mai mult de treizeci de metri, că ne-am trezit într-o mlaştină. În fața noastră nu se vedea nimic altceva decât apă.

— O să le spun că veniți, a zis domnul Latcher, după care a pornit prin noroi şi pe urmă prin apa care i-a ajuns până la genunchi. Grijă mare la şerpi! a strigat el peste umăr. Mişună peste tot.

Păşea anevoie prin apa unui lac mărginit de ambele părți de lanuri inundate.

Ne-am uitat după el până când a dispărut, iar apoi ne-am întors la râu şi l-am aşteptat pe tata.

* * *

Ne-am aşezat pe un buştean de lângă pod, aproape de apa care vuia dedesubt. Cum nu aveam subiect de discuție, m-am

hotărât să-i spun o poveste lui Pappy. Dar mai întâi l-am pus să jure c-o să păstreze secretul.

L-am luat pe ocolite, începând cu clipa când, noaptea târziu, am auzit voci în curtea din față. Spruillii se certau, iar Hank pleca. M-am ținut după el prin beznă şi, până să-mi dau seama, m-am trezit că nu-l urmăream doar pe Hank, ci şi pe Cowboy.

— S-au luat la bătaie taman acolo, am spus, arătând spre mijlocul podului.

Pappy a încetat să se gândească la inundații, la muncile câmpului şi chiar la salvarea Latcherilor. M-a țintuit cu o privire aspră, crezând fiecare cuvânt pe care i-l spuneam, dar uimit din cale-afară. I-am relatat înfruntarea, fără să scap din vedere niciun amănunt, după care am arătat din nou cu degetul.

— Hank a căzut de pe pod şi s-a dus la fund unde-i apa mai adâncă. N-a mai ieşit la suprafață.

Pappy a scos un mârâit, dar fără să vorbească. Stăteam în picioare în fața lui, neliniştit şi aproape înghițindu-mi cuvintele. Când i-am descris întâlnirea pe care o avusesem ceva mai târziu cu Cowboy pe drumul spre casa noastră, Pappy a înjurat în barbă.

— Ar fi trebuit să-mi spui atunci, a zis el.

— N-am putut. Eram mort de frică.

Pappy s-a ridicat şi a dat ocol buşteanului de câteva ori.

— Le-a omorât băiatul şi le-a luat fata, a spus el ca pentru sine. Să te cruceşti.

— Ce-o să facem, Pappy?

— Stai să mă gândesc.

— Crezi că Hank o să mai iasă vreodată la suprafață?

— Nu. Mexicanul l-a spintecat cu cuțitul. Cadavrul s-a dus la fund şi probabil că l-au mâncat peştii ăia carnivori care pândesc la picioarele podului. N-a mai rămas nimic din el.

Oricât ar fi fost de cumplit tabloul, parcă am simțit un fel de uşurare. Nu mai voiam să-l văd în viața mea pe Hank. Mă gândisem la el de fiecare dată când trecusem peste pod. Îi

visam hoitul umflat de apă ieşind la iveală din adâncurile râului şi speriindu-mă de moarte.

— Am greşit cu ceva? am întrebat.

— Nu.

— O să-i spui cuiva?

— Nu, nu cred. Rămâne între noi. Discutăm mai târziu. Ne-am aşezat la loc pe buştean şi ne-am uitat la apă

Pappy era cufundat în gânduri. Am încercat să mă conving că era cazul să mă simt mai bine, acum că-l informasem pe unul dintre adulți de moartea lui Hank. După o vreme, Pappy a spus:

— Hank a găsit ce căuta. Nu spunem nimănui. Ai fost singurul martor şi n-are rost să-ți faci griji. O să rămână secretul nostru, pe care o să-l ducem cu noi în mormânt.

— Dar domnul şi doamna Spruill?

— Ce nu ştii nu-ți face rău.

— Lui Buni o să-i spui?

— Nț. Nimănui. O să ştim noi doi şi-atât.

Era un partener de încredere. Şi chiar m-am simțit mai bine. Fâcusem părtaş la secretul meu un prieten despre care ştiam că avea să-şi țină gura. Şi hotărâsem împreună cu el că Hank şi Cowboy nu aveau să ne mai preocupe niciodată.

În cele din urmă, tata a sosit în ambarcațiunea cu fundul plat a domnului Jeter. Îi lipsea motorul exterior, dar era uşor să navighezi cu ea datorita curenților puternici. Tata a folosit o vâslă pe post de cârmă de direcție şi a tras la țărm lângă pod chiar sub locul unde stăteam noi. Pe urmă el şi cu Pappy au scos barca din râu şi au tras-o după ei până la camion. Apoi ne-am întors pe drumul spre casa Latcherilor, unde am dat barca jos şi am împins-o pâna la marginea viiturii. Am urcat toți trei în ea, cu picioarele pline de noroi. Adulții au vâslit şi am pornit de-a lungul drumeagului îngust, prin apa adâncă de peste o jumătate de metru şi lăsând în urmă rânduri întregi de bumbac distrus.

Pe măsura ce ne îndepărtam, apa devenea tot mai adâncă. Vântul s-a întețit şi a început să ne împingă în bumbac.

Pappy şi tata s-au uitat la cer şi au clătinat din cap.

Toți Latcherii se aflau pe terasa din față şi aşteptau înfricoşați, urmărind fiecare mişcare pe care o făceam, în timp ce barca despica apele care le înconjuraseră casa. Primele trepte nu se mai vedeau. Pe terasă apa trecuse deja dincolo de glezne. Am adus barca în dreptul părții din față a casei, unde domnul Latcher a pus mâna pe ea şi a tras-o mai aproape. Apa îi ajungea până la piept.

Am cercetat cu privirea chipurile triste şi speriate ale celor de pe terasă. Parcă erau şi mai zdrențăroşi decât când îi văzusem ultima oară. Erau traşi la față, numai piele şi os, şi probabil că mureau de foame. I-am văzut pe cei mai mici zâmbind şi brusc m-am simțit foarte important. Din mijlocul lor s-a desprins Libby Latcher, care îl ținea pe bebeluş învelit într-o pătură veche. Până atunci n-o văzusem niciodată pe Libby şi nu mi-a venit să cred cât era de drăguță. Avea un păr lung, castaniu, pe care şi-l strânsese la spate într-o coada de cal. Ochii de un albastru deschis aveau o lucire aparte. Era înaltă şi la fel de slabă ca restul familiei. Când s-a suit în barcă, atât Pappy, cât şi tata au ajutat-o să-şi păstreze echilibrul. S-a aşezat lângă mine cu bebeluşul şi dintr-o dată m-am trezit față în față cu cel mai nou verişor al meu.

— Eu sunt Luke, am spus, deşi nu era un moment potrivit pentru prezentări.

— Eu sunt Libby, a zis ea, cu un zâmbet care mi-a făcut inima s-o ia razna.

Bebeluşul dormea. Nu prea crescuse din noaptea când stătuse la geam şi-l văzusem venind pe lume. Era mic, zbârcit şi probabil la fel de flâmând ca şi ceilalți, dar Buni îl aştepta pregătită.

Rayford Latcher a urcat la bord şi s-a aşezat cât mai departe cu putință de mine. Era unul dintre cei trei care mă bătuseră ultima dată când fusesem pe proprietatea lor. Percy, băiatul cel mare şi conducătorul atacului, se ascundea pe terasă. Alți doi copii au fost urcați în barcă, urmați de domnul Latcher.

— Ne-ntoarcem în câteva minute, le-a spus el doamnei Latcher şi celorlalți rămaşi pe terasă, care arătau de parcă ar fi fost lăsați să moară acolo.

Brusc, a început să plouă, iar vântul şi-a schimbat direcția. Pappy şi tata vâsleau din răsputeri, însă barca aproape că nu se clintea din loc. Domnul Latcher a sărit în apă şi a disparut din vedere timp de câteva secunde. Pe urmă şi-a recăpătat echilibrul şi s-a ridicat, cu apa până la piept. A înşfăcat o funie legata de prora bărcii şi a început să ne tragă spre drum.

Vântul continua să ne împingă spre bumbac, aşa că tata s-a dat jos din barca şi a prins să împingă din spate.

— Grija mare la şerpi, l-a prevenit din nou domnul Latcher. Cei doi bărbați erau uzi din cap până-n picioare.

— Pe Percy era cât pe-aici să-l muşte unu', mi-a spus Libby. Plutea frumuşel pe terasă.

Stătea aplecata deasupra bebeluşului, străduindu-se să-l ferească de ploaie.

— Cum îl cheamă? am întrebat-o.

— Încă n-are nume.

Era pentru prima oară când auzeam o asemenea bazaconie. Un bebeluş fără nume. Majoritatea copiilor baptişti aveau deja două sau trei înainte de a ieşi în lume.

— Când se-nloarce Ricky? m-a întrebat ea în şoaptă.

— Nu ştiu.

— E bine, sănătos?

— Da.

Părea nerăbdătoare să afle veşti despre el, lucru care m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Totuşi, nu era neplăcut să stai lângă o fată atât de drăguță, care voia să-ți şoptească la ureche. Frații ei mai mici căscaseră ochii mari văzând ce aventură trăiau.

Pe măsură ce ne apropiam de drum, apa devenea tot mai mică, iar în cele din urmă barca s-a oprit în noroi. Ne-am dat jos cu toții şi i-am urcat pe Latcheri în camion. Pappy s-a instalat la volan.

— Luke, rămâi cu mine, a spus tata.

Pe când camionul dădea înapoi, domnul Latcher şi tata au întors barca şi au început s-o tragă şi s-o împingă din nou spre casă. Vântul era atât de puternic, încât erau nevoiți să se lase cu toata forța pe marginile ei. Rămăsesem singur în barcă şi stăteam cu capul plecat, încercând să mă feresc de ploaie. Rafalele ei erau reci şi se întețeau de la o clipă la alta.

Când ne-am apropiat, lacul din jurul casei începuse să se agite. Domnul Latcher a tras din nou barca în dreptul casei şi a început să-i strige nevesti-sii ce să facă. Un Latcher mic a fost trecut din mână în mână de pe terasă, fiind pe punctul de-a fi scăpat când o pală de vânt a izbit barca şi a mişcat-o din loc. Percy a întins o coadă de mătură pe care am înşfăcat-o ca să fac barca să se apropie iar de terasă. Tata striga ba una, ba alta, la fel ca domnul Latcher. Mai rămăseseră patru copii şi toți voiau să fie aduşi la bord imediat. I-am ajutat pe rând.

— Uşurel, Luke! mi-a strigat tata de cel puțin zece ori.

După ce copiii au fost urcați în barcă, domnul Latcher a mai aruncat un sac de pânză în care păreau să se găsească haine. Am tras concluzia că era tot ce le mai rămăsese. Sacul a aterizat la picioarele mele şi am pus mâna pe el, ca şi cum cine ştie ce bogății s-ar fi găsit înăuntru. Lângă mine se afla o fetiță desculță – de altfel, niciunul dintre copii nu aveau pantofi – şi cu o cămaşa fără mâneci. Era aproape înghețată şi mi s-a prins de picior, de parcă s-ar fi temut să n-o ia vântul pe sus. Avea lacrimi în ochi, dar, când m-am uitat la ea, a spus „mulțumesc”. Doamna Latcher s-a urcat în barcă printre copii, urlând la soțul ei din cauză că şi el urla la ea. După ce barca s-a umplut ochi şi i-am încărcat pe toți Latcherii, ne-am întors şi ne-am îndreptat spre drum. Toți cei aflați la bord ne-am aplecat cât am putut de mult, ca să ne ferim fețele de ploaie.

Tata şi domnul Latcher s-au opintit vitejeşte să împingă barca, luptându-se şi cu vântul care bătea din față. În unele locuri apa le ajungea doar până la genunchi, dar după câțiva

paşi se trezeau că le vine până la piept şi că le îngreunează mişcările. Se străduiau să ne țină pe mijlocul drumului, cât mai departe de bumbac. Partea a doua a micii noastre călătorii se dovedea mult mai anevoioasă.

Pappy nu ne aştepta. Nu avusese timp să ducă primul lot de Latcheri şi să se întoarcă după al doilea. Când ne-am împotmolit în noroi, tata a legat barca domnului Jeter de un gard şi a spus:

— N-are rost să aşteptăm aici.

Ne-am croit drum prin noroi, luptându-ne cu vântul şi ploaia, până am ajuns la drum. Copiii Latcherilor s-au speriat foarte tare când au dat cu ochii de pod, iar când am trecut peste el vuietul de dedesubt a fost parcă mai puternic ca niciodată, făcându-i pe cei mici să se prindă cu nădejde de părinți. Domnul Latcher îşi pusese sacul de pânză în spinare. La jumătatea podului, deasupra apelor lui St. Francis, m-am uitat la scândurile pe care călcam şi am observat că nu doar copiii erau desculți, ci şi doamna Latcher.

După ce am ajuns în siguranță pe malul celălalt al râului, l-am văzut pe Pappy care venea să ne ia.

* * *

Buni şi mama aşteptau pe terasa din spate, unde improvizaseră un fel de linie de asamblare. Le-au dat bineți Latcherilor din al doilea lot şi i-au îndrumat spre celălalt capăt al terasei, unde se găsea un morman de haine. Latcherii s-au dezbrăcat, unii jenați de faptul că erau văzuți în pielea goală, alții nu, şi s-au îmbrăcat cu vechiturile pe care Chandlerii le purtau unul de la altul de atâția ani. După ce şi-au pus haine uscate şi călduroase, au fost duşi în bucătărie, unde se gătise destulă mâncare pentru câteva mese. Buni a pus pe masă cârnați şi şuncă țărănească. De asemenea, făcuse două farfurii de biscuiți de casă. Lângă ele se găseau platouri pline cu toate legumele pe care le cultivase mama în grădină în ultimele şase luni.

Toți cei zece Latcheri au dat buzna la masă, în timp ce bebeluşul fusese lăsat să doarmă. N-au vorbit aproape deloc şi nu mi-am dat seama dacă le era ruşine, se simțeau uşurați sau pur şi simplu li se lipise stomacul de şira spinării de foame. Îşi treceau platourile dintr-o mână în alta şi din când în când îşi spuneau mulțumesc. Mama şi Buni le turnau ceai şi se agitau întruna în jurul lor. Eu îi priveam din pragul uşii. Pappy şi tata stăteau pe terasa din fața, sorbind din cafea şi uitându-se la ploaia din ce în ce mai slabă.

În toiul mesei, ne-am furişat în sufragerie, unde Buni făcuse focul în cămin. Ne-am aşezat toți cinci lângă el şi pentru o bună bucată de vreme i-am ascultat pe Latcherii ramaşi în bucătărie. Vocile aproape că nu li se auzeau, în schimb furculițele şi cuțitele se mişcau de mama focului. Se încălziseră, erau în siguranță şi îşi potoleau foamea. Oare cum puteau unii oameni să fie atât de săraci?

Îmi era cu neputința să-i mai consider nesuferiți pe Latcheri. Erau oameni ca noi, care avuseseră ghinionul să se nască într-o familie de dijmaşi. Nu aveam niciun drept să-i disprețuiesc. Pe lângă asta, Libby îmi cam căzuse cu tronc.

Deja trăgeam nădejde că poate îi plăcea şi ei de mine.

Pe când ne bucuram de felul cum ne arătaserăm bunătatea, bebeluşul a început să urle de undeva din casă. Buni a sărit în picioare şi a dispărut într-o clipită.

— Am eu grijă de el, am auzit-o spunându-le celor din bucătărie. Voi terminați de mâncat.

N-am auzit nici măcar un Latcher plecând de la masă. Bebeluşul plângea de când venise pe lume şi se obişnuiseră.

Nu însă şi noi, Chandlerii. Copilul a plâns întruna până la sfârşitul prânzului. Buni s-a plimbat o oră cu el în brațe, timp în care ai mei şi Pappy i-au condus pe Latcheri în noua lor locuință din podul şurii. Libby s-a întors cu ei ca să vadă ce face bebeluşul, care zbiera în continuare. Ploaia stătuse, aşa că mama l-a scos la plimbare în jurul casei, dar nici aerul curat nu l-a potolit. Nu mai auzisem pe nimeni plângând atât de tare şi atât de mult.

Pe la jumătatea după-amiezei mai aveam puțin şi ne luam câmpii. Buni îşi încercase câteva dintre leacurile preparate în casă – nişte amestecuri slabe, care nu făcuseră decât să înrăutățească lucrurile. Libby l-a dat în leagăn pe bebeluş, dar degeaba. Buni i-a cântat la ureche şi a valsat cu el prin cameră. Urmarea? Nişte urlete care mie mi s-au părut şi mai înverşunate. Mama a încercat să-l facă să meargă în două picioare. Pappy şi tata se făcuseră nevăzuți de mult. Îmi venea s-o iau la goană şi să mă ascund în pătul.

— Aşa colici n-am mai văzut de când sunt, am auzit-o pe Buni.

Mai târziu, în timp ce Libby îşi legăna din nou bebeluşul pe terasa din față, am auzit o altă discuție. Cică şi eu aş fi avut probleme mari de acelaşi fel când eram mic. Bunica din partea mamei, care între timp murise, dar care trăise la oraş, într-o casă tencuită, îmi dăduse câteva lingurițe de înghețată de vanilie. Mă oprisem din plâns imediat, iar după câteva zile nu mai avusesem probleme cu colicii.

Însă mai avusesem o criză, tot în fragedă pruncie. De obicei Buni nu ținea înghețată cumpărată de la magazin în congelator. Ai mei mă urcaseră în camion şi se duseseră la oraş. În timpul drumului mă oprisem din plâns şi adormisem. Crezuseră cu toții că mişcarea vehiculului fusese cea care mă potolise.

Maică-mea m-a trimis să-l caut pe tata. L-a luat pe bebeluş din brațele lui Libby, care abia aştepta să scape de el, şi nu după multă vreme ne îndreptam cu toții spre camion.

— Mergem la oraş? am întrebat.

— Da, a spus mama.

— Şi el? a intervenit tata, arătând cu mâna spre bebeluş. Parca nu trebuia să ştie nimeni de el.

Mama uitase de asta. Dacă ne vedea cineva prin oraş cu un bebeluş misterios, ar fi ieşit nişte bârfe de mai mare dragul.

— Ne facem griji când ajungem acolo, a decis ea, după care a trântit portiera. Să mergem.

Tata a pornit motorul şi a băgat în marşarier. Stăteam la

mijloc, iar bebeluşul se găsea la câțiva centimetri de umărul meu. După o scurtă pauză, l-a apucat din nou orăcăiala. Când am ajuns la râu, mă adusese într-o asemenea stare, încât l-aş fi aruncat pe geam cu dragă inimă.

Totuşi, după ce-am trecut pe pod s-a întâmplat un lucru curios. Bebeluşul s-a domolit treptat şi nu s-a mai zvârcolit. A închis gura şi ochii, adormind buştean. Mama i-a zâmbit lui tata, de parca ar fi vrut să-i spună: „Ai văzut? Ți-am zis eu".

În drum spre oraş, părinții mei şuşoteau întruna. Au hotărât ca mama să coboare în apropierea bisericii, iar pe urmă să dea fuga la magazinul lui Pop şi Pearl şi să cumpere înghețata. Grija lor era că Pearl avea să intre la idei văzând că nu cumpărăm decât înghețata şi avea să se întrebe ce căuta mama în oraş miercurea după-amiază. Au căzut de acord că era imposibil să-i satisfaci curiozitatea lui Pearl şi că ar fi fost mai mare hazul s-o lase să sufere tocmai din cauza dorinței de a le şti pe toate. Oricât ar fi fost de isteață, n-ar fi ghicit nici în ruptul capului că înghețata era pentru un copil din flori pe care-l țineam ascuns în camion.

Ne-am oprit la noi la biserică. Nu se uita nimeni, aşa că mama mi-a lăsat copilul în grijă, cu instrucțiuni precise despre felul cum trebuia legănată o asemenea făptură. Nici n-a închis bine uşa, că bebeluşul era cu gura larg deschisă, cu ochii aprinşi şi cu plâmânii debordând de furie. A apucat să urle de două ori şi să mă sperie de moarte, înainte ca tata să bage în viteză şi s-o ia iarăşi din loc, mergând la întâmplare pe străzile din Black Oak. Bebeluşul s-a uitat la mine şi n-a mai plâns.

— Nu te opri, ăsta-i şpilul, i-am spus lui tata.

Am trecut pe lângă stația de egrenat a cărei tăcere însingurată oferea un spectacol deprimant. Am dat ocol bisericii metodiste şi şcolii prin spate, după care am cotit spre sud şi am intrat pe strada principala. Mama a ieşit din prăvălia lui Pop şi Pearl cu o punguță de hârtie şi, deloc de mirare, Pearl a apărut în urma ei, vorbind de zor. Au continuat să stea la taclale şi când am trecut prin dreptul lor.

Tata le-a făcut semn cu mâna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

Ceva îmi spunea că aveam să fim prinşi dosindu-l pe bebeluşul Latcher. Era de-ajuns să deschidă gura şi să urle o dată ca să afle tot oraşul de secretul nostru.

Am mai ocolit o dată stația de egrenat, iar când ne-am îndreptat spre biserică, am văzut-o pe mama asteptându-ne. În clipa când ne pregăteam să oprim ca să se urce şi ea, bebeluşul a deschis ochii. Buza de jos i-a tremurat. Era gata să zbiere când i l-am pus în brațe maică-mii şi i-am spus:

— Ține-l tu.

M-am dat jos din camion înainte să urce ea. Repeziciunea mea i-a luat prin surprindere.

— Unde te duci, Luke? m-a întrebat tata.

— Mai dați o tură fără mine. Trebuie să cumpăr nişte vopsea.

— Treci în camion! a spus tata.

Bebeluşul a urlat o dată, iar mama s-a urcat rapid. Eu am plecat de lângă camion şi am alergat cât am putut de repede spre strada principală.

În spate am mai auzit un plânset, mult mai slab decât primul, după care camionul s-a pus în mişcare.

Am dat fuga la magazinul cu articole de fierărie şi m-am îndreptat spre tejgheaua din spate, unde i-am cerut vânzătorului trei bidoane de Pittsburgh Paint albă.

— Mai am doar două, a spus el.

Am fost prea uluit ca să mai zic ceva. Cum era posibil ca un asemenea magazin să rămână fără vopsea?

— Ar trebui să-mi mai aducă lunea viitoare.

— Dați-mi două, am spus.

Eram convins că două bidoane nu ajungeau pentru partea din față a casei, dar până la urmă i-am dat şase bancnote de un dolar, iar el mi-a înmânat restul.

— Stai că ți le duc eu, s-a oferit el.

— Nu, pot şi singur, am zis, întinzând mâinile după cele două bidoane.

M-am căznit să le ridic şi pe urmă am străbătut anevoie spațiul din mijloc, cât pe-aci să mă împiedic. Cum-necum, am scos bidoanele din magazin şi am ieşit cu ele pe trotuar. M-am uitat în stânga şi-n dreapta după camionul nostru şi am ciulit urechile, pândind eventualul plânset al unui copil bolnav. Din fericire, oraşul era cotropit de linişte.

Pearl a reapărut pe trotuar în fața magazinului ei, iscodind cu privirile în toate direcțiile. M-am ascuns în spatele unei maşini parcate. Pe urmă am văzut camionul nostru care se îndrepta spre sud, mişcându-se cu încetinitorul şi arătând destul de dubios. Tata m-a zărit şi a pornit în plină stradă. Am ridicat bidoanele cu toată forța pe care o aveam şi am alergat spre camion. Tata a sărit jos ca să mă ajute. M-am suit în partea din spate a camionului, iar el mi-a dat vopseaua. Preferam să rămân acolo restul drumului, departe de cel mai mic dintre Latcheri. Chiar în clipa când tata s-a instalat din nou la volan, bebeluşul a scos un țipăt.

Camionul s-a smucit în față şi s-a pus în mişcare, iar plodul a tăcut. Eu am strigat „Bună, Pearl!” când am trecut în viteză prin dreptul ei.

Libby şedea cu Buni pe treptele din față şi ne aştepta. Când camionul s-a oprit, copilaşul a început să zbiere ca din gură de şarpe. Femeile l-au dus repede în bucătărie, unde l-au îndopat cu înghețată.

— N-ajunge benzina din Craighead County ca să-l ții pe ăsta mic cu gura închisă, a spus tata.

Din fericire, înghețata şi-a făcut efectul. Micuțul Latcher a adormit în brațele mamei lui.

Dat fiind că tratamentul cu înghețată dăduse rezultate şi când avusesem eu colici, lucrul ăsta a fost o dovadă în plus că prin vinele bebeluşului curgea şi sânge de Chandler. Chestie care nu prea mi-a picat bine la stomac.

Capitolul 35

Bineînțeles că nu ne trecuse vreodată prin cap că o să avem o şură plină de Latcheri. Şi chiar dacă la început ne-a plăcut să fim nişte buni vecini şi să arătăm milă creştinească, n-a trecut mult şi am început să ne întrebăm cât aveau să rămână la noi. Eu am fost cel care a adus vorba într-o seară, după o cină în timpul căreia se discutaseră îndelung întâmplările de peste zi.

— Aveți idee cât or să mai stea? am întrebat.

Pappy era de părere că aveau să plece imediat după ce se retrăgea viitura. Traiul în şura unui alt agricultor era tolerat în cazurile de forță majoră, dar nimeni n-ar fi rămas o zi în plus dacă ar fi avut o urmă de respect pentru propria persoană.

— Ce-or să mănânce după ce se-ntorc la ei? a vrut să ştie Buni. În casa aia n-a mai rămas o firimitură.

După mintea ei, Latcherii aveau sa stea la noi până la primăvară.

Tata a spus că o casă atât de dărăpănată nu avea cum să reziste în fața inundațiilor, ceea ce însemna că nu aveau unde să se ducă. Pe lângă asta, nu aveau nici camion, nici vreun alt mijloc de transport. De zece ani făceau foamea chiar pe pământul lor. Unde să plece? Pappy a părut nițel indispus de perspectiva asta.

Mama a preferat să-i asculte pe ceilalți, însă la un moment dat a spus că Latcherii nu erau genul de oameni pe care să-i jeneze faptul că îşi duceau zilele în şura altcuiva. În plus, îşi făcea griji nu numai pentru sănătatea şi hrana copiilor, ci şi pentru educația şi formarea lor spirituală.

Previziunea lui Pappy cu privire la o plecare rapidă a fost pusă în discuție şi în cele din urmă invalidată. Cu trei voturi contra unu. Ba chiar patru, dacă îl puneam la socoteală şi pe al meu.

— O să ne descurcăm noi cumva, a zis Buni. Avem destulă

mâncare ca să ieşim din iarnă şi noi, şi ei. I-am adus aici, n-au unde să se ducă şi-o să avem grija de ei.

Nimeni nu s-a simțit în stare s-o contrazică.

— Dumnezeu a ştiut bine de ce ne dăruieşte o grădină atât de îmbelşugată, a adăugat ea, dând din cap spre mama. În evanghelia după Luca, Iisus spune: „Poftiți-i pe săraci, pe schilozi, pe şchiopi şi pe orbi, şi o să fiți binecuvântați”.

— O să tăiem doi porci în loc de unu’, a rostit Pappy. O s-avem destulă carne pentru la iarnă.

Tăierea porcilor avea loc la începutul lui decembrie, când aerul era rece, iar bacteriile moarte. În fiecare an luam un porc, îl împuşcam în cap, îl vâram în apă fiartă şi-l atârnam de un copac lângă magazia de unelte, după care îl spintecam şi-l tranşam într-o mie de bucăți. De la el aveam slănină, şuncă, muşchiuleț, cârnați şi antricoate. Nu râmânea nimic nefolosit – limba, creierul, copitele. „Totul pân’ la guițat” era o formulă pe care o auzisem toata viața. Domnul Jeter de peste drum era un măcelar priceput. Venea să supravegheze operațiunea de tranşare, după care efectua personal extracțiile cele mai delicate. Pentru osteneală, ne lua un sfert din bucățile cele mai bune. Prima mea amintire de la tăierea unui porc a fost că am dat fuga în spatele casei şi mi-am vărsat mațele. Totuşi, cu timpul am ajuns să aştept cu nerăbdare evenimentul. Dacă voiai slănină şi jambon, trebuia să tai un singur porc. Însă probabil că nu ajungeau nici doi dacă aveam de gând să-i hrănim pe Latcheri până la primăvară. Aceştia erau unsprezece la număr, punându-l la socoteală şi pe bebeluşul care deocamdată se hrănea cu înghețată de vanilie.

Pe când vorbeam despre ei, am început sa visez la plecatul în nord.

În condițiile de față, călătoria mi se părea mai atrăgătoare, îmi era milă de Latcheri şi eram mândru ca-i salvasem. Ştiam că un bun creştin trebuie să-şi ajute aproapele. Înțelegeam toate lucrurile astea, dar nu mă puteam obişnui cu gândul că o să trăim o iarnă întreaga împreună cu toți copiii ăia

fugărindu-se în jurul fermei. Nu peste mult timp aveam să merg la şcoală. Oare Latcherii aveau să vină cu mine? Trebuia cumva să am grija de ei fiindcă erau elevi noi? Ce-ar fi zis prietenii mei? Totul mi se părea o nesfârşită umilință.

Iar acum că trăiau cu noi, descoperirea marelui secret era doar o problema de timp. Toată lumea avea să ştie că Ricky era tatăl bebeluşului şi să-l arate cu degetul. Pearl avea să-şi dea seama unde se ducea toată înghețata de vanilie. La cea mai mică scurgere de informații am fi fost distruşi.

— Luke, ai terminat? m-a întrebat tata, smulgându-mă din visare.

Nu mai aveam nimic în farfurie, iar cei mari se uitau la ea. Aveau de discutat probleme de-ale lor. Îmi dădeau de înțeles că era bine să-mi caut de treabă.

— Săru' mâna pentru masă. Pot să plec? am spus, recitând formula consacrată.

Buni a dat din cap, iar eu m-am dus pe terasa din spate şi am împins uşa cu plasa de protecție ca să se trântească. Pe urmă m-am furişat la loc în întuneric şi m-am aşezat pe o bancă aflata lângă uşa de la bucătărie. De acolo auzeam tot. Cei mari îşi făceau griji din cauza banilor. Împrumutul pentru recoltă avea să fie „scadent" abia la primăvara, aşa că aveau să se ocupe de el mai târziu. Şi celelalte datorii puteau fi amânate, chit că lui Pappy nu-i plăcea deloc să-i ducă pe creditori cu vorba.

Prima grijă era să trecem cu bine de iarna. Mâncarea nu era o problemă. Ne trebuiau bani pentru nevoile de bază, ca de pildă curentul electric, gazele şi benzina pentru camion, precum şi pentru alimentele principale: cafeaua, făina şi zahărul. Pe lângă astea, dacă se îmbolnăvea cineva şi avea nevoie de doctor sau de medicamente? Daca pățea camionul ceva şi ne trebuiau piese de schimb?

— Anul asta n-am dat nimic la biserică, a spus Buni. Pappy a apreciat că treizeci la sută din recoltă rămăsese pe câmpul acoperit de viitură. Dacă se schimba vremea şi se făcea frumos, mai puteam salva o mică parte. Însă chiar dacă

asta mai aducea nişte bani, grosul îl păstrau cei de la staţia de egrenat. Nici Pappy, nici tata nu-şi făceau iluzii că ar mai fi avut de cules bumbac în 1952.

Marea problemă o reprezentau banii peşin. Rămăseseră aproape lefteri şi nu se profila nimic la orizont. De-abia îşi puteau permite să plătească benzina şi curentul până la Crăciun.

— Jimmy Dale îmi ține-un loc la uzinele Buick, a spus tata. Dar nu poate să tragă de timp. Sunt foarte puține slujbe. Trebuie să ne ducem acolo.

Din ce zicea Jimmy Dale, în clipa aceea salariul era de trei dolari pe oră, cu un program de patruzeci de ore pe sâptâmână, dar şi cu posibilitatea de a face ore suplimentare.

— Cic-aş putea să câştig aproape doua sute pe săptămână, a zis tata.

— O să trimitem acasă cât mai mult, a adăugat mama. Pappy şi Buni au protestat mai mult de formă, ştiind cu toții că decizia fusese luată. Undeva în depărtare am auzit un zgomot, un sunet vag cunoscut. Pe măsură ce se apropia, m-am făcut tot mai mic şi mi-am dorit să mă fi ascuns pe terasa din față.

Bebeluşul se întorsese, supărat din nou şi tânjind fără îndoială după nişte înghețată de vanilie. Am plecat pe furiş de pe terasă şi am făcut câțiva paşi spre şură. Pe întuneric le-am văzul pe Libby şi pe doamna Latcher apropiindu-se de casă. M-am pitit în spatele uneia dintre cotinețe şi le-am aşteptat să treacă. Plânsetul neîntrerupt se ridica deasupra întregii ferme.

Buni şi mama le-au întâmpinat pe terasa din spate. S-a aprins o lumină şi m-am uitat cum îl înconjoară pe micul monstru şi apoi îl duc înăuntru. Pe geam i-am observat pe Pappy şi pe tata îndreptându-se agale spre terasa din față.

Îngrijit de patru femei, bebeluşul a avut nevoie doar de câteva minute ca să se oprească din plâns. După ce s-a făcut linişte, Libby a ieşit din bucătărie şi s-a aşezat pe marginea terasei, exact în locul unde stătuse Cowboy în ziua când îmi

arătase cuțitul cu arc. M-am apropiat de casă şi am spus „Buna, Libby” când am ajuns la doi-trei metri de ea.

Fata a tresărit, dar şi-a revenit repede. Amărâta era cu nervii la pamânt din cauza crizelor de colici ale bebeluşului.

— Luke, a zis ea. Ce faci?

— Nimic.

— Vino şi stai aici, m-a invitat ea, bătând cu palma locul de alături.

Am făcut cum mi s-a spus.

— Copilul ăla chiar plânge-ntruna? am întrebat.

— Aşa se pare. Totuşi, nu mă deranjează.

— Nu?

— Nu. Îmi aduce-aminte de Ricky.

— Serios?

— Da. Când se-ntoarce acasă, Luke? Ai idee?

— Nu. În ultima scrisoare zicea că s-ar putea să vină de Crăciun.

— Asta înseamnă peste două luni.

— Da, dar nu sunt foarte sigur. Buni spune c-aşa zic toți soldații, că se-ntorc înainte de Crăciun.

— Abia aştept, a rostit ea, vizibil emoțională în fața acestei perspective.

— Ce-o să se-ntâmple după ce-o să vină acasă? am întrebat, deşi nu eram foarte sigur că voiam să aud răspunsul.

— O să ne căsătorim, a răspuns ea, cu un zâmbet larg, frumos şi cu ochii mari la gândul evenimentului ce urma să aibă loc.

— Chiar aşa?

— Da, mi-a promis.

În mod sigur, nu voiam ca Ricky să se însoare. Era al meu, îmi aparținea. Aveam să pescuim şi să jucăm base-ball, iar el avea să-mi spună poveşti din război. Avea să fie fratele meu mai mare, nu soțul mai ştiu eu cui.

— E dulce foc, a spus Libby, ridicându-şi ochii spre cer. Puteai să-l faci pe Ricky în fel şi chip, numai dulce nu.

Dar cine ştie ce făcuse ca s-o impresioneze.

— N-ai voie să spui nimănui, Luke, a zis ea, devenind dintr-o dată serioasă. E secretul nostru.

Specialitata casei, mi-a venit să-i spun. În loc de asta, am declarat:

— Nu-ți face griji. Pot să păstrez un secret.

— Ştii să citeşti şi să scrii, Luke?

— Sigur. Tu?

— Binişor.

— Dar nu mergi la şcoală.

— Am fost până într-a patra, dar după aia mama a tot născut şi-a trebuit să mă las. I-am compus o scrisoare lui Ricky şi i-am spus totul despre bebeluş. Ai adresa lui?

Nu eram convins că Ricky voia să primească scrisoarea şi preț de o clipă mi-a dat prin cap să fac pe niznaiul. Însă nu putea să nu-mi placă de Libby. Era atât de nebună după Ricky, încât mi s-ar fi părut o măgărie să nu-i dau adresa.

— Da, o am.

— Ai şi-un plic?

— Normal.

— Vrei să-mi pui tu scrisoarea la poştă? Te rog, Luke. Nu cred că Ricky ştie de copil.

Ceva îmi spunea să nu mă bag. În fond, era problema lor.

— Cred că pot s-o pun, am spus.

— Ah, mulțumesc, Luke, a zis ea, cu un glas aproape scâncit şi încolăcindu-şi zdravăn brațele pe după gâtul meu. Mâine îți aduc scrisoarea, a adăugat după o clipă. Promiți c-o pui la poştă?

— Promit.

M-am gândit la domnul Thornton de la oficiul poştal şi la curiozitatea lui în fața unei scrisori trimise de Libby lui Ricky în Coreea. Mă rog, tot aveam să găsesc o soluție. Poate că era bine s-o întreb şi pe mama.

Femeile l-au adus pe bebeluşul Latcher pe terasa din spate, unde Buni l-a legănat, ajutându-l să doarmă mai departe. Mama şi doamna Latcher vorbeau despre cât era de obosit –

plânsul ăla neîntrerupt îl vlăguise de tot – şi despre cât de adânc dormea după ce apuca să închidă ochii. N-a trecut mult şi m-am săturat să le ascult pălăvrăgind despre nou-nascut.

* * *

Mama m-a trezit imediat dupa răsăritul soarelui şi, în loc să mă dea jos din pat ca la armată, ca să mă pregătesc pentru o nouă zi la fermă, s-a aşezat lângă perna mea şi a început să vorbească.

— Mâine plecăm, Luke. Azi mă apuc de făcut bagajele. Tata o să te ajute să zugrăveşti partea din față a casei, aşa c-ar fi bine să începi.

— Plouă? am întrebat, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu. E înnorat, dar poți să zugrăveşti.

— De ce plecăm mâine?

— E momentul.

— Şi când ne-ntoarcem?

— Nu ştiu. Du-te şi mănâncă! Avem multe de făcut azi.

M-am apucat de zugrăvit la şapte, când soarele abia începea să se ridice peste coroanele copacilor din est. Iarba era udă, casa la fel, dar nu aveam încotro. Totuşi, după puțin timp scândurile s-au uscat şi am lucrat mult mai uşor. Tata mi s-a alăturat şi am mutat împreună schela, ca să ajungem în locurile cele mai de sus. Pe urmă am fost văzuți de domnul Latcher, care, după ce s-a uitat câteva minute la zugrăveală, a spus:

— Vreau să vă ajut şi eu.

— Nu-i nevoie, i-a răspuns tata, cocoțat la trei metri înălțime.

— Mi-ar placea să fac ceva pentru ce primesc de la voi, a spus el.

Tot nu avea nimic altceva de făcut.

— În regulă. Luke, du-te după cealaltă pensulă.

Am dat fuga în magazia de unelte, încântat de faptul că

reuşisem din nou să atrag niscai mână de lucru gratuită. Domnul Latcher s-a pus voiniceşte pe treabă, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze priceperea.

Nu peste mult timp s-au strâns şi spectatorii. M-am uitat în jos şi am numărat şapte Latcheri adunați în spatele nostru – toți copiii, în afară de Libby şi de bebeluş – stând unul lângă altul şi cercetându-ne cu nişte expresii lipsite de conținut.

Am crezut că aşteaptă micul dejun. Nu i-am băgat în seamă şi mi-am văzut de treabă.

Totuşi, era greu să-ți continui lucrul. Primul care a venit după mine a fost Pappy. A zis ca voia să mergem până la golfuleț şi să vedem nivelul apei. I-am răspuns că trebuia să-i dau bătaie cu zugrăvitul.

— Du-te, Luke, a spus tata, punând punct protestelor mele. Ne-am îndepărtat de casă cu tractorul şi am străbătut câmpul inundat până când apa aproape că ne-a acoperit roțile din față. După ce n-am mai putut înainta, Pappy a oprit motorul. Am rămas mult timp în tractor, înconjurați de bumbacul ud pe care ne străduiserăm atât de mult să-l creştem.

— Mâine o să pleci, a spus el într-un târziu.

— Da.

— Dar n-o sa treacă mult şi-o să te-ntorci.

— Da.

Mama avea să decidă când aveam să ne întoarcem, nu Pappy. Iar dacă Pappy credea că într-o bună zi o să ne înapoiem la fermă şi-o să ne apucăm de-o altă recoltă, se înşela amarnic. Îmi părea rău pentru el şi simțeam deja că o să-mi lipsească.

— M-am mai gândit la Hank şi la Cowboy, a spus el, fără să slăbească din ochi apa din fața tractorului. Hai s-o lăsăm cum ne-am înțeles. Nu ne-alegem cu nimic bun dacă batem toba. E un secret pe care o să-l ducem cu noi în mormânt.

Mi-a întins mâna dreaptă ca să i-o strâng.

— S-a fâcut? a întrebat el.

— S-a făcut, am repetat, strângându-i mâna mare şi

bătătorită.

— Să nu-l uiți pe bunică-tău, ai auzit?

— N-o să-l uit.

A pornit tractorul, a băgat în marşarier şi a făcut cale întoarsă prin apă.

Când m-am înapoiat, în partea din fața a casei, Percy Latcher pusese mâna pe pensula mea şi zugrăvise de zor. Fără un cuvânt, mi-a înmânat-o şi s-a dus să stea sub un copac. Am lucrat cel mult vreo zece minute, după care Buni a ieşit pe terasă şi mi-a spus:

— Luke, vino aici. Vreau să-ți arăt ceva.

M-a luat cu ea şi am mers în direcția hambarului. Peste tot erau ochiuri de apă mâloasă, iar viitura se furişase până la vreo zece metri de şură. Ar fi vrut să ne plimbăm şi să stăm de vorbă, dar oriunde te uitai dădeai peste apă şi noroi. Ne-am aşezat pe marginea fundului plat al remorcii.

— Ce voiai să-mi arăți? am întrebat după o tăcere îndelungată.

— A, nimic. Am vrut doar să rămânem singuri câteva clipe. Mâine pleci. Încercam să-mi aduc aminte dac-ai rămas vreodată altundeva peste noapte.

— Nu-mi aduc aminte, am răspuns.

Ştiam că mă născusem în încăperea unde dormeau acum părinții mei. Ştiam că Buni fusese prima care pusese mâna pe mine, moşindu-mă şi având grijă de mama. Nu, nu plecasem niciodată de acasă, nici măcar pentru o noapte.

— O să-ți fie bine în nord, a zis ea, dar fără prea mare convingere. Multă lume de pe-aici se duce acolo să caute de lucru. Toți o duc bine şi, când vine vremea, se-ntorc acasă. N-o să treacă mult şi o să te-ntorci şi tu.

O iubeam pe Buni la fel de mult cum ținea orice copil la bunica lui; totuşi, ştiam că n-o să mai trăiesc niciodată în casa ei şi n-o să-i mai muncesc pământurile.

Am vorbit câtva timp despre Ricky, iar apoi despre Latcheri. Mi-a înconjurat umerii cu un braț, m-a ținut strâns şi m-a pus să-i promit de câteva ori că o să-i scriu. Pe lângă asta, a

trebuit să-i promit că o să învăț bine, o să-i ascult pe părinți, o să merg la biserică, o să învâț scripturile şi o să vorbesc îngrijit, ca să nu mă ia lumea drept yankeu.

După ce mi-a smuls toate promisiunile astea, eram stors. Ne-am întors spre casă, ocolind băltoacele.

Dimineața şi-a urmat cursul. Droaia de Latcheri s-a risipit după micul dejun, dar a avut grijă să apară la prânz. S-au uitat cu toții la tatăl lor şi la al meu, care se luaseră la întrecere, zugrăvind de zor partea din față a casei.

Au luat masa pe terasa din spate. După ce-au mâncat, Libby m-a tras deoparte şi mi-a dat scrisoarea pentru Ricky. Reuşisem să şterpelesc un plic alb din teancul pe care-l țineam la capătul mesei din bucătărie. Trecusem numele lui Ricky şi adresa oficiului poştal din San Diego, care trimitea corespondența pe front, după care lipisem un timbru. Libby a fost impresionată. A vârât scrisoarea în plic cu grijă, după care a lins marginea lipicioasă a plicului de doua ori.

— Mulțumesc, Luke, mi-a spus ea şi m-a sărutat pe frunte. Am ascuns plicul sub cămaşa, ca să nu-l vadă nimeni.

Hotârâsem să discut şi cu mama, dar nu găsisem momentul prielnic.

Lucrurile se întâmplau cu repeziciune. Mama şi Buni au petrecut după-amiaza spălând şi călcând hainele pe care urma să le luăm cu noi. Tata şi domnul Latcher au zugrăvit până au golit bidoanele. Aş fi vrut ca timpul să-şi încetinească scurgerea, dar mi se părea că, dimpotrivă, toate se petreceau mai repede.

Am mai avut parte de o cină tăcută, în timpul căreia fiecare şi-a făcut griji pentru călătoria în nord, ce-i drept, din motive diferite. Cât despre mine, eram suficient de trist ca să nu mai am poftă de mâncare.

— E ultima ta cină aici, Luke, a spus Pappy.

Nu ştiam ce i-a venit să zică aşa ceva, fiindcă nu ne-a fost deloc mai uşor.

— Cică în nord au o mâncare de speriat, a rostit Buni, încercând să înveselească atmosfera, dar fără succes.

Era prea rece ca să stăm pe terasă. Ne-am strâns în sufragerie şi am încercat să stăm de vorbă, ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. Însă nu găseam un subiect potrivit. Chestiunile legate de biserică erau plictisitoare. De base-ball nu mai putea fi vorba. Nimănui nu-i venea să pomenească de Ricky. Nici măcar vremea nu ne putea reține atenția.

În cele din urmă am lăsat-o baltă şi ne-am dus la culcare. Mama m-a învelit, m-a sărutat şi mi-a spus noapte bună. Buni a făcut exact acelaşi lucru. Pappy a trecut pe la mine şi mi-a adresat câteva cuvinte, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci.

Când am rămas în fine singur, mi-am spus rugăciunile. Pe urmă mi-am pironit ochii în tavanul întunecat şi am încercat să mă fac să cred că era cu adevărat ultima mea noapte la fermă.

Capitolul 36

Tata fusese rănit în Italia în 1944. Fusese îngrijit acolo, apoi la bordul unei nave-spital şi după aceea fusese trimis la Boston, unde se refăcuse timp îndelungat. Când îşi făcuse apariția la stația de autobuz din Memphis, avea doi saci de molton cu însemnele armatei americane, plini cu haine şi cu câteva suveniruri. Două luni mai târziu, se însurase cu mama. După alte zece, mă născusem eu.

Nu văzusem niciodată sacii de molton. Din câte ştiam, nu mai fuseseră folosiți niciodată de la război încoace. A doua zi de dimineața, când am intrat în bucătărie, amândoi erau pe jumătate plini cu haine, iar mama aranja celelalte lucruri care trebuiau împachetate. Pe sofa erau întinse rochiile ei, mai multe cuverturi şi câteva cămăşi pe care le călcase cu o zi în urmă. Am întrebat-o de sacii din molton şi mi-a spus că stătuseră vreme de opt ani într-un pod mic de deasupra magaziei de unelte.

— Acum fuguța la masă, a zis ea, împăturind un prosop. Buni nu ne-a refuzat nimic la ultima masă. Ouă, cârnați, şuncă, cartofi prăjiți, cereale, roşii la cuptor şi biscuiți de casă.

— Aveți mult de mers cu autobuzul, a spus ea.

— Cât de mult? am întrebat.

Mă aşezasem la masă şi aşteptam prima ceaşcă de cafea. Bărbații erau pe undeva pe-afară.

— Taică-tău spune că opşpe ore. Dumnezeu ştie când o să mai mâncați ca lumea.

Mi-a pus cafeaua în fața cu un gest delicat, după care m-a sărutat pe cap. Pentru Buni, singura mâncare bună era cea gătită la ea în bucătărie, cu ingrediente culese de la noi din grădină.

Bărbații mâncaseră deja. Buni şi-a luat cafeaua, s-a aşezat lângă mine şi m-a privit cum dau atacul asupra festinului pe care-l pregătise. Am mai trecut o dată prin toate promisiunile

– să scriu scrisori, să ascult de părinți, să citesc Biblia, să-mi spun rugăciunile, să am grijă să nu ajung yankeu. Parcă primisem tăblițele cu porunci. Am mestecat cu nădejde şi am dat din cap când am crezut de cuviință.

Buni mi-a explicat că mama va avea nevoie de ajutor după naşterea micuțului. La Flint aveau să mai fie şi alți oameni de ispravă din Arkansas, baptişti pe care te puteai bizui, însă tot trebuia să-i dau o mână de ajutor la treburile casei.

— Ce fel de treburi? am întrebat cu gura plină. Credeam că numai muncile de la fermă erau „treburi”.

Sperasem să scap de ele o dată pentru totdeauna.

— De-ale casei, a spus Buni, devenind dintr-o dată nelămurită.

Nu petrecuse în viața ei o noapte la oraş. Nu avea idee unde urma să locuim şi nici noi nu ştiam.

— S-o ajuți după ce naşte, atâta tot, a mai zis ea.

— Şi dacă plânge ca Latcher ăl mic? am întrebat.

— N-o să fie cazul. Niciun copil n-a mai plâns aşa. Mama a trecut pe lângă noi cu o mulțime de haine în brațe. Mergea cu paşi grăbiți. De ani de zile visa la ziua asta. Pappy, Buni şi poate chiar şi tata credeau că plecarea noastră era doar o absență temporară. Pentru mama era vorba de o schimbare decisivă. Ziua aceasta reprezenta un moment de cotitură nu atât în viața ei, cât mai ales într-a mea. Îmi băgase în cap de mic copil că nu o să mă fac agricultor, iar plecarea asta însemna o retezare a legăturilor.

Pappy a intrat în bucătărie şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea. S-a aşezat pe scaunul din capul mesei, lângă Buni, şi s-a uitat la mine cum mănânc. Nu prea se pricepea să spună bun venit, iar la capitolul despărțiri era o catastrofă. După el, cu cât vorbeai mai puțin, cu atât era mai bine.

După ce m-am îndopat până am simțit că fac explozie, am ieşit cu Pappy pe terasa din față. Tata tocmai urca sacii de molton în partea din spate a camionului. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni kaki apretați, o cămaşă albă, apretată şi ea, şi nu purta salopetă. Mama alesese o rochie frumoasă de

duminică. Nu voiam să arătăm ca nişte refugiaţi veniţi din lanurile de bumbac din Arkansas.

Pappy m-a dus în curtea din faţă, unde era pe vremuri a doua bază, iar acolo ne-am întors şi ne-am uitat la casă. Aceasta strălucea în lumina soarelui de dimineaţă.

— Bravo, Luke, a spus el. Ai făcut o treabă bună.

— Aş fi vrut să termin, am zis.

Undeva în dreapta, în colţul de unde începuse Trot, rămăsese o porţiune nezugrăvită. Ne străduiserăm din răsputeri să ne descurcăm cu ultimele patru bidoane, dar tot ne-ar mai fi trebuit puţină vopsea.

— Cam juma' de bidon, nu mai mult, a spus Pappy.

— Da, cam atât.

— O s-o termin la iarnă, a promis el.

— Mulţam, Pappy.

— Când vă-ntoarceţi, o să fie gata.

— Aş fi tare bucuros.

Ne-am strâns cu toţii la camion şi am îmbrăţişat-o pentru ultima oară pe Buni. Preţ de o clipă am crezut c-o să-mi înşire iar lista de promisiuni, dar era prea emoţionată. Ne-am urcat în camion – Pappy la volan, eu la mijloc, mama lângă geam, iar tata în spate, cu sacii de molton – şi am ieşit pe drum.

Când am plecat, Buni stătea pe treptele din faţă şi se ştergea la ochi. Tata îmi spusese să nu plâng, dar nu m-am putut abţine. Am prins-o pe mama de braţ şi mi-am ascuns faţa.

Ne-am oprit la Black Oak. Tata avea ceva de făcut la magazinul central. Eu voiam să-mi iau rămas-bun de la Pearl. Mama avea la ea scrisoarea lui Libby pentru Ricky, pe care a dus-o la poştă şi a expediat-o. Discutasem cu ea pe îndelete şi ajunsese la aceeaşi concluzie ca mine. Dacă Libby voia să-i scrie lui Ricky şi să-i spună că aveau un copil, nu aveam dreptul să ne punem în calea ei.

Pearl ştia că plecăm, bineînţeles. M-a prins de gât de-am crezut că o să mi-l frângă, după care a scos la iveala o pungă de hârtie plină cu dulciuri.

— O să ai nevoie pe drum, a spus ea.

M-am holbat la proviziile masive de ciocolată, dropsuri şi acadele din pungă. Călătoria era deja o reuşită. Pop a apărut şi el, mi-a strâns mâna ca unui om mare şi mi-a urat succes.

Am dat fuga înapoi la camion cu dulciurile şi i le-am arătat lui Pappy, care rămăsese la volan. Ai mei s-au întors şi ei repede. Nu prea aveam chef să jucăm scena clasică a despărțirii. Plecam din cauza nemulțumirilor şi a recoltelor proaste. Nu țineam defel să afle tot oraşul că luam drumul nordului. Oricum, era pe la jumătatea dimineții, iar în Black Oak era încă linişte.

M-am uitat la câmpiile care mărgineau drumul național spre Jonesboro. Apa năvălise la fel de mult ca la noi, iar acum se prelingea cafenie şi mâloasă de prin rigole. Golfulețele şi pâraiele îşi ieşiseră din matcă.

Am trecut de drumul pietruit unde aşteptasem cu Pappy să găsim nişte delureni. Acolo îi cunoscuserăm pe Spruilli şi-i văzuserăm pentru prima oară pe Hank, pe Tally şi pe Trot. Dacă ne-ar fi luat-o un alt agricultor înainte sau dacă am fi întârziat, Spruillii s-ar fi întors în Eureka Springs la fel de mulți câți veniseră.

Avându-l pe Cowboy la volan, Tally făcuse aceeaşi călătorie cu acelaşi camion, în toiul unei nopți răvăşite de furtună. Pornise în căutarea unei vieți mai bune în nord, la fel ca noi. Dar chiar şi acum îmi venea greu să cred că fugise aşa.

N-am văzut pe nimeni culegând bumbac până am ajuns la Nettleton, un orăşel de lângă Jonesboro. Acolo şanțurile de pe marginea drumului nu erau pline ochi şi nici solul nu era din cale-afară de moale. Am zărit câțiva mexicani muncind din greu.

La intrarea în oraş a trebuit să încetinim din cauza aglomerației de pe drum. M-am îndreptat în scaun ca să văd mai bine magazinele, casele frumoase, maşinile curate şi oamenii care mergeau pe trotuare. Nu mai țineam minte când fusesem ultima dată la Jonesboro. Când un puşti crescut la fermă ajungea la oraş, o săptămână numai despre asta

vorbea. Iar dacă reuşea să vadă Memphis-ul, putea să turuie o lună.

Pappy a început să se agite din cauza circulației intense, îşi încleşta mâinile pe volan, frâna brusc şi bombănea tot felul de lucruri. Am intrat pe o stradă unde am dat peste autogară – un loc aglomerat, cu trei autobuze strălucitoare parcate unul lângă altul undeva în stânga. Ne-am oprit la bordură, lângă un panou pe care scria PLECĂRI, şi am coborât repede. Lui Pappy nu-i plăceau îmbrățişările, aşa că nu ne-a luat mult să ne despărțim. Însă, când m-a ciupit de obraz, am văzut că i se umeziseră ochii. De aceea s-a şi întors în grabă la camion şi ne-a fâcut semn să-i dăm zor. I-am făcut cu mâna până când nu l-am mai văzut. Mi s-a frânt inima când camionul lui vechi a cotit după colț şi a dispărut. Se întorcea la fermă, la inundații, la Latcheri şi la o iarnă teribil de lungă. În acelaşi timp însă, mi se luase o piatră de pe inimă fiindcă nu trebuia să mă întorc şi eu.

Ne-am răsucit pe călcâie şi am intrat în autogară. Aventura noastră era pe punctul de-a începe. Tata a lăsat sacii de molton lângă nişte scaune, după care s-a dus cu mine la casa de bilete.

— Vreau trei bilete la St. Louis, a spus el.

Am rămas cu gura căscată şi m-am uitat la el uluit.

— St. Louis? am întrebat.

Tata a zâmbit, dar nu mi-a răspuns.

— Autobuzul pleacă la amiază, a zis vânzătorul de bilete. Tata a plătit biletele şi pe urma ne-am aşezat amândoi lângă mama.

— Mergem la St. Louis, mami! am spus.

— E doar o escală, Luke, a intervenit tata. De acolo luăm un autobuz pâna la Chicago şi încă unul până la Flint.

— Crezi că o să-l vedem pe Stan Musial?

— Mă-ndoiesc.

— Putem să vedem Sportsman's Park?

— Acum nu. Poate data viitoare.

După câteva minute mi s-a dat voie să fac o tură prin

autogară şi să văd ce şi cum. Am dat peste un băruleț unde doi soldați beau cafea. M-am gândit la Ricky şi mi-am dat seama că nu o să-l întâmpin când o să se întoarcă acasă. Am văzut şi o familie de negri, lucru foarte rar în regiunea din Arkansas de unde veneam noi. Îşi țineau bagajele în mână şi păreau la fel de rătăciți ca noi. Am zărit alte două familii de agricultori refugiați din calea inundațiilor.

Când m-am întors la ai mei, i-am găsit ținându-se de mână şi adânciți într-o discuție. Mi s-a părut că am aşteptat o veşnicie până când, într-un târziu, ni s-a spus că ne putem urca în autobuz. Sacii de molton fuseseră depozitați în magazia de bagaje de dedesubt, aşa că nu ne-a mai rămas decât să ne suim la bord.

Mama a stat lângă mine, iar tata în spatele nostru. M-am aşezat la geam şi m-am uitat atent, fără să scap nimic, în timp ce mergeam prin Jonesboro şi ne încadram pe drumul național, mărind viteza şi îndreptându-ne spre nord, înconjurați în continuare de lanuri de bumbac inundate şi de nimic altceva.

Când mi-am dezlipit ochii de pe geam, m-am uitat la mama. Îşi sprijinise capul de tetieră. Închisese ochii, iar în colțurile gurii începuse să i se înfiripe încet un zâmbet.